

Chấp Niệm - Thiệu Ly

Contents

Chấp Niệm - Thiệu Ly	3
1. Thiệu Ly - Chương 1	3
2. Thiệu Ly - Chương 2	7
3. Thiệu Ly - Chương 3	9
4. Thiệu Ly - Chương 4	11
5. Thiệu Ly - Chương 5	14
6. Thiệu Ly - Chương 6	16
7. Thiệu Ly - Chương 7	18
8. Thiệu Ly - Chương 8	21
9. Thiệu Ly - Chương 9	23
10. Thiệu Ly - Chương 10	26
11. Thiệu Ly - Chương 11	28
12. Thiệu Ly - Chương 12	30
13. Thiệu Ly - Chương 13	32
14. Thiệu Ly - Chương 14	34
15. Thiệu Ly - Chương 15	37
16. Thiệu Ly - Chương 16	39
17. Thiệu Ly - Chương 17	41
18. Thiệu Ly - Chương 18	43
19. Thiệu Ly - Chương 19	46
20. Thiệu Ly - Chương 20	48
21. Thiệu Ly - Chương 21	50
22. Thiệu Ly - Chương 22	52
23. Thiệu Ly - Chương 23	55
24. Thiệu Ly - Chương 24	57
25. Thiệu Ly - Chương 25	59
26. Thiệu Ly - Chương 26	62
27. Thiệu Ly - Chương 27	64
28. Thiệu Ly - Chương 28	66
29. Thiệu Ly - Chương 29	68
30. Thiệu Ly - Chương 30	71
31. Thiệu Ly - Chương 31	73
32. Thiệu Ly - Chương 32	75
33. Thiệu Ly - Chương 33	77
34. Thiệu Ly - Chương 34	80
35. Thiệu Ly - Chương 35	82
36. Thiệu Ly - Chương 36	84
37. Thiệu Ly - Chương 37	87
38. Thiệu Ly - Chương 38	89
39. Thiệu Ly - Chương 39	91
40. Thiệu Ly - Chương 40	93
41. Thiệu Ly - Chương 41	96

42. Thiệu Ly - Chương 42	98
43. Thiệu Ly - Chương 43	100
44. Thiệu Ly - Chương 44	102
45. Thiệu Ly - Chương 45	104
46. Thiệu Ly - Chương 46	106
47. Thiệu Ly - Chương 47	109
48. Thiệu Ly - Chương 48	111
49. Thiệu Ly - Chương 49	113
50. Thiệu Ly - Chương 50	116
51. Thiệu Ly - Chương 51	118
52. Thiệu Ly - Chương 52	120
53. Thiệu Ly - Chương 53	122
54. Thiệu Ly - Chương 54	125
55. Thiệu Ly - Chương 55	127
56. Thiệu Ly - Chương 56	129
57. Thiệu Ly - Chương 57	131
58. Thiệu Ly - Chương 58	134
59. Thiệu Ly - Chương 59	136
60. Thiệu Ly - Chương 60	138
61. Thiệu Ly - Chương 61	140
62. Thiệu Ly - Chương 62	143
63. Thiệu Ly - Chương 63	145
64. Thiệu Ly - Chương 64	148
65. Thiệu Ly - Chương 65	150
66. Thiệu Ly - Chương 66	152
67. Thiệu Ly - Chương 67	154
68. Thiệu Ly - Chương 68	156
69. Thiệu Ly - Chương 69	159
70. Thiệu Ly - Chương 70	161
71. Thiệu Ly - Chương 71	164
72. Thiệu Ly - Chương 72	166
73. Thiệu Ly - Chương 73	169
74. Thiệu Ly - Chương 74	171
75. Thiệu Ly - Chương 75	173
76. Thiệu Ly - Chương 76	176
77. Thiệu Ly - Chương 77	178
78. Thiệu Ly - Chương 78	181
79. Thiệu Ly - Chương 79	183
80. Thiệu Ly - Chương 80	185
81. Thiệu Ly - Chương 81	187
82. Thiệu Ly - Chương 82	190
83. Thiệu Ly - Chương 83	192
84. Thiệu Ly - Chương 84	194
85. Thiệu Ly - Chương 85	197
86. Thiệu Ly - Chương 86	199
87. Thiệu Ly - Chương 87	201
88. Thiệu Ly - Chương 88	203
89. Thiệu Ly - Chương 89	206
90. Thiệu Ly - Chương 90	208
91. Thiệu Ly - Chương 91	211
92. Thiệu Ly - Chương 92	213
93. Thiệu Ly - Chương 93	215
94. Thiệu Ly - Chương 94	218
95. Thiệu Ly - Chương 95	220

96. Thiệu Ly - Chương 96	222
97. Thiệu Ly - Chương 97	224
98. Thiệu Ly - Chương 98	227
99. Thiệu Ly - Chương 99	228
100. Thiệu Ly - Chương 100	230
101. Thiệu Ly - Chương 101	233
102. Thiệu Ly - Chương 102	235
103. Thiệu Ly - Chương 103	237
104. Thiệu Ly - Chương 104	239
105. Thiệu Ly - Chương 105	242
106. Thiệu Ly - Chương 106: Phiên Ngoại 1	244
107. Thiệu Ly - Chương 107: Phiên Ngoại 2	247

Chấp Niệm - Thiệu Ly

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ngược thân ngược tâm, trung khuyến công x ản nhần thụ, HENhân vật chính: Đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chap-niem-thieu-ly>

1. Thiệu Ly - Chương 1

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Người ngồi trên ghế da chăm chú lật tài liệu xem, sau một lúc lâu lại thở nhẹ ra một hơi: “Tôi thật sự không hiểu hợp đồng này có gì không tốt, nếu là tôi thì tôi đã kí sớm tránh cho đêm dài lắm mộng.” Nói xong nâng mắt nhìn người ngồi bên cạnh: “Tự Phương, anh thấy thế nào?”

Người bị gọi tên ngẩng đầu lên, cặp mắt đen quét qua một chút, lạnh nhạt nói: “Chủ tịch, không phải cậu biết rất rõ sao? Chuyện tốt anh ta muốn không nằm trong hợp đồng này.”

Xoay chiếc ghế lại, nhìn bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ, giọng nói của Đông mang theo tự giễu và mỗi một khó có thể phân biệt: “Tôi nên trách anh nhần tâm hay khen anh trung thực đây?”

Tự Phương nhìn xuống dưới, im miệng không nói.

Thật ra câu nói của Đông cũng không phải là câu hỏi, cũng không hi vọng vào câu trả lời của hắn, ngưng lại một chút, Đông lại nói tiếp: “Tôi biết người anh muốn bảo vệ, muốn trung thành không phải tôi, nhưng anh đừng quên, hiện nay người đang nắm giữ... Vị trí này là tôi.”

“Cậu dám thừa nhận cậu lấy được vị trí này một cách chính đáng sao?” Giọng điệu Tự Phương khinh thường: “Trong lòng mọi người đều biết rõ, tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận cậu.”

“Đáng tiếc địa vị của tôi cũng không cần sự thừa nhận của anh.” Xoay người lại, Đông nhún vai, vẻ mặt không quan tâm khiêu khích: “Tự Phương, anh cũng ngây thơ quá đấy chứ! Chẳng lẽ sự thật ngày hôm nay còn cần công bằng hay chính nghĩa gì nữa sao? Kính Ngôn muốn lấy lại vị trí này sao? Được, chỉ cần em ấy lật đổ tôi! Nhưng mà chỉ dựa vào em ấy...” Đông khinh miệt hừ hai tiếng để kết thúc.

“Cậu xem thường Kính Ngôn như thế, có ngày cậu sẽ phải hối hận!” Ánh mắt của Tự Phương dăng lên nét sắc nhọn.

“Chắc sẽ có một ngày như thế.” Đối với lời cảnh cáo của Tự Phương, Đông hoàn toàn không để trong lòng, không quan tâm cười nói: “Nhưng mà trước khi đến lúc đó, Tự Phương, đừng quên rằng anh phải hoàn thành chức vụ trợ lý và vệ sĩ cho tôi.”

Khuôn mặt góc cạnh của Tự Phương khẽ thay đổi, quay lưng đi, không muốn đối đầu với Đông.

Đông khẽ cười một tiếng, giao nhiệm vụ: “Giúp tôi hẹn hội trưởng Cẩm, mặt khác đặt sẵn một phòng khách sạn.”

Tự Phương nghe xong quay đầu nhìn Đông, vẻ mặt khá bất ngờ: “Cậu... Lại còn mặt dày không biết xấu hổ như vậy sao?”

Đông nhấc chân, trên mặt mang vẻ chế nhạo nhàn nhạt: “Tôi cũng không mang họ Bạch Xuyên, những thứ giống như thể diện so với đối trá có khác là bao nhiêu? Tôi chỉ biết...” Ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn, chậm rãi nói: “Để đạt được mục đích thì không từ thủ đoạn.”

“Cho dù bán đứng chính bản thân mình cũng không sao?” Tự Phương lộ vẻ mặt tính toán, kích động hỏi.

Đông không trả lời, hứng thú cười nói: “Cuối cùng cũng nhìn thấy vẻ mặt khác của Tự Phương.”

Lúc này Tự Phương mới nhận ra bản thân mình lộ ra cảm xúc trước mặt người khác, hừ một tiếng: “Chỉ là tôi không muốn cậu bôi nhọ danh tiếng nhà Bạch Xuyên.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Đông nhẹ nhàng gật đầu, không chút để ý nói: “Nhưng mà danh tiếng nhà Bạch Xuyên có liên quan gì với tôi đâu? Hơn nữa biện pháp kia vừa rồi chính anh chỉ cho tôi mà!”

“Cậu...” Vừa rồi Tự Phương nghĩ muốn tổn thương Đông nhưng cũng không thật lòng muốn Đông dùng cách coi thường bản thân này, nhưng mà bình thường hấn đối xử với Đông cũng không mấy thân thiện, lúc này cũng không biết nên nói cái gì.

Không đợi hắn trả lời, Đông đã ra lệnh: “Đi ra ngoài đi! Sau khi xử lí xong thì báo cho tôi.”

—Dải phân cách tác giả ghi xxxxx—

“Không ngờ chủ tịch Đông Sơn đã có kế hoạch thay đổi hợp đồng này...” Cẩm lười biếng nhận lấy hợp đồng Đông đưa tới, vừa mở hợp đồng ra anh liền im lặng, nâng khóe mắt lên nhìn Đông, bên môi gợi lên độ cong khó có thể nhận ra.

“Thay đổi không nhiều lắm, chẳng qua là tin tưởng hội trưởng Cẩm, hi vọng có thể thay đổi vài chỗ.” Sau khi ngồi xuống sofa, trong lòng Đông đã có dự tính trước nhìn Cẩm.

“Ồ?” Chuyển âm một chút, Cẩm chỉ chăm chú nhìn Đông, không nói tiếp.

“Nếu Cẩm hội trưởng không bận, tôi rất vui về ‘lén lút’ cùng anh thảo luận việc thay đổi vài thứ.” Đông nhẹ nhàng nhấn mạnh hai chữ “lén lút”, nghe qua cũng không có gì đặc biệt nhưng lại có thể đem vấn đề quan trọng nói ra.

Cẩm rút ra thẻ phòng khách sạn kẹp bên trong hợp đồng bỏ vào túi, cười nói: “Vậy thì quá tốt, tin rằng qua lời giải thích của chủ tịch Đông Sơn, hợp đồng này có thể thông qua rất nhanh.”

—Dải phân cách tác giả lại ghi xxxxx—

“Ừm... Sâu một chút... Sâu hơn một chút... A...” Âm thanh khàn khàn tràn ngập sắc dục vang lên trong lúc thân thể va chạm có vẻ đặc biệt sắc tình và hoa mỹ. Cẩm chỉ biết thường ngày đáng người cân xứng hoàn mỹ này bị che đậy bằng bộ tây trang nhưng lại không ngờ lại có thể hoàn mỹ đến mức độ này, da thịt tinh tế trắng nõn lại bóng loáng, dưới ngọn đèn lộ ra nét trơn bóng căng mọng, thắt lưng đang bị tay anh gắt gao nắm lấy cũng nhỏ nhắn, mềm mại đến không ngờ. Xương quai xanh tinh tế, lồng ngực phập phồng, hai chân thon dài... Còn có nơi ấm áp bao lấy dục vọng của anh...

Người con trai tốt đẹp như vậy lại ở dưới thân anh cuồng loạn rên rỉ... Một loại ham muốn chinh phục khắc sâu trong máu cuộn cuộn nổi lên trong nháy mắt, Cẩm không thể không tăng nhanh tốc độ lại dẫn ra một loạt những âm thanh dễ nghe.

Tuy rằng con mồi đưa tới của Cẩm chưa bao giờ nể mặt nhưng đối với người con trai nằm dưới thân, có thể nói anh có chút tra tấn ác ý.

Đúng vậy, anh cố ý làm khó dễ cậu là vì muốn chinh người, đúng là anh muốn nhìn thử bộ dạng khép nép cầu xin anh của quý công tử luôn bình thản, tao nhã và cao quý này.

Nhưng anh không nghĩ đến, Đông lại chủ động đề nghị giao dịch này, lại còn thẳng thắn như vậy! Nói cách khác, chuyện dùng thân thể để giao dịch đối với cậu mà nói là cực kì bình thường hơn nữa với biểu hiện của cậu cùng với phản ứng với tình huống này cũng không có gì xa lạ... Nói vậy loại giao dịch này đối với cậu cũng không xa lạ.

Nghĩ thông suốt điểm mấu chốt này, không biết tại sao Cẩm lại tức giận, nghĩ thầm muốn hung hăng làm nhục cậu một lúc... Mạnh mẽ va chạm một lúc lại cảm thấy hành vi của mình đã mất đi sự khống chế, thật không hiểu vì sao.

Tuyệt đối... Tuyệt đối vì người trong quá khứ hoàn toàn thay đổi làm cho bức bối trong lòng anh không có chỗ phát tiết... Anh nghĩ như thế liền không để ý nữa tiếp tục buông thả bản thân.

Cẩm không bao giờ để bản thân bị uất ức, tất nhiên sẽ không để cho Đông dễ chịu, vất vả phát tiết xong, Đông chỉ còn giữ lại một chút ý thức.

Cẩm không hề cảm thấy áy náy, cũng không có một chút cảm tình thương tiếc, dù sao một hợp đồng như thế có thể đổi được bao nhiêu lợi ích hai bên đều biết rất rõ, nghiêm túc mà nói thì giá trị một đêm của người con trai trước mặt đắt hơn không biết bao nhiêu lần so với những kỹ nam đắt tiền trong nước. Hiển nhiên cũng không cần lễ độ nên có!

Tắm xong đi ra, người con trai trên giường vẫn duy trì tư thế cũ, lúc này Cẩm mới tỉnh táo lại nghĩ mình hình như làm hơi quá.

Đẩy đẩy người đang nằm mê man, Cẩm nói: “Không đi tắm sao?”

“Không phải anh có đeo mũ sao?” Người con trai nằm úp sấp xuống một nửa, kiệt sức lên tiếng trả lời: “Tôi nghỉ ngơi một lát.”

“Tôi có đeo mũ, nhưng mà cậu...” Liếc đến giữa hai chân của Đông, nhìn nhìn lại đệm giường, Cẩm không khỏi ngáy ra một lúc, nói: “Cậu không hề bắn ra một lần nào sao?”

“Hội trưởng Cẩm thoải mái là được rồi.” Thanh âm nhẹ nhàng giống như là hừ từ mũi ra, thật sự mệt mỏi.

Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi... Về mặt động tình, thoải mái rên rỉ chỉ là diễn trò thôi sao? Người nhập tâm chỉ có một mình anh? Cẩm giác bị lừa gạt tự nhiên nảy sinh, những lời nói của Đông càng thêm chói tai gấp trăm lần.

Cẩm không nhịn được hỏi: “Cậu có ý gì?”

Có lẽ giọng điệu của Cẩm quá mức nghiêm túc, cuối cùng Đông cũng mở mắt, mệt mỏi không chịu nổi nói: “Đây không phải là mục đích hôm nay sao? Hội trưởng Cẩm tận hứng còn tôi lấy được chữ kí trên hợp đồng.”

Một cổ tức giận không biết từ đâu xông lên, Cẩm bật thốt lên: “Cậu đều dùng cách này để lấy được hợp đồng sao?”

Tim Đông đập mạnh và loạn nhịp, lập tức nở nụ cười ha ha: “Trên thương trường, người hiểu rõ tình hình giống như hội trưởng Cẩm không ít, tôi chỉ là một người biết điều phối hợp với họ mà thôi.”

2. Thiệu Ly - Chương 2

Đông nói tự nhiên như vậy làm cho Cẩm bối rối, nói thật người không đứng trước là anh, đề án kia... Thật sự rất xuất sắc, đề án của công ty khác hoàn toàn không thể sánh bằng, nếu không phải do anh cố ý làm khó dễ, Đông cũng không phải dùng phương thức giao dịch ngầm này.

Nhưng... Thấy cậu nhẹ nhàng, thoải mái nói về chuyện này như vậy Cẩm vẫn không thể chịu nổi.

“Cậu... Sao lại hạ lưu như thế?!” Anh không suy nghĩ nói ra câu đầu tiên.

Đông cũng chẳng ngượng ngùng, lạnh lùng chế nhạo: “Đề ra giá với người ta rồi lại không muốn bán? Người cao cao tại thượng như hội trưởng Cẩm, tiêu chuẩn của anh người bình thường thật sự không thể hiểu nổi.”

“Cẩm...” Cẩm đột nhiên nói.

Đông ngây ra một lúc, không kịp phản ứng.

“Gọi anh là Cẩm.” Cẩm nhắc lại một lần nữa, cậu mỗi lần đều gọi anh là hội trưởng Cẩm, anh nghe rất nhàm chán.

Đông khép hờ mắt, mũi hờ một tiếng cười nhạo: “Thân mật thân thể cũng không có nghĩa là những chuyện khác cũng trở nên thân mật.” Ý muốn từ chối thân thiết với anh rất rõ ràng.

“Nếu như anh yêu cầu thì sao?” Cẩm đè nén cảm giác không hài lòng, nói: “Đừng quên, hợp đồng anh vẫn chưa ký.”

Đông cười lên lộ ra lúm đồng tiền như hoa, nhìn qua cực kỳ thân thiết, ngọt ngào gọi một tiếng: “Cẩm.”

Phản ứng của cậu làm cho Cẩm không biết nên cười hay nên tức giận, trong lòng có chút cảm giác khó hiểu, hưởng thụ một cách rầu rĩ, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Vì hợp đồng, bảo cậu làm cái gì cũng được sao?”

“Cũng không phải.” Đông trở mình, nằm ngửa mặt lên, kéo chăn qua che phần eo nhỏ, đôi mắt xinh đẹp

nhìn lên trần nhà, đáp: “Chẳng qua là điều kiện tôi nhận được rất tốt.”

Cầm nhìn những vết hôn loang lổ trên da thịt trắng nõn, trong lòng anh bỗng nhiên bị kích thích, không loại là loại kích thích tình dục mà là...

Haiz... Ngay cả chính anh cũng không biết tại sao lại kích động...

Nhìn qua thì người con trai tuần nhã (tuần tú + tao nhã) này thật ra cũng không quá khó để gần gũi, nhưng khí chất bình thường từ cậu lộ ra nhìn có vẻ dễ gần nhưng lại không thể thân thiết, giữa cậu và người khác luôn có khoảng cách, người càng ở gần với cậu càng dễ dàng nhìn thấy khoảng cách đó.

Cho nên anh mới dùng cách này để ép cậu chủ động cầu hòa, nhưng nếu anh nghĩ người khác cũng có thể dùng cách này dễ dàng phá vỡ khoảng cách của cậu, cùng cậu có thân thiết da thịt, cùng cậu dây dưa thân thể, còn có thể nhìn thấy một mặt khác không muốn ai biết của cậu... Anh cảm thấy cực kỳ bức tức.

“Đến thân thể còn có thể bán đứng, cậu còn có cái gì không làm được?” Cầm lạnh lùng giễu cợt một tiếng, không phủ nhận ý nghĩ muốn mượn lời nói làm tổn thương cậu.

“Vẫn có, nếu anh muốn mạng của tôi vậy thì tôi không thể cho anh.” Đông trả lời vô cùng thoải mái, nhìn cậu không hề có biểu hiện bị tổn thương.

Cầm vừa nghe xong lại càng tức giận, trừng mắt nhìn Đông, lời nói muốn nói càng trở nên ác liệt.

Không đợi Cầm nói tiếp, Đông đột nhiên bình tĩnh hiểu ra: “Ồ... Chẳng lẽ anh cũng thích loại người mạnh mẽ, vừa kiêu ngạo vừa ngu ngốc không bao giờ chịu khuất phục?” Cậu lại trào phúng cười: “Thật xin lỗi, anh muốn như thế nào thì phải nói trước tôi mới có thể phối hợp. Nếu lần sau có cơ hội thì tôi sẽ chú ý.”

Sắc mặt Cầm trầm xuống, nói: “Dạng người đó đáng yêu hơn cậu.”

Đông nhún nhún vai, lơ đãng: “Đáng yêu, đáng yêu... Nên mới có người yêu thương, vậy với có đủ tiền để buông thả, phóng túng! Còn đối với tôi người sống trên đời thì khí phách, kiêu ngạo một chút cũng không thể động đến.”

Lúc này, Cầm thấy dù anh có nói thêm gì cũng chỉ phí công, hừ lạnh một tiếng chuẩn bị rời đi.

“Hội trưởng Cầm nếu đã vui vẻ, trước khi đi thì đừng quên kí tên lên hợp đồng.” Giọng nói miễn cưỡng của Đông truyền đến từ sau lưng Cầm.

Cầm cầm lấy hợp đồng trên bàn nhỏ, lấy bút ra muốn kí tên nhưng nghĩ lại một chút lại cảm thấy không cam tâm, anh thấy bức bối vùng tay lên ném hợp đồng vào góc xa nhất.

Đông hơi nhú mày, không nói gì, bình tĩnh nhìn Cẩm.

Cẩm lạnh lùng nhếch môi: “Ngậm hợp đồng tha lại đây, làm giống như con chó tha đồ ấy.”

Biểu tình kinh ngạc thoáng qua trên mặt Đông rồi biến mất không thấy, mang bộ dạng không có vì quan trọng, Đông trần như nhộng bước xuống giường, bò đến góc tường, không dùng đến tay, dùng miệng ngậm lấy bản hợp đồng bò đến trước mặt Cẩm.

Cẩm cầm lấy hợp đồng, lòng lại bị buồn bã lấp đầy, cực kì khó chịu.

Trái lại, Đông không xấu hổ cũng không phiền não, trên môi là ý cười nhợt nhạt: “Có cần tôi bắt chước sửa vài tiếng chó luôn không?”

Vậy mà cậu... Mặt dày đến mức này?

Cẩm không muốn đợi thêm một phút nào, không buồn liếc mắt một cái, nhanh tay kí tên mình lên, đem hợp đồng cùng lúc ném xuống người Đông nói: “Tiện!” (hèn hạ, thấp kém)

Thấy Cẩm đi rồi, Đông lượm hợp đồng lên, nhìn cũng không thèm nhìn, tùy tiện quăng lên bàn, sau đó lấy trong tủ quần áo ra chặn cùng gối đầu đã giặt sạch nằm xuống ghế sofa dài đi ngủ. Trước khi ngủ vẫn không quên rửa mặt: “Chắc, đúng là người biết ép buộc người khác!”

3. Thiệu Ly - Chương 3

Tiểu Ma Bạc Hà

Rời khỏi phòng, Cẩm không nhin nổi nắm chặt tay lại.

Cậu... Thật sự đã quên tất cả sao?

Đó là lần đầu tiên anh bỏ mặc lái xe và vệ sĩ thành công, tuy rằng chỉ có mười mấy phút đồng hồ ngắn ngủi...

“Này, cởi áo khoác của cậu ra!”

Từ trước đến nay không ai dám dùng giọng điệu này để nói với anh, Cẩm liếc nhìn người vừa liều mạng lên tiếng đang ngồi chồm hổm trong góc kia.

Xem ra tuổi nhỏ hơn anh một chút, ngũ quan nho nhỏ tinh tế, hơn nữa còn có đôi mắt hẹp dài, chăm chú nhìn lên cao có vẻ cực kì xinh đẹp.

Cậu bé ôm một con mèo nhỏ, thân mình nho nhỏ nằm trong ngực cậu run rẩy lạnh lẽo.

Nhìn thấy Cẩm không hề cử động, giọng nói cậu bé kia vô cùng mất kiên nhẫn: “Cậu là người của gia đình có tiền, quần áo nhiều mặc không hết, mất đi một cái áo cũng không được sao?”

“Vậy còn cậu? Sao không lấy áo của bản thân mình cho nó?” Hiếm có lúc Cẩm nói chuyện với một đứa nhóc, lời nói có chút ngang ngược.

“Mất cậu bị mù à? Quần áo của tôi cũ nát như vậy, nhìn qua là biết nếu tôi cho Tiểu Hoa áo khoác, mùa đông tôi sẽ bị đông chết!” Cậu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên cao, kiêu ngạo như hoàng tử nhỏ, không hề thẹn thùng với tính keo kiệt của mình.

Cẩm cẩn thận đánh giá, tuy là quần áo của cậu rất sạch sẽ, chất vải cũng không tệ nhưng tay áo bị mất một đoạn, cổ tay áo cũng bị sờn, đúng là bộ quần áo được mặc từ rất lâu.

So sánh với cậu, thậm chí anh còn muốn cởi hết đồ ra tặng cho cậu.

Cẩm cởi áo khoác đưa cho cậu, cậu cẩn thận bao lấy con mèo con, đặt nó vào trong cái hộp giấy bên chân.

Nhẹ giọng nói với nó: “Mày phải ngoan ngoãn nha, ngày mai tao quay lại thăm mày, thời tiết rất lạnh, đừng chạy lung tung đó biết không?”

Không biết con mèo kia nghe có hiểu không mà mở to mắt, nhìn cậu kêu meo meo.

Vuốt ve mèo con, trên mặt cậu bé tràn ngập vui vẻ, nụ cười của cậu tỏa sáng, sáng lấp lánh, Cẩm không dám chớp mắt, nghĩ trong lòng, đây là khuôn mặt tươi cười đẹp nhất anh từng thấy.

Con mèo kia có vẻ xa lạ với việc được vuốt ve, nó nghe cậu nói rồi lại cọ vào tay cậu, sau khi quen thuộc rồi thì cực kì thích thú, cuối cùng thỏa mãn nằm xuống.

Nhìn mèo con vui vẻ, cậu cũng cao hứng, trên mặt không còn xa cách như vừa rồi cười meo meo với Cẩm: “Cảm ơn cậu!”

“Không có gì. Phải rồi, tên của cậu là gì?”

Cậu nghĩ một lúc mới nói: “Kỷ Hướng Đông Sơn, cậu gọi tôi là Đông được rồi.”

Cầm lẩm bẩm tên cậu mấy lần, nghĩ tới lời cậu vừa nói với mèo con, trong lòng anh mang theo chờ mong hỏi: “Đông, ngày mai cậu trở lại đây phải không?”

“Ừm.” Đông lên tiếng.

“À... Ngày mai tôi mang một ít thức ăn cho mèo đến đây... Còn hộp giấy kia cũng không tốt lắm, trời mưa thì nguy...” Cầm ngồi xồm xuống bàn bạc với Đông.

Ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt Đông có sự mong chờ: “Cậu có thể đem nó về nuôi không?”

Cầm ghen hòng, đem về nuôi thì cũng được nhưng mà giống mèo trong nhà anh nuôi là giống mèo quý, một con mèo lai tạp như vậy xuất hiện trong nhà...

“Không được sao?” Đông thất vọng gục đầu xuống.

Nhìn biểu tình của Đông, không biết tại sao Cầm lại thốt ra: “Có thể...” Nhận ra được mình nói quá nhanh, anh vội vàng sửa lại: “Chắc là được, tôi về hỏi lại, ngày mai, giờ này ngày mai sẽ trả lời cậu.”

Ngày hôm sau, Cầm mang một bao lớn những bộ đồ mới tinh anh chưa mặc qua đi tới chỗ hôm qua, con mèo vẫn ở đó nhưng không nhìn thấy Đông, đợi đến nửa đêm cũng không thấy người, vài ngày sau đó anh cũng không đợi được cậu.

Con mèo ở trong hẻm được anh mang về nhà đã sắp làm bà nội mà đứa trẻ kia không chỉ quên giao ước của bọn họ mà còn quên luôn anh.

~Hết chương 3~

4. Thiệu Ly - Chương 4

Tiểu Ma Bạc Hà

Cả một buổi sáng không thấy Đông gọi mình, Tự Phương đi thẳng tới phòng của Đông, trên giường không thấy ai nhưng đệm giường hỗn loạn cho thấy tình hình kịch liệt đêm qua.

Tự Phương tìm thấy Đông đang nằm trên sô pha, cả người Đông bị chặn bông màu trắng bao lấy, chỉ lộ ra khuôn mặt, đến gần sẽ thấy sắc mặt của Đông tái nhợt, đến môi cũng trắng bệch không một giọt máu, lông mày nhíu chặt hình như cực kì khó chịu.

Nhìn tình hình này cũng biết được đêm qua Đông không hề tốt chút nào, trong chốc lát Tự Phương nghĩ xem nên để cho cậu nghỉ ngơi nhiều thêm một chút hay nên đánh thức cậu.

Lúc đang do dự, hần thấy môi Đông mấp máy như đang lẩm bẩm cái gì đó, Tự Phương cúi sát xuống nghe thấy: “Thành Nhất... Anh Thành Nhất...”

Miệng Đông đang gọi hần, không phải là ‘Tự Phương’ luôn lạnh lùng băng giá hiện nay mà là ‘anh Thành Nhất’ mà cậu từng thân thiết dựa dẫm?!

Tự Phương lùi từng bước, nhớ lại quá khứ, không khỏi suy nghĩ hỗn loạn...

Bởi vì thân phận thấp kém của mẹ mình mà Đông không được ông nội Bạch Xuyên thừa nhận là con riêng, tuy rằng cậu cũng ở trong nhà Bạch Xuyên nhưng lại sống ở chỗ của người hầu, thân phận thấp hèn nên người giúp việc cũng xem thường cậu.

Lúc đó, cậu bướng bỉnh như con báo con, trong đầu chỉ nghĩ mình phải bảo vệ mẹ, bị người khác bắt nạt tàn nhẫn cũng chỉ biết trừng đôi mắt nhỏ dài xinh đẹp tuyệt đối không chịu thua, biện minh thì không ai tin và kết quả cuối cùng chỉ rước lấy thất bại thảm hại, người gây chuyện với cậu cũng không tốt hơn là bao. Ngay cả người quyết đoán, tàn nhẫn như ông nội Bạch Xuyên cũng phải đau đầu. Cuối cùng ông phải ra mặt nói rõ để người trong nhà giảm bớt một chút thì những ngày sau mẹ con cậu mới được thoải mái hơn.

Kỳ lạ là, cho dù trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy nhưng cậu lại rất lương thiện, chắc là do bản tính trời sinh... Giống người mẹ xinh đẹp dịu dàng của cậu.

Người bị đánh tới máu chảy đầy mặt cũng không khóc lại vì một con chó không cần thận chết đi mà khóc to lên, từ một đứa trẻ quái dị không cho người khác đến gần lại ôm chặt một con mèo nhẹ nhàng an ủi.

Tự Phương thừa nhận hần không phải anh hùng nhưng gặp được người lợi dụng cơ hội bỏ đá xuống giếng lại không nhận được tốt bụng giúp đỡ, cho nên người thường xuyên xù gai giống con nhím ở nhà họ Bạch Xuyên như Đông lại thân thiết với hần, thậm chí xem hần như anh trai.

Đứa trẻ từng bị bắt nạt cũng chịu đựng không hề khóc mà lại đỏ mắt nhìn anh gọi ‘anh Thành Nhất’.

Đứa trẻ nhận được sự khen ngợi của mẹ mình thì cười sáng lạn gọi ‘anh Thành Nhất’.

Đứa trẻ ôm thi thể lạnh như băng của con chó, đau lòng, khổ sở gọi ‘anh Thành Nhất’...

Hỏi sao hần lại không đau lòng mà thương yêu!

Sau này mẹ của Đông bị bệnh rồi mất, Đông cũng bị đem ra khỏi nhà Bạch Xuyên, tất nhiên đó là ý của ông nội Bạch Xuyên, đến mức cậu bị mang đi đâu, để làm gì cũng chẳng có người quan tâm, lại chẳng ai

thèm để ý.

Đây vẫn là thắc mắc trong lòng Tự Phương, sau đứa trẻ kia biến mất mười năm trở về vẫn không có câu trả lời.

Nhưng hẳn có thể chắc chắn, người trở về không còn là đứa trẻ năm đó, dường như lột bỏ dáng người trẻ con thì ngay cả tính cách... Cũng thay đổi hoàn toàn.

Tự Phương không thể nói rõ được, chỉ có thể nói người trước mặt không còn là đứa trẻ bướng bỉnh nhưng đơn giản, thiện lương.

Cậu vừa về đến thì nhà họ Bạch Xuyên cũng bắt đầu xảy ra biến hóa dữ dội, ông nội Bạch Xuyên bị ép thoái vị (từ chức), nhóm người thân tín từng giúp ông nội Bạch Xuyên xây dựng giang sơn cũng bị tước quyền (lấy hết quyền lực), có người bị mất quyền và cũng có người bị loại bỏ hoàn toàn, người thừa kế trước kia là Bạch Xuyên Kính, cũng chính là người Tự Phương nguyện trung thành lại bị giáng chức.

Thủ đoạn mạnh mẽ không chút lưu tình, thủ đoạn không lường trước được, tác phong lạnh lùng, khốc liệt, lấy nhà họ Bạch Xuyên là trung tâm quyền lực, cũng hoàn toàn lật đổ thế lực lạc hậu của người nắm quyền nhà họ Bạch Xuyên.

Hiện nay, Đông có đầy đủ khả năng để tự bảo vệ mình, nhưng... Rốt cuộc thì không thể tìm thấy bóng dáng hồn nhiên, hiền lành của quá khứ...

Tự Phương bắt giác than nhẹ một tiếng, ném đi toàn bộ cảm giác!

Bây giờ, mặc kệ đối với hắn hay với Đông thì hắn cũng chỉ là ‘Tự Phương’ mà không phải là ‘anh Thành Nhất’ mà đứa trẻ kia thường xuyên bị bắt nạt luôn dựa dẫm.

Trong lòng có quyết định, Tự Phương đang định đánh thức Đông thì Đông đã mơ màng tỉnh lại.

Nhìn thấy Tự Phương ở trong phòng cậu lại không cảm thấy ngạc nhiên, lấy giọng nói lười biếng hỏi: “Tôi ngủ dậy trễ sao?”

“Không trễ lắm.” Tâm tư vừa trở về nói.

Dường như rất mệt mỏi, Đông lấy tay che mặt, giọng nói có chút không rõ: “Giúp tôi lấy thuốc tới đây, ở trong túi tiền trong áo.

5. Thiệu Ly - Chương 5

Đường như rất mệt mỗi Đông lấy tay che mặt, nghe thấy giọng nói có chút mơ hồ: “Giúp tôi lấy thuốc đến đây, ở túi tiền trong áo.”

Tự Phương lấy thuốc và nước ấm đến thì Đông đã ngồi trên sô pha, chân đắp ở ngang hông lộ ra thân trên và đôi chân trần.

Trải qua một đêm trầm luân, Cẩm lưu lại trên người cậu dấu vết xanh tím, làm cho người ta nhìn mà phát sợ.

Tự Phương nhú mày, cuối cùng lại tỏ ra quan tâm: “Thân thể không khỏe thì nên đi gặp bác sĩ...” Lời nói còn lại bị đứt đoạn khi Đông nhướng mày lên, vẻ mặt nghi ngờ.

Khụ một tiếng, giấu đi vẻ không tự nhiên, mặt Tự Phương cứng nhắc tiếp tục nói: “Dù sao hôm nay cũng không có việc gì quan trọng.”

Nhận lấy nước với thuốc, Đông ngẩng đầu nuốt thuốc xuống, không quan tâm nói: “Chỉ là một việc nhỏ cũng quan trọng hơn so với việc gặp bác sĩ.” Nhìn lại những dấu vết khác thường trên người mình, cười không chút quan tâm: “Cái này... Chẳng qua nhìn hơi đáng sợ thôi.”

Tự Phương khoanh tay cung kính đứng, im lặng không đáp, câu nói vừa rồi... Đã là nhiều chuyện.

Để ly nước lên bàn, Đông nói: “Tôi cần một giờ, anh đi đâu đó ăn cơm trước đi!” Nói xong đứng dậy đi đến phòng tắm.

Tự Phương biết Đông có thói quen tắm bồn tắm, trước một giờ đồng hồ sẽ không bước ra ngoài, nhưng mà hần vẫn chưa đi, lấy quần áo Đông mặc hôm nay xử lý tốt, thu dọn quần áo tối hôm qua, tiếp theo dọn phục vụ phòng, để họ tính thời gian đem đồ giặt xong trả lại đây.

Những việc vặt nhỏ này... Cho tới bây giờ không bao giờ hần chỉ nghĩ xử lý cho Kính Ngôn, cũng đã khắc vào lòng thói quen yêu thích của Kính Ngôn, không nghĩ là cuối cùng lại phục vụ cho Đông.

Kính Ngôn thích món ăn Tây Âu, Đông lại thích cơm Nhật hơn; Kính Ngôn chỉ tắm vòi sen, Đông lại muốn tắm bồn tắm mỗi ngày; Kính Ngôn thích quần áo màu xanh lam, màu xám, Đông trời sinh thích hai màu đen, trắng; Kính Ngôn thấp hơn Đông 5cm, vai và eo rộng hơn so với Đông... Dần dần, thói quen của người thương trong lòng đều biến thành thói quen của người này rồi sao?

Không muốn... Hần không muốn... Chủ tử của hần chỉ có một và duy nhất một người!

=====Dải phân cách=====

Không lâu sau đó, vì vấn đề chuyển tiền của hội Tam Hợp, Đông lại cực kì “vinh dự” được Cẩm mời đến “lên thông qua” tiến độ dự án.

Địa điểm vẫn là khách sạn lần trước, chẳng qua là lần này cửa vừa đóng, sắc mặt đáng ra nên nhiệt tình như lửa lại nhanh chóng trầm xuống lạnh lẽo.

“Hội trưởng Cẩm muốn đổi ý?” Đông khoanh tay, dựa lên tường, cả người phát ra hơi thở lạnh như băng.

“Chẳng sẽ xã trưởng Đông ngây thơ nghĩ là một dự án lớn như vậy chỉ có một lần đã muốn tôi bỏ ra cái giá lớn như thế?” Cẩm cũng khoanh tay, trên mặt vẫn bình thản cười.

Biết Cẩm muốn cái gì, Đông mấp má môi, mở miệng nói: “Một tháng một lần.”

“No, no.” Cẩm lắc lắc ngón tay, mang chút vô lại cười nói: “Một tuần hai lần.”

“Tôi bận rộn nhiều việc!” Ba chữ, nghiêm khắc từ chối. (Ba chữ:)

“Bạn quyến rũ anh em Tây Xuyên? Lấy lòng Đại Nguyên? Hay là vẫy vẫy đuôi với lão già kia?” Cẩm hừ hừ nói, lời nói như khinh miệt có chút gì đó khó nhận ra.

“Nếu chỉ là đối phó với họ, vậy thì không có việc gì lớn!” Đông híp mắt lại, thật ra có vẻ mỗi một, lại lười tranh cãi: “Hai tuần một lần, nhiều hơn cũng không có.”

“Một tuần một lần, không thể thiếu.” Cẩm cũng nói ra giới hạn cuối cùng.

Hai người đều nhìn thấy được kiên trì trong mắt nhau, lại không chịu đầu hàng.

Không khí bên trong như đông lại, cuối cùng vẫn là Cẩm mở miệng trước: “Lúc này tiền bồi thường hợp đồng tôi vẫn trả được.”

Thật là... Kiêu ngạo khiến người ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi!

Đối với ánh mắt càng sắc bén hơn vài lần của Đông, Cẩm lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ cười, giọng điệu dịu dàng đi không ít: “Thật ra bây giờ thân thiết với tôi một chút chỉ có lợi, dự án này không nói, ít nhất đối với những người đang muốn rục rịch trong tập đoàn của cậu mà nói, tôi còn có mang tính đe dọa.”

Vậy thì cũng đúng, nếu không trước kia cũng sẽ không dễ dàng dùng đến biện pháp này.

Nhìn thấy thái độ của Đông có chút lay động, Cẩm vội vàng nói thêm một câu: “Tôi cam đoan, chuyện này

đối với cậu chỉ có trăm lợi mà không một hại.”

Đông cười nhạo một tiếng, mỉa mai nói: “Nếu thật sự không có hại, tại sao bây giờ tôi lại ở chỗ này?”

6. Thiệu Ly - Chương 6

Posted by Tiểu Ma Bạc Hà

Đông cười nhạo một tiếng, mỉa mai nói: “Nếu thật sự không hại gì, tại sao tôi lại ở chỗ này?”

Đối với nhục nhã thô bạo lần trước, Cẩm không chỉ hối hận mà còn áy náy, anh tự nhận không phải do kích động và cảm xúc làm thay đổi tính cách nên mới đối xử với Đông như vậy, đáp án chỉ có một, là quan tâm... Hơn nữa là cực kì quan tâm!

Suy nghĩ mấy ngày cuối cùng cũng hiểu rõ, trong kí ức của anh chưa từng xóa đi buổi chiều hôm ấy, để lại không chỉ là tiếc nuối, còn có một bóng người nhỏ nhỏ, đã khắc thật sâu trong lòng.

Đã từng bỏ qua một lần, không muốn bỏ lỡ một lần nữa... Nhưng nhớ mãi liệt không thể giải thích trước nay chưa từng có, nhanh chóng thuyết phục bản thân, âm thanh lặp lại liên tục... Chỉ cần làm, là được.

Cẩm gần như bày ra khuôn mặt tươi cười: “Lần này nhất định làm cho em nhận ra chỗ tốt.”

Hừ nhẹ một tiếng, nói là cậu không bày tỏ ý kiến, không bằng nói là cậu căn bản không tin nên lười tranh cãi, Đông tự mình đi tới bên giường, cởi hết quần áo trên người, nằm trên giường, dáng vẻ ‘muốn làm thì làm nhanh đi’, rất không kiên nhẫn.

Chậm rãi, thông thả đi vào, cúi đầu nhìn Đông, dáng người dong dỏng cao hiện rõ từng nét dưới ánh đèn, không chút tí vết... Trừ vẻ mặt phiến chán không hề che dấu...

Nhìn thấy tình cảnh lần này, trên mặt Cẩm ngoài bất đắc dĩ ra còn có cái gì đó.

Cúi người xuống, khinh bạc cánh môi vì bức mình mà cong nhẹ, cánh môi kia như có ma lực, hấp dẫn người không kiềm chế được mà rơi vào lốc xoáy tình dục, hai tay anh chạy trên da thịt trơn nhẵn như là găm vóc thượng hạng, làm cho người ta không nỡ buông tay.

Nhưng không giống lần trước lấy lòng đón ý làm theo anh, lần này từ đầu đến cuối cơ thể Đông vẫn cứng nhắc, mím môi, cau mày, im lặng kháng nghị, đồng thời tuyên bố cậu không tình nguyện.

Cầm cố làm cho cậu nhận được sung sướng, nhưng mà thân thể cậu như mất đi cảm giác, kích thích thể nào cũng không khơi được một chút phản ứng.

Cuối cùng Đông cũng không đủ kiên nhẫn, mở miệng: “Này, rốt cuộc anh muốn thể nào?”

“Em... Tại sao vẫn không có phản ứng?” Cầm khó hiểu hỏi.

Cùng là đàn ông, cho dù không thích đồng tính, Cầm tin bằng thủ đoạn của mình, Đông cũng nên có một chút khoái cảm trên sinh lí mới đúng.

Đông trợn mắt lên: “Không phải anh thích người liều chết cũng không bao giờ chịu thua, ngu ngốc tuyệt đối không bao giờ khuất phục hay sao?”

Sững sờ một lúc, Cầm mới nhớ tới đối thoại của hai người lần trước...

“Chẳng lẽ anh cũng thích loại người khí chất đầy mình, không chịu phục tùng, vừa kiêu ngạo vừa ngu ngốc sao?... Thật xin lỗi, nếu anh muốn thì phải nói trước tôi mới có thể phối hợp. Nếu lần sau còn cơ hội, tôi sẽ lưu ý!”

“Dạng người ấy đáng yêu hơn cậu.”

Thì ra... Vừa rồi cậu ta chỉ là diễn kịch... Cầm thật không biết nên nói gì mới tốt!

(Ma: Cho anh chờ, lấy đá đập chân!)

Đông khẽ rửa mặt một tiếng, lên án anh: “Tốc độ đổi khẩu vị của anh không phải quá nhanh rồi chứ!” Sau đó nói tiếp: “Anh thích chơi trò sắm vai nhân vật đúng không? Vậy phiền anh lần sau nói trước anh muốn chơi trò nào, nếu không tôi rất khó phối hợp.”

Cười khở một tiếng, Cầm nói: “Tôi không có loại ham muốn này.”

Đông híp mắt lại, mười phần bức bối: “Vậy xin hỏi hội trưởng Cầm, bản thân tôi phải làm sao để cho anh vừa lòng?”

“Không cần làm cái gì cả, là chính cậu là được.” Cầm đáp trả không hề do dự.

Đông lại nhướng cao mày, xem xét Cầm bằng vẻ mặt nghi hoặc, dường như đang xem trong lời nói của anh có mấy phần chân thật, biểu tình kia của cậu tựa như hồ ly, Cầm nhìn không nhịn được bật cười.

Xoa đầu Đông, Cẩm nói: “Dự án này muốn chấm dứt cũng cần ba năm, chẳng lẽ trong ba năm này em đều phải mang mặt nạ đối diện với tôi?”

“Cũng không phải là việc gì khó khăn.” Đông không quan tâm lắm nói.

“Làm như vậy không mệt mỗi sao?” Cẩm hỏi lại.

“Nếu như khách hàng không hài lòng mà bị trở mặt gây sức ép mới gọi là mệt.” Đông cười nói ẩn ý.

Tất nhiên Cẩm nghe được ý trong lời nói của Đông, cười nói: “Nếu em muốn tôi vừa lòng thì dùng khuôn mặt thật đối mặt tôi.”

Đông nhún nhún vai, sao cũng được: “Dù sao anh là khách hàng, theo lời của anh.”

“VẬY...” Chỉ chỉ đặc trưng phái nam trước sau không hề có phản ứng của Đông, Cẩm nói: “Có thể giải thích một chút không?”

Xoay người lấy remote, Đông mở TV lên, trực tiếp chuyển đến kênh người lớn, trên màn hình là một đôi nam nữ đang mây mưa thất thường, vẻ mặt vừa thống khổ nhưng cũng sung sướng, miệng người phụ nữ không ngừng ngâm nga, phối hợp với âm thanh thân thể phát ra, càng thêm tục tĩu (dâm tà).

Đông đang muốn cần lấy dục vọng ngẩng cao của mình lại bị một tay Cẩm ngăn lại.

‘Ba’ một tiếng tắt TV đi, trên mặt Cẩm có chút bối rối: “Em nên cho tôi chút mặt mũi.”

7. Thiệu Ly - Chương 7

Posted by Tiểu Ma Bạc Hà

‘Ba’ một tiếng tắt TV đi, trên mặt Cẩm có chút lúng túng: “Em cũng nên cho tôi chút mặt mũi.”

“Tôi là người đàn ông bình thường...” Đối mặt với Cẩm, Đông bình thản nói: “Chỉ có phản ứng với kiểu làm tình bình thường.”

“Nếu không thì cậu làm với tôi là được rồi!” Cẩm nói rõ sự thật.

“Nếu anh chịu nằm dưới, tôi bịt kín mắt lại thì có thể miễn cưỡng làm thử!”

Cẩm nghe xong dở khóc dở cười, nằm xuống cạnh Đông, kéo chăn đắp lên thân thể quang lỏa của cậu, nửa bất đắc dĩ: “Tôi nên trả lời thế nào? Cẩm ơn, rất hân hạnh được đón tiếp?”

“Đây là bản tính của tôi, anh không vui sao?” Khiêu khích rõ ràng.

“Không...” Cẩm nhìn trần nhà, thản nhiên nói: “Tôi chỉ nói sự thật, em không cần phải thử tôi, tôi đã nhìn thấy quá nhiều người giả dối, không cần nhiều thêm một người là em.

“Ý là... Ở cùng với anh, tôi chỉ cần thoải mái là được rồi?” Nhắc nửa người lên, Đông nhìn Cẩm hỏi.

“Ừ.” Nghĩ lại, Cẩm nói thêm một câu: “Ngoại trừ việc em xem tôi là phụ nữ để đê là được.”

Đông hừ một tiếng, hỏi: “Không xem anh là phụ nữ thì có thể đê anh sao?”

Cẩm chỉ cười, không nói.

Đông căn bản không quan tâm Cẩm có đáp lại hay không, bởi vì cậu hoàn toàn không tin, nhìn Cẩm, giễu cợt một tiếng: “Nghĩ hay quá nhỉ! Chỉ bằng anh... Cho tôi tiền, tôi còn phải nghĩ lại!”

Cẩm còn chưa kịp phản kháng, Đông đã gối đầu lên ngực Cẩm.” Tôi đi ngủ.”

“Này...” Cẩm né ra: “Đừng có ngủ trên người tôi.”

“Đừng nhúc nhích, tôi muốn nghe nhịp tim của anh.” Đông khẽ lăm lăm, giọng điệu cực kì bá đạo.

Cẩm ngơ ngác, bất giác nghĩ đến giữa trưa hôm đó, dưới ánh mặt trời, cậu bé bá đạo muốn anh cởi áo khoác ra.

Nụ cười hiện trên môi, sờ tóc Đông, Cẩm nhẹ giọng hỏi: “Rất mệt sao?”

“Uhm, mệt chết đi được.” Giống một con mèo, cọ cọ tìm một tư thế thoải mái, giọng Đông lười biếng: “Tất cả mọi người vội vàng cùng nhau đưa phiền phức đến cho tôi.” Ngáp nhẹ một cái, âm thanh dừng lại.

Lấy chăn đắp kín người Đông, vỗ nhẹ lưng cậu, chăm chú nhìn người đã ngủ say, Cẩm nói thầm: “Em đã quên tôi cũng không sao, tôi còn nhớ em là được rồi, em không tuân thủ lời hứa cũng không quan trọng, tôi tìm em là được...”

=====Dải phân cách=====

Trời chưa sáng Cẩm tỉnh giấc sớm hơn Đông, thấy cậu ngủ rất say thì không muốn quấy rầy, ngay cả xuống giường cũng không dám, thuận tay cầm lấy tạp chí bất quá là thứ mà bình thường anh không thèm nhìn ở bên giường.

Chắc, xem thứ này còn không bằng ngắm người trên giường... Hiếm khi ngoan ngoãn như thế...

Người đang ngủ hơi nghiêng người cuộn tròn lại, gò má nhìn nghiêng có vẻ cương nghị hơn hơn chính diện rất nhiều, anh tuấn và tinh tế, dường như đã trải qua sự đo lường của tỉ lệ hoàn mỹ, những sợi tóc mềm mại phân tán trên trán, số khác rơi trên giường, tăng thêm vài phần hồn nhiên hiếm thấy ở người đàn ông trưởng thành.

Đây là bảo bối anh tìm bao lâu nay! Không kiềm chế được cúi xuống hôn lên trán cậu...

Người bị làm phiền cầu nhàu một tiếng, xoay người, không khác gì mèo nhà anh, Cẩm nhìn không khỏi buồn cười, ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Hiếm khi có được một giấc ngủ ngon, khi Đông mở mắt thì ánh nắng đã chiếu rọi mạnh mẽ, tuy người bị xem là gối ôm ngày hôm qua đã thức dậy rồi nhưng lại yên tĩnh nằm ở trên giường.

“Thức dậy rồi sao?”

Lời nói của Cẩm không giấu được ý cười, chắc là cười nhạo cậu vẫn còn ngủ! Ngáp nhẹ một cái, Đông hỏi: “Bây giờ là mấy giờ?”

“Hơn chín giờ.” Cẩm nhìn xuống đồng hồ.

“Anh không cần phải đi làm hả?” Đối với người nên đi mất mà vẫn chưa đi này, giọng điệu của Đông có chút mất kiên nhẫn.

“Chuyện ngày hôm qua còn chưa nói rõ, khi tôi làm việc không thích dây dưa kéo dài.” Trên mặt Cẩm vẫn mang ý cười nhàn nhạt.

Nhưng mà nụ cười mà Cẩm nghĩ là rất có thiện ý (ý tốt) thì trong mắt Đông lại là một con hồ y đang tính kế.

Trợn mắt lên, Đông hừ nhẹ: “Suy nghĩ cả buổi tối, cảm thấy mình không được lợi nên bây giờ anh muốn đổi ý sao?”

“Không phải đổi ý, là lời nói tối qua còn chưa nói xong, phải nói cho rõ, ai kêu em vừa nằm xuống đã ngủ, dù tôi có phép thần thông cũng không thể đi vào giấc mơ của em để nói chuyện.”

Cong cong khoe miệng, Đông thì thảo: “Biết ngay là không có may mắn như vậy, ai ai cũng chống đối với tôi, sao lại chợt xuất hiện một người tốt!”

Cầm nghe thấy lời oán giận nho nhỏ này, đột nhiên nở nụ cười nói: “Tôi vốn cũng chẳng phải là người tốt.”

8. Thiệu Ly - Chương 8

Posted by Tiểu Ma Bạc Hà

Cầm nghe thấy lời oán giận nho nhỏ này, đột nhiên cười nói: “Tôi vốn cũng chẳng phải là người tốt!”

Sau khi Đông lộ ra nét mặt ‘quả nhiên là như thế’, Cầm lại nói thêm một câu: “Nhưng mà cũng không có ý muốn chống lại em.”

Hừ một tiếng, nhúu mày, Đông mất kiên nhẫn nói: “Có việc gì thì mau nói đi, tôi còn phải đi làm!”

“Quan hệ của chúng ta sẽ kéo dài nhiều năm, khách sạn thật sự không tiện, sau này chắc là phải đến nhà em...”

Liếc Cầm, Đông cười lạnh: “Muốn làm khách nhà tôi, anh nghĩ hay thật đó!”

“Vậy đến nhà tôi cũng được, tôi cũng không ngại.” Cầm không quan tâm nói.

“Ngược lại anh được lợi, anh nghĩ tôi là người dễ dãi chắc!” Một chút Đông cũng không cảm kích.

Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, rõ ràng là cậu cố ý gây hấn, Cầm không nhịn được cười ra tiếng: “Tùy em muốn sao cũng được, sau này cố định vào mỗi tối thứ sáu, nếu trí nhớ của em không tốt, tôi sẽ dùng cách thích hợp để nhắc em.”

“Giống như việc kéo dài chuyển tiền hết lần này sao?” Lời còn chưa nói xong, một cái gối đã hung hăng ném tới Cầm.

Cầm chụp lấy chiếc gối, ôm vào ngực, cười nói: “Đúng thế, tôi thích phương pháp giải quyết văn minh.”

“Văn minh?” Đông cười giễu: “Giống lần đầu tiên gọi là văn minh?”

Ma: Ý của Đông là lần đầu tiên của hai người lần trước.

Chuyện lần trước Cẩm đã rất hối hận, bây giờ Đông nhắc lại nên dứt khoát xin lỗi: “Thật xin lỗi, lần trước là tôi sai.”

Đông muốn đâm anh một dao, đoán là Cẩm sẽ phát cáu lên, nếu không thì cũng nhục nhã cậu vài câu, không ngờ là Cẩm lại xin lỗi, cậu không thể tin lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Sờ tóc Đông, Cẩm dịu dàng nói: “Là lỗi của tôi, sau này sẽ không như thế.”

“Anh... Cuối cùng là có ý đồ gì?” Về mặt Đông nghi ngờ đề phòng, hoàn toàn không tin lời xin lỗi của Cẩm.

Cẩm biết sẽ thành như vậy đã không làm, trong lòng anh biết tiếp tục giải thích cũng vô dụng, dứt khoát không nói gì.

Không ngờ Đông lại chớp mắt, đột nhiên cười nói: “Tôi biết rồi.”

Lòng Cẩm run lên, nhắc lông mày, trong mắt anh có ý chờ mong nồng đậm.

“Vô duyên vô cớ lấy lòng tôi, muốn mỗi tuần tôi đến nhà họ Cẩm lại không cần tôi lên giường với anh...” Đông mỉm cười nhẹ nhàng: “Anh có người yêu nhưng lại muốn tôi làm kẻ chết thay chứ gì.”

Cẩm chẳng hiểu suy luận này ở đâu ra, giật mình, không đáp lại được một câu.

“Anh sợ có người làm hại anh ta, cho nên tìm tôi để làm cái bia đung không!” Đông nghĩ là mình đã đoán đúng, cười nói: “Cho dù anh có tiền có quyền thế ngất trời thì sao chứ? Ngay cả người yêu cũng phải giấu, không dám để cho người ngoài biết, vậy cũng gọi là yêu sao?”

Đối với suy đoán của Đông, Cẩm chỉ cười, dù sao cậu thích suy đoán tình tiết thì cứ để cho cậu đoán đi.

Đông đảo mắt, lại nói tiếp: “Muốn tôi đi đến nhà họ Cẩm thì cũng được, nhưng mà trước tiên anh nói lại với người yêu của anh, tôi chỉ phụ trách làm bia đỡ đạn, anh ta đừng tưởng tôi là tình nhân dự bị thấp bé hơn anh ta, nếu chọc giận tôi, tôi cũng sẽ không khách sáo.”

Càng nghe Cẩm càng buồn cười, cuối cùng nhịn không được, lên tiếng: “Đây là chiến thư của cậu?”

Liếc Cẩm một cái, Đông quệt miệng, có chút xem thường: “Vậy thì phải xem đối thủ có xứng đáng hay không.”

Ẩn ý trong lời nói đương nhiên Cẩm hiểu được, cười nói: “Cho dù em thấy không xứng cũng phải giả bộ mới đúng, nếu không thì ai tin em là người yêu của tôi!”

Nâng mày lên, Đông dùng giọng kiêu ngạo nói: “Hình như hội trưởng Cẩm nhầm lẫn rồi? Anh còn chưa theo đuổi được tôi, chẳng qua chỉ tốn một chút tâm tư tính xem làm sao mới có thể cho mọi người thấy tôi là người anh yêu nhất.”

Cầm thừa cơ nhích tới gần, cọ lên mặt cậu hai cái, nửa đùa nửa thật hỏi: “Vậy thì xin hỏi ngài Đông vẫn chưa trở thành người yêu của tôi, tôi phải làm sao để làm cho cậu vui đây?”

“Làm ơn đi...” Đông đẩy Cẩm ra, tức giận trả lời: “Tiết mục ghê tởm này chờ đến khi có người xem rồi diễn.” Nói xong tay lại định lấy điện thoại đi động trên bàn nhỏ.

Động tác của Cẩm nhanh hơn, dè điện thoại, nhú mồm hỏi: “Mới ngủ dậy đã gọi cho ai?”

“Anh cũng biết đến lúc nên thức dậy hay sao?” Liếc Cẩm, nói: “Tôi gọi Tự Phương tới đây.”

Cẩm biết Tự Phương là trợ lí bên cạnh Đông, gọi hắn ta đến đây để giúp Đông rời giường, vẫn không buông tay ra, Cẩm nói: “Đừng gọi cho hắn ta, cần việc gì để tôi làm cũng được thôi.”

Im lặng nhìn Cẩm một lúc, Đông quệt môi một cái: “Để làm gì?”

Cẩm cười cười, ẩn ý nói: “Không phải khi yêu một người cần phải biết tất cả những điều về người đó sao?”

Đông bĩu môi: “Tôi chỉ biết là dù hiểu rất rõ về một người vẫn không dám yêu.”

~Hết chương 8~

9. Thiệu Ly - Chương 9

Posted by Tiểu Ma Bạc Hà

Cầm cười cười, ẩn ý nói: “Không phải khi yêu một người đều muốn hiểu rõ người đó hay sao?”

Đông bĩu môi: “Tôi chỉ biết là dù hiểu rất rõ một người vẫn không dám yêu.” Dù cười nhạt khinh thường nhưng Đông vẫn buông tay, hừ nhẹ nói: “Nhưng mà đây là trò chơi của anh, vậy thì sẽ theo quy tắc của anh.”

Cầm nhú mồm, chưa kịp nói gì, Đông đã bắt đầu yêu cầu: “Sau một tiếng nữa ăn sáng, món truyền thống, cơm trắng, nhất định phải có súp Miso*, những món ăn phối hợp khác tùy thích, tự anh tính thời gian, canh với cơm đều phải nóng, một lát nữa anh liên lạc với Tự Phương, quần áo hắn đã chuẩn bị sẵn, đưa tới

phòng là được.”

**Súp Miso: Canh tương hay còn gọi là Súp Miso là một món ăn truyền thống của Nhật Bản. Canh tương bao gồm phần nước dùng được gọi là “dashi” nấu cùng với tương miso và một số nguyên liệu khác như đậu phụ, rong biển.*

“Một tiếng sau?” Cẩm hỏi.

“Đúng vậy, tôi muốn tắm bồn tắm.” Đông liếc nhìn Cẩm một cái, lời nói không giống giải thích mà giống oán giận: “Mỗi ngày đều phải như thế, đáng ra trước khi ngủ phải ngâm mình, hôm qua vì phải phối hợp với anh hại tôi một đêm ngủ không thoải mái.”

Ngủ không thoải mái sao? Vậy người ép đến mức anh di chuyển cũng không dám là ai vậy? Nghĩ thì nghĩ những Cẩm không ngốc đến mức phản bác lại, bây giờ người này tốn một giờ đồng hồ để tắm... Hẳn là cố ý muốn chỉnh anh!

“Nếu anh không đợi được thì để Tự Phương đến đây.” Đông như một người xem kịch vui cười khẩy, Cẩm không tin chuyện cậu ngâm bồn tắm là sự thật, cậu cũng không tin Cẩm có thể chiều theo ý cậu!

“Chờ, tại sao lại không chờ được.” Cẩm nở nụ cười, không biết có tin không nhưng trên mặt lại không nhìn thấy một chút bức mình và hoài nghi nào: “Công việc này cũng quá nhàn hạ.” Một bên nói một bên cạo vào Đông, trơ mặt nói: “Tôi còn tưởng phải đắp lưng bóp chân, xoa bóp thả lỏng gân cốt chứ! Nếu khing6 thì... Lúc ngâm mình tôi giúp cậu mát xa, đắp lưng được không!”

“Lần sau chuyện này nếu cần tôi sẽ để cho anh.” Một tay đẩy mặt Cẩm ra, chỉ áo khoác mặc hôm qua: “Giúp tôi lấy thuốc đến đây, phía trước túi tiền.”

“Cơ thể không khỏe sao?” Lúc này Cẩm mới phát hiện mặt Đông có phần tái nhợt, lo lắng nói: “Vậy gọi bác sĩ đến xem...” Vừa nói tay đã vươn lên sờ trán Đông.

“Vitamin tổng hợp.” Né tay Cẩm, Đông bình tĩnh nói.

“Hả?”

“Tôi kêu anh lấy là Vitamin tổng hợp, mỗi sáng đều phải uống.” Một cước đá Cẩm xuống giường, Đông bắt đầu nói: “Động tác của anh chậm quá, nhiều việc lắm, ngày đầu tiên làm việc đã muốn bị sa thải hay sao?”

Cẩm không thèm để ý, cười hì hì nói: “Cho tôi nhiều cơ hội thực tập, chắc chắn sẽ tiến bộ rất nhanh.”

Lấy lọ thuốc nhỏ từ trong túi tiền Đông, lần này rất tự giác rót một ly nước ấm mang đến.

Đồng đổ hai viên ra tay, nuốt xuống cùng với một ngụm nước.

Cầm nhìn thoáng qua thuốc rất khác vitamin bình thường, không nhận được hỏi: “Đó là vitamin sao?”

“Đó là thuốc điều chế riêng cho tôi.” Đồng nhàn nhạt nói: “Nếu anh muốn uống, tôi nói phòng nghiên cứu điều chế cho anh một ít.”

Cầm biết nhà họ Bạch Xuyên lấn qua ngành chế tạo thuốc, giúp ông chủ điều chế thuốc bổ cũng không có gì lạ, cũng không hỏi nữa, nhưng khi nghe thấy Đồng nói muốn giúp anh điều chế thuốc, vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu, tôi còn muốn giữ lại mạng để ‘chăm sóc’ em.”

Đồng hừ nhẹ: “Yên tâm, bây giờ anh là ngọn núi cho tôi dựa vào, tôi muốn ra tay cũng không chọn bây giờ!” Nói xong liền xuống giường đi đến phòng tắm.

Ý là đợi đến khi không phải dựa vào anh nữa thì sẽ ra tay? Người này thật là trung thực, Cầm nhận không được lắc đầu. Bấm điện thoại cho người quản lý phòng, nói cho họ toàn bộ yêu cầu bữa sáng của Đồng xong lại gọi cho Tự Phương, thì ra Tự Phương đã đứng dưới đại sảnh chờ sẵn.

Chỉ một lát sau chuông phòng vang lên, Cầm mở cửa, không định cho Tự Phương đi vào, đứng ngoài cửa hỏi: “Quần áo của ông chủ cậu đâu?”

Tự Phương nhìn bên trong cánh cửa, nói: “Xã trưởng đang ngâm mình sao?”

Thì ra thật sự là thói quen, không phải cố ý nói dối anh... Cầm gật đầu.

“Xã trưởng ngâm mình cũng tốn không ít thời gian, hội trưởng Cầm có muốn...” Lời nói còn chưa dứt, nhưng rõ ràng ám chỉ Cầm cần phải đi. *(Ma: đuổi người nha)*

“Lát nữa tôi đưa em ấy đi làm, quần áo đưa cho tôi, cậu đi được rồi.” Cầm ngược lại nói thẳng.

“Thật có lỗi, tôi chỉ nghe dặn dò của xã trưởng.” Tự Phương khom người với Cầm xong liền lùi qua một bên, không có ý rời đi.

Cầm nhú mày, không hiểu sao từ trong lòng anh rất không thích người này.

“Hình như cậu không biết quan hệ của tôi với xã trưởng của cậu thì phải?” Giọng nói của Cầm lạnh xuống, có một loại khí thế trời sinh.

Sắc mặt Tự Phương thay đổi, không dám nói gì.

Cầm lại lạnh lùng nói: “Nếu cậu muốn chờ dặn dò của em ấy thì cứ chờ đi! Nhưng mà nếu tâm trạng tôi không tốt, chỉ sợ cả một ngày cậu cũng không đợi được dặn dò của em ấy.”

~Hết chương 9~

10. Thiệu Ly - Chương 10

Posted by Tiểu Ma Bạc Hà

Cầm lại lạnh lùng nói: “Nếu cậu muốn chờ dặn dò của em ấy thì cứ chờ đi! Nhưng mà nếu tâm trạng tôi không tốt, chỉ sợ cả một ngày cậu cũng không đợi được dặn dò của em ấy.”

Tự Phương nhớ lại bộ dạng Đông sau lần giao dịch trước với Cầm, hoảng sợ, vội vàng kéo lại cánh cửa sắp đóng vào, đưa túi xách trong tay ra: “Đây là quần áo của xã trưởng, làm phiền hội trưởng Cầm.”

Cầm hừ một tiếng đưa tay nhận lấy: “Được rồi, đi làm việc của cậu đi, đừng chờ đây làm phiền chúng tôi.” Nói xong đóng cửa thật mạnh.

Bị Cầm nói như thế, Tự Phương không dám ở lại, do dự một lúc lâu sau liền bỏ đi.

Đóng cửa lại, vẻ mặt Cầm thay đổi, trên mặt có vẻ thích thú xem xét, mở túi xách lấy từng loại quần áo ra, ba loại tây trang màu đen được ủi cẩn thận tỉ mỉ, áo sơ mi trắng, caravat phối hợp, kẹp caravat, cúc tay áo, dây nịt, vớ... Chờ đến khi có đầy đủ mọi thứ, cuối cùng là đồ lót đặt riêng trong bao nhỏ... Nghĩ tới những thứ riêng tư của Đông đều do một tay Tự Phương xử lí, sự chán ghét đối với Tự Phương trong lòng anh lại càng nhiều hơn một phần.

Nghĩ một lúc, cất toàn bộ quần áo để thay của Đông vào túi, gọi điện thoại cho trợ lí lên đây.

Tùng Bản là trợ lí theo Cầm đã nhiều năm, cho dù không dặn dò trước cũng đã chuẩn bị sẵn những thứ cần thiết, đưa đến phòng một cái túi xách giống hệt cái kia, cũng có đầy đủ quần áo của Cầm, Cầm cầm lấy sau đó đưa túi của Đông cho Tùng Bản.

“Giặt sạch chúng, đem một ít khác đến đây.”

Tùng Bản nhận lấy, trong lòng anh biết chắc chắn số lượng không nhỏ, có lẽ thợ may sẽ phải bận rộn một lần.

Cầm vung tay cho Tùng Bản ra ngoài: “Để xe lại, cậu đến văn phòng trước đi.”

Tùng Bản nhướn mày, tuy không hỏi ra miệng nhưng cũng cảm thấy kì lạ.

Cầm nở nụ cười: “Hôm nay tôi muốn thử cảm giác người đẹp thơm xe.”

(Ma: Đại khái anh nói là cảm giác trên xe chở người đẹp, Ma nghĩ mãi mới hiểu nổi ==)

Thì ra là hào hứng muốn tự hạ mình làm tài xế, Tùng Bản mím môi cười ẩn ý.

Cầm với Tùng Bản thân nhau như anh em, cũng không quan tâm trên dưới, anh liếc xéo Tùng Bản một cái, đập một đập: “Cái gì nên làm thì đi làm đi!”

Nhìn thời gian còn sớm, Cầm sang một phòng tắm khác rửa mặt, chỉnh trang xong không bao lâu thì bữa sáng của Đông được đưa lên.

Chờ người phục vụ sắp xếp bàn ăn xong rời khỏi, Cầm đang do dự xem có nên kêu Đông hay không thì cửa phòng tắm đã mở ra, ngấm nước nóng xông, đúng là sắc mặt cậu tốt lên rất nhiều, càng lộ ra vẻ xinh đẹp, da trắng trong suốt.

Cầm bước đến, khéo léo lấy khăn trên vai Đông trùm lên đầu cậu, nhẹ nhàng thấm nước và mát xa, tuy anh là đại thiếu gia chưa bao giờ làm những việc này nhưng mỗi ngày đều được hưởng thụ, bây giờ làm thử cũng khá ra dáng.

Đông nhắm mắt lại không phát ra âm thanh nào, hình như rất thoải mái, Cầm nghĩ về nhà phải cẩn thận hỏi Tùng Bản một chút mới được.

Không quên yêu cầu cơm nóng canh nóng của Đông nên Cầm chỉ thử làm một lát rồi để Cầm ăn sáng... Nói là thử nghiệm nhưng anh cũng chỉ biết một kiểu duy nhất.

Kéo ghế ra để Đông ngồi vào chỗ anh, lấy một chén cơm, múc một chén canh đặt trước mặt Đông, sau đó tự giác đứng bên cạnh đợi lệnh.

(Ma: Anh là công hay là thụ? Ma nghĩ ngờ lắm nha!)

Đông buồn cười nhìn anh, cậu nhớ đây đường đường là hội trưởng hội Tam Hợp, chẳng lẽ cậu thật sự có gan để cho anh hầu hạ.

“Ngồi xuống cùng nhau ăn đi!”

Cầm trợn mắt, lấy tay che miệng, cực kì ngạc nhiên nói: “Hả? Tôi có may mắn này sao?” Không chỉ là vẻ mặt mà cả hành động và lời nói cũng giống hệt phim thần tượng.

Đông quệt môi dưới, nhìn sắp xếp trên bàn cơm, cười như không cười: “Tiếp tục nói nhảm sẽ không còn...” Còn chưa nói hết, Cẩm đã ngồi ngay ngắn trên ghế.

“Vây cung kính không bằng tuân mệnh.” Cẩm chấp hai tay trước ngực, mặt tươi cười nói.

Thật ra Cẩm giao cho quản lý chuẩn bị bữa sáng cũng đã có ý này, canh với cơm không dùng chén mà lấy cái nồi nhỏ đựng, số lượng các món ăn kèm không nhiều nhưng lại nhiều hơn gấp đôi (ý là một phần mà nhiều gấp đôi) rõ ràng là phần cho hai người, nếu Đông không gọi anh thì anh cũng sẽ nghĩ cách tìm lý do ăn cùng nhau.

Đông không ngốc, nhìn cái bàn đồ ăn kia tất nhiên hiểu rõ, lúc này thấy Cẩm làm bộ ngồi xuống, độ cong của môi lại càng nhiều thêm, đương nhiên cậu coi thường hành động này, không để ý tới Cẩm nữa, cậu tự mình ăn cơm.

11. Thiệu Ly - Chương 11

Posted by Tiểu Ma Bạc Hà

Đông không ngốc, nhìn cái bàn đồ ăn kia tất nhiên hiểu rõ, lúc này thấy Cẩm làm bộ ngồi xuống, độ cong của môi lại càng nhiều thêm, đương nhiên cậu coi thường hành động này, không để ý tới Cẩm nữa, cậu tự mình ăn cơm.

Tuy là không cần phải tiếp chuyện nhưng Cẩm cũng không nhàn rỗi, cận thận chú ý món Đông hạ đĩa, nhìn một lúc lâu vẫn không nhìn ra món Đông thích hay không thích, kết luận là... Cậu không kén ăn.

Cũng tốt, đây là thói quen tốt, chỉ là hơi khó lấy lòng.

Ăn cơm xong, trong lòng Cẩm vui vẻ chuẩn bị đến lúc giúp Đông thay đồ, Đông bình thản nói một câu: “Không cần.” Hại anh thất vọng.

Dù sao dùng mắt ăn kem so với việc dùng tay nếm kem là hoàn toàn khác nhau. Ngồi trên giường với vẻ mặt thất vọng, nhưng mà ánh mắt anh vẫn không lơ là hưởng thụ phúc lợi.

Đông đứng trước gương đeo caravat đột nhiên nói: “Gọi điện thoại cho Tự Phương, năm phút nữa tôi xuống.”

“Tôi để Tự Phương đi trước rồi.”

Xoay đầu lại, Đông nhăn mặt: “Ai cho anh để Tự Phương đi?”

Cẩm nhún vai: “Nơi này đã có tôi thì không cần hẳn, sau này mỗi tuần em đến nhà họ Cẩm cũng không cần phải mang theo hẳn.”

“Tự Phương không chỉ là trợ lí mà còn là vệ sĩ của tôi.”

“Em cảm thấy nhà họ Cẩm vẫn không thể bảo đảm an toàn cho em sao?” Cẩm cười hỏi: “Hay là sợ nhà họ Cẩm không làm khó em?”

“Đây là mệnh lệnh của anh sao?” Giọng Đông trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nghe được giọng Đông không vui, Cẩm vội vàng lấy lòng: “Chỉ là bàn bạc, đề xuất hay cũng có thể là xin em.”

Đông hừ một tiếng rồi không nói gì nữa, dù sao người nào có lợi với mình cậu đều không bao giờ từ chối.

=====Dải phân cách=====

Bước vào công ty, đúng là Tự Phương đã chờ sẵn trong phòng làm việc, nhận lấy áo khoác của Đông, cặp tài liệu, chờ Đông ngồi vào ghế, đọc toàn bộ lịch trình làm việc hôm nay sau đó đứng chờ chỉ thị tiếp theo của cậu.

Ngón tay Đông gõ gõ lên bàn, đột nhiên nói một câu không liên quan gì: “Sau này thứ sáu mỗi tuần tôi sẽ đến nhà họ Cẩm, anh không cần phải đi theo.”

Tự Phương đưa mắt lên nhìn Đông, trong mắt có một loại cảm xúc khó hiểu.

Đông cúi đầu cười: “Sao vậy? Trong lòng anh đang rất vui vẻ nhưng lại cảm thấy không nên thể hiện ra ngoài phải không!”

“Không có.” Tự Phương cúi đầu xuống, khom người nói: “Tôi thấy chuyện này không ổn.”

Đông không tiếp tục nói chuyện này nữa, lại nói: “Thông báo cho phòng nhân sự, điều Bạch Xuyên Kính Ngôn đến chi nhánh ở Osaka.”

Tự Phương đứng thẳng lên, nhìn Đông: “Chưa tới nửa năm, em ấy đã đổi tới bốn nơi.”

“Vậy thì sao?” Đông nhún vai, không quan tâm lắm nói: “Chờ tới khi thời tiết lạnh hơn một chút, tôi còn điều cậu ta đến Thanh Sâm ngắm tuyết ấy chứ!”

Tự Phương nhướn mày: “Dù sao Kính Ngôn cũng là em trai cậu.”

“Vậy nên tôi càng xem trọng cậu ta, anh cho là chưa tới hai tháng đổi một chỗ làm là dài ngo (đối xử) người nào cũng có hay sao?” Khóe môi của Đông hơi cong lên, nhìn như đang cười nhưng lại không cho người ta cảm nhận được ý cười.

“Nếu cậu nhìn em ấy không vừa mắt thì để em ấy rời đi, không cần phải chỉnh em ấy như vậy.” Cuối cùng Tự Phương vẫn không kiềm chế được.

Đông nhướn mày, chẳng quan tâm: “Tôi vẫn luôn chờ cậu ta nộp đơn xin từ chức, hay là Tự Phương anh đi khuyên cậu ta đi.” Đông dựa lên ghế, khoanh tay lại, phóng khoáng nói không nên lời: “Dù sao mỗi tối thứ sáu anh đều rảnh rỗi, Osaka không xa lắm, một buổi tối đủ để đi rồi về.”

Tự Phương còn muốn nói gì đó, Đông đã hất tay: “Sáng hôm nay tôi muốn thấy lệnh được đưa đến phòng nhân sự, sáng mai tôi muốn thấy báo cáo có mặt của Kính Ngôn, anh đi ra được rồi.”

Môi mấp máy, Tự Phương vẫn không nói thêm gì, hơi khom người xuống xin phép rời đi.

Chờ cửa phòng làm việc đóng lại, Đông mới đưa tay lên trán, một tia mệt mỏi lộ ra: “Anh Thành Nhất, anh và Kính Ngôn nên hành động rồi chứ!”

12. Thiệu Ly - Chương 12

Bữa tối ngày thứ sáu ăn trực tiếp ở nhà họ Cẩm, Đông không có ý kiến, dù sao tay nghề đầu bếp nhà họ Cẩm không thể thua nhà hàng cao cấp, đỡ phải chạy nhiều nơi.

Tự Phương đưa Đông đến nơi, lúc chờ cửa đồng trạm trở hoa văn mở ra thì hần đột nhiên mở miệng: “Xã trưởng, tự mình cẩn thận.”

Về mặt Đông không thay đổi ngồi ở ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, không biết có nghe được không.

Tự Phương trầm than một tiếng trong lòng, biết câu nói vừa rồi của mình dư thừa quá mức, hần không nên quá quan tâm tới Đông.

Cửa vừa mở ra, xe chạy vào mấy phút sau mới nhìn thấy một tòa nhà kiến trúc cổ hai tầng.

Xe dừng trực tiếp bên cạnh cửa lớn, có vài người chờ ở sẵn ở đó, khi nhìn thấy xe dừng lại thì đồng thời cúi người chào, người dẫn đầu bước lên mở cửa xe chào đón, có vẻ là quản gia.

Đông xuống xe, một người hầu đã bước lên sửa lại quần áo hơi nhăn của cậu, đó là một thiếu niên có đôi mắt to, đôi mắt linh hoạt, tướng mạo thanh tú khiến người ta yêu thích.

Sửa quần áo của Đông xong, thiếu niên lùi qua một bên cúi người nói: “Chào Đông tiên sinh, ở nhà họ Cẩm tôi là người hầu hạ ngài, ngài có thể gọi tôi là Tiểu Mộ.”

Đông gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Tự Phương lấy hành lí của Đông ra, có một người hầu tiến lên nhận lấy.

“Anh đi được rồi, sáng mai đến đây đón tôi.” Đông dặn dò Tự Phương xong liền đi theo quản gia vào trong.

Cẩm đã chờ ở phòng khách, vẻ mặt tươi cười, tâm trạng có vẻ không tệ, nhìn thấy Đông liền tự mình đứng lên đón.

“Đi nào, tôi đưa em đi xem phòng.” Trực tiếp kéo vai Đông đi một hướng khác, sau đó lại nói với quản gia Điền Thôn: “Ông không cần phải đi theo, Tiểu Mộ đi theo là được rồi, nửa tiếng sau ăn cơm.”

Đưa Đông đi qua hành lang quanh co, tiểu viện, đi đến một khu nhà nhỏ ít người biết, nếu nói nhỏ thì cũng không tính là nhỏ, chỉ là bốn phía đều là bị nhà nhà vây lại nên nhìn qua hơi nhỏ bé.

Căn nhà kia ở giữa khu nhà, bốn phía là vườn, tùy theo hoa cảnh bốn mùa tạo thành bốn loại sân có phong cách khác nhau, trong đó có một khoảng làm thành đường nước song song kéo dài dọc theo đường đi đến một góc của căn nhà.

Trang trí trong nhà rất nhẹ nhàng thoải mái, không có kiến trúc cổ âm u, trừ phòng ngủ, phòng thay đồ, phòng sách, phòng xem phim, phòng tập thể dục đều có đủ, chu vi phòng ngủ không nhỏ thông với phòng ngoài kéo dài đến chỗ bờ nước, thì ra là một góc kiến trúc bên ngoài nhìn lên.

(Ma: Tức là chỗ đường nước phía dưới nhìn lên là thấy căn phòng ngoài gần giếng ban công)

Đông rất vừa ý căn phòng kia, nhưng mà... Cậu chỉ đến làm khách một đêm mỗi tuần, sắp xếp một căn phòng khách bình thường là được, cần gì phải... Nồng nhiệt như thế?

Đang suy nghĩ, Cẩm đã mở ra một cái cửa nhỏ trong phòng ngủ, bên kia là phòng ngủ giống bên này như đúc... Có thể nhìn ra là có người sử dụng...

“Đây là phòng ngủ của tôi, nếu nửa đêm sợ hãi hay ngủ không được thì mở cửa ra là có thể cầu cứu rồi.” Cẩm cười giới thiệu.

Đông nhướn mày: “Anh cho tôi làm bà chủ của căn nhà này?”

“Đây chính là căn phòng duy nhất ở nhà họ Cẩm sánh ngang với phòng của tôi, nếu em không thích tôi cũng không còn cái nào khác.” Cẩm giả bộ không nghe thấy, hài hước nói.

Đông hạ mắt, thân thiết với Cẩm cũng không có hại gì cho cậu, ngược lại còn có không ít lợi, kể cả làm tình nhân thay thế, là bia chắn cậu cũng không sợ, có hội Tam Hợp với nhà họ Bạch Xuyên đồng thời bảo vệ còn có thể gặp nạn vậy chỉ có thể nói là bản thân quá xui xẻo, nhưng mà... Cậu cũng không nghĩ xâm nhập vào sâu trong cuộc sống của Cẩm như thế, ít nhất... Không phải là bà chủ của căn nhà này... Vậy cũng có thể diễn cảnh phát hỏa (nổi nóng) một chút...

Vậy mà đáng vẻ Cẩm lại rất thân nhiên, nếu còn có ý kiến khác thì cậu lại có vẻ chuyện bé xé ra to.

Dẫn Đông ra lại sân ngoài, Cẩm nói: “Tôi thích nhất khoảng sân này, ngay cả bên kia cũng không có.” Ngồi xuống bên cạnh bờ nước, cởi giày, xắn ống quần lên thả chân ngâm trong nước, ngẩng đầu lên nói: “Đừng đứng đó nhìn thôi, em cũng đến ngâm đi, rất thoải mái đó.”

Thời tiết gần đây rất nóng, đáy nước trong suốt có thể nhìn ra sự mát lạnh. Ngồi xuống bên cạnh Cẩm, Đông cũng bỏ chân xuống nước, không lạnh như trong tưởng tượng, hơn nữa dòng nước còn lưu chuyển, khe vùng chân trong nước rất là thoải mái.

Cẩm quay đầu sang nhìn Đông, thấy cậu chăm chú nhìn bọt nước mình vùng chân tạo ra, khoé mắt ánh lên ý cười, biểu cảm vô cùng ngây thơ, không thể nhìn thấy đáng vẻ thâm trầm tính toán trên thương trường.

Cẩm nghĩ lại cảm thấy rất buồn cười, anh không chỉ chọn chỗ ở mỗi tuần một đêm mà còn không do dự giao căn phòng tốt nhất có ý nghĩa đặc biệt cho cậu, hơn nữa mãi cho đến vừa nãy vẫn còn lo lắng sợ cậu không thích.

Người ta nói khoảnh khắc là mãi mãi, chẳng lẽ mười mấy năm trước gặp cậu chính là khoảnh khắc vĩnh hằng của hai người?

13. Thiệu Ly - Chương 13

Người ta nói khoảnh khắc là vĩnh hằng, chẳng lẽ mười mấy năm trước gặp được cậu chính là khoảnh khắc vĩnh hằng của hai người?

Giờ này mặt trời buổi chiều đã hạ xuống, chuyển thành ánh sáng mờ nhạt màu đỏ thắm chiếu vào mặt Đông, chiếu lên người Đông nhuộm thành một bức tranh huyền ảo xinh đẹp, chỉ khi cổ ý đến gần mới có thể cảm nhận được hô hấp.

Người này nhất định là của mình, chỉ có thể là của mình...

Cầm nhận được ánh nhìn chăm chú của Cầm, Đông hơi nghiêng đầu, khoe mắt giương lên một độ cong xinh đẹp, lông mi nhỏ dài bị nhuộm thành ánh chiều đỏ trong suốt.

Cầm cười nói: “Sau này giữa trưa hè ở đây ngắm phong cảnh, ngâm chân, ăn dưa hấu là hưởng thụ tuyệt vời nhất trên thế giới.”

Đông liếc xéo anh một cái: “Đó là kiểu hưởng thụ của mấy trăm năm trước sao? Hưởng thụ thời nay là phải ở trong phòng chiếu xem phim, mở máy lạnh, ăn kem.”

“Chắc, đúng là chẳng lãng mạn!” Cầm oán giận: “Uổng cho đáng vẻ mơ màng của em.”

“Lãng mạn có ăn được không?” Đông cười nhạt, hừ hừ nói: “Tôi là một con người bình thường sống trong thế giới hiện thực bị sự sống còn đè ép đến mức không thể thở nổi.”

Vẻ mặt sinh động khiến mắt Cầm mờ đi, không nhận được vuốt tóc Đông: “Như thế mà còn gọi là người bình thường sao? Chính em cũng không biết ông trời bắt công bao nhiêu sao?”

Đẩy tay Cầm ra, Đông không nghĩ vậy: “Nhưng mà ông ấy cho tôi một thứ hữu dụng nhất.”

Cầm chưa đáp lại Đông đã nhấc chân lên, Tiểu Mộ đứng một bên thấy thế vội vàng bước lên lấy khăn bông màu trắng bao hai chân cậu.

“Được rồi, để tôi làm!” Vẫy tay để Tiểu Mộ lùi xuống, lấy khăn tắm dưới chân Đông, anh nhẹ nhàng thấm nước trên chân cậu.

Nhà họ Bạch Xuyên nổi tiếng là trai đẹp gái xinh vì có một phần huyết thống Nga, nhưng huyết thống di truyền thật là kì diệu, Cầm từng gặp trưởng lão nhà Bạch Xuyên, dáng người ông cao lớn khỏe mạnh hơn người bình thường khác, mũi cao mắt sâu, màu tóc cũng nhạt, những thành viên khác của nhà họ Bạch Xuyên ít nhiều cũng nhìn ra vẻ đẹp của con lai.

Mà anh nhìn người trước mắt lại không tìm ra nét đặc trưng của con lai, nhưng nhìn kĩ hơn sẽ thấy Đông có chút không giống người phương Đông truyền thống, ví dụ như dáng người thon dài tinh tế kia, còn da thịt trắng mịn và góc cạnh ngũ quan tinh xảo, sống mũi cao thẳng quá mức và... Đôi chân trong tay anh.

Thật ra không lớn như tưởng tượng của anh, có vẻ nhỏ hơn bình thường hai phần, cách khấn mặt chạm đến gót chân Cầm mới hiểu là giày to hơn chân là có nguyên nhân. Mắt cá chân Đông rất nhỏ, rất đẹp, đường cong lòng bàn chân cũng tuyệt đẹp, vì không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời nên làn da trở nên trong suốt, từng mạch máu dưới da nổi lên rất rõ.

Lau từng ngón chân một, ngay cả kẽ chân cũng tỉ mỉ lau qua, giờ phút này chuyện trước nay chưa từng làm anh làm không chút khó khăn, ngược lại còn thấy rất thỏa mãn, chắc chắn chân Đông hoàn toàn khô Cầm mới không nở buông ra.

Trở lại trong nhà, Cầm hỏi: “Đổi quần áo thoải mái rồi mới đi ăn cơm được không?”

“Không cần, chỉ có một buổi tối, Tự Phương sẽ không xếp sẵn nhiều quần áo đâu.” Đông trả lời.

“Không sao, ở đây có.”

Cầm ngẩng đầu lên, Tiểu Mộ đi ra khỏi phòng xếp quần áo, bên trong có để vài bộ đồ.

Liếc nhìn Cầm một cái, Đông đi tới xem sơ qua, tuy là không nhiều lắm nhưng quần áo bên trong từ đồ lót, đồ mặc ở nhà, thường phục, áo sơ mi, đồ vest... Có đầy đủ mọi thứ, tất cả đều làm theo số đo của cậu, màu sắc, kiểu dáng là phong cách cậu thích, toàn bộ đều làm từ chất liệu cao cấp nhất, giày, thắt lưng, caravat, phụ kiện... Cũng đã chuẩn bị đủ.

“Thật vất vả cho anh, mới có vài ngày ngắn ngủi.” Những lời này của Đông là chân thành, nhà họ Cầm muốn làm những thứ này cũng không khó, nhưng phải có sắp xếp mới được.

Phản ứng của Đông khiến Cầm rất vui, mỉm cười nói: “Đây là những bộ tạm thời làm gấp, những thứ còn lại từ từ sẽ đưa đến.

“Một tuần chỉ có một đêm, anh không cần phải phiền phức như vậy đâu.” Không phải cậu khách sáo, chỉ là cậu cảm thấy không cần thiết.

“Chính vì một tuần em chỉ đến một lần nên tôi mới muốn em cảm thấy như em đang ở nhà, nói không chừng em ngủ ở ngoài thoải mái thì sẽ vui vẻ ở thêm vài ngày.” Lời của Cầm nửa đùa nửa thật.

“Vậy cũng được sao?” Đông cũng thuận theo lời nói đùa của anh: “Chỉ sợ căn phòng kia thứ bảy đến thứ năm có người khác ở đó chứ!

14. Thiệu Ly - Chương 14

“Vậy cũng được sao?” Đông cũng thuận theo lời nói đùa của anh: “Chỉ sợ căn phòng kia thứ bảy đến thứ năm có người khác ở đó chứ!

“Em là chủ nhân duy nhất của căn phòng đó, muốn ở bao lâu cũng được.” Cầm nhân cơ hội nói.

Đáng tiếc Đông hoàn toàn nghe không hiểu, chỉ cười: “Tôi đã làm tình nhân giả thì ít xuất hiện sẽ tốt hơn, nếu không người yêu thật của anh sẽ không thoải mái.” Vừa nói vừa thuận tay lấy ra một bộ thường phục (*đồ bình thường*) thay ra.

“Sao lại là người yêu giả chứ?” Giọng Cẩm còn thật hơn lúc này: “Em chính là người yêu thật của tôi.”

Lời nói quá mức nghiêm túc làm cho Đông nhướng mày liếc nhìn Cẩm, suy nghĩ lướt qua, cậu đã hiểu, nếu Cẩm để cậu ra ngoài ánh sáng, tất nhiên cậu phải thật sự ngồi lên vị trí tình nhân này.

Cậu gật đầu, nói: “Tôi hiểu rồi.”

Hiểu cái gì? Cậu hiểu rồi, Cẩm lại hoang mang.

Nhưng mà sao cậu có thể giải thích với anh chứ, cậu đã thay đồ xong, vênh mặt hất hàm sai khiến anh: “Ăn cơm thôi, tôi đói bụng.”

Cẩm không vội hỏi lại, cứng chịu nhìn cậu cười, dẫn người đi đến phòng ăn.

Trên đường đi, Cẩm nói với Đông còn có hai người nữa cùng ăn cơm, là một cặp chị em họ hàng xa, cha mẹ họ vì cứu mẹ Cẩm mà mất cho nên trưởng lão liền mang hai chị em tuổi còn nhỏ này về nhà chăm sóc.

“Thì ra là thanh mai trúc mã của anh.” Đông nói.

Cẩm chưa từng nghĩ đến chuyện ‘thanh mai trúc mã’ này, lúc nghe cậu nhắc tới lại cảm thấy thú vị, cười nói: “Thanh mai trúc mã cái gì, bọn họ nhỏ hơn tôi sáu, bảy tuổi, chỉ là em gái với em trai mà thôi.”

“Ồ!” Đông thuận miệng đáp lại: “Thì ra là con dâu nuôi từ nhỏ.”

Xém chút nữa Cẩm bị nghẹn nước miếng chết: “Con dâu nuôi từ nhỏ? Làm ơn đi, đó là chuyện của thời nào rồi! Tòa nhà này được xây từ rất lâu nhưng cuộc sống rất hiện đại nha.”

Tuy nói vậy nhưng lúc quay đầu lại nhìn Đông anh lại suy nghĩ, nếu lúc đó không chỉ có mèo mà cả người cũng nhặt về luôn thì đúng là con dâu nuôi từ bé, nhưng mà lúc này bắt đầu nuôi vẫn còn kịp.

Đông không hề biết tính toán của Cẩm, bắt đầu đùa giỡn: “Nhất định là ba mẹ anh sợ anh không cưới được vợ nên chuẩn bị sẵn giùm anh.”

Đúng là chuẩn bị sẵn, nhưng là ông trời giúp tôi chuẩn bị.” Cẩm cười đắc ý.

Đông không biết Cẩm đang cười chuyện gì, nhưng thấy anh cười vui vẻ như thế nên nghĩ người yêu của anh chính là một trong hai chị em kia, lát nữa cậu muốn xem thật kĩ thần thánh phương nào có thể làm cho đường đường là xã trưởng nhà Bạch Xuyên làm cái bìa cho mình.

Đến phòng ăn, hai chị em kia đã ngồi ở đó, Cẩm giới thiệu đơn giản hai bên rồi ngồi xuống.

Người chị Chúc Hương khoảng chừng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi là một cô gái có đôi mắt to long lanh, khí chất tao nhã, cử chỉ đoan trang, chính là thực nữ do xã hội thượng lưu tạo ra.

Em trai Nhã Ngạn cao thấp hai mươi tuổi, đôi mắt to sâu thẳm, trên mặt mang ý cười ôn hòa.

Hai chị em này đều được dạy dỗ rất tốt, nhưng không hiểu sao Đông không thể thích nổi.

Khi Cẩm nói Đông cùng anh ở trong nhà chính thì cậu cũng chú ý tới vẻ mặt hai người kia, mặt Chúc Hương có vẻ u oán nhưng lập tức nở lại nụ cười nhẹ, Nhã Ngạn liếc nhìn chị mình một cái, ánh mắt không cam tâm.

Xem ra... Chắc là người chị! Đông nghĩ thầm, Cẩm thật không hiểu việc thương hương tiếc ngọc, lại làm cho mỹ nhân đau lòng như vậy.

Sau khi ăn cơm xong, Cẩm không chờ thêm phút nào, kéo Đông về sân, bước vào đình nghỉ chân, trên bàn nhỏ có đặt sẵn trà xanh ướp lạnh, bánh ngọt với mấy thứ trái cây.

Đông nhướn mày: “Vẫn chưa đến thời gian tự do của tôi à?”

Còn một đồng lớn công việc cần cậu làm đó! Không nên tốn nhiều thời gian nhàn hạ thoải mái như vậy để tiếp người yêu của người khác.

Ôm ngang eo cậu, Cẩm bá đạo nói: “Từ giờ cho đến tận sáng sớm ngày mai em hoàn toàn thuộc về tôi!”

(Ma: Ôi anh đáng yêu thế cơ!)

Trùng mắt lên liếc anh, cậu bấu môi, cũng chỉ còn cách chấp nhận, ai kêu cậu cần người ta chứ, tuy không phải là cam tâm tình nguyện nhưng Đông vẫn đi cùng Cẩm vào trong đình.

Trên trời ánh trăng lan tỏa, một vòng sáng xanh chiếu xuống mặt nước gợn sóng, gió mát nhẹ nhàng thổi qua đưa đến hương hoa nhàn nhạt đồng thời làm mát cơ thể.

Biết chắc mình không có cơ hội chạy về phòng làm thêm, Đông thả lỏng bản thân hưởng thụ khoảnh khắc nghỉ ngơi hiếm có này, một lát sau đã ngủ thiếp đi trên ghế.

15. Thiệu Ly - Chương 15

Biết rõ mình không có cơ hội chạy về phòng làm thêm, Đông thả lỏng bản thân hưởng thụ khoảnh khắc nghỉ ngơi hiếm có này, một lát sau đã ngủ thiếp đi trên ghế.

Cầm buồn cười nhìn cậu nhưng trong lòng lại khẽ đau, biết cậu gần đây làm việc quá mức vì chuyện của công ty Bạch Xuyên nên không làm phiền cậu, lấy một cái chăn nhẹ nhàng đắp lên người cậu.

Lúc này có một con mèo thông thả đi vào trong đình, hơi giống mèo Mỹ lông ngắn nhưng màu lông trên người không giống, cái đuôi vừa ngắn vừa to chứng minh đây chỉ là loài mèo lai tạp.

Con mèo kia nhảy vào lòng Cầm, Cầm nhẹ nhàng vuốt cổ nó, con mèo kêu lên hai tiếng ‘ư ư’ thoải mái.

“Chiêu Tài,” Cầm nói nhỏ: “Người kia là ân nhân cứu mạng của bà nội người, sau này phải ngoan ngoãn làm em ấy vui vẻ, biết không?”

(Ma: Đặt tên con mèo xấu muốn chết hà ==)

Không biết con mèo kia có hiểu hay không, lưỡi biếng ngáp một cái, nhìn Cầm ‘meo’ một tiếng chẳng biết có phải đang trả lời không.

Cầm ôm con mèo trong lòng vuốt ve, ánh mắt dịu dàng như nước lạc trên người Đông rất lâu vẫn không trở về.

=====Dải phân cách=====

Rất lâu rồi cậu chưa từng ngủ ngon như vậy, sáng sớm thức dậy lại có được tinh thần sảng khoái hiếm thấy, ít khi Đông không muốn mở mắt, nhích tìm tư thế thoải mái muốn ngủ tiếp... Ồ... Cái thứ trên đùi cậu là gì?

Lại nhích nhích... Hình như càng cứng hơn...

Trí nhớ tối hôm qua trở lại, đành phải mở mắt ra, đúng là thứ cậu ôm không phải gối ôm mà là một người lớn sống sờ sờ.

Người kia xấu hổ cười: “Tỉnh rồi à?”

“Ồ.” Dùng chân đẩy đẩy thứ trên người mình, khóe miệng Đông cười mờ ám: “Xem ra, anh cũng tỉnh.”

“Đối với người trêu chọc người khác như em.” Cẩm nén giọng nhưng lại không muốn đè nén thứ khác (*Ma: dục vọng phớt hơ.*) cúi đầu ngậm vành tai Đông, gặm cắn, hút vào (*Ma: Thứ này tạo hiệu ứng trái đầu a:3*), một bàn tay đưa vào trong vạt áo vuốt ve lên xuống.

Không giống sự lãnh cảm (*không có cảm xúc*) lần trước, lần này Đông rất hưởng thụ việc lấy lòng của Cẩm, ngược cổ lên nhìn anh, híp ánh mắt mê ly như si như say, hé môi phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn thật nhỏ.

Bộ dáng lộ ra sắc hương thơm ngát trong mắt Cẩm như đốm lửa rơi vào thùng dầu, làm sao anh có thể kiềm chế, lật người lại, đè Đông trên giường ngăn lại bờ môi của cậu, dùng sức hôn lên.

(*Ma: Ma bó tay, Ma cũng không biết dịch sao cho xuôi tai nữa!*)

Đôi mắt hẹp dài nửa khép nửa mở nhìn Cẩm, trong đó ánh sáng bị tình dục che mờ càng ngày càng nhiều đồng thời thành thật vươn đôi tay và đôi chân xinh đẹp đáp lại.

Đem mình vùi vào trong chỗ ấm áp siết chặt kia, Cẩm thỏa mãn thở hắt ra.

Khi anh ra sức di chuyển, người dưới thân có một chút đau đớn nhưng không giấu được vẻ sung sướng hừ nhẹ, phẳng phất như là chương nhạc hay nhất trên đời.

Lưng trần trắng nõn bóng loáng nhấc lên theo tiết tấu của anh có lớp mồ hôi mỏng, trong suốt như bạch ngọc, nắm eo cậu trong tay, tinh tế mà mềm dẻo, xúc cảm trắng mịn, có thể cảm nhận được sức mạnh nam tính phía dưới của anh càng tăng thêm.

(*Ma: Càng sờ càng hăng nha!*)

Cẩm hạ thấp người, lưu lại phía sau lưng gáy xinh đẹp kia một chuỗi dấu hôn mang theo làn sóng rên rỉ động tình nhấc lên một hồi phong ba bão táp...

Về mặt cao triều chưa với đi của cậu cực kì mê người, Cẩm không nhịn được cúi xuống hôn lên miệng nhỏ đang thở dốc.

Để Cẩm tùy ý hôn một lúc, chờ hơi thở ổn định lại Đông mới đẩy anh ra.

Luyến tiếc không rời hôn mạnh lên mặt cậu một cái, Cẩm mới chịu đứng dậy, kéo rèm cửa sổ, ánh sáng chiếu sáng cả căn phòng.

“Lấy thuốc đến giùm tôi...”

Cẩm quay đầu lại phát hiện sắc mặt Đông chẳng những không nhìn thấy nét đỏ ửng sau tình cảm mãnh

liệt mà còn có vẻ trắng bệch.

“Em không khỏe sao?” Vội vàng chạy đến sờ trán Đông, nhiệt độ cơ thể lạnh hơn bình thường, Cẩm lo lắng nói: “Hay là tối hôm qua trúng gió nên bị cảm lạnh rồi? Hay là gọi bác sĩ đến khám?”

“Huyết áp thấp thôi...” Đông đưa tay gác lên trán, che đi ánh sáng chói mắt, miễn cưỡng nói: “Uống thuốc xong nằm một lát sẽ khỏe.”

16. Thiệu Ly - Chương 16

“Huyết áp thấp thôi...” Đông gác tay lên trán, che đi ánh sáng chói mắt, mệt mỏi nói: “Thuốc thuốc xong nằm nghỉ là khỏe mà.”

Cẩm mở cửa kêu Tiểu Mộ đứng chờ bên ngoài chuẩn bị nước tắm, sau đó anh lấy thuốc của Đông với nước tới cho cậu uống xong lại đỡ cậu nằm xuống: “Nằm thêm một lát nữa chờ Tiểu Mộ chuẩn bị nước tắm đã.” Vuốt mấy sợi tóc của Đông, Cẩm nói tiếp: “Tắm xong rồi sẽ ăn sáng, nghỉ ngơi một lúc thì bảo Tiểu Mộ mát xa cho em, nhìn bộ dạng cậu ta nhỏ bé vậy nhưng đã có cả giấy chứng nhận.”

“Không cần đâu.” Đông từ chối lòng tốt của Cẩm: “Chắc Tự Phương đã đến rồi, ăn sáng xong tôi sẽ đi.”

“Tôi thấy em ngủ ngon như vậy, không muốn làm ồn em nên bảo Tự Phương đến sau giờ cơm trưa.” Cẩm thần nhiên nói.

Thật ra Cẩm không biết Tự Phương đã đến chưa, dù sao tối qua anh đã dặn quản gia lúc gặp Tự Phương thì trực tiếp nói như vậy.

Đông trở mặt nhìn, đang muốn nổi giận đột nhiên Cẩm xoa đầu lông mày cậu, nhẹ nhàng nói: “Đừng ép mình khấn trương như thế, nên nghỉ ngơi thả lỏng thật tốt, khiến bản thân mệt như vậy cũng không có ai biết ơn em.”

Đẩy tay Cẩm ra, Đông bực mình nói: “Tôi không làm vì người khác thì cần gì có người biết ơn!”

“Đã là vì bản thân thì càng không cần thiết, kiếm được nhiều hơn nữa thì cũng phải có mạng để hưởng thụ mới được.” Tuy Cẩm cười nhưng nụ cười kia hết như đang dụ dỗ con mèo hư hỏng.

“Với tôi công việc là lớn nhất.” Đông đổi thành vẻ mặt không quan tâm lại có vẻ khiêu khích: “Còn nữa, đó không phải chuyện của anh, anh đừng có quản nhiều.”

“Gặp phải người yêu không biết quan tâm chính mình, tôi chỉ có thể làm người xấu.” Giọng anh vừa có

phần bất đắc dĩ lại có chút sủng nịch: “Tóm lại tôi đã cho Tự Phương đi rồi, em gọi hắn đến lúc này là lấy mất mặt mũi của tôi! Khi đàn ông mất hết mặt mũi có thể làm ra rất nhiều việc đáng sợ không ai có thể biết trước được...” Giọng nói vô lại cố ý kéo dài.

“Lại kéo dài việc chuyển tiền sao?” Đông cười lạnh.

“Có thể còn nghiêm trọng hơn!” Cẩm tốt bụng cười đáp lại.

“Nuốt lời thất hứa?” Giọng Đông lại càng lạnh hơn.

“Cũng không sai lắm...” Cẩm nhún vai, hoàn toàn mang dáng vẻ lưu manh đáng đánh đòn: “Nhưng mà em cũng biết không ai dám nói bốn chữ này với hội Tam Hợp cho nên ý nghĩa cũng không giống lắm...”

“Vô lại ỷ thế hiếp đáp người!” Đông rửa nhỏ một cậu.

“Em phải biết là vận khí của em rất tốt, tôi còn lười phải ỷ thế hiếp người đấy!” Nhân cơ hội nhéo hai má Đông, Cẩm nở nụ cười sáng lạn lại làm cho người ta ngứa răng, tay còn ngứa hơn!

(Ma: Xông lên đánh anh ấy, xông lên đi!:)3)

“Chưa từng thấy ai bá đạo như anh, làm người yêu của anh nhất định rất là xui xẻo.” Không cam tâm vô duyên vô cớ bị nhéo, Đông cũng cấu lại một cái nhưng lực tay lại khác nhau rất lớn.

Cầm hờn dỗi xoa hai má bị nhéo đỏ, hai mắt ngấn nước: “Làm người yêu của tôi rất tốt, nếu em có thể cảm nhận sẽ thấy được sự dịu dàng của tôi.”

Đối với những lời này, Cẩm nhận lại một ánh mắt khinh thường.

Đúng lúc Tiểu Mộ chuẩn bị nước tắm xong Đông không nói thêm gì nữa đứng lên đi tắm, việc đó nghĩa là Đông đã chịu ở lại ăn cơm trưa.

Tuy mặt vừa đỏ vừa đau nhưng có thể làm cho Đông ở lại thêm nửa ngày cũng đáng, Cẩm sờ hai má đau đốn, cười khê.

Tắm xong, sắc mặt Đông đã tốt hơn nhiều, Cẩm cũng yên tâm.

Anh chờ cậu tắm xong rồi cùng nhau ăn cơm, khỏi cần bàn, toàn bộ bữa sáng là khẩu vị truyền thống của cậu, đương nhiên là được làm khéo léo hơn đồ ăn ở khách sạn rất nhiều, gạo là loại hạng nhất, súp Miso là của nhà bếp tự tay làm, các món ăn khác cũng rất ngon miệng.

Phần cơm này không có gì để bắt bẻ, chỉ có người ngồi ở đối diện rất là chướng mắt.

“Anh không phải ăn cơm với hai chị em kia?” Đông bóng gió nói.

“Họ đã ăn no rồi.” Cẩm gấp thức ăn để vào chén Đông, hoàn toàn không nghe ra ẩn ý trong lời nói của cậu: “Cuộc sống của người ra rất có quy luật, sáng sớm đã thức dậy, cũng không có thói quen ngâm bồn tắm, phải chờ em ăn cùng chắc đã chết đói.”

“Anh cũng không cần phải chờ, tôi có thói quen ăn một mình.” Câu này của Đông là thật.

“Vậy không được, hai người chúng ta tuy không đến mức cùng sống cùng chết.” Cẩm nói đương nhiên: “Nhưng có yêu cùng làm, đương nhiên cơm cũng phải cùng ăn.” Nói xong còn cười mờ ám.

Đông nghe thấy câu ‘có yêu cùng làm’, xem tí nữa bị ghen, biết rõ nói gì với anh cũng vô dụng nên không thêm nói nữa.

Nhắc tới việc này, Cẩm lại nhớ đến cái gì đó, hỏi: “Lần trước không thấy em có phản ứng, sao hôm nay lại...” Nói xong còn cười hì hì.

“Trên bàn cơm đừng có cười dâm dăng như thế!” Cậu rất muốn hất chén canh lên đầu anh.

17. Thiệu Ly - Chương 17

“Trên bàn cơm đừng có cười dâm dăng như thế!” Cậu rất muốn hất chén canh lên đầu anh.

“A, thật ra là em rất thích đúng không! Theo tôi em không cần phải rụt rè, muốn tận hưởng thế nào tôi đều có thể thỏa mãn em.” Cẩm tươi cười đầy mặt.

Đông cứ thế ăn cơm, vẻ mặt lạnh nhạt: “Chỉ cần là đàn ông bình thường, sáng sớm đều sẽ có phản ứng.” Liếc Cẩm một cái, giọng nói càng tự nhiên hơn: “Anh... Chỉ là đúng lúc nằm trên giường của tôi mà thôi.”

“Em nha...” Cẩm thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu: “Đúng là hắt nước lạnh vào mặt người ta.” Sau đó lại nghĩ tới cái gì đó nữa, lại hỏi: “Bình thường thì sao? Em để Tự Phương giải quyết giúp em? Giống tôi giải quyết giúp em vừa này sao?” Nghĩ tới khả năng này, sắc mặt Cẩm thay đổi.

Trùng mắt liếc Cẩm một cái, vấn đề này không cần thiết phải trả lời.

“Em... Đúng thật đã để hấn chạm vào em...” Lời này nói ra không hề mang theo một chút vui vẻ như vừa

rồi mà lạnh lẽo vô cùng.

Cậu hoàn toàn không nghĩ tới việc giải thích, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Cẩm sợ anh đi gây phiền toái cho Tự Phương, Đông đành phải nói: “Tôi còn không cho anh ta ngồi cùng bàn cơm.”

Cẩm lặng đi một lúc mới kịp phản ứng, Đông đang mượn ý ‘có yêu cùng làm, có cơm cùng ăn’ vừa rồi của anh, ý là cậu với Tự Phương không hề có loại quan hệ này.

Ngay lập tức, nụ cười hiện trên mặt anh, nếu không phải đang ăn cơm, Cẩm rất muốn kéo người con trai này vào lòng làm thêm một lần.

Sau khi ăn cơm xong, không chịu nằm xuống mát xa cho tốt Cẩm sẽ không cho cậu chạm vào máy tính của mình, anh cố chấp dắt Đông ra ngoài vườn, chỗ nghỉ chân hôm qua hai người ngồi ở sân ngoài, vòng qua chỗ đó đi theo đường nhỏ xuyên qua một khe cửa, trước mắt cậu bỗng trở nên sáng ngời, đây là cả một khu rừng cây lớn.

Khu rừng này có người chăm sóc, có cây phong, anh đào, trúc,... Khoan đã, dựa theo cảnh bốn mùa khác nhau, bây giờ đang là mùa hè, anh đào đã tàn từ sớm, cây phong cũng không đỏ, không thể nhìn thấy cánh rừng xinh đẹp, nhưng lại um tùm một màu xanh ngắt, màu xanh biếc tràn ngập trong mắt, gió thổi qua tạo nên âm thanh xào xạc rất nhỏ, thổi lên người khí trời tươi mát, làm cho tinh thần thả lỏng đi.

Đoạn nước chảy ngày ôm qua đã làm cậu vui mừng rồi nhưng rừng cây hôm nay còn khiến cậu kinh diễm hơn.

Nhìn phong cảnh trước mắt, Đông không nhịn được bật thốt lên: “Cái tốt của người có tiền đúng là nhiều!”

“Em đang ca ngợi hay là đang nói móc vậy?” Cẩm nghe thấy liền bật cười nhưng nhìn dáng vẻ thật lòng yêu thích của Đông lại thấy để cho cậu nói móc vài câu cũng không có hại gì.

“Cho đến bây giờ hội Tam Hợp vẫn chưa nghe được lời ca ngợi nào sao?” Đông không khách sáo đáp trả một câu, nhìn hướng cánh rừng lại chậm rãi tươi cười.

“Nghe đến ngứa.” Cẩm cũng không muốn lãng phí cơ hội, bước lên nhẹ nhàng cầm lấy tay Đông.

Nâng mắt lên liếc nhìn Cẩm, Đông không rút tay ra, tâm trạng Cẩm vui vẻ, hôn xuống gương mặt trắng nõn kia.

Dù sao Đông cũng đã quyết định khi ở nhà họ Cẩm thì để mặc anh muốn làm gì thì làm, đối với hành động của Cẩm cậu chỉ liếc khẽ một cái, không tỏ vẻ gì khác.

Nhưng vì thái độ như vậy, cho dù bất đắc dĩ nhưng lại có chút bao dung ngược lại càng hấp dẫn người khác,

Cẩm không nhịn được lại hôn xuống thêm một cái.

Khác với tình cảm mãnh liệt ban sáng, nụ hôn nho nhỏ như vậy là có một loại tình thú khác, Cẩm nghĩ thâm, lại cảm thấy thỏa mãn cười.

Hai người nhàn nhã tản bộ trong rừng, nhận thấy Đông thật sự rất thích cánh rừng này, rõ ràng chỉ là cây thôi nhưng vẻ mặt cậu lại dạt dào hứng thú, thỉnh thoảng còn dừng lại vuốt ve thân cây hay nhìn xa xa lên khoảng trời bị che hơn một nửa.

Một cành cây thấp ở phía trước, Đông ngẩng đầu lên vươn tay nắm lấy, vạt áo tuột xuống lộ ra dấu vết tình cảm mãnh liệt trên da thịt trắng nõn làm Cẩm có xúc động mãnh liệt muốn đẩy cây vào thân cây hung hăng yêu thương một phen...

Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, Cẩm biết Đông làm xã trưởng cũng không dễ dàng gì, trừ công việc quản lý kinh doanh còn phải đối phó với thể lực cũ trong tập đoàn, từ sáng đến tối tâm trí đều không thể lơ lửng, cố chấp muốn giữ cậu lại cho đến khi ăn cơm trưa xong là vì muốn cậu có thêm thời gian nghỉ ngơi, tất nhiên sẽ không gây ra thêm gánh nặng thỏa mãn dục vọng của anh cho cậu

18. Thiệu Ly - Chương 18

Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, Cẩm biết Đông làm xã trưởng cũng không dễ dàng, trừ công việc quản lý kinh doanh còn phải đối phó với thể lực cũ trong công ti, từ sáng đến tối không có lúc nào để thả lỏng, cố chấp muốn giữ cậu lại đến sau bữa trưa là muốn cho cậu thời gian nghỉ ngơi, tất nhiên anh sẽ không vì dục vọng của mình mà gây thêm phiền phức cho cậu.

“Meo... Meo...” Tiếng mèo kêu rất nhỏ từ xa truyền tới.

Đông thả cành cây trên tay, quay đầu nhìn hướng âm thanh phát ra, một con mèo lông hổ lười biếng đi đến.

“Chiêu Tài.” Cẩm hô một tiếng, con mèo đang rất lười biếng đột nhiên bất ngờ nhảy đến chỗ Cẩm.

“Cẩn thận!”

Đông vừa nói ra miệng, con mèo kia đã nằm gọn trong lòng Cẩm, cái đầu nghiêng mở to mắt đánh giá Đông.

Vừa vuốt ve con mèo kia vừa nói, giọng điệu của Cẩm như đang muốn tặng cậu một vật quý: “Em có muốn ôm không?”

“Không cần đâu.” Đông lui về sau từng bước, tùy tiện nói ra một cái cớ từ chối: “Tôi bị dị ứng với mèo.”

Sắc mặt Cẩm khẽ đổi nhưng lập tức trở lại bình thường: “Nghiêm trọng lắm không?”

“Không nghiêm trọng lắm.”

“Vậy thử ôm đi! Chiêu Tài rất ngoan ngoãn.”

Đông lắc đầu từ chối một lần nữa: “Tôi không muốn ôm.”

Nhìn thấy Đông không hề có ý muốn gần gũi với con mèo, Cẩm cũng không tiếp tục miễn cưỡng nữa.

Đông nhận ra con mèo này không phải mèo thuần chủng, không giống loại mèo mà người như Cẩm nuôi nên khá tò mò, hỏi: “Sao anh lại muốn nuôi một con mèo tạp chủng vậy?”

“Nếu em muốn ngắm mèo thuần chủng thì đi qua chỗ Chúc Hương ngắm đi!” Cẩm lạnh nhạt nói, vẻ mặt có thể xem là thất vọng.

Phản ứng của anh Đông đều thu vào mắt, trong lòng cậu hiểu rõ, lời nói còn lạnh nhạt hơn: “Không cần, tôi không có hứng thú với những con vật nuôi nhỏ này.”

Cẩm mất hết hứng thú, để Chiêu Tài xuống, nói: “Đi thôi!”

Con mèo kia không chạy đi mà chỉ vòng qua vòng lại dưới chân Đông, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Đông kêu meo meo.

Đông nhìn Cẩm, trong mắt hiện lên ý hỏi, nó có ý gì?

“Nó nghe không hiểu tiếng người, không biết em không muốn ôm nó.” Cẩm nhận vai trò phiên dịch cho con mèo.

Đông cúi đầu xuống nhìn con mèo, cũng meo meo hai tiếng.

Cẩm buồn cười nhìn một mèo một người cười hỏi: “Em nói với nó cái gì vậy?”

“Tôi không có cho nó ăn, cũng không muốn ôm nó.” Đông cũng phiên dịch tiếng mèo của cậu.

Con mèo kia vẫn chăm chú nhìn Đông, hai chân của nó đã quệt quệt lên bắp chân cậu, đến tiếng meo meo

cũng nghe thấy ý làm nũng.

“Hình như nó nghe không hiểu.” Cẩm bật cười.

“Đúng là một con mèo ngu ngốc!” Đông khom người ôm Chiêu Tài lên, nói là ôm chi bằng nói cậu treo nó lên cánh tay mình.

Nói ra cũng kì lạ, rõ ràng đó là một tư thế không hề thoải mái nhưng Chiêu Tài vẫn ngoan ngoãn để cho Đông treo, lâu lâu lại meo meo kêu lên thể hiện chút giận hờn với kiểu không biết thương hương tiếc ngọc của Đông.

Cẩm tiến lên ôm lấy con mèo nhét vào lòng Đông: “Đừng ngược đãi mèo nhà tôi.”

Nhú mào, Đông chán ghét nói: “Cho nên anh ngược đãi tôi?”

“Nó thích em.” Nhìn con mèo cuộn trong lòng Đông, cọ cánh tay của cậu tìm ra vị trí thoải mái, Cẩm nói ra sự thật.

“Tôi không thích nó.” Đông bĩu môi nói ra một sự thật khác.

“Nó chỉ là con vật nuôi, em nhường nó một chút đi!” Cẩm cười nói.

“Mèo nhà họ Cẩm cao quý hơn người bình thường, có thể không nhường được sao?” Đông hừ nhẹ.

Cẩm cười ha ha, sờ tóc Đông, chẳng những động tác mà cả lời nói cũng giống đang dỗ một con mèo: “Không cần biết là ở nhà họ Cẩm hay ở bên ngoài, bây giờ không người nào dám từ chối em.”

Liếc xéo Cẩm, Đông càng tức giận hơn: “Thì ra con mèo này không phải người, cho nên tôi chỉ có thể nhường nó.” Lời nói không cam tâm như vậy nhưng động tác vuốt ve con mèo vẫn cực kì nhẹ nhàng.

Cẩm nhìn con mèo, nhìn lên Đông, mắt híp lại, trong lúc cười vẫn có sự dịu dàng không nói nên lời.

=====Phân cách tiếp nào=====

Đông ngồi ở nhà họ Cẩm đến qua giữa trưa mới đi, cậu đi không lâu Cẩm liền gọi Tiểu Mộ đến hỏi.

“Như thế nào?” Ba chữ không đầu không đuôi.

Tiểu Mộ là một người thông minh nên trả lời ngay lập tức: “Tình trạng cơ thể thiếu gia Đông không tốt lắm...”

~Hết chương 18~

19. Thiệu Ly - Chương 19

Mộ* là một người thông minh, lập tức trả lời: “Tình trạng cơ thể Đông thiếu gia không tốt lắm, hơi thở bị cản, kinh mạch không thông...” Nói đến đây thì dừng lại.

() Mộ là Tiểu Mộ, đáng ra Tiểu Mộ chữ ‘Tiểu’ không viết hoa vì đó chỉ là cách gọi, không phải là tên nhưng để mọi người dễ đọc nên Ma viết hoa cả hai chữ, tên của Tiểu Mộ là Mộ nha mọi người.*

“Cũng không bất ngờ lắm.” Cẩm gật đầu: “Mệt mỏi quá độ, suy nghĩ quá nhiều, ngủ không đủ giấc, thiếu vận động.”

“Đúng là như thế, nhưng mà...” Mộ nghĩ một lát mới nói tiếp: “Có một chuyện rất kì lạ, bình thường tình trạng này cho dù không bị đánh cũng sẽ đau nhức không chịu nổi nhưng thiếu gia Đông không hề thấy đau đớn, tôi còn cố tình đè xuống những điểm đau nhưng hoàn toàn không thấy phản ứng nên có.”

“Ừ... Có thể là phản ứng của em ấy có chút chậm!” Cẩm lại không để việc này trong lòng, anh không nghiên cứu sâu hơn vấn đề này nữa mà cười nói: “Vậy cũng tốt, em ấy không sợ đau, Tiểu Mộ có thể tận lực phát huy, hiệu quả cũng tốt hơn.”

“Vậy cũng đúng.” Tuy Tiểu Mộ cảm thấy rất kì lạ nhưng trên đời có rất nhiều người quái lạ, tất nhiên cũng có người không sợ đau nên nhanh chóng bỏ qua vấn đề này, lại nhắc đến một việc khác: “Nhưng hình như thiếu gia Đông không vui vẻ lắm.”

“Em ấy không thích lãng phí thời gian.” Nói đến việc này, Cẩm bắt đầu dĩ lắc đầu: “Trừ làm việc ra những chuyện khác với em ấy đều không quan trọng, không hề cần thiết.” Suy nghĩ một lát anh nói tiếp: “Chắc hẳn em ấy nghĩ thời gian đó nên lấy giấy tờ ra xử lí mới đúng.”

Tiểu Mộ buột miệng: “Đó cũng không hẳn là một thói quen tốt.”

“Cho nên chúng ta phải giúp người không muốn sống này luyện tập những thói quen tốt.” Cẩm cười với Tiểu Mộ: “Sau này còn phải làm phiền Tiểu Mộ.”

“Được, tôi sẽ cố gắng hết sức.” Nghe thấy từ Cẩm dùng hai từ ‘chúng ta’, có một loại cảm giác đây là một sứ mệnh rất quan trọng sinh ra từ trong lòng Tiểu Mộ.

“Trong lòng tôi, em ấy là người quan trọng nhất, tôi sẽ giao em ấy cho cậu.”

Được Cẩm giao cho một trọng trách lớn như vậy, Tiểu Mộ rất vui, trong lòng lập tức xem Đông là chủ nhân thật sự của mình.

Tiểu Mộ đi ra không bao lâu, Tùng Bản đã gõ cửa bước vào.

“Hội nghị có chuyện gì sao?” Cẩm bắt chéo chân, bộ dạng nhàn nhã.

“Tôi còn tưởng có người đẹp ôn nhu không bao lâu, anh đã quên mất còn có một cái Hội Tam Hoàng.” Tùng Bản trêu chọc nói.

“Tôi nhớ cậu chỉ là trợ lí của tôi, những chuyện khác liên quan gì đến cậu?” Cẩm lười biếng cười.

“Ôi, số của tôi thật là khổ!” Tùng Bản nhú mày, đau xót lên tiếng: “Ông chủ của người ta đều ôm việc về mình, ông chủ của tôi...” Liếc nhìn Cẩm, tiếp tục oán thán: “Ai... đúng là so với người ta, tức không chịu nổi.”

“Tôi là tin tưởng cấp dưới, trao cho người đó toàn bộ quyền hạn.” Cẩm lơ đãng nhấp một ngụm trà: “Nếu có có việc gì đặc biệt thì cậu rút ngay! Đừng ở đây làm phiền tôi nghỉ ngơi.”

“Ít nhất cũng phải nói vài câu để nghe an ủi cấp dưới đáng thương vì anh mà bán mạng chứ!” Tùng Bản bắt nạt, chỉ thiếu điều muốn vỗ ngực ai oán.

Cẩm cười phì: “Muốn oán giận thì đi tìm người muốn nghe đi, muốn diễn cảnh đáng thương thì tìm người quan tâm cậu ấy.”

“Bây giờ tất nhiên tâm tư của tôi không bằng anh rồi.” Tùng Bản cười không ngừng, ý tứ nói: “Bây giờ người hội trưởng quan tâm hẳn là Đông!”

Cẩm không trả lời, nâng đuôi lông mày, vẻ mặt ‘nói thừa’.

Đó là chuyện đã dự tính từ trước, Tùng Bản nhún vai lập tức nghiêm túc nói: “Anh có muốn tìm người bảo vệ Đông không?”

Cẩm nâng mắt lên, có chút kinh ngạc với câu hỏi của Tùng Bản.

“Đông... Hình như đã đắc tội không ít người...” Tùng Bản nói ra sự thật.

Gật đầu, Cẩm gõ ngón tay lên tay vịn, vẫn có bộ dáng thản nhiên: “Cũng không phải là nhân vật lớn gì, tìm người theo dõi đi!”

“Không mở rộng bảo vệ sao?”

Lời của Tùng Bản không đơn giản chỉ là bảo vệ Đông an toàn mà còn giải quyết hết những nguy hiểm ngầm và dùng thế lực của Hội Tam Hoàng âm thầm hỗ trợ Đông giải quyết những công việc khó khăn.

“Không cần, cậu ấy sẽ không vui mừng đâu.” Cẩm mỉm cười ẩn ý: “Hơn nữa, dù sao một người phải trải qua sóng to gió lớn mới biết được cách thu liễm.

“Ý của hội trưởng là, trừ bảo vệ Đông an toàn thì những chuyện khác đều không nhúng tay vào?”

Cẩm không trả lời ngay, suy nghĩ một lát mới nói: “Đừng để người khác nhận ra manh mối, chuyện không liên quan đến tính mạng thì cũng không cần quản, nhà Bạch Xuyên cũng không đến mức vô dụng.

“Được, tôi sẽ sắp xếp thật tốt.” Tùng Bản đáp lại.

Cẩm khoát tay để Tùng Bản ra ngoài.

Khoanh hai tay lại, Cẩm ngồi nhìn ra phong cảnh bên ngoài, vừa vặn nhìn thấy cánh rừng buổi sáng hai người đi dạo, nhớ đến cảnh hai người ở cùng nhau khoe miệng anh không nhìn được cong lên.

Sau lưng truyền tới hai tiếng meo meo, Cẩm cúi đầu xuống nhìn thấy Chiêu Tài đang cọ cọ vào chân anh, Cẩm cúi người xuống ôm nó lên nói: “Sao vậy? Em ấy mới đi có một lát mi đã thấy cô đơn rồi sao?”

20. Thiệu Ly - Chương 20

Tự Phương đã quen sắp xếp lịch trình vào tối thứ sáu sau khi tan tầm đến sáng thứ bảy cho Đông.

Lúc đầu Đông vẫn có thể sắp xếp một vài cuộc hẹn vào tối thứ sáu, dù sao theo suy nghĩ của cậu thì chỉ cần ngủ ở nhà họ Cẩm một đêm là cậu đã thực hiện lời hứa.

Nhưng Cẩm lại không nghĩ như thế, anh không hề nổi giận với Đông ngay lúc đó, chỉ là sau đó thỉnh thoảng công trình sẽ không thuận lợi, kéo dài thời hạn, sau vài lần tất nhiên Đông cũng hiểu.

Thậm chí thứ bảy... Thật ra Đông rất hưởng thụ lực tay mát xa của Tiểu Mộ, xem như giao dịch này cũng có lợi.

Hai người lục đục cùng nhau trải qua ba tháng dây dưa, tự nhiên biến nó thành thói quen.

Thời gian sau khi tan ca vào thứ sáu đều giao cho Cẩm sắp xếp, hầu hết thời gian vẫn do Tự Phương đưa cậu đến nhưng đôi khi Cẩm sẽ cho xe hoặc tự mình tới đón Đông, không nhất định là phải về nhà Cẩm ăn cơm, có khi thì lên núi ngắm cảnh đêm, có khi sẽ ngồi trong phòng ăn cao cấp ăn một bữa cơm, đôi lúc lại ra ngoài thành ngâm suối nước nóng, không thì đến biệt thự của Cẩm trải qua một đêm...

Nhưng cho dù sắp xếp thế nào thì riêng xoa bóp mát xa sáng thứ bảy của Tiểu Mộ vẫn không thay đổi.

=====Dải phân cách=====

Lại đến thứ sáu, Cẩm đang suy nghĩ sắp xếp việc hẹn hò buổi tối như thế nào... Đương nhiên, ‘hẹn hò’ là do tự anh định nghĩa, đúng lúc này Tùng Bản lại mang tin xấu đến.

“Hội trưởng, e là hẹn hò đêm nay của anh phải dời lại.”

Cẩm nhú mày: “Không phải đã dặn trước dù chuyện gì cũng gác ra một bên rồi sao?”

Tùng Bản nhún vai, nói anh đang cười khổ chỉ bằng nói anh đang chờ xem kịch vui: “Thật sự không có biện pháp, đám côn đồ nhỏ đó không thuộc quản lí của Hội Tam Hoàng chúng ta.”

Cẩm cũng nghe ra manh mối, dựa lưng ra sau, khoanh hai tay, khóe môi nâng lên có chút hài hước: “Lại là có người không nhận được à?”

Gật đầu, Tùng Bản bắt đắc dĩ, chế giễu: “Vị này của anh đắc tội với người khác quá nhiều, một tháng phải náo loạn mấy lần nhưng lại cố tình đều là tôm tép nhãi nhép, chúng ta không có đất dụng võ.”

Sau khi Đông nhậm chức đã đắc tội không ít người, chủ yếu là thế lực cũ của tập đoàn Bạch Xuyên, những người đó là thế hệ từng cố gắng cùng với ông nội cậu ấy, rắc rối phức tạp, thế lực vừa khổng lồ lại vững chắc, ngay cả cha Đông cũng không dám làm bừa, không ngờ vị trí của Đông còn chưa ngồi vững đã khai đao với những người này, không hề nương tay nhỏ bỏ từng người từng người một.

Đối với tác phong mạnh mẽ lạnh lùng của Đông, Cẩm không quen lắm, nhà họ Cẩm cũng có một ít thế lực cũ, mọi người cùng sống cùng vinh, không có vấn đề gì không tốt, cho dù trong số đó có vài người không quang minh chính đại lắm nhưng dù sao trong quá khứ cũng có công hiển, trên thương trường nên dĩ hòa vi quý (*quý trọng sự hòa thuận*), còn nhiều biện pháp để xử lí, không cần phải đuổi tận giết tuyệt.

Cũng vì như thế, đối với những người thất thế buộc phải khiêu khích hay trả thù này, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng của Đông thì Cẩm cũng không muốn can thiệp.

Tuy nói là không can thiệp vào nhưng cũng không phải anh bỏ qua an nguy của Đông, bởi vì Cẩm hiểu bây

giờ Đông ở cùng với anh, không cần biết là do kiêng kỵ thế lực Hội Tam Hoàng hay là cho Hội Tam Hoàng mặt mũi thì cũng không có người nào có can đảm dám xuống tay quá nặng, cho nên trước kia anh mới lệnh cho Tùng Bản làm như vậy, nếu Đông có thể chịu một chút dằn dũa, thu liễm tác phong của mình thì đối với cậu chưa chắc đã có hại.

Nhận thấy Tùng Bản cũng không gấp gáp đối với chuyện lần này, đương nhiên Cẩm cũng không vòng vo, miễn cưỡng hỏi: “Lần này là ai?”

“Bang Trung Nghĩa.” Sợ Cẩm chưa bao giờ nghe qua tên này, Tùng Bản giải thích: “Đó là băng nhóm nhỏ mới thành lập không bao lâu, bình thường hay đi gây thù chuốc oán, đòi nợ, chưa từng lên mặt nói chuyện bao giờ.

“Đúng là tên hề dù liên tục nhảy nhót cũng không có ai muốn xem.” Từ trước đến nay Tùng Bản làm việc rất chắc chắn, Cẩm cười khế, căn bản không để việc này trong lòng, thuận miệng dặn dò: “Nhưng cũng không nên có sơ sót, những người càng làm quá lên sẽ càng không biết chừng mực.”

“Phải.” Tùng Bản đáp lại, sau đó hỏi: “Thời gian và địa điểm ra tay chúng ta đã nắm rõ, hay là... Hội trưởng giả làm anh hùng cứu mỹ nhân, thuận tiện đón Đông về trước giờ hẹn.”

“Chỉ có mấy tên kia cũng đáng giá để tôi làm anh hùng sao.” Cẩm cười giễu cợt, nhưng cũng có chút động lòng với đề nghị kia: “Được rồi, nhân tiện chúng ta đến xem náo nhiệt.”

~Hết chương 20~

21. Thiệu Ly - Chương 21

Posted by Tiểu Ma Bạc Hà

Mặc dù chỉ là một đám côn đồ nhưng nơi ra tay chúng cũng phải chọn lựa trước, đó là con đường khi đi giám sát công trình Đông phải đi qua, bởi vì chưa có người khai phá, đây chỉ là đường mòn tạm thời, tình hình giao thông không chỉ khó khăn mà chúng còn cố tình chọn một nơi hoang vắng.

Xe mới tiến vào đường mòn không bao lâu, cảnh tượng yên tĩnh hoang vắng tạo cho Cẩm cảm giác không thoải mái, tim đập thình thịch không ngừng, đồng thời có dự cảm không tốt, đó là một loại trực giác của người đã trải nghiệm với thế giới ngầm lâu năm.

Tùng Bản liếc nhìn anh, dường như cũng có cảm giác tương tự, không đợi Cẩm ra lệnh đã bắt đầu điều động người từ những vùng lân cận.

Đó là một ngã đường nhỏ, hoàn toàn không có người đi qua, khi Cẩm đuổi tới nơi thì Đông và Tự Phương

đã bị đối phương vây quanh, trong vòng vây còn có một người Cẩm chưa từng gặp, diện mạo có phần tương tự Đông, những vệ sĩ khác không thấy một bóng.

Những tên côn đồ bao vây họ có khoảng bảy, tám người, trong đó có vài người đã bị thương, hơn nữa còn có vài người đã nằm xuống ven đường rên rỉ, trái lại trên người của người bị bao vây lại không thấy vết thương nào, khi ra tay thì sắc bén có thừa.

Cẩm nhìn thoáng qua liền yên tâm, không vội vàng tiến lên, chỉ đứng một bên nhìn.

Tự Phương và Đông không rời nhau một tấc, hai người dựa lưng hỗ trợ lẫn nhau, tạm thời bình an vô sự, người con trai có gương mặt hao hao giống Đông bị đẩy ra ngoài, tuy Tự Phương vẫn đứng bên cạnh Đông nhưng ánh mắt vẫn luôn dừng trên người người con trai kia, có vẻ cực kì quan tâm.

Ngoài ra người vây bên ngoài bản lĩnh kém cỏi, lại không có người hỗ trợ, không lâu sau đã rơi vào thế hạ phong, Tự Phương nôn nóng phá vòng vây, ngay lúc đó tấn công và phòng thủ bị rối loạn, cánh tay bị cắt một đường.

Ngược lại Đông vẫn bình thản, dù sao cậu mới là mục tiêu thật sự của đối phương nên không thêm để ý tới tình huống của người con trai kia, dù sao sau lưng cậu có Tự Phương gắt gao thủ nên chỉ tập trung ứng phó với người trước mặt.

Qua một lúc, tình huống người con trai kia càng nguy cấp, Tự Phương đã đổ mắt, vừa thấy một cây gậy sắt bay tới chỗ người con trai, hắn không hề suy nghĩ đã nhào đến trước.

Hắn vừa nhào qua, sau lưng Đông hoàn toàn trống không, Cẩm hét lớn chạy đến phía trước, nhưng làm sao kịp... Như một động tác chậm, anh trở mắt nhìn một đao đáng ra đã được đỡ bởi Tự Phương mạnh mẽ chém vào lưng Đông, máu tươi lập tức tuôn ra...

(Ma: Từ đầu nghe nói nam phụ là tra nam Ma đã không ưa, bây giờ là hận thù luôn rồi ấy chứ! ==)

“Chủ tịch...”

“Đông...”

Đông quay đầu lại, vẻ mặt ngỡ ngàng, hoàn toàn không biết một đao này từ đâu mà ra? Tại sao không bị ngăn lại? Đợi đến khi nhìn thấy Tự Phương ngăn cản gậy sắt cho người con trai kia mới lộ ra một nụ cười tự giễu.

Cẩm chỉ kịp tới ôm lấy người đã bị chém không còn sức sống ngã về phía trước, nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn sau lưng từ bả vai đến eo, thậm chí anh đã nghĩ sẽ huyết tẩy toàn bộ nơi này.

Tùng Bản cùng với vệ sĩ bao quanh bọn họ, không hề gia nhập cuộc chiến, những người kia nhìn thấy Tùng Bản cũng không ra tay, toàn bộ đều chuyển hướng đến chỗ Tự Phương, Tự Phương nhìn thấy Đông bị thương, biết mình đã phạm vào sai lầm lớn không thể tha thứ, trong lòng không yên nên bị thương thêm vài chỗ.

“Đông, em chịu đựng một chút, chúng ta lập tức đến bệnh viện.”

“Cứu họ...” Ánh mắt Đông đã sắp tan rã.

“Cái loại vệ sĩ không làm tròn bổn phận này chết cũng không sao!” Cẩm lạnh lùng nói.

Anh không thể tha thứ cho Tự Phương, không thể tha thứ cho người đàn ông đã rời bỏ vị trí sau lưng Đông, hoàn toàn không để ý tới bọn họ, anh ôm lấy Đông đi đến chỗ chiếc xe.

Đông nhắm mắt lại: “Lại thêm một buổi tối...”

Vì cái loại người này, lại lấy bản thân mình làm giao dịch, Cẩm sắp cắn đứt răng, nhưng chuyện tốt đưa đến tận cửa không cần thì quá uổng phí.

“Tôi muốn suốt một ngày một đêm thứ bảy.” Khi nói chuyện, Cẩm đã ôm Đông ngồi trên xe.

“Được, thành giao.” Đông không hề do dự.

Điều chỉnh tư thế để Đông nằm sấp, tránh đụng vào miệng vết thương, Cẩm ngược sang nhìn Tùng Bản khẽ gật đầu, tinh anh của Hội Tam Hoàng tham gia chém giết, không lâu sau đó đã có kết quả.

Nhưng Cẩm và Đông không hề nhìn thấy, bởi vì sau khi anh hạ lệnh, xe như tên vừa rời cung, nhanh chóng lao đi.

22. Thiệu Ly - Chương 22

Vết thương trên lưng Đông vừa dài vừa sâu, may mắn là lực đao không lớn, không làm ảnh hưởng đến nội tạng, cũng không cắt phải động mạch nhưng vẫn rất nghiêm trọng, Cẩm dùng sức ấn xuống để cầm máu miệng vết thương, nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của Đông, cậu chau mày, nhắm chặt mắt, hàng mi run rẩy, anh nghĩ miệng vết thương hẳn là rất đau, anh đau lòng, trong đầu đã mắng Tự Phương trăm ngàn lần.

“Đông, em đừng ngủ, nói chuyện với tôi đi.” Tuy biết thương thể của cậu không đến nỗi mất mạng nhưng bộ dạng của Đông quá yên tĩnh làm cho anh cảm thấy sợ hãi.

“Tôi thì có cái gì để nói với anh...” Đông hừ một tiếng: “Đã đến từ sớm lại không thèm tới giúp đỡ.”

Hai tay Cẩm đều đặt trên miệng vết thương, không dư ra cái tay nào để vỗ về cậu, chỉ có thể cúi đầu hôn lên tai cậu, nhẹ giọng nói: “Là lỗi của tôi, lúc đầu tôi nghĩ mấy tên côn đồ kia không thể làm ra trò trống gì, làm sao biết em cũng không hơn bọn chúng bao nhiêu, trong nháy mắt đã để người khác chém bị thương.”

“Thì ra là lỗi của tôi...” Đông không còn sức sống, cười nói.

“Đương nhiên là em sai rồi, lại còn yên tâm giao phía sau cho cái tên Tự Phương kia, tôi đã sớm nhận ra hắn ta là tên vô lại không thể tin tưởng được.”

“Hắn là anh nhìn anh ta không vừa mắt!” Đông uể oải, thật ra cậu không hề quan tâm lắm: “Đúng là tôi có sơ sót, Kính Ngôn là người anh ta luôn xem là chủ nhân, khi khẩn cấp tất nhiên sẽ bảo vệ cho em ấy.”

“Người như vậy sao có thể làm vệ sĩ cho em?” Cẩm nhíu mày.

“Nhà Bạch Xuyên chỉ có một vệ sĩ...”

Đông không nói hết lời, Cẩm cũng hiểu được ý trong đó, hỏi: “Bạch Xuyên Kính Ngôn là người được bồi dưỡng thành người thừa kế chính thức sao?”

“Cũng là người duy nhất.” Đông nói thêm.

Cẩm thật sự không rõ, nếu là như thế, Đông nên xóa sạch người em trai này, sao lại để cậu ta ở lại tập đoàn Bạch Xuyên.

Anh thắc mắc hỏi nhưng Đông không trả lời ngay mà lạnh lùng nói: “Chỉ cần em ấy có bản lĩnh thì cứ đến đoạt lại.”

Người này rất tự tin và cũng rất cao ngạo khiến lòng người đảo lộn.

“Đưa tôi đến bệnh viện tư nhân của tập đoàn Bạch Xuyên.” Đông đột nhiên nói.

“Quá xa.” Cẩm không đồng ý.

“Không sao, không chết được đâu!”

Ngăn miệng Đông lại, Cẩm tức giận nói: “Xin em hãy nghĩ đến cảm nghĩ của người khác, cả người toàn máu còn nói điều không may.”

“Tôi dị ứng với rất nhiều loại thuốc, đi bệnh viện của mình an toàn hơn.” Đông miễn cưỡng, gượng gạo giải thích.

Cẩm nghĩ lại cũng thấy đúng, không phản đối: “Vậy em cố chịu đau thêm một chút, có muốn uống trước thuốc giảm đau không?”

“Không cần.” Đông thản nhiên nói: “Cảm giác đau của tôi chậm hơn người bình thường, vết thương trên lưng chỉ không được dễ chịu lắm thôi, không quá đau.”

Tiểu Mộ cũng từng nói qua chuyện chậm trễ cảm giác này, Cẩm cũng không quan tâm lắm lệnh cho Tùng Bản chuyển hướng đến bệnh viện Bạch Xuyên xong còn có hứng thú cười nhạo Đông: “Kiểu người không sợ đau giống như em thật là may mắn nha!”

“May mắn sao?” Đông cười khan, lời nói có vẻ mỉa mai: “Đúng là người may mắn nhất được chọn!”

“Em đừng đòi hỏi quá nhiều.” Cẩm nửa thật nửa đùa nói: “Đáng tiếc em không lăn lộn trong thế giới ngầm, nếu không để cho người ta chém mấy dao mặt vẫn không đổi sắc, còn cười cười nói nói, chắc chắn rất nhanh sẽ được tôn kính thành đại ca rồi.”

“Được.” Đông cũng không chịu thua đáp trả: “Tương lai tôi đến Hội Tam Hoàng, anh nên cam tâm tình nguyện gọi tôi một tiếng đại ca.”

Cẩm nghe xong cười lớn, mới nói mấy câu, tin tức giải quyết xong ở hiện trường đã truyền đến, Tùng Bản vừa nhận điện thoại, điện thoại di động của Đông cũng vang lên.

Đông ra hiệu cho Cẩm đưa điện thoại cho cậu, Cẩm hoàn toàn không để ý tới, người gọi trừ Tự Phương thì còn ai vào đây! Đông dứt khoát tự mình đưa tay lấy, miệng vết thương vừa ngừng chảy máu một chút lại tiếp tục tuôn ra, Cẩm sốt ruột, chỉ còn cách đầu hàng, vội vàng đề cậu xuống, tìm điện thoại của cậu đưa cho cậu.

Đầu bên kia điện thoại cũng không biết nên nói gì, sau một lúc lâu Đông không lên tiếng, cuối cùng chỉ nói một câu: “Đến bệnh viện chờ tôi, vết thương của anh cũng khám qua đi.”

Tắt điện thoại, cả người Đông lập tức kiệt sức, dù Cẩm nói gì cũng không để ý tới, tuy miệng vết thương không nguy hiểm đến tính mạng nhưng suy cho cùng bị mất máu cũng không ít, chỉ một lát sau đã mơ màng nặng nề ngủ thiếp đi.

~Hết chương 22~

23. Thiệu Ly - Chương 23

Khi đến nơi Đông được bác sĩ đưa vào phòng cấp cứu không bao lâu thì Tự Phương và Kính Ngôn cũng chạy tới.

“Vết thương của Chủ tịch nghiêm trọng lắm sao?” Tự Phương túm Cẩm hỏi.

Cẩm hất tay hấn ra, lạnh lùng nói: “Vây một đao kia tại sao lại đánh tới chỗ em ấy anh còn không biết sao?”

Tự Phương ghen lời, lại hỏi: “Chủ tịch không nguy hiểm đến tính mạng chứ?”

Cẩm xoay người hung hăng đánh vào bụng Tự Phương, ánh mắt sắc bén, giọng điệu thâm trầm: “Nếu mất đi tính mạng vì anh thật sự không đáng!”

Tự Phương ôm bụng quỳ sụp xuống, Cẩm lại đá hấn một cước, quát lên: “Chủ tịch của anh còn chưa chết, không cần phải quỳ lạy em ấy.”

Nói xong liền không quan tâm tới bọn họ, xoay người bước đến gần phòng cấp cứu, người của Hội Tam Hoàng ngăm hiểu bước lên phía trước ngăn Tự Phương và Kính Ngôn bên ngoài.

Một đồn kia của Cẩm không nể tình một chút nào, một lúc lâu sau Tự Phương vẫn không thể đứng thẳng lên, Kính Ngôn đỡ Tự Phương ngồi xuống ghế, cúi đầu nói vài câu, Tự Phương lắc đầu không để ý tới, trên người của bọn họ đều có mấy vết thương cũng không còn tâm trạng để xử lí, sau đó những y tá quen biết họ nhìn thấy mới chủ động giúp băng bó.

Không biết qua bao lâu, đèn phòng cấp cứu cũng tắt, Đông được đẩy ra liền được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, Cẩm bất ngờ, không khỏi căng thẳng, vội vàng chặn một bác sĩ hỏi tình trạng của cậu.

Bác sĩ vòng vo chuyện thể chất Đông có chút đặc biệt, tuy là tính mạng không bị đe dọa nhưng vẫn nên quan sát vài ngày thì tốt hơn.

Cẩm thấy giọng nói bác sĩ kia có vẻ bình thường, thái độ bình tĩnh thì mới yên tâm.

Đến phòng bệnh, y tá nói: “Chỉ cho một người ở lại chăm sóc bệnh nhân.”

Cẩm lập tức nói: “Tôi ở lại.”

Anh vừa nói xong Tự Phương đã chen đến: “Đương nhiên là tôi ở lại.”

Cầm lạnh lùng nhìn Tự Phương, sau đó quay đầu nói với Tùng Bản: “Tôi không muốn có người ở đây làm phiền Đông nghỉ ngơi.”

Không đợi Tùng Bản ra tay, Tự Phương đã la lên với Cầm: “Hội trưởng Cầm, anh không có tư cách làm như thế!”

Cầm xoay người lại, nhìn chằm chằm Tự Phương như nhìn rắn độc: “Anh thì có tư cách sao? Em ấy yên tâm để phía sau lại cho anh, anh lại làm cái gì?” Cầm giận quá hóa cười: “Tư cách của anh đã không còn từ khi anh vứt bỏ tin tưởng của em ấy.”

Tự Phương chột dạ cúi đầu xuống.

Cầm cũng không định cho Tự Phương thời gian tự kiểm điểm, hạ giọng quát: “Đưa anh ta đi.”

=====Dải phân cách=====

Nói là chỉ quan sát vài ngày nhưng Đông lại đợi trong phòng chăm sóc hết một tuần, sau đó chuyển tới phòng bệnh bình thường, Cầm vẫn không cho Tự Phương đến gần, từ khi Đông gặp chuyện không may đến giờ, đến mặt Đông Tự Phương cũng không nhìn thấy, chỉ có thể hỏi thăm tình hình cậu ở chỗ bác sĩ.

Thật ra thì tình trạng của Đông cũng không quá nghiêm trọng, chỉ là như lời bác sĩ nói cơ thể Đông đặc biệt, tình trạng khôi phục thua người bình thường một chút nên người chăm sóc cho cậu càng phải cẩn thận hơn người khác.

Tuy cảm giác đau của cậu không nhạy bằng người khác nhưng Đông vẫn cảm giác được sự bỏng rát trên lưng và từng đợt đau buốt, đối với cơ thể này mà nói cũng đã xem là đau đớn dữ dội rồi!

Đông mở mắt, đập vào mắt cậu vẫn là Cầm.

“Cuối cùng người đẹp ngủ say cũng thức dậy, không uống phí mấy nụ hôn của tôi.” Cầm mỉm cười nói.

Thản nhiên liếc nhìn Cầm một cái, cậu không cảm thấy hứng thú lắm với kiểu pha trò này, Đông nhìn quanh bốn phía không thấy trợ lý của mình mới mở miệng hỏi: “Tự Phương đâu? Vết thương của anh ta có ổn không?”

“Hôm nay là thứ bảy.” Hỏi một đặng Cầm trả lời một nẻo.

“Ừ?” Cậu nghe không hiểu ý của Cầm.

“Em đã quên chuyện em vừa đồng ý với tôi cả một ngày thứ bảy em hoàn toàn thuộc về tôi, không cho em

nhắc tới người khác.” Giọng của Cẩm có chút ai oán nhưng mười phần bá đạo.

Đông thần nhiên nói: “Tôi muốn xác nhận trước, nếu phần việc của anh đã làm tốt thì giao ước mới được thực hiện.”

“Mấy tên lưu manh nhỏ bé kia mà Hội Tam Hoàng cũng không xử lý được thì cũng không cần phải xuất hiện nữa!” Bị người ta khinh thường như thế, Cẩm không thể vui nổi.

“Tôi muốn biết tình trạng của Tự Phương và Kính Ngôn.” Đông nghiêm túc nói ra yêu cầu của cậu.

Giọng Cẩm lạnh xuống: “Tôi dựa theo giao ước ra tay cứu họ còn bọn họ có khả năng chống đỡ hay không lại không nằm trong giao ước của chúng ta.”

Lúc này Đông vẫn còn mờ mịt, không thể nghe ra tình huống trong lời nói của Cẩm, khi quan tâm đến chuyện liên quan đến Tự Phương cậu sẽ bị loạn, hoàn toàn không nhìn ra đáp án ẩn dưới sắc mặt lạnh băng của Cẩm, cậu giấy dựa muốn đứng lên, vết thương vừa khép miệng lại thấy máu.

Cẩm vội vàng đè cậu xuống, động tác nhẹ nhàng, giọng điệu không tốt mấy: “Ba người bị bao vây, vết thương của em nghiêm trọng nhất.”

Nghe được lời Cẩm nói Đông mới thở nhẹ ra một hơi.

Đông vừa bình tĩnh lại, lòng Cẩm lại mất bình tĩnh, cắn răng nhin một lát vẫn không nhin được bật thốt lên hỏi: “Em yêu Tự Phương có phải không?”

24. Thiệu Ly - Chương 24

Đông bên này vừa bình tĩnh lại thì lòng Cẩm lại trở nên mất bình tĩnh, anh cắn răng nhin nhưng vẫn không nhin được, bật thốt lên hỏi: “Em yêu Tự Phương phải không?”

Đông giương mắt lên nhìn Cẩm, không hề có vẻ kinh ngạc khi bị hiểu lầm, cũng không có tức giận khi bị người khác nhìn thấu tâm sự, vẫn bình tĩnh như cũ: “Yêu? Tôi không hiểu được, tôi chỉ biết từ trước đến nay chỉ có một mình anh ta tốt với tôi.”

“Chẳng lẽ tôi đối với em không tốt hay sao?” Cẩm tức tối hỏi. Mấy tháng ở cùng nhau, anh không tin Đông... Không hề cảm nhận được tấm lòng của mình.

“Tôi là nói kiểu tốt không hề có tính toán lợi ích gì. Bởi vì từ đầu đến cuối ông nội Bạch Xuyên vẫn không cho mẹ tôi một danh phận, cũng không chịu thừa nhận tôi nên trong nhà ngay cả người làm đều có thể

hiếp đáp mẹ con tôi, chỉ có Tự Phương.” Sắc mặt Đông đột nhiên trở nên dịu dàng: “Chẳng những không xem thường chúng tôi mà còn là người duy nhất đứng ra bảo vệ chúng tôi... Anh ta đối với mẹ con tôi rất tốt, cả đời tôi sẽ nhớ kĩ.”

Nghe xong chuyện này, lòng Cẩm lạnh đi... ‘Tốt Không hề có tính toán lợi ích nào’, cho dù không có liên quan đến tình yêu nhưng Tự Phương đã bám rễ thật sâu trong lòng Đông, mà anh lại đi nhằm bước đầu tiên quan trọng nhất...

Cẩm không cam lòng hỏi: “Chẳng lẽ... Tôi đối với em... Trừ tính toán lợi ích, em không cảm nhận được cái gì khác sao?”

Đông lặng im một lát mới nói: “Nếu đã là tính toán lợi ích thì tôi cần gì phải cảm nhận cái khác?”

Hai người đều là người thông minh chỉ nói một chút đã hiểu, trong khi một người hỏi một người đáp thì đã nói ra hết toàn bộ.

Từ trước đến nay Cẩm luôn ở trên cao, mọi chuyện đều hoàn hảo, đã bao giờ phải lấy lòng một người nào, sao có thể chịu đựng được chuyện cậu đã hiểu rõ nhưng lại từ chối hoàn toàn, nhiệt tình tràn đầy trong lòng nháy mắt đóng băng, cảm giác mất mát, tức giận dâng lên trong lòng.

Không yêu thì không yêu chứ! Chẳng lẽ anh còn hiếm lạ hay sao. Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì tất cả đều vô vị... Bao gồm ghen tuông với Tự Phương.

“Để cho Tự Phương đi vào.” Nhấn điện thoại gọi cho người chặn bên ngoài.

Sau khi Tự Phương bước vào liền vội vàng bước đến trước giường Đông quỳ xuống, trầm giọng nhận tội: “Chủ tịch, thật xin lỗi cậu, xin cậu xử phạt.”

Mới có mấy ngày ngắn ngủi, Tự Phương đã tiêu tụy không ít, không chỉ có hai má bị lõm xuống mà người luôn quan tâm đến vẻ ngoài lại để râu mọc lún phún.

“Kính Ngôn không sao chứ?” Đông hỏi một câu không liên quan.

Tự Phương ngẩng đầu nhìn Đông, hình như có chút bất ngờ với việc Đông sẽ hỏi đến Kính Ngôn, nhưng nghĩ đến việc hấn vì Kính Ngôn mới khiến Đông bị thương nên khi đáp lại có chút chột dạ.

“Ừ.” Đông thản nhiên đáp, không thể nhận ra cảm xúc, nhắm mắt lại, lát sau mới nói tiếp: “Vừa tôi anh muốn xin lỗi tôi, vậy thì... Anh hối hận khi cứu Kính Ngôn hay sao?”

Lời này Tự Phương không thể nhận, nói dối thì hấn không muốn nhưng nói thật thì không hợp với thân phận của hấn bây giờ.

“Nếu lại xảy ra chuyện tương tự thì chắc anh vẫn chọn cứu Kính Ngôn!” Đây không phải là một câu hỏi mà là một câu khẳng định.

Nếu đã không phải là câu hỏi thì Tự Phương cũng không cần phải trả lời, cho dù là một câu hỏi thì Tự Phương cũng không thể trả lời được.

Không chờ Tự Phương trả lời, Đông cong nhẹ khóe môi: “Xem ra tôi điều Kính Ngôn đến bên cạnh mình là một sai lầm lớn.”

Giọng Đông vẫn ôn hòa nhưng lại khiến Tự Phương không rét mà run, đầu đã cúi lại càng cúi xuống thấp hơn.

Trong phòng bệnh im lặng, không khí bao phủ một áp lực to lớn, Tự Phương bị đè ép đến mức không dám cúi đầu.

Không biết qua bao lâu mới nghe được giọng mệt mỏi của Đông: “Để cho Kính Ngôn đến Hokkaido đi, hôm nay xuất phát.”

Tự Phương bỗng ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin, ngập ngừng nói ra một câu: “... Sắp đến mùa đông...”

“Không phải mùa đông tôi để cho nó đi để làm gì? Chẳng lẽ chờ đến mùa hè mới để cho nó đi hưởng thụ kì nghỉ hè hay sao.” Giọng Đông có một tia châm chọc ác ý.

“Là lỗi của tôi, cậu phạt tôi là được rồi!” Tự Phương nói.

“Phạt anh thì làm sao anh nhớ?” Đông chậm rãi nói: “Huống hồ không phải là tôi phạt Kính Ngôn, gần đây chủ quản của chi nhánh Hokkaido cũng có vấn đề, tôi định tự mình đi nhưng tạm thời vết thương kia sẽ không thể lành được, Kính Ngôn cũng là người nhà Bạch Xuyên, giúp tôi giải quyết vấn đề cũng là chuyện đương nhiên.”

Ông chủ không thích một người không cần lý do, Đông đã nói như thế, rõ ràng đang vòng vo trách mắng mắng Tự Phương không làm tròn bổn phận, chuyện này so với xử phạt còn làm cho hắn khó chịu hơn.

25. Thiệu Ly - Chương 25

Ông chủ không thích một người không cần bất kì lí do gì, Đông nói như thế rõ ràng là đang vòng vo chỉ trích Tự Phương không làm tròn bổn phận, so với bị xử phạt thì cách làm này còn khiến hắn khó chịu hơn.

“Kính Ngôn thiếu gia... Cậu ấy rất sợ lạnh...”

“Bản thân tôi thì không sợ, đáng tiếc vết thương trên lưng của tôi sợ.” Đông bình tĩnh như thế lại đâm vào lòng Tự Phương một nhát đau.

“Đi ra ngoài đi! Tôi muốn nghỉ ngơi.” Như cũ lạnh nhạt, không thể chống lại: “Sáng mai tôi muốn nhìn thấy em ấy điểm danh đi làm.”

“... Dạ.” Tuy là nhận lời nhưng trên mặt Tự Phương đã không còn áy náy khi nãy, chỉ còn nắm tay phần nộ nắm chặt không chỗ trút ra.

Từ khi Tự Phương bước vào cho đến khi hắt ra ngoài Cẩm đều lặng lẽ đứng nhìn toàn bộ, chờ Tự Phương đóng cửa lại mới lên tiếng: “Em cũng quá ngốc, cho dù có ghét Bạch Xuyên Kính Ngôn thì chỉ cần nhịn xuống một chút, lợi dụng áy náy của Tự Phương thật tốt, khiến hắt thay đổi tâm ý yêu quý em là việc khó hay sao? Bây giờ em trút giận ngược lại khiến hắt càng xa cách em hơn.”

Liếc nhìn Cẩm, Đông cười nhẹ một tiếng: “Ai muốn anh ta áy náy? Yêu tôi lại càng không cần thiết! Cái loại yêu này rất vô dụng, anh ta muốn yêu Kính Ngôn thì cứ để anh ta yêu Kính Ngôn.”

Lời nói này nghe giống đang giận hờn nhưng trên mặt Đông không có một chút vẻ tức giận nào, ngược lại còn dương dương tự đắc.

“Cho nên... Em điều Bạch Xuyên Kính Ngôn đi là vì giúp Tự Phương?” Cẩm vẫn cảm thấy hoài nghi.

“Vậy còn không phải vì anh, vô duyên vô cớ lấy mất của Tự Phương một ngày nghỉ.” Đông mệt mỏi nói: “Nếu thời gian của anh ta đủ nhiều thì bỏ đi đâu đó xa xa một chút cũng tốt, cũng cho thấy anh ta thật lòng, không phải ai cũng nói gặp hoạn nạn mới xuất hiện chân tình hay sao, tôi là vừa là ông chủ vừa là anh trai đương nhiên sẽ giúp đỡ họ.”

Phần sau của chuyện này không cần thiết phải quan tâm tới, Cẩm cười nói: “Tự Phương có thêm một ngày nghỉ, chẳng lẽ em không có? Thêm một chút thời gian nghỉ ngơi còn không tốt?”

“Đương nhiên không tốt, tôi còn phải làm bao nhiêu chuyện nha!” Trùng Cẩm, Đông không khỏi oán giận.

“Chưa bao giờ thấy người cuồng công việc như vậy.” Cẩm mỉm cười nói: “Đời người trừ làm việc ra còn có rất nhiều thứ khác, chỉ bằng thả chậm bước chân, tận hưởng thật tốt.”

“Tôi đã suy nghĩ kĩ, muốn tận hưởng cái khác mới nhân thời gian hiện tại làm xong công việc thật sớm.”

Cẩm nở nụ cười: “Công việc thì làm sao hoàn thành hết được?” Nghĩ lại, lại nói: “Thật ra thời gian giống việc lấy kem đánh răng, nếu em cảm thấy chuyện đó quan trọng thì cũng có thể bỏ ra một ít thời gian.”

“Kem đánh răng mà cũng có dài ngắn phân biệt hả!” Đông nhỏ giọng đáp một câu, giọng điệu sầu não này không giống những lời Đông sẽ nói.

Cầm đột nhiên nghĩ tới cái gì, mở miệng lần nữa: “Tôi không giống em, đoạn kem đánh răng đầu sẽ dùng để hoàn thành những việc cần thiết, đoạn kem đánh răng còn lại tôi muốn giữ cho bản thân mình, hoàn toàn thuộc về tôi...”

“Như thế nào?” Không đợi được lời quan trọng nhất từ Đông, Cầm gấp gấp hỏi.

Nhắm mắt lại, khoe miệng Đông hơi cong lên, cười thật lòng: “Tự do...”

Anh chưa bao giờ nhìn thấy cậu tươi cười như vậy, nụ cười khiến người ta hoa mắt choáng váng, nhưng anh lại mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không đúng nhưng nghĩ thật kĩ lại đoạn đối thoại vừa rồi lại không tìm thấy điểm nào khác thường.

Có lẽ là cậu không muốn bị trói buộc! Vậy... Chưa chắc cậu đã từ chối tình cảm của anh... Nghĩ như thế, cuối lòng Cầm cũng có thể buông lỏng.

“Đói bụng không?” Cầm lại lộ ra nụ cười ân cần.

“Tôi còn tưởng để tôi đói bụng là phương pháp bức cung mới.” Đông lười biếng nói.

Cầm giống như đã chịu oan uổng ngập trời, vẻ mặt vô tội: “Tôi đã từng bức em cái gì hay sao?”

Liếc xéo Cầm, Đông bày ra vẻ mặt ‘biết rõ còn cố hỏi’ chế nhạo: “Anh thật sự muốn tôi liệt kê ra những chuyện không quang minh chính đại kia?”

Cầm cười lớn: “Sợ em không đủ sức, lần sau sẽ để em phát huy thật tốt!”

Nói xong liền kêu người đi chuẩn bị, kể đó nâng người đẹp bị thương lên, bởi vì tư thế ban đầu là nằm úp sấp xuống nên anh sợ làm miệng vết thương nứt ra, hoàn toàn không thể dựa lưng, mất một phần sức lực mới ngồi lên được. Nhưng dù anh cẩn thận thế nào thì băng gạc vẫn thấm ra một ít tơ máu.

“Miệng vết thương của em vẫn hồi phục rất chậm.” Cầm nhăn mày, nói ra chuyện làm anh phiền não.

Đông vẫn không hề để ý: “Đã có một điều tốt thì không thể có hai điều tốt, dù sao tôi cũng không đau, không có thêm chỗ tốt cũng không có vấn đề gì.”

Trùng trùng liếc nhìn Đông, tuy là bất mãn với cậu nhưng lo lắng lại chiếm đa số: “Cũng không thể để em bị thương lần nữa.” Quan tâm trong lời nói của anh không hề che giấu.

“Loại chuyện này con người có thể quyết định hay sao?” Đông xùy một tiếng, hoàn toàn không để chuyện này trong lòng.

Lòng Cẩm cũng hối hận không dứt, tuy là người không thể quyết định nhưng nếu trước đó anh đề phòng thật tốt, vết thương kia hoàn toàn không thể xuất hiện.

Ban đầu anh không để Tùng Phương bảo vệ toàn bộ là để cho Đông không chút bài học kinh nghiệm, cho dù chịu một vài vết thương cũng không sao nhưng khi anh thật sự thấy cậu bị thương, nhìn thấy cậu chịu giày vò vì vấn đề liên quan đến sức khỏe anh lại luyến tiếc.

~Hết chương 25~

26. Thiệu Ly - Chương 26

Ban đầu anh không để Tùng Phương bảo hộ hoàn toàn vì muốn cho Đông một chút bài học kinh nghiệm, cho dù cậu có chịu một vài vết thương cũng không sao. Nhưng khi anh thật sự nhìn thấy cậu bị thương, nhìn cậu bị tình trạng sức khỏe giày vò, anh lại luyến tiếc.

Anh kê xong bàn ăn nhỏ thì cơm cũng được đưa tới, Đông nhìn lướt qua, miệng hơi chu lên, tuy không rõ lắm nhưng vẫn làm cho người ta biết cậu không vui.

Cẩm nhìn không khỏi buồn cười, anh dỗ cậu như dỗ một đứa trẻ: “Ngoan nào, trẻ con không thể kén ăn nha.”

“Tôi không phải trẻ con, có thể là ông lão rồi.” Dù sao cũng bị nhìn thấu, Đông cũng không thèm che giấu, miệng chu cao thật cao, than thở: “Sao lại phải ăn đồ ăn của ông lão không có răng như vậy? Vết thương của tôi là ở lưng, không phải ở dạ dày, nếu không nữa thì cũng nhiều thêm một cái bánh pudding, phô mai, rau câu trái cây, bánh Mouse, kem, chocolate... Những món mấy người đó có thể ăn được này nọ.”

Thích ăn mấy món đó còn nói mình không giống một đứa trẻ? Cẩm không nhịn được bật cười: “Sao vậy, nhớ tới tay nghề của Ma Mĩ trong nhà tôi sao? Tiếc là sau ba giờ em sẽ không còn là việc tôi phải quản.” Chỉ chỉ bàn cơm bệnh viện chuẩn bị, trong mắt lộ ra ý cười hái hước: “Bây giờ không ăn, ba giờ sau Tự Phương lấy thức ăn tới vẫn là những thứ này.”

Trùng mắt liếc Cẩm, Đông cảm giận cầm lấy muỗng bắt đầu ăn, trong lòng cậu đang buồn bực, động tác hơi mạnh, Cẩm nhìn thấy liền run lên, vội vàng cướp lấy muỗng trong tay cậu, kiểm tra vết thương trên lưng, không thấy nó nứt ra mới yên tâm.

“Em không đau không có nghĩa là em không bị thương, xin em động tác nhẹ nhàng một chút.” Cẩm oán trách một câu, sau đó rất tự giác bưng chén cơm lên: “Tôi dứt em.”

Đông mím môi thật chặt, quệt miệng, hừ một tiếng.

Cậu như vậy có khác gì đứa trẻ giận dỗi khóc lóc om sòm đâu, Cẩm nhìn rất buồn cười, lòng lại mềm đi, nhu tình không biết từ đâu dâng lên.

Giọng nói của anh cũng mềm hẳn đi, còn có chút nịnh nọt, dụ dỗ: “Nếu chủ tịch Đông Sơn cho phép tôi tới thăm vào ngày mai, vậy tôi nhất định sẽ chuẩn bị cho em một chút món ăn theo ý em.”

Mím môi hơi thả lỏng, ánh mắt hơi đảo một chút, Đông nghiêng đầu liếc Cẩm, lát sau mới nói: “Ngày mai tôi cũng không ở bệnh viện, anh kêu người mang tới nhà tôi đi!” Thăm bệnh thì không cần nhưng mà đồ ăn thì cậu muốn.

Cẩm nhíu chặt mày: “Không có ở bệnh viện? Đưa đến nhà? Ý gì vậy? Em như vậy mà còn nghĩ tới chuyện xuất viện? Em còn muốn sống không?” Liên tục hỏi vài câu, là lo lắng, cũng là không hài lòng.

“Mạng đương nhiên tôi muốn, nhưng vết thương này ở nhà nghỉ ngơi là được, không cần thiết phải khiến bệnh viện không kiếm được tiền.” Đông không cảm thấy vết thương của mình là cái gì to lớn.

“Đây là bệnh viện của em!” Cẩm tức tối nhắc nhở một câu.

“Cho nên càng muốn có thêm một phòng bệnh trống để kiếm tiền nha!” Đông đáp lại với vẻ đương nhiên.

“Các người bị tiền đè chết đi!” Cẩm chế nhạo lại một câu.

Đông bật cười: “Chết kiểu hoang phí như vậy cũng không tệ.”

Thừa dịp cậu há miệng thì Cẩm đút vào một muỗng cháo: “Trước khi bị đè chết thì lấp đầy bụng đi!”

Cơm bệnh viện làm không chỉ rất khó coi mà còn rất khó ăn, Đông nhăn mặt nhăn mày ăn vài miếng liền không chịu ăn nữa.

“Thật là!” Cẩm không nhịn được rửa một câu: “Rõ ràng bình thường không kén ăn mà.”

Đông lau miệng, súc miệng, tỏ rõ việc ăn cơm đã kết thúc, sau đó lạnh lùng nói một câu: “Anh không biết bệnh nhân rất tùy hứng sao? Chẳng qua là tôi chỉ thực hiện đúng nghĩa vụ của bệnh nhân thôi!”

Cẩm liếc xéo cậu, rõ ràng muốn bày ra khuôn mặt tức giận ác độc nhưng lại không làm được, cuối cùng hít sâu một cái: “Thật là không để người ta yên tâm được.” Cam chịu lấy điện thoại ra giao việc cho đầu bếp chuẩn bị đồ ăn cho cậu.

Đông không còn cái gì gọi là khách sáo, bắt đầu bày ra thực đơn: “Tôi muốn Orange Trifle, pudding nướng, vài cái bánh quy Walnut... À... Còn muốn vài thanh chocolate đen...”

Cẩm đề điện thoại, tròng mắt liếc cậu: “Những thứ này chờ vài ngày nữa rồi nói.”

Đầu dây bên kia Ma Mĩ nghe được sơ sơ, không biết nói với Cẩm cái gì, Cẩm chỉ có thể bất đắc dĩ đáp: “Phải, có bệnh nhân ăn nào lại ăn những món kia hay sao? Nằm ở bệnh viện không thể bằng khách sạn. Ma Mĩ, cô đừng để ý tới em ấy, làm món gì thích hợp với thân phận ‘bệnh nhân’ của em ấy là được.”

Ma Mĩ nói lại mấy câu, Cẩm mới cười tắt điện thoại.

Đông lão đại không vui: “Anh chỉ còn hai tiếng rưỡi đồng hồ, qua thời gian đó cho dù đưa tới tôi cũng không ăn!”

“Ma Mĩ tự mình đưa tới đây!” Cẩm mới không sợ cậu, chẳng lẽ chỉ mình cậu có chiêu: “Em muốn bỏ qua mặt mũi của tôi cũng không sao, nếu tấm lòng của Ma Mĩ mà cũng không nhận, sau này bánh ngọt, pudding, bánh quế, bánh trái cây, rau câu trái cây,... Không biết cô ấy còn... có tâm tình làm hay không.”

Ma Mĩ là đầu bếp nữ của nhà họ Cẩm, tay nghề tất nhiên không cần phải bàn. Cô ấy thích nhất là làm một ít bánh ngọt nhưng Cẩm với chị em Chúc Hương lại không thích đồ ngọt hại cô ấy không có cơ hội trở tài. Nghẹn mất vài năm mới gặp được Đông, cậu còn rất thích đồ ngọt nên cô ấy có thể không hưng phấn hay sao? Chẳng những mỗi thứ sáu đều chuẩn bị thật tốt những đồ ngọt nhỏ từ rất sớm, thứ bảy trước khi Đông đi cũng sẽ chuẩn bị một ít cho cậu mang đi.

Khẩu vị của Đông đã bị Ma Mĩ dưỡng thành kén ăn, uy hiếp nhỏ này của Cẩm chính xác là trúng ngay hồng tâm.

Môi Đông chu lên thật cao, mở miệng liền sai khiến người khác: “Dẹp bàn ăn đi, tôi muốn đi ngủ.”

27. Thiệu Ly - Chương 27

Cẩm nhin cười đẹp những thứ trên bàn nhưng lại không cất bàn đi, dùng khăn lau sạch rồi ngồi bên giường nhẹ nhàng nói: “Đã ngủ mấy ngày mà bây giờ còn muốn ngủ, nếu ngại ngồi mệt thì lấy tay chống lên bàn, chúng ta nói chuyện đi! Tiện thể bồi dưỡng tinh thần.”

“Tôi với anh có cái gì để nói?” Đông chống bàn, lười biếng trả lời.

“Biết ai muốn đưa em vào chỗ chết không?” Cẩm hỏi.

“Nhiều lắm, không nhớ... hết.” Đông thuận miệng đáp.

“Em nha, làm việc đừng quá tuyệt tình, để cho người ta một con đường sống.” Cẩm nhân cơ hội chỉ bảo: “Chó nổi nóng sẽ vượt tường, huống chi là người đã trải qua nhiều chuyện.”

Lời đề nghị cực kì không thú vị, Đông gục xuống bàn, miễn cưỡng nói: “Tôi chính là chó bị ép điên nên mới đập tường đó thôi! Nếu đã đập tường thì cần gì quan tâm sẽ cắn ai hay hậu quả là gì?”

Thật là không nói đạo lí, Cẩm hỏi ngược lại: “Bây giờ em là chủ tịch tập đoàn Bạch Xuyên, rõ ràng rất thuận buồm xuôi gió, ai có thể làm gì em?”

Ngồi thẳng người lên, cậu nhìn anh, bất ngờ hỏi: “Bây giờ anh nhìn thấy vết thương sau lưng của tôi không?”

Giật mình, Cẩm lắc đầu: “Không nhìn tới.”

Đông chống cằm, khẽ cười nói: “Anh chỉ nhìn thấy cảnh tôi là chủ tịch, vậy anh có biết làm sao tôi lại ngồi được vị trí này hay không? Anh có biết vì cái vị trí này tôi đã trả cái giá đắt như thế nào hay không?”

Cẩm không nói gì, lúc đầu anh chỉ biết ở nhà cậu không được yêu thương, vừa rồi anh mới hiểu, không những không được cưng chiều mà thậm chí còn là một đứa con riêng không được thừa nhận, thân phận và địa vị như vậy rất khó để sinh tồn trong thế gia đại tộc, có thể đạt được ngày hôm nay, thật không biết cậu đã chịu bao nhiêu đau khổ, nhịn bao nhiêu chua xót.

Nghĩ đến đây, anh cũng không khuyên cậu nữa, cậu muốn tùy hứng thế nào thì cứ tùy cậu đi! Cục diện rồi ren như ngày hôm nay tuy anh không thể thu xếp được nhưng bảo hộ cậu thì vẫn được.”

‘Bảo hộ cậu’... Không biết từ khi nào anh đã kéo cậu nép vào cánh chim của mình.

Nhìn lại Đông, cậu vẫn nhìn lại anh bằng vẻ mặt lạnh lùng vô tình...

Oan gia! Thật không hiểu tại sao anh lại đụng đến vị oan gia này...

=====Dải phân cách n=====

Tối thứ sáu lại gặp được Đông... lần nữa, một chút Cẩm cũng không vui vẻ nổi, cả người cậu mệt mỏi, sắc mặt còn kém hơn so với khi ở bệnh viện.

Tiểu Mộ vừa thấy vết thương trên lưng cậu hốc mắt liền đỏ, Cẩm cũng nhú mày thật chặt, nhiều ngày như vậy mà miệng vết thương vẫn chưa thu nhỏ lại.

Tuy là có nhiều thêm một ngày thứ bảy nhưng thực tế Đông vẫn đợi đến giữa trưa chủ nhật mới đi, ở nhà họ Cẩm có nhiều người quan tâm cậu như vậy, mới đường có hai ngày, thần sắc và tinh thần chuyển biến tốt lên không ít.

Tiệc là ngày vui chóng tàn, đợi đến tuần tiếp theo đến nhà họ Cẩm người lại giống hệt hoa trong am.

Một vòng lại một vòng tuần hoàn như thế. Qua hơn một tháng, khi Cẩm nhìn thấy vết thương khó khăn lắm mới thu nhỏ miệng lại, cuối cùng cũng có dấu hiệu hồi phục hoàn toàn lại bị nứt ra thì không nhận được nữa mà nổi điên.

“Khi nào em mới thôi ép buộc bản thân mình?” Cẩm nhìn miệng vết thương, vừa tức vừa xót.

“Chờ tới khi tôi không còn ngồi ở vị trí này.” Người nằm úp sấp không hề quan tâm đáp.

“Không còn ngồi vị trí này.”... Cẩm âm thầm cắn răng, đem những lời này khắc vào trong lòng...

28. Thiệu Ly - Chương 28

Trong văn phòng, Đông chăm chú lật tài liệu thì Tự Phương đưa báo cáo đến.

Cậu không cho Tự Phương ra ngoài, Tự Phương thuận tiện đứng bên cạnh chờ. Ngón tay trắng nõn, thon dài nhưng móng tay được cắt tỉa gọn gàng lại không có một tia huyết sắc (*màu hồng của máu*) nào lật qua một tờ rồi lại một tờ.

Tự Phương biết vết thương trên lưng Đông vẫn chưa khỏi, tất nhiên trong lòng hắn tồn tại áy náy nhưng nghĩ tới một người khác bị đưa đến Hokkaido thì áy náy nhiều bao nhiêu cũng biến mất không còn.

“Kính Ngôn có ổn không?” Đông đột nhiên hỏi một câu.

Đầu cậu vẫn cúi thấp, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi văn kiện, Tự Phương không khỏi hoài nghi câu hỏi vừa rồi là hắn tự tưởng tượng ra.

Buông hồ sơ trong tay, Đông dựa lưng vào ghế nhìn Tự Phương, hỏi lại một lần: “Kính Ngôn có ổn không?”

Tự Phương bối rối cúi đầu xuống, sau đó hắn cảm thấy không cần thiết, ngẩng đầu lên, ưỡn ngực đối diện với Đông: “Một nơi lạnh như vậy, đối với người không sống ở đó từ nhỏ làm sao có thể ổn đây?”

Không biết là có phải vì phản ứng của Tự Phương quá thú vị, Đông cười khê: “Vậy điều em ấy đi rèn luyện,

tương lai anh cùng em ấy đến Nam Cực xem chim cánh cụt cũng không thành vấn đề nhỉ.”

“Tại sao tôi lại cùng cậu ấy đi đến Nam Cực?” Tự Phương không biểu cảm trả lời một câu.

“Thì ra anh Thành Nhất đã quên rồi...” Đông nói vô cùng nhỏ, như là đang thì thầm.

Tự Phương đứng gần nên nghe thấy, lúc này hắn mới nhớ mình đã từng nói với Đông hắn rất thích tàu thủy, thám hiểm các vùng cực bằng tàu thủy là giấc mộng của hắn, còn luôn nói chờ hắn lớn lên nhất định phải đến Nam Cực xem một chút. Không nghĩ tới khi hắn đã sớm quên giấc mộng này mà vẫn có người còn nhớ... Trong chốc lát, trong lòng xuất hiện đủ mọi cảm xúc, không biết trả lời Đông thế nào.

Đông cũng không hỏi hắn, cậu chỉ tự nói một câu như thế, rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Đối với mấy chữ ‘anh Thành Nhất’ Đông đột nhiên nói ra, Tự Phương ngây ngẩn cả người, đó là xưng hô từ khi Đông trở về nhà Bạch Xuyên chưa bao giờ gọi lại trước mặt hắn.

Lúc này mặt Đông mang vẻ đùa cợt và nụ cười không để tâm, không hề giống với cậu bé tươi cười hồn nhiên ngày xưa nhưng ngũ quan lại mơ hồ nhìn ra bóng dáng của quá khứ. Tự Phương không giữ được nhịp tim đập nhanh và trở nên loạn nhịp...

“Anh Thành Nhất, nếu anh cầu xin tôi để cho Kính Ngôn trở về, nói không chừng tôi sẽ đồng ý!” Đông lại nói một lần, nụ cười càng sâu, ý cười ẩn giấu lại càng sâu.

“Cậu muốn tôi cầu xin như thế nào?” Tự Phương bật thốt lên hỏi.

“Ừm...” Cơ thể Đông nghiêng tới trước, hai tay chống cằm, suy nghĩ một lát: “Dùng cách mà anh thấy có thành ý nhất.”

Tự Phương nhanh chóng quỳ xuống, đập đầu trên đất, lớn tiếng nói: “Chủ tịch, xin cậu buông tha thiếu gia Kính Ngôn, một ngày Tự Phương còn sống sẽ tùy cậu sử dụng.”

Tự Phương đợi rất lâu cũng không đợi được đáp án, trong lòng hắn đoán Đông chỉ nổi hứng trong chốc lát, trêu chọc hắn nhưng nghĩ đến có một chút hi vọng hắn liền không dám nhúc nhích, chỉ có thể lẳng lặng chờ đáp án.

“Anh đứng lên đi!” Cuối cùng Đông cũng lên tiếng.

Tự Phương ngẩng đầu nhìn Đông, cậu đã xoay vòng chiếc ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Bảo Kính Ngôn soạn một bản kế hoạch kinh doanh năm sau, chỉ cần tôi hài lòng, cậu ấy có thể được điều đến Tokyo.”

Vậy cũng tương đương... Trong đầu Đông vẫn có ý không muốn gọi Kính Ngôn trở về, vậy thì... Đúng là hần bị lừa giỡn... Tự Phương nắm chặt tay kiềm chế xúc động của mình.

“Nhưng xét thành ý của anh, anh có thể giúp em ấy làm.” Đông lại bỏ thêm một câu.

“Có ý gì?” Tự Phương không thể nhìn thấu biểu cảm của Đông, hần thật sự không đoán được dụng ý của cậu.

“Ý trong lời nói. Anh có thể giúp em ấy, toàn bộ tư liệu, số liệu bao gồm kế hoạch gần nhất hay thậm chí là báo cáo tài vụ của công ty, nếu anh cần đều có thể sử dụng.”

Tự Phương vẫn rất thắc mắc, hần hoàn toàn không tin Đông có lòng tốt như vậy, im lặng một lúc mới hỏi: “Thật chứ?”

Đông trầm giọng cười: “Anh không cần biết ơn tôi, dù sao cho dù tôi không đồng ý thì anh cũng sẽ lén lút hỗ trợ, tôi cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền.” Nói xong vung tay lên: “Đi ra đi! Đề án trên bàn tôi kí rồi, anh cũng mang ra đi.”

Nghe thấy âm thanh Tự Phương đóng cửa rồi đi Đông mới xoay ghế lại, người ngã ra sau, trông cậu thật cô đơn và tĩnh mịch.

“Số của Kính Ngôn thật tốt, có người vì cậu mà cả tôn nghiêm cũng vứt bỏ...”

~Hết chương 28~

29. Thiệu Ly - Chương 29

Posted by Tiểu Ma Bạc Hà

Đông cực kì không thích đến nơi này, nhưng không thể không đến. Đúng ra cậu chỉ cần chịu đựng, mỗi tháng đến một lần nhưng bây giờ vì vết thương trên lưng mà hai tuần phải đến một lần.

Cậu lẳng lặng nằm trên giường, trên hai cổ tay bị cấm ống truyền nước biển, khuôn mặt tái nhợt ẩm ướt mồ hôi lộ ra vẻ đau đớn.

“Người vẫn không nhin được mà ra tay rồi sao?” Một giọng nói trầm thấp truyền ra từ góc tối trong phòng.

“Nếu không đẩy em ấy một cái thì tôi phải đợi cho đến khi nào?” Giọng Đông run run, khàn hơn bình

thường: “Người ông chọn để thừa kế không giống ông một chút nào.”

Người kia đi ra từ chỗ tối, là một người trung niên khoảng năm mươi tuổi có khuôn mặt của con lai. Vóc người ông ta khá cao nhưng lại tiêu tụy như que củi. Ông ta ngồi bên giường Đông.

“Ta có thể cho người một lựa chọn khác, sau khi chuyện này thành công, người có thể ở lại làm thuộc hạ của Kính Ngôn.”

“Không được.” Đông thản nhiên nói.

“Chỉ có ở lại nhà Bạch Xuyên mới có thể giải được chất độc trên người người.” Ông ta lại nói.

Đông cười khê một tiếng: “Chịu thêm một lần đau khổ để giải độc lại không biết có thành công hay không. Hơn nữa, tôi còn phải hoài nghi người cha thân yêu của tôi có thể lại đưa một loại thuốc khác cho tôi thử hay không đây?”

“Người... Hận ta sao?” Người đàn ông trung niên đang nói chuyện kia chính là người chưa bao giờ thừa nhận mình là cha Đông, Bạch Xuyên Chính Nhân.

“Không có lý do để không hận!” Miệng cậu nói hận nhưng giọng nói vẫn bình thản như cũ.

“Người rất giống mẹ người...” Bạch Xuyên Chính Nhân thở dài, nói: “Người vẫn nên ở lại đi! Ngoại trừ giúp Kính Ngôn, coi như còn giúp bản thân mình.”

“Trừ hận ông, tôi còn hận nơi này, hận toàn bộ nhà họ Bạch Xuyên, việc tôi ở lại đây là không có khả năng.”

“Cho dù khi người rời đi thì tính mạng của người chỉ có thể kéo dài không tới ba năm?”

“Cho dù chỉ có ba năm, cũng hoàn toàn thuộc về tôi.” Đông lạnh lùng nói: “Đừng quên ước định của chúng ta, tôi giúp Kính Ngôn loại bỏ tất cả những chướng ngại, chờ đến khi em ấy ngồi lên vị trí chủ tịch chính là lúc tôi được tự do.”

Bạch Xuyên Chính Nhân lại thở dài: “Ta thật sự có chút luyến tiếc người.

“Không nỡ bỏ cơ thể ngàn tuyến vạn tuyến mới có để thử thuốc sao? Cho dù vậy cũng không thể thay ông thử ra thuốc cứu được ông, thật có lỗi!” Đông cười châm biếm: “Có lẽ do ông làm quá nhiều chuyện xấu xa, ngay cả ông trời cũng nhìn không vừa mắt.”

Bạch Xuyên Chính Nhân im lặng một lát mới mở miệng: “Dù sao vẫn còn thời gian, người từ từ suy nghĩ đề nghị của ta đi.” Nói xong liền đứng dậy giúp Đông chỉnh chăn, chỉnh lại một ít tóc bị mồ hôi làm ướt

của cậu rồi mới rời đi.

Chờ cho hai túi nước biển truyền xong thì mới có người bước vào, là một bác sĩ, tuổi xấp xỉ chủ tịch Bạch Xuyên (*chủ tịch ở đây là Bạch Xuyên Chính Nhân chứ không phải Đông*), tính tình lạnh nhạt, gương mặt không hề có chút biểu cảm nào càng tạo cho người khác cảm giác lạnh lùng.

Lấy ra cây kim truyền dịch trên cổ tay Đông, ông ta kiểm tra Đông lại một lần nữa, giọng nói cứng nhắc: “Chú ý cơ thể của mình, cậu không thể bị bệnh hay bị thương thêm nữa.”

“Ông còn quan tâm đến thân thể này sao?” Đông ngồi dậy, không quan tâm lắm nói: “Nó đã rách nát đến mức tư cách làm vật thí nghiệm cũng không còn.”

Ánh mắt phía sau cặp kính hiện lên một tia sáng, bác sĩ bình thản nói: “Với tôi mà nói là tổn thất, với cậu mà nói cũng là một chuyện tốt.”

“Vậy cũng đúng.” Đông mặc quần áo tử tế, đứng trước gương chỉnh lại bộ dạng của mình: “Không biết ai là người xui xẻo trở thành vật thí nghiệm tiếp theo.”

“Chủ tịch, ông ấy đã từ bỏ.” Bác sĩ nói: “Ông ấy đã định buông tha việc trị liệu bệnh của mình.”

Đông nhún nhún vai, không thèm quan tâm: “Cũng tốt, bớt tạo thêm tội lỗi, miễn cho báo ứng trên người con trai ông ta.”

Bác sĩ nhìn Đông trong gương, dường như đang nghĩ tới việc gì, một lát sau mới nói: “Cậu thật sự không muốn ở lại thử xem? Cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội.”

“Ông đang giúp ông ta đến khuyên tôi hay vẫn muốn gạt tôi?” Đông cười nhẹ: “Các người vẫn cho tôi là đứa nhỏ ngây thơ chỉ cần nói mấy câu là có thể dụ dỗ? Hay là nghĩ tôi vẫn bị khuôn mặt người cha hiền từ giả dối kia lừa hết lần này đến lần khác?”

Mặt vị bác sĩ kia vẫn không thay đổi, đáy mắt lại hiện lên cái gì đó không rõ lắm, đợi Đông sửa sang quần áo xong mới lấy từ trong túi ra một lọ thuốc.

“Thuốc của tháng này, một ngày hai viên.”

Đông nhận lấy, nhíu mày: “Hai viên? Hình như tôi uống theo lời ông nói thì tác dụng không đủ.”

~Hết chương 29~

30. Thiệu Ly - Chương 30

Đông nhận lấy, nhúu mày: “Hai viên? Hình như tôi uống theo lời ông nói thì tác dụng không đủ.”

“Lượng thuốc không thể nhiều hơn được nữa, cậu cũng biết thuốc này dùng để khống chế độc trong người và giảm đau, nói trắng ra chính là một loại độc khác, uống nhiều hơn không có lợi cho cậu.”

Đông nhúu mày thật chặt, không biết có phải vì vết thương sau lưng ảnh hưởng hay không, trước kia uống hai viên có thể giảm đau cả một ngày, bây giờ chỉ có thể duy trì tới nửa đêm, mấy ngày nay, dường như cậu luôn bị đau mà tỉnh giấc lúc nửa đêm.

Thấy biểu cảm trên mặt cậu, vị bác sĩ kia do dự một lúc, vẫn mở miệng: “Yêu quý bản thân mình một chút, nghỉ ngơi bình thường, không nên thức đêm, rượu và thuốc lá đừng đụng vào, nếu tình trạng cơ thể cậu tốt thì hiệu quả của thuốc có thể tự động kéo dài.”

Đông biết bác sĩ nói rất đúng, ở nhà họ Cẩm bị anh theo dõi gắt gao nằm dài không làm gì cả hai ngày quả thật có thể ngủ một giấc đến bình minh, nhưng lời như thế từ miệng người này nói ra thật sự làm cho cậu không nhịn cười được.

Bỏ thuốc vào túi, Đông châm chọc: “Không thể tin được người biến cơ thể tôi thành ra như vậy lại nhắc nhở tôi chú ý thân thể, đúng là thế giới này bắt đầu trở nên điên loạn rồi!”

Tay vị bác sĩ đang thu dọn đồ đạc dừng lại một chút, Đông đưa lưng về phía này nên không thấy được biến hóa nhỏ ấy, nhưng mà cho dù có thấy thì cũng sẽ không suy nghĩ gì nhiều.

Chờ sau khi Đông rời đi, bác sĩ kia ngồi xuống chỗ Đông từng nằm, vuốt ve hơi ẩm còn lưu lại trên giường, ánh mắt vẫn luôn bị cặp kính lạnh lẽo che giấu cuối cùng cũng có chút tình cảm.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Bạch Xuyên Chính Nhân lại đi tới, đứng trước mặt Thiên Diệp, nhẹ giọng nói: “Thiên Diệp, cậu hồi hận sao?”

Người được gọi chính là vị bác sĩ tên Thiên Diệp, ông không nói lời nào, thật lâu sau mới lắc đầu.

“Bộ dạng nó rất giống mẹ nó.” Bạch Xuyên Chính Nhân thở dài, tiếp tục nói: “Mà tính tình cũng không khác nhiều lắm...”

“Nó cũng chỉ là một công cụ mà thôi, chủ tịch không nên giữ bất kì tình cảm gì với nó.” Thiên Diệp chính giọng nói của mình, khôi phục lại lạnh lùng vốn có: “Gần đây phòng thí nghiệm lại nghiên cứu ra một loại thuốc mới...”

=====Dải phân cách kéo dài=====

Đông ném báo cáo vừa được chỉnh sửa lên bàn, không bình tĩnh lắm xoa mi tâm: “Đem về làm lại!”

Đây là bản kế hoạch kinh doanh của Kính Ngôn, đã bị trả về lần thứ ba rồi. Tuy hẳn biết phần lớn là Đông đang trêu chọc họ nhưng nếu có một chút hi vọng Tự Phương vẫn không chịu buông tha. Nhưng, nhìn đến thứ hẳn và Kính Ngôn bỏ hết tâm huyết một ngày một đêm làm bị bác bỏ...

Cuối cùng Tự Phương cũng không nhịn nổi: “Trong mắt chủ tịch tôi và Kính Ngôn thiếu gia chỉ là món đồ chơi giết thời gian thôi sao?”

Đông nhướn mày nhìn Tự Phương, khóe môi giương lên nụ cười vô vị nhạt nhẽo: “Không phục sao?”

“Chủ tịch hoàn toàn không xem kĩ!”

“Bản kế hoạch kiểu này cũng đáng để tôi xem kĩ sao?” Đông cười mỉa.

“Vậy thì xin chủ tịch góp ý chỉ bảo!” Tự Phương không cam lòng nói.

“Xem ra tôi không nói cái gì thì anh sẽ nghĩ tôi đang cố ý gây chuyện.” Đông khoanh hai tay, dáng vẻ nhàn nhã.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Tự Phương hoàn toàn không khách khí.

Đông không quan tâm lắm nhún nhún vai: “Nói ra thì tôi thật sự rất thất vọng đấy! Lòng tốt của tôi khi cho anh đi hỗ trợ không nói, một cho tôi còn hào phóng để các người xem xét toàn bộ tư liệu.”

Tự Phương nghẹn lời, phản bác: “Tôi không hiểu tại sao lại có vấn đề, toàn bộ kế hoạch kinh doanh đều dựa theo tình thần và ý tưởng của tập đoàn Bạch Xuyên.”

“Đó là vấn đề lớn nhất.” Đông dựa lưng ra sau, liếc mắt nhìn kế hoạch kinh doanh trên bàn, lười nhác nhàn rồi: “Kế hoạch này trừ những con số được sửa lại thì có khác gì năm nay?”

Kế hoạch hẳn và Kính Ngôn hao phí bao nhiêu tâm huyết, sao có thể giống với năm nay!

“Đương nhiên có rất nhiều điểm khác, do cậu không nhìn kĩ.” Tự Phương không phục đáp lại.

“Tôi liên tục điều Kính Ngôn đi đến những chi nhánh khác không phải để cho em ấy du sơn ngoạn thủy (*đi chơi*) hay là đưa thái tử đi kiểm tra tình hình, bản kế hoạch này không có nửa câu nhắc tới cách cải thiện tình hình kinh doanh của chi nhánh công ty. Hay là anh và Kính Ngôn đều cho là các chi nhánh đó rất hoàn hảo, không có vấn đề gì?”

Tự Phương ghen một lát mới trả lời: “Đó đều những phần không quan trọng.”

“Phần không quan trọng? Vậy được rồi.” Đông hơi mím môi tạo ra một độ cong khó hiểu: “Vậy thì cái gọi là tương lai rộng mở của các người đâu? Bản kế hoạch này hoàn toàn không có dã tâm mở rộng ra nước ngoài, phải chờ tới khi toàn bộ Nhật Bản đâu đâu cũng là tập đoàn xuyên quốc gia thì nhà Bạch Xuyên mới tính bước một chân vào hay sao?”

~Hết chương 30

31. Thiệu Ly - Chương 31

“Phần không quan trọng? Vậy được rồi.” Đông hơi mím môi tạo ra một độ cong khó hiểu: “Vậy thì cái gọi là tương lai rộng mở của các người đâu? Bản kế hoạch này hoàn toàn không có dã tâm mở rộng ra nước ngoài, phải chờ tới khi toàn bộ Nhật Bản đâu đâu cũng là tập đoàn xuyên quốc gia thì nhà Bạch Xuyên mới bước một chân vào hay sao?”

“Nền tảng của chúng ta chưa đủ, cũng không tìm được cơ hội thích hợp.”

“Vậy thì việc tiến hành hợp tác với Rawson bên Mỹ thì sao? Chẳng lẽ có không phải là một cơ hội?” Đông hỏi.

“Đó là khách hàng chủ tịch tự mình tìm ra, cậu không thể không biết trên toàn nước Mỹ bọn họ chỉ có mỗi cái tên thôi!”

“Đó đúng là một công ty nhỏ bé!” Đông gật đầu, thản nhiên nói: “Cho nên anh cũng sẽ không chú ý tới cậu của Rawson chính là một trong mười người giàu nhất nước Mỹ, Elton Jovi. Chắc là anh cũng không biết, Rawson là đứa cháu mà ông ấy thích nhất và cái công ty nhỏ bé không đáng kể kia toàn bộ đều do Jovi bỏ vốn tặng cho Rawson làm quà giết thời gian. Mà món quà nhỏ đó, tương lai chính là bước đệm để Rawson bước chân vào tập toàn Jovi.”

Tự Phương mở to hai mắt nhìn Đông, một câu cũng không đáp lại được.

Đông đốt điếu thuốc, lấy tư thế tao nhã hút một hơi rồi lại chậm rãi phun ra: “Trừ Rawson, chúng ta vẫn còn những đối tượng hợp tác khác có hậu thuẫn phía sau. Tự Phương, anh biết được bao nhiêu?”

Tự Phương gục đầu xuống như con sư tử bị đánh bại, cầm bản kế hoạch chuẩn bị bỏ đi, nhưng Đông vẫn chưa muốn buông tha hắn.

“Tóm lại một chút, bản kế hoạch này quá mức lỗi thời, không có một chút dã tâm. Chỉ biết giữ lại những thứ đã có, trong thời đại này chính là hai tay dâng thị trường lên cho người ta.” Khi Tự Phương ngẩng đầu

lên, Đông bình tĩnh nhìn hẳn, hiếm khi cậu tỏ ra thật lòng: “Những chương ngại bảo thủ ngoan cố trong công ty tôi đều thay em ấy dọn sạch, em ấy vẫn giậm chân tại chỗ như thế thật đúng là rụt rè vô dụng khiến người ta thất vọng.”

Nghe thấy Kính Ngôn bị người khác xem thường, Tự Phương không khỏi kích động phản bác: “Kính Ngôn không phải cậu, em ấy sẽ không lạnh lùng vô tình như cậu! Từ trước đến nay em ấy đều rất nhân từ và thành thật, không thể bắt chước vô tình như cậu ăn cháo đá bát.”

Đông cúi đầu cười: “Thì sao? Tìm con thỏ chết và chó nấu chín về là cho thấy sự nhân từ của em ấy sao? Tôi đã thay em ấy làm người xấu, biết cách lợi dụng tình thế hiện có mới chính là người chiến thắng.”

Tự Phương không thể phản bác, chỉ có thể oán hận một câu: “Tất cả những điều này đều là làm cho bản thân cậu, có liên quan gì đến Kính Ngôn chứ!”

Dừng một lúc, Đông chậm rãi nói: “Đúng là tất cả những điều tôi làm đều vì tôi.”

Về mặt trong nháy mắt đó làm Tự Phương thấy lạ nhưng còn chưa kịp suy nghĩ xem khác ở chỗ nào thì Đông đã trở lại bình thường, lộ ra nụ cười có vẻ đùa cợt: “Lời tôi nói vẫn rất có ích, tôi rất chờ mong bản kế hoạch thứ tư của anh và Kính Ngôn.”

Một câu kéo Tự Phương về lại thực tại: “Cậu nghĩ là tôi và Kính Ngôn còn có thể mắc mưu hay sao?”

Đông không quan tâm lắm: “Nếu Kính Ngôn muốn tiếp tục ở lại Hokkaido thì tôi cũng không phản đối, đến mùa hè lại để cho em ấy đến Naha phơi nắng cho em ấy thanh tỉnh đầu óc cũng tốt.”

“Cậu...” Tự Phương nắm chặt tay.

“Được rồi, anh có thể đi ra ngoài.” Đông cầm lấy tập hồ sơ tiếp theo xem, không hề quan tâm đến Tự Phương.

“Tôi và Kính Ngôn nhất định sẽ làm cho đến khi cậu vừa lòng mới thôi.” Tự Phương thề.

“Tôi chờ.” Mí mắt Đông không thèm nhấc lên, nhàn nhạt nói: “Khi ra ngoài nhớ đóng cửa.”

=====Dải phân cách tác giả phân cách hoài=====

Bản kế hoạch thứ tư được đưa đến vào hai tuần sau, Đông xem xong liền đưa ra chỉ thị triệu hồi Kính Ngôn về tổng công ty, còn giao cho cậu ta chức trưởng phòng tiêu thụ quan trọng nhất.

Nhưng, Tự Phương vẫn không thấy vui vẻ nổi. Bộ phận tiêu thụ là do Đông quản lí, có trưởng phòng hay

không thì cũng chỉ là thứ yếu. Bây giờ, nói là điều Kính Ngôn đến vị trí quan trọng nhất, nói trắng ra thì Đông chỉ cần tiện tay tìm ra một sai lầm là có thể sa thải Kính Ngôn, hay là, còn tệ hơn sa thải...

Mà Đông cũng không chịu bỏ qua cho Kính Ngôn. Công khai gây khó dễ cho Kính Ngôn ở cuộc họp trước mặt các chủ bộ phận không bàn tới, khi cậu gọi Kính Ngôn đến văn phòng cũng không ngừng chế giễu và mỉa mai. Ngoài việc bí mật khiến cho mọi người cố tình gây sự, Đông còn tính toán lên lút kéo chân Kính Ngôn.

Đối mặt với những chèn ép mãnh liệt như vậy, Kính Ngôn không có... Một chút oán hận hay bất mãn nào. Không biết là do cậu ấy nhẫn nhịn chịu đựng hay là tính cách vốn đã như thế.

Mà thái độ nhẫn nhục chịu đựng này của Kính Ngôn khiến Đông càng ra sức chèn ép, mọi chuyện hoàn toàn không hề kiêng dè Tự Phương, có khi còn ra chỉ thị cho Tự Phương thực hiện. Đợi đến khi Tự Phương biết được những chuyện hắt hủi làm chính là để đối phó Kính Ngôn thì cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa...

32. Thiệu Ly - Chương 32

Mà thái độ nhẫn nhục chịu đựng này của Kính Ngôn khiến Đông càng ra sức chèn ép, mọi chuyện đều hoàn toàn không kiêng dè Tự Phương, có khi còn ra chỉ thị cho Tự Phương thực hiện. Đợi đến khi Tự Phương biết được những chuyện hắt hủi làm chính là để đối phó Kính Ngôn thì cuối cùng đã không nhịn được nữa...

Tự Phương vọt vào văn phòng Đông, hắt hủi hoàn toàn không che giấu cơn giận của mình, hai tay chống lên bàn làm việc từ trên cao nhìn xuống cậu: “Chủ tịch, cậu để tôi giao cái gì cho xí nghiệp Đại Bình vậy?”

“Tôi làm việc gì có cần phải báo cáo với anh không?” Đông bỏ công việc trên tay nhìn chằm chằm Tự Phương với vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói trong trẻo.

“Cậu muốn đối phó với Kính Ngôn thiếu gia là chuyện của cậu, tại sao lại mượn tay của tôi?” Tự Phương hoàn toàn không thể khống chế cảm xúc của mình, hai tay chống trên bàn run run.

“Đối phó Kính Ngôn?” Đông hừ nhẹ, cười nói: “Em ấy cũng đáng để tôi đối phó?”

“Vậy thì chuyện của xí nghiệp Đại Bình là thế nào? Tại sao gần đến giờ kí hợp đồng lại đổi ý? Cậu có biết hợp đồng này Kính Ngôn thiếu gia tốn bao nhiêu công sức cố gắng hay không?”

“Chỉ là tôi có lòng tốt nhắc nhở người bạn hợp tác lâu dài kia một chút nguy hiểm tiềm tàng thôi.” Khóe miệng Đông chứa một tia cười lạnh.

“Chuyện như vậy cậu không biết phải nên nhắc nhở cấp dưới của cậu là thiếu gia Kính Ngôn trước sao?”

“À...” Đông khoanh tay lại, ung dung nói: “Tự Phương, anh vẫn còn nhớ Kính Ngôn là cấp dưới của tôi? Tôi còn tưởng là các người đã quên hết rồi! Hành động của anh hôm nay là đang dùng thân phận gì đến nói với tôi?”

Tự Phương ghen, gục đầu xuống, thái độ hòa hoãn đi rất nhiều: “Chủ tịch, thiếu gia Kính Ngôn vẫn là em trai ruột của cậu...”

“Nếu nó không phải là em trai ruột thì tôi sẽ không đối xử với nó như thế đâu!” Trên mặt Đông mang ý cười như có như không.

“Quả thật Kính Ngôn thiếu gia không có tham vọng nắm giữ nhà Bạch Xuyên, em ấy chỉ thật lòng muốn trợ giúp cậu xử lý tập đoàn Bạch Xuyên...”

“Tôi không hề quên nó mang họ Bạch Xuyên...” Chặn lời Tự Phương, ý cười trên mặt Đông trở nên lạnh lẽo: “Mà tôi, là họ Đông Sơn.” Đông nghiêng người lên trước, con ngươi không có chút tình cảm nhìn chằm chằm Tự Phương, giọng nói như châu ngọc gõ vào tượng đá: “Mang cái họ Bạch Xuyên này, nó phải gánh trên lưng tất cả.”

Trong tầm mắt lạnh như băng kia, Tự Phương không tìm thấy loại tình cảm thân thiết... Không đúng, ngay cả một chút tình cảm cũng không có, lạnh lẽo truyền từ lòng bàn chân lên gáy...

Đông lui về dựa lưng ra sau, khôi phục lại vẻ mặt hờ hững không quan tâm: “Còn nữa, đừng quên anh là vệ sĩ của ai! Nếu sự tồn tại của Kính Ngôn khiến anh quên đi trách nhiệm của mình, tôi không thể không cẩn thận suy nghĩ việc sắp xếp lại vị trí của nó.”

Uy hiếp trắng trợn của Đông làm lòng Tự Phương sinh ra sợ hãi, hần vốn có bất mãn với Đông, bây giờ lại cộng thêm hận thù như lửa lớn lan nhanh ra đồng cỏ.

Hần không thể nhịn xuống được nữa... Nếu tiếp tục tùy theo ý Đông thì kết quả cuối cùng của Kính Ngôn có thể tưởng tượng được, bị ép đến mức này, lựa chọn thế nào cũng chỉ là đánh trả lại...

=====Dải phân cách đổi cảnh qua chỗ Cẩm=====

Cẩm nhận ra tâm trạng Đông gần đây rất tốt, đương nhiên anh biết nguyên nhân. Tất cả các hợp đồng được tiến hành thuận buồm xuôi gió, liên tiếp bắt được vài vụ hối lộ đủ để cậu hạ bậc ban giám đốc luôn điều võ dương oai trong công ty. Ngoài ra, ngay cả em trai mà cậu ghét nhất cũng bị cậu đặt dưới chân mặc sức đùa giỡn chèn ép...

Nhìn xem gương mặt thả lỏng lúc ngủ như thế này, chẳng những không có đôi mày thường xuyên nhíu chặt mà ngay cả khóe môi cũng cong lên, nhìn sao cũng giống khuôn mặt tiểu nhân đắc ý, lại cố tình đáng yêu làm cho tâm trạng người ta cũng tốt lên.

Không chỉ có gương mặt lúc ngủ vô cùng đẹp mắt mà trải qua một đêm nên cổ áo tấm sớ đã bị nới lỏng lộ ra một mảng lớn cảnh xuân. Ở chung gần nửa năm đương nhiên anh biết sớ sớ Đông khá nhạy cảm và tương đối nhiệt tình, thời cơ như thế này sao anh lại không nắm chắc được chứ. Một tay anh lần mò vào trong áo tấm nhẹ nhàng vuốt ve, da thịt của cậu quá mềm mịn nên rất nhanh sau đó đã biến thành xoa nắn khiêu khích.

Tiếng thở dốc nhỏ bật ra từ môi cậu, mở đôi mắt hẹp dài, đôi mắt ngập nước phủ kín sắc màu tình ái đồng thời cũng khiến cho một người khác rực rộ ngọn lửa dục vọng.

Xoay người đè lên Đông, anh hôn lên cánh môi căng mịn đồng thời nuốt lấy tiếng thở gấp động tình. Chậm rãi đưa mình vào nơi thít chặt kia, trong nháy mắt khi hoàn toàn kết hợp, hai người cùng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn... Sau đó, cả căn phòng kiều diễm đông đưa trong ánh nắng ban mai...

(Ma: Tác giả, ta muốn đốt nhà nàg! Loại H gì thế này? Xôi thịt không đủ gì cả! T-T)

Cảnh xuân qua đi, Cẩm đưa ngón tay vén mái tóc ẩm ướt của con người lười biếng lộ ra khuôn mặt tái nhợt đang nằm trên giường. Tuy là anh đã quen nhưng vẫn không nhận được cú người xuống dùng môi kiểm tra nhiệt độ cơ thể cậu. Sau khi chắc chắn cậu vẫn bình thường anh lại hôn lên cánh môi vẫn còn đang thở dốc.

Ngựa quen đường cũ hầu hạ cậu uống thuốc, uống xong Đông lại lười biếng dựa lên giường, một chút cũng không muốn động.

“Gần đây tâm trạng của em tốt lắm hả?” Cẩm ngồi bên cạnh cậu cười hỏi.

“Uhm.” Đông lên tiếng, có lẽ là tâm trạng thực sự quá tốt nên hiếm khi cậu nói nhiều hơn bình thường: “Cảm giác tất cả mọi chuyện đều nằm trong tay đúng là không tệ.”

~Hết chương 32~

33. Thiệu Ly - Chương 33

“Ừ.” Đông lên tiếng, có lẽ là tâm trạng thật sự rất tốt nên hiếm khi cậu nói nhiều hơn bình thường: “Cảm giác mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay đúng là không tệ.”

“Gần đây nếu hỏi xem người may mắn nhất, đáp án của mọi người chắc chắn là chủ tịch Đông Sơn!” Cẩm trêu ghẹo.

“Anh cũng không phải là mấy nữ sinh thích nghiên cứu các chòm sao, lại còn may mắn nữa chứ!” Đông mỉm môi đắc ý: “Đó gọi là mưu sự tại nhân.”

Dáng vẻ híp mắt kiêu ngạo thật sự rất đáng yêu, Cẩm chỉ mỉm cười nhìn cậu, đến đáp lại cậu cũng quên luôn.

Cẩm im lặng làm Đông tưởng anh đang ám chỉ gì đó, cậu cong miệng lên than thở: “Được rồi! Tôi biết có một nửa là dựa vào hỗ trợ của Hội Tam Hoàng, để cho tôi đặc ý một chút thì có làm sao!”

“Em cứ đặc ý hết sức đi.” Cẩm bật cười: “Thật vinh hạnh cho Hội Tam Hoàng nho nhỏ của tôi có thể hữu dụng với em.”

Liếc nhìn Cẩm một cái, cậu nói: “Có thể thuận lợi như thế, đúng là nên cảm ơn anh.”

“Tôi chưa làm cái gì cả!” Cẩm thụ sủng nhược kinh (được yêu thích mà sinh ra sợ hãi).

Miệng Cẩm nói anh chưa làm gì nhưng Đông cũng không ngốc, từ sau khi bị thương thì rất nhiều rắc rối bỗng nhiên biến mất, các phương diện hợp tác cũng trở nên thuận lợi, mặc dù Hội Tam Hoàng không tham gia trực tiếp nhưng cũng hỗ trợ bên cạnh không ít.

“Nói tóm lại, cảm ơn anh!” Đông nhún vai, không tiếp tục theo đuổi đề tài này.

“Vậy em tính cảm ơn tôi thế nào?” Cẩm nhìn Đông cười hỏi.

“Chuyện vừa rồi không tính sao?” Đông nâng mắt lên.

“Em còn hưởng thụ hơn tôi, vậy cũng xem là cảm ơn sao?” Cẩm vẫn cười, chỉ là ý cười có chút du côn vô lại.

“Anh nghĩ là tùy tùy tiện tiện người nào cũng có thể phục vụ tôi sao?” Đá Cẩm một cái, Đông hừ hừ nói: “Đây là ân huệ, còn không mau cúi đầu tạ ơn!”

Bắt được chân Đông đá đến, Cẩm cười đến không đứng đắn: “Không giống lắm với cách cảm ơn của tôi...” Vừa nói vừa làm nhột lòng bàn chân cậu.

Trong phòng, giọng cậu liên tục vang lên: “Ai nha... Không cần cảm ơn tôi... Ha ha... Tôi không cần anh cảm ơn... Ha ha...” Chân cậu bị anh nắm chắc, giấy thế nào cũng không được cho đến khi tiếng cười của cậu gần như xen lẫn tiếng khóc: “Ha... Anh buông mau... Oa... Tên vô lại này...”

Cẩm nhìn thấy khóe mắt phiem hồng của cậu, hai má đỏ bừng, hơi thở hỗn loạn gần như không thể nói. Anh nhìn bộ dạng đáng thương ấy vừa buồn cười lại không nỡ nên vội vàng thả ra.

Vừa buông cậu ra thì một cước liền đá vào hõm vai anh, dùng lực không ít: “Vô lại!”

Cầm nhe răng nhếch miệng la đau rồi lập tức tiến lên áp sát cậu, cười hì hì: “Xem ra em vẫn muốn thử cách cảm ơn khác của tôi...”

“Không cần đâu! Cả đời tôi cũng không cần anh cảm ơn...” Đông rất sợ nhột, sợ tới mức xoay người bỏ chạy.

Đầu vai cậu đụng ngã chiếc đèn ngủ, cánh tay lại hất đổ cái chén, xém chút nữa cả người đã lăn xuống giường. May mắn Cầm phản ứng nhanh, vội vàng lao đến kéo cậu.

Nhìn những mảnh vỡ của đèn và chén bị rơi dưới sàn, Cầm cũng bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh. Như thế này mà té xuống, chắc chắn lại thấy máu.

Đông vẫn còn muốn nhảy lên, Cầm vội vàng kéo Đông nằm xuống giường, dùng người cả người chặn cậu lại, liên tục dỗ dành: “Được rồi, đừng náo loạn nữa. Đừng có giãy giụa, dưới sàn đều là thủy tinh. Nghĩ xem, nếu ngã xuống cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.”

Đông thở gấp nằm dài trên giường, không vùng vẫy nữa, chống khuỷu tay đẩy người Cầm.

Hôn lên tai và cổ Đông vài cái Cầm mới chịu xoay người xuống, chống người nằm nghiêng vuốt vuốt sợi tóc của Đông, nhỏ giọng nói: “Người ta nói người đàn ông sợ nhột đều rất thương vợ.”

“Đó là chuyện của vợ tôi, liên quan gì đến anh!” Cậu liếc xéo Cầm, tức giận nói.

Cầm cười hì hì nói: “A, không thì tôi làm vợ của em nha!”

“Nghĩ hay quá nhỉ!” Cậu hung ác liếc Cầm một cái sau đó quay phắt đầu đi.

Cầm tính đi tính lại, cuối cùng cúi người thổi khí bên tai Đông: “Nếu không thì, em tới thử xem, tôi không sợ nhột đâu...”

Hơi thở ấm áp thổi đến khiến Đông rụt vai lại: “Đó là chuyện của vợ anh, không liên quan đến tôi!” Nói rất tuyệt tình, đáng tiếc âm thanh hừ nhẹ từ mũi lại hoàn toàn không giống vậy.

Cầm cúi đầu cười, cắn lỗ tai Đông, dùng răng nhẹ nhàng cọ đến khi cơ thể Đông co lại nhỏ xíu, cả người nằm gọn trong lòng mình mới ngừng lại.

Cầm nhẹ nhàng ôm Đông từ phía sau, không nói gì cả, hai má dán lên cọ cọ. Chỉ có như thế mà lòng anh tràn ngập niềm vui.

Hai người im lặng nằm một lát, Đông đột nhiên gọi một tiếng: “Cầm...”

34. Thiệu Ly - Chương 34

Hai người yên lặng nằm một lát, đột nhiên Đông gọi một tiếng: “Cầm...”

“Uhm?”

“E là anh phải đi tìm một bia đỡ đạn khác.” Đông bình tĩnh nói.

“Có ý gì?” Cầm nắm chặt tay.

Đông im lặng một lát mới nói tiếp: “Chờ sau khi kết thúc cuộc họp ban quản trị tập đoàn Bạch Xuyên, giao dịch của chúng ta hoàn toàn không cần phải tiếp tục.”

“Em đã hứa là sẽ kéo dài đến khi dự án của chúng ta kết thúc.” Giọng Cầm lạnh xuống.

Dường như không biết phải nói thế nào, Đông dừng một chút mới lên tiếng: “Tôi không nghĩ mọi chuyện lại thuận lợi như thế.”

“Nói như vậy, vẫn là do tôi sai?” Giọng Cầm lạnh hơn: “Không nên bí mật thay em dọn dẹp những phiền phức đó, không nên ủng hộ tập đoàn Bạch Xuyên ở bên ngoài, không nên âm thầm giết dây cho em bàn bạc thành công nhiều hợp đồng hợp tác lớn.”

“Tôi đã nói tôi rất cảm ơn anh...”

“Em biết tôi muốn em cảm ơn thế nào!” Nói đến đây, lòng Cầm đã nguội lạnh, anh nghiêng rằng: “Tôi không tin em không nhìn ra.”

Lại một lần im lặng, rất lâu sau Đông mới lại lên tiếng: “Thật xin lỗi, trong đời tôi còn chuyện quan trọng hơn...”

“Là chuyện gì quan trọng hơn?” Cầm bật cười khê: “Danh lợi? Quyền thế? Địa vị? Tiền bạc? Em tin không có một ngày em sẽ mất đi tất cả!”

Ngẩng đầu lên, Đông vẫn bình tĩnh như trước, thái độ cũng kiên quyết không thể thay đổi: “Cho dù mất đi những thứ đó, tôi cũng không thể tiếp tục thực hiện lời hứa.”

Cầm bắt lấy tay cậu kéo nhanh, nhanh đến mức để Đông ghim chặt trong ngực mình, sau đó nhanh chóng buông ra.

Ngồi dậy, Cẩm lạnh lùng nói: “Không cần phải chờ đến lúc kết thúc hội nghị ban quản trị, từ bây giờ đi. Giao dịch của chúng ta đã kết thúc.”

Đông cũng ngồi dậy đối mặt Cẩm, hai người tim trong mắt nhau không hề thấy sự thỏa hiệp hay nhượng bộ, thân thiết dịu dàng vừa rồi cũng chỉ là biểu hiện giả dối như hoa trong lồng kính. Huyền ảo như vậy nhưng không thể chịu nổi một kích.

Không nói gì thêm, Đông tự mình đứng dậy đi đến phòng tắm. Cẩm lạnh lùng nhìn chằm chằm cánh cửa ngăn cách hai người, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén gần như muốn bắn xuyên qua ván cửa.

Vì người này, bản thân anh hoàn toàn không tiếc bất kỳ cái gì. Thay cậu dọn dẹp trở ngại, vì cậu mở rộng thế lực, thậm chí có một ngày hai người có thể cùng nhau bay lượn phía chân trời. Nhưng không ngờ cánh cửa cậu vừa mới cứng cáp thì lựa chọn lại là vỗ cánh bay đi một mình...

Đông, đây là do em ép tôi...

=====Phân cách tuyến=====

“Tùng Bản, thông báo với Tự Phương, theo kế hoạch của họ mà làm.” Mặt Cẩm không có chút biểu cảm nào nói với người mình tin tưởng nhất.

Tùng Bản giật mình, không thể không nghi ngờ lời mình vừa nghe được, nhíu mày nhẹ giọng: “Hội trưởng?”

“Làm theo kế hoạch của họ.” Cẩm lại truyền mệnh lệnh xuống.

“Nhưng mà, nếu làm như vậy, chủ tịch Đông Sơn cậu ấy...”

Cắt đứt lời của Tùng Bản, Cẩm chợt hỏi: “Tùng Bản, cậu có biết làm sao để đối xử với người không tin không phổi không?” Sau đó nhếch môi lên, lộ ra nụ cười lạnh lẽo: “Đó là phải ác hơn hẳn, phải thật vô tình.”

Tùng Bản không nói tiếp, chỉ thở dài nhỏ giọng: “Chơi trò tàn nhẫn cũng phải xem đối tượng, anh trăm ngàn lần đừng hối hận...”

“Cậu than thở cái gì!” Lời của Tùng Bản tất nhiên anh nghe thấy, chỉ là bây giờ làm sao anh nghe thấu. Anh hừ lạnh, bực bội.

“Không...” Tùng Bản vội vàng lắc đầu trả lời: “Tôi lập tức đi thông báo Tự Phương.”

Nhìn hướng Tùng Bản rời đi, ánh mắt anh đã mất đi tiêu cự. Cẩm đã sớm chìm trong suy nghĩ của mình.

Lúc trước Tự Phương đại diện cho Bạch Xuyên Kính Ngôn đến đưa ra giao dịch này thì Cẩm chỉ cười nhạt. Đúng là, anh không muốn Đông dùng quá nhiều tâm tư vào chuyện làm ăn của nhà họ Bạch Xuyên, không muốn cậu vì nhà họ Bạch Xuyên mà bị tổn thương nữa nên Cẩm muốn để cậu rời khỏi vị trí kia.

Nhưng khi sự nghiệp Đông suôn sẻ thì nụ cười xuất hiện trên gương mặt tuần tú ngày càng nhiều, nét mặt sinh động hơn, tình trạng cơ thể cũng ngày càng chuyển biến tốt, Cẩm đã sớm ném cái ý tưởng này đến nơi xa lắm.

Chỉ cần cậu vui vẻ, không cần biết cậu muốn cái gì, không cần biết cậu muốn làm cái gì anh đều vui vẻ giúp đỡ, cho dù là dung túng cậu vô pháp vô thiên cũng không sao. Chỉ có một điều kiện duy nhất là, cậu phải ở bên cạnh anh.

Nếu cậu muốn vứt bỏ anh tự mình bay lượn, vậy thì...Chỉ còn cách bẻ gãy cánh của cậu... Tàn nhẫn, làm cho cậu không thể bay nữa...

“Giúp Bạch Xuyên Kính Ngôn bước lên vị trí chủ tịch, tôi sẽ đưa Đông đến nhà họ Cẩm...”

Đông, em chưa bao giờ tận hưởng được cảm giác bị người yêu phản bội sao? Em vẫn chưa thử cảm giác từ thiên đường rớt xuống địa ngục sao? Đó là cảm giác không tốt tí nào. Nhưng không chịu qua một lần, em vĩnh viễn sẽ không biết quý trọng tấm lòng của người khác!

35. Thiệu Ly - Chương 35

Hội nghị ban quản trị đều nằm trong lòng bàn tay Đông, kể cả chuyện Bạch Xuyên Kính Ngôn dùng lợi thế về cổ phần đánh bại cậu, lấy được vị trí chủ tịch.

Tự Phương và Bạch Xuyên Kính Ngôn lén thu mua cổ phần, móc nối với thành viên ban quản trị muốn làm hỏng chuyện của cậu. Không phải Đông không có cảm giác. Thậm chí cậu còn giả vờ chìm trong sự kiêu căng vì nhận được vài hợp đồng lớn, tất cả đều vì muốn bọn họ tăng nhanh tốc độ, hoàn thành chuyện họ muốn làm.

Một ngày này cậu đã chờ rất lâu. Khi Kính Ngôn dùng năng lực của mình giành lại vị trí chủ tịch cũng là lúc từ nay về sau cậu có được trời cao biển rộng.

Thật sự rất là vui, vui đến mức quên mất cậu đang đóng vai một người thất bại hối hận. Sau khi cuộc họp ban quản trị kết thúc, chỉ còn cậu cùng với Kính Ngôn hai người, hiếm khi Đông mang khuôn mặt tươi cười.

“Kính Ngôn, chúc mừng cậu, cuối cùng cũng ngồi lên vị trí chủ tịch.”

(Vì từ lúc này Đông không nghĩ cậu còn vướng mắc gì ở nhà Bạch Xuyên nữa nên xưng hô cũng đổi, từ em

-> *cậu*)

“Thật xin lỗi, anh trai.” Về mặt Kính Ngôn cũng không có chút vui vẻ, ngược lại còn có áy náy.

“Cậu họ Bạch Xuyên, tôi họ Đông Sơn, từ nay về sau đừng gọi tôi là anh trai.” Lời nói rất xa cách nhưng không hề có một chút bực mình.

“Anh, em... Thật sự rất xin lỗi!” Kính Ngôn lại xin lỗi một lần nữa.

“Cậu dùng bản lĩnh của mình giành lấy vị trí này, không cần phải xin lỗi tôi.” Không chỉ có lời nói bình tĩnh, ngay cả thái độ cũng bình tĩnh.

Nhưng càng như thế, Kính Ngôn càng khó chịu, như là có chuyện gì muốn nói, đến bên miệng lại không nói nên lời.

Toàn bộ Đông đều để trong mắt, cậu tưởng Kính Ngôn cảm thấy mình cấu kết với người ngoài phản bội lại anh ruột không đủ quang minh chính đại nên vẫn thấy có lỗi. Nhưng trên thương trường người lừa ta gạt, hoàn toàn không phải nơi để làm quân tử. Cũng vì cái tính này, chủ tịch Bạch Xuyên (*Bạch Xuyên Chính Nhân*) cảm thấy cậu ấy (*Kính Ngôn*) không thể gánh nổi trách nhiệm to lớn nên mới cho cậu (*Đông*) cơ hội rời đi nhà Bạch Xuyên.

Thay Kính Ngôn diệt trừ tất cả trở ngại, kích thích tính cạnh tranh của Kính Ngôn. Chỉ cần Kính Ngôn có thể cướp đi vị trí chủ tịch trong tay cậu thì đó chính là lúc cậu tự do.

Nghiêm túc mà nói... Cậu có thể thuận lời thoát khỏi nhà Bạch Xuyên vẫn là nhờ phúc của Kính Ngôn. Hiện tại, Đông làm sao có thể so đo thủ đoạn của Kính Ngôn, huống hồ vì ép Tự Phương và Kính Ngôn, cậu cũng không còn khách sáo với Kính Ngôn quá. Bây giờ nhìn Kính Ngôn muốn nói lại thôi, bản thân còn có một chút ý xin lỗi.

Cuối cùng... Xem như cậu giúp Tự Phương một việc tốt!

“Tự Phương giúp cậu không ít phải không?” Đông cười hỏi.

“Uhm.” Kính Ngôn cúi đầu lên tiếng trả lời, không dám tiếp xúc ánh mắt với Đông. Dù sao Tự Phương cũng là vệ sĩ của Đông, hẳn làm như thế chính là phản bội.

Dáng vẻ chột dạ của Kính Ngôn nhìn rất buồn cười. Nhưng có lẽ vì thế, trong lòng Đông cũng bắt đầu nảy sinh một chút yêu quý quan tâm của người làm anh trai.

“Tự Phương đối với cậu tốt bao nhiêu, hẳn cậu đã biết rõ.” Đông nhẹ nhàng nói.

Kính Ngôn lập tức ngẩng đầu, trong mắt có chút bối rối.

Đông nâng tay xoa đầu Kính Ngôn nói: “Tình cảm của đàn ông không chỉ có một loại, Tự Phương đối với cậu như thế này, nếu cứ giả vờ không hiểu sẽ làm người ta đau lắm. Bây giờ có thể cậu không thể chấp nhận, nhưng cũng cho anh ấy một cơ hội đi! Trên đời này, cậu tuyệt đối không thể tìm người khác yêu cậu hơn anh ấy.”

Khi nói ra những lời này, trong đầu Đông hiện ra một gương mặt...

“Giả vờ không hiểu sẽ khiến người ta đau”... E là Cẩm đã bị cậu tổn thương rồi! Nhưng những ngày còn lại không nhiều, bản thân cậu làm gì có tư cách yêu hay được yêu?

“Anh...” Kính Ngôn bắt lấy tay áo Đông, môi run run lại không nói được lời nào.

Lấy tay chặn môi Kính Ngôn, Đông nói: “Đừng nói gì nữa, cậu không làm sai điều gì. Vị trí chủ tịch từ đầu đến cuối đều là của cậu, đây chẳng qua là một số giao dịch của tôi và cha cậu.”

“Giao dịch?” Kính Ngôn kính ngạc.

Đông gật đầu, tiếp tục nói: “Trong tập đoàn có vài thế lực không thể khống chế, cha cậu không thể làm gì, cũng không muốn cậu vừa nhậm chức đã đắc tội với người khác nên mượn tay tôi làm chuyện xấu đến quét dọn trở ngại. Áp bức cậu nhiều như thế cũng là cha cậu muốn rèn luyện cậu...” Có lẽ tâm trạng quá tốt, hiếm khi Đông muốn trêu ghẹo: “Cái này, cậu không thể tính tội lên đầu tôi nha!”

36. Thiệu Ly - Chương 36

Đông gật đầu, tiếp tục nói: “Trong tập đoàn có vài thế lực không thể khống chế, cha cậu không thể làm gì, cũng không muốn cậu vừa nhậm chức đã đắc tội với người khác nên mượn tay tôi làm chuyện xấu đến quét dọn trở ngại. Áp bức cậu nhiều như thế cũng là cha cậu muốn rèn luyện cậu...” Có lẽ tâm trạng quá tốt, hiếm khi Đông muốn trêu ghẹo: “Cái này, cậu không thể tính tội lên đầu tôi nha!”

“Em chưa từng trách anh.” Kính Ngôn ấp úng nói.

Vỗ vờ vai Kính Ngôn, Đông lại nói: “Hôm nay cậu có thể đoạt được vị trí chủ tịch trong tay tôi chứng tỏ cậu đã có đủ năng lực để đứng đầu tập đoàn Bạch Xuyên, giao dịch của tôi với cha cậu coi như đã hoàn thành.”

Đông cười nói ra những lời này, nụ cười kia Kính Ngôn chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt cậu. Trên khuôn mặt khô ngô luôn lạnh lùng kia luôn là vẻ mặt xa cách, cho dù có cười cũng là nụ cười châm biếm và khinh thường, chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười tỏa sáng ôn hòa... Hệt như nụ cười của thiên sứ.

Trước bộ dạng tươi cười kia, Kính Ngôn chỉ cảm thấy cả người phát run, cậu ta nuốt một ngụm nước bọt mới hỏi: “Anh với cha giao dịch cái gì vậy?”

“Tự do.” Đông ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ, trong mắt là một mảnh mê mang: “Tự do của tôi.”

“Em không hiểu...” Kính Ngôn không rõ, cậu ta không nhìn thấy Đông bị nhốt hay bị hạn chế hành động.

Chuyện này, Đông không giải thích nhiều, chỉ thần nhiên nói: “Tôi chỉ là một đứa con riêng, một công cụ có cùng huyết thống với cha cậu, công cụ không có tự do...”

Thân phận Đông đương nhiên Kính Ngôn có nghe được, bây giờ nghe Đông nói, ngược lại hoàn toàn với bản thân mình từ nhỏ đã sống an nhàn, sung sướng. Cậu ta không nén được đau lòng, lên tiếng gọi khẽ: “Anh...”

“Không cần phải đồng cảm với tôi, từ hôm nay trở đi tôi và nhà Bạch Xuyên không còn quan hệ.” Xoay đầu lại, Đông cười nói với Kính Ngôn: “Cho nên từ nay cậu đừng gọi tôi là anh trai. Từ nay về sau, chúng ta là người xa lạ. Mà tôi, cũng giống người bình thường, có được thứ hoàn toàn thuộc về mình... Tự do!”

Tự do... Cơ thể Kính Ngôn nháy mắt cứng lại, cái giá của giao dịch này chính là tự do của Đông, vậy thì... Minh cuối cùng đã làm cái gì?

Nắm lấy tay Đông, vẻ mặt Kính Ngôn gần như muốn khóc lên: “Anh, anh tha thứ cho em... Xin anh tha thứ cho em...”

“Cậu nói cái gì... Vậy...” Giọng Đông chậm lại, ánh mắt dần tan rã, miễn cưỡng mở mắt nhìn chằm chằm Kính Ngôn: “Trong trà... Bỏ cái gì...”

Trước khi mất đi ý thức, Đông chỉ mơ hồ nghe được giọng Kính Ngôn: “Thật xin lỗi, anh, vì đạt được thắng lợi tuyệt đối, bọn em đã đem anh bán cho...”

“Anh...” Khi Đông yếu ớt gục xuống bàn thì Kính Ngôn hô lên một tiếng, lập tức hướng về một cánh cửa khác la lên: “Tự Phương, nhanh vào đây!”

Người đẩy cửa bên đi vào không phải Tự Phương thì còn ai!

“Anh nghe thấy anh trai nói cái gì chứ?”

Về mặt Tự Phương cực kì phức tạp, hoàn toàn không cần phải trả lời.

Kính Ngôn kéo ống tay áo Tự Phương, hoang mang lo sợ hỏi: “Chúng ta nên làm thế nào?”

Cụp mắt xuống, Tự Phương nói: “Đưa cậu ta đến nhà họ Cẩm.”

“Vậy làm sao được, anh đã biết tình hình thực tế. Sao lại còn đưa anh trai đến nhà họ Cẩm.” Kính Ngôn vội vàng nói.

Tự Phương nói: “Nếu không đem người qua, hội trưởng Cẩm sẽ không bỏ qua cho tập đoàn Bạch Xuyên.” Lời nói quá mức lí trí nên nghe rất vô tình.

Kính Ngôn cãi lại: “Nhưng... Cái anh trai muốn là tự do! Huống hồ, anh ấy cũng không tổn thương tôi, tất cả đều do cha bày mưu đặt kế. Mặt khác, anh ấy còn giúp tôi...”

Tự Phương không nhìn, cũng không đáp. Giọng Kính Ngôn nhỏ xuống, có chút nghẹn ngào: “Anh ấy chỉ muốn tự do... Anh không nhìn thấy vẻ mặt anh ấy khi nói lời này... Anh trai... Chỉ muốn tự do mà thôi...” Kính Ngôn không nhịn được khóc lên.

Thở dài, Tự Phương ôm Kính Ngôn vào lòng, vuốt tóc cậu ta nói: “Em yên tâm đi! Tôi thấy hội trưởng Cẩm rất thương cậu ấy. Cho dù mất đi tự do, cậu ấy cũng sẽ rất tốt, có lẽ còn tốt hơn có được tự do...”

“Thật không?” Kính Ngôn cần chỉ là một chút bảo đảm, để cậu ta bớt áy náy.

“Thật.” Tự Phương nói chắc chắn.

Nhưng ngay cả Tự Phương cũng không biết hấn an ủi Kính Ngôn hay cũng vì giảm bớt áy náy của mình.

Đầu đau như muốn nổ tung, trong ngực buồn bực muốn nôn, cơ thể ại nặng như chì, ngay cả nâng tay lên cũng thấy khó khăn. Hằng năm làm vật thí nghiệm nên cậu hiểu rõ nguyên nhân.

Khi bị mất ý thức, cậu... “Anh, thật xin lỗi... Em bán anh cho...”

Thì ra, đây mới là nguyên nhân Kính Ngôn xin lỗi. Đúng là cậu quá coi thường nó rồi! Sao cậu có thể nghĩ con của con sói lại có thể là cừu... Cũng đáng cho bản thân bây giờ nằm đây.

“Nếu tỉnh rồi thì mở mắt đi!” Giọng ầm áp, trong trẻo mang chút trêu tức.

37. Thiệu Ly - Chương 37

“Nếu đã tỉnh rồi thì mở mắt đi!” Giọng nói ầm ập, trong trẻo mang chút ý trêu tức.

Thật là... Một giọng nói quen thuộc... Đông mở mắt, đúng là hoàn cảnh cực kì quen thuộc.

“Thì ra người mua tôi là anh.” Đông nhìn Cẩm ngồi bên giường, khóe môi hiện lên chút chế giễu, lại không biết là cười bản thân hay cười Cẩm.

“Em không chịu giao dịch với tôi, tôi đành tìm người chịu giao dịch với tôi thôi!” Chân mày Cẩm nhếch lên, cười khê.

“Tìm người khác giao dịch tôi...” Đông hừ một tiếng: “Các người có tư cách gì!”

“Trên đời này người nào có tư cách, em không biết sao?” Cẩm vuốt vuốt tóc Đông, nhẹ giọng nói: “Đáng tiếc em lại dễ dàng vứt bỏ lợi thế trong tay.”

“Anh đang nói anh hả?” Đông liếc Cẩm, vẻ mặt rất là lạnh nhạt.

Cẩm nhún nhún vai: “Tôi biết em không cần, chỉ là tôi muốn dạy em lãnh lợi chút, nắm giữ lợi thế mà người khác muốn cũng là một loại người mưu lược thành công.”

Đôi mắt cậu nhanh chóng chìm anh chăm chú: “Đối với anh, tôi hoàn toàn không muốn đánh cược!”

“Cho nên em mới từ người đánh cược trở thành lợi thế mặc cho người khác sử dụng.” Trên mặt anh treo nụ cười hời hợt.

Nụ cười kia quá chói mắt, Đông dời tầm mắt mình đi nơi khác nên không thấy trên vẻ mặt bốn cột của anh có nét đau lòng rõ rệt.

“Vậy anh muốn xử lí chiến lợi phẩm mới này thế nào?” Cho dù cậu đang chán nản, sự châm chọc trong lời nói vẫn không giảm xuống: “Chỉ dùng để làm một trợ lí rẻ tiền ở đâu cũng có? Một người giúp việc phụ trách sinh hoạt hằng ngày của anh? Hay là làm nô lệ tình dục ấm giường cho anh?”

Cẩm chỉ đơn giản muốn có được cậu mà không hề muốn nhục nhã cậu. Bây giờ nghe Đông liệt kê ra như thế chỉ cảm thấy buồn cười, cúi đầu hôn lên khóe mắt xinh đẹp kia, nói đùa: “Nghe cũng không tệ, chờ em chán ghét cuộc sống bình thường, chúng ta thử từng cái xem.” Nói đến đây anh lại đè thấp giọng xuống, nỉ non: “Ừ, tôi rất có hứng thú với cái khoảng nô lệ tình dục.”

Đông nhắm mắt, lạnh lùng xùy một tiếng coi như đáp lại.

Cẩm không thèm để tâm đến phản ứng thờ ơ của cậu, anh tự nói: “Nhưng mà quan trọng nhất là phải dưỡng tốt cơ thể của em.” Vừa nói vừa sờ hai má Đông: “Mới có ba tháng không có Ma Mĩ chăm sóc đã ốm như vậy.”

Đông đột nhiên mở mắt, khoé môi cậu nhếch lên nói với Cẩm: “Cẩm, anh thích tôi, đúng không!” Đó thậm chí còn không phải câu hỏi.

Mặt Cẩm biến sắc nhưng rồi lại cười: “Phải.” Sau đó anh thu lại ý cười nhìn Đông: “Nhưng mà tôi là người làm ăn, sẽ không giống một cô gái mới mười bảy, mười tám tuổi ngốc nghếch vì tình yêu mà dâng tặng tất cả.”

Đông nói là “thích”, Cẩm lại trả lời là “yêu”. Nhưng mà hai người lại chưa chú ý đến điểm khác biệt trong đó.

“Người làm ăn...” Đông cũng nhìn Cẩm, trong mắt cậu lóe lên tia sáng: “Tôi thích, vậy chúng ta cùng bàn việc buôn bán cũng được đấy.”

Cẩm bật cười: “Bây giờ em còn cái gì có thể bàn bạc với tôi?”

“Chân tình, chân tình của tôi...” Đông nâng mắt lên, hỏi anh như đang khiêu khích: “Anh có muốn hay không?”

Sắc mặt anh lạnh xuống trong nháy mắt: “Em có thể lấy ra để giao dịch mà còn gọi là chân tình sao?”

Bên môi Đông có ý cười như có như không, mê hoặc tựa như một ác ma: “Đây là thứ tôi luôn có nhưng cũng là thứ anh không thể mua được. Chẳng lẽ anh không muốn thử?”

Cẩm nhìn chằm chằm Đông như muốn tìm ra cái gì đó trên khuôn mặt anh tuần kia, nhưng trừ vẻ tự tin nhàn nhạt thì chẳng có gì cả.

Cẩm đang dao động, anh thừa nhận bản thân mình vô dụng, biết rõ chỉ có một phần vụn khả năng nhưng cũng muốn thử một lần... Phần chân tình kia, biến phần chân tình đó thành của mình...

“Em muốn cái gì?” Cẩm thật sự hỏi ra như thế.

Nâng lên một nụ cười chiến thắng, Đông lạnh lùng nói: “Tôi muốn tập đoàn Bạch Xuyên... Tan thành mây khói.”

“Tan thành mây khói...” Cẩm lắc đầu, không biết làm gì: “Em đúng là tàn nhẫn.”

“Anh và Tự Phương, Kính Ngôn vừa dạy cho tôi, không đủ tàn nhẫn thì chỉ có thể làm một lợi thể mặc cho người khác sử dụng.”

Tuy là vẻ mặt lạnh lùng tuyệt tình này vẫn đẹp đến mức anh không thể dời mắt nhưng lại không thích hợp với khuôn mặt anh tuần kia chút nào. Chỉ cần nụ cười thật lòng có thể trở lại trên khuôn mặt ấy, Cẩm nghĩ chuyện gì anh cũng sẽ chấp nhận!

“Thành giao.”

38. Thiệu Ly - Chương 38

Tuy là quy mô của tập đoàn Bạch Xuyên không nhỏ nhưng so với Hội Tam Hoàng thì vẫn kém một chút nên làm sao có thể chịu nổi sự đối phó nghiêm túc của Hội Tam Hoàng. Chưa nói đến còn có Đông, một cao thủ kinh doanh biết hết tất cả việc làm ăn của tập đoàn Bạch Xuyên. Ngắn ngủi chỉ có ba tháng, tập đoàn Bạch Xuyên lâm vào hoàn cảnh khó khăn trước nay chưa từng có.

Mỗi ngày Đông đều uống thuốc được gửi đến hàng tháng từ phòng thí nghiệm nhà Bạch Xuyên, tháng này lại đổi thành Tự Phương tự mình mang đến.

Trong văn phòng, Đông ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, nhàn nhạt bắt chuyện với Tự Phương: “Làm phiền anh tự mình mang đến, cảm ơn anh.”

Tự Phương cầm lọ thuốc trên tay nhưng không hề có ý đưa cho Đông: “Cậu buông tha cho nhà Bạch Xuyên đi!”

Đông cười cười: “Dựa vào cái gì? Thuốc trong tay anh sao?”

Tự Phương nắm chặt thuốc kia, một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

“Anh Thành Nhất, anh có biết đó là thuốc gì không?” Giọng Đông nhẹ nhàng cất lên.

Một tiếng anh Thành Nhất làm Tự Phương nhớ lại ngày trước, người trước mắt cũng là đứa nhỏ mà anh từng che chở. Thực sự anh cũng không muốn làm tổn thương cậu ta, nhưng mà... Còn một người quan trọng hơn cần anh bảo vệ!

“Anh biết!” Đông cúi đầu nở nụ cười: “Nhưng chắc là anh không biết, cho dù có thuốc này thì tôi cũng chỉ sống nhiều hơn được ba năm... Cái gì tôi cũng không có, chỉ muốn đoạn thời gian ngắn cuối cùng trong đời có thể hoàn toàn thuộc về mình. Chỉ là mong muốn nhỏ bé thấp kém như thế, lại bị anh và Bạch Xuyên Kính Ngôn không lưu tình chút nào đập nát!” Giọng Đông trở nên lạnh lẽo: “Vì thế, tôi đánh cược trên chính mạng sống của mình, anh nói xem tôi có buông tha cho nhà Bạch Xuyên không?”

Ba năm... Có thể thấy Tự Phương đã bị dọa bởi chuyện anh vừa nghe. Anh nhìn Đông, cảm xúc trong mắt anh lúc đầu là kinh ngạc, sau lại chuyển thành thương hại, đau lòng.

Để thuốc trước mặt Đông, Tự Phương quỳ xuống: “Đông, cậu buông tha cho Kính Ngôn đi! Tất cả mọi chuyện đều do tôi làm, em ấy không biết bất kì cái gì.”

Đông cảm thấy lạ thuốc lên ngẩng nhìn, hình như cậu đang nghĩ đến chuyện gì, lát sau mới nói: “Anh Thành Nhất, tôi chưa bao giờ hoài nghi việc anh sẽ phản bội tôi.”

Tự Phương lập tức ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Đông có chứa ý xin lỗi nhưng lại không có hối hận.

Đông nhẹ nhàng bật cười: “Ngay lần đầu tiên anh vì Kính Ngôn mà quỳ gối trước mặt tôi thì tôi đã biết. Cho dù anh nói cả đời đều sẽ mặc cho tôi sai khiến nhưng vì cậu ta, đến tôn nghiêm anh cũng bỏ qua thì có cái gì anh không thể làm. Chưa nói đến, cũng là do tôi khiến anh không thể không phản bội.”

Về mặt Tự Phương chuyển từ hồ thẹn, áy náy thành nghi hoặc, khó hiểu.

Tiêu cự mắt lướt qua Tự Phương, ánh mắt và giọng Đông nhẹ nhàng lúc ẩn lúc hiện: “Anh Thành Nhất, trước đây anh là người duy nhất tốt với tôi, tôi cũng không còn gì để có thể trả ơn anh, khả năng duy nhất của tôi chính là giúp anh đạt được ước nguyện. Đúng là tôi không tốt với Kính Ngôn, một mặt chấp nhận yêu cầu của Bạch Xuyên lão gia (Bạch Xuyên Chính Nhân), mặt khác lại muốn Kính Ngôn không thể rời anh được.” Nói tới đây, ánh mắt quay về trên người Tự Phương chuyển thành sắc bén: “Tôi chấp nhận phản bội của anh và Kính Ngôn, nhưng không thể dễ dàng tha thứ việc các người bán đứng tôi. Tôi đã trả hết nợ cho anh, bây giờ tôi chỉ đòi lại những gì nhà Bạch Xuyên thiếu tôi mà thôi.”

“Nhưng Kính Ngôn vô tội!” Tự Phương vội vàng bào chữa cho Kính Ngôn.

“Vậy còn tôi? Tôi thì bị trừng phạt đúng tội sao?” Sắc mặt Đông chìm xuống, trầm giọng lạnh lẽo nói: “Tôi và mẹ ở nhà Bạch Xuyên nhận hết tất cả ỨC HIẾP thì tôi không vô tội sao? Sau khi mẹ mất, tôi bị đưa đến phòng thí nghiệm để làm vật thí nghiệm thì tôi không vô tội sao? Hoàn thành lời hứa với nhà Bạch Xuyên, cuối cùng lại bị bán đứng... Tôi không vô tội sao? Người không có tư cách nói mình vô tội với tôi nhất chính là nhà Bạch Xuyên!”

Tự Phương lặng im, dáng người quỳ thẳng tắp cũng sụp xuống.

“Anh đi đi.” Đông bình tĩnh nói: “Tôi với nhà Bạch Xuyên không có gì để nói, cho dù bọn họ cho anh đến cũng vậy thôi.” Khẽ thở dài: “Anh Thành Nhất, đây là lần cuối cùng tôi gọi anh như thế. Từ nay về sau, tôi với anh... Là đối thủ.”

Tự Phương vẫn như cũ không chịu đứng dậy, dường như đang lo lắng gì đó. Qua một khoảng thời gian giằng co kì lạ trong im lặng, Tự Phương mới ngẩng đầu lên, trong mắt anh có một loại đau đớn kiên quyết hạ quyết tâm.

“Nếu... Tôi cho cậu biết tung tích của mẹ cậu thì sao?”

Lạnh lùng xùy một tiếng, Đông nói: “Anh cho là một cái bia mộ có ý nghĩa gì với tôi sao? Tôi... Đã sớm không còn tin vào quỷ thần!”

“Mẹ cậu không hề chết.” Tự Phương nói.

39. Thiệu Ly - Chương 39

“Mẹ cậu không hề chết.” Tự Phương nói.

“Vì nhà Bạch Xuyên, đúng là bao nhiêu lời lừa dối anh cũng nói ra.” Giọng Đông lại lạnh hơn: “Tôi tận mắt nhìn ấy bà ấy... Rồi khỏi...”

“Khi đó cậu còn nhỏ, thật sự có thể xác định bà ấy đã chết mà không phải là bị choáng hay vì nguyên nhân khác?”

Đông không khỏi có chút dao động, mím môi không nói gì.

Đó đã là chuyện của hai mươi năm trước, cậu chỉ nhớ mẹ ngã xuống trước mắt mình, máu không ngừng trào ra nơi khóe miệng. Dù cậu lay thế nào vẫn không tỉnh. Sau đó có người phát hiện ra liền hô to: “Anh Tử đã chết, mọi người mau đến đây...”

Trí nhớ lập tức chuyển đến cảnh cha dắt tay cậu, đó là lần duy nhất ông dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói với cậu: “Mẹ người đã chết, đừng sợ, sau này ta sẽ chăm sóc người...” Cậu đem chính mình đang cô đơn và bất lực giao cho người đàn ông đáng hận kia, kết quả chính là cả người bị thương tổn.

Tự Phương nhận ra Đông đang chần chừ, nhanh chóng nói tiếp: “Thật ra bác sĩ Thiên Diệp trong phòng thí nghiệm chính là cậu ruột của cậu, cậu không tin ông ta có năng lực cứu sống mẹ mình sao?”

Đông phục hồi tinh thần, cười lạnh lùng: “Tôi không biết y thuật của ông ta thế nào, tôi chỉ biết ông ta rất biết tra tấn người khác.”

Tự Phương bị ghen, không thể nói lời nào.

Khóe môi Đông hạ xuống: “Nhà họ Bạch Xuyên nói bất kì câu nào tôi cũng sẽ không tin tưởng nữa.”

“Nếu mẹ cậu thật sự còn sống thì sao?” Tự Phương chỉ hỏi một câu.

Đông cúi đầu thì thào: “Nếu bà ấy còn sống...” Cậu quay đầu nhìn về phía cửa sổ, nở một nụ cười mỉm, sau đó dùng... Giọng nói không có chút tình cảm nào nói: “Vậy thì hãy dùng hai mạng của tôi và mẹ để đánh cược...”

“Chỉ vì báo thù sao?”

Đông khôi phục vẻ mặt bình thường, lười biếng nhỏ giọng nói: “Không, chỉ là để khi chết được nhắm mắt.”

Biết rõ không thể thay đổi được gì nữa, Tự Phương đứng lên nói: “Lão gia muốn tôi chuyển lời đến cậu, nếu cậu vẫn tiếp tục đối đầu với nhà Bạch Xuyên, thuốc của tháng sau ông ấy sẽ không cho nữa.”

Tiêu sái bước chân đến, Đông khinh thường nói: “Thay tôi cảm ơn Bạch Xuyên lão gia tháng này đã ‘nhân từ.’”

Tất nhiên Tự Phương nghe được ý châm chọc trong lời nói của cậu. Tuy hai người đã ở hai phía đối lập nhưng nghĩ đến hậu quả khi Đông không có thuốc lại không nhận được thay cậu lo lắng.

Tự Phương thở dài, mở miệng khuyên nhủ: “Đông, xem như lão gia đã ném mặt mũi để cầu xin cậu, tuy là thuốc này không cứu được mạng cậu nhưng nhiều hơn một ngày, cậu ruột của cậu sẽ có nhiều hơn một ít cơ hội để cứu cậu. Không nên tự làm hại cơ thể của mình, cũng đừng buông tha cho sinh mạng của mình.”

“Nếu nghe được những lời này của anh sớm hơn mấy tháng, tôi sẽ cảm động đến muốn khóc rống lên đấy!” Đông mệt mỏi nói.

“Tôi biết cậu hận chúng tôi đã bán đứng cậu, nhưng tôi cảm thấy Cẩm rất yêu cậu. Nếu không chúng tôi cũng sẽ không tìm đến anh ta...” Tự Phương vẫn cố gắng một lần cuối, hy vọng có thể xóa bỏ oán hận của Đông.

Đông cắt đứt lời của Tự Phương, nhướn mày hỏi: “Nếu bây giờ tôi nói tôi yêu anh, anh có bỏ lại Kính Ngón đến với tôi không?”

“Không.” Tự Phương hoàn toàn không do dự.

“Vậy sao anh lại cho rằng chỉ cần có người yêu tôi thì tôi nên buông bỏ giấc mơ của mình?” Đông hừ nhẹ: “Tự Phương, anh có người không thể thay thế được, tôi cũng có giấc mơ không thể thay thế được!”

Tự Phương hít sâu, cuối cùng cũng chịu bỏ cuộc, chậm rãi bước về cánh cửa.”

Khi tay Tự Phương nắm lấy nắm cửa thì người phía sau lại mở miệng: “Nếu... Nói chuyện về mẹ của tôi, có thể tôi sẽ nghĩ.”

Tự Phương ngừng lại một lát, cũng không hề quay đầu lại: “Không thể, nhiều nhất tôi chỉ có thể kể cho cậu tình hình của mẹ cậu hiện nay... Cậu... Có lẽ sẽ không muốn quấy rầy bà ấy.”

Đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy Đông đáp lại, Tự Phương liền rời đi.

===== Tèn ten, phân cách tuyến đến đây=====

Cho dù hôm nay là chủ nhật, Đông vẫn tỉnh giấc như khi còn đi làm. Nhưng, Cẩm lại không cho cậu xuống giường, ôm cậu vừa dỗ vừa cọ, làm cho cậu lại ngủ thêm một giấc nữa.

Khi tỉnh dậy lần thứ hai, nắng đã sớm gay gắt. Cẩm đang ngồi bên cạnh cậu xem báo.

Nhận ra người cả đêm qua ngủ không yên lại tỉnh dậy, Cẩm cúi người vỗ vỗ lưng cậu, nhẹ giọng nói: “Thời gian vẫn còn sớm, ngủ thêm một lát đi.”

“Mặt trời đã đốt đến mông rồi.” Đông lười nhác lên tiếng.

“Đốt thì cứ đốt! Mông của em còn trắng hơn tuyết, phơi nắng sẽ có màu sắc hấp dẫn hơn.” Cẩm vừa nói vừa vỗ mông Đông.

“Nếu phơi cháy luôn thì làm sao?” Lật người ngồi dậy, Đông tựa lưng vào thành giường, ánh mắt hơi nhắm lại.

Để báo qua một bên, nhìn chăm chăm Đông một lúc lâu Cẩm mới đột ngột hỏi: “Hai ngày nay tâm trạng không tốt sao?”

40. Thiệu Ly - Chương 40

Để báo qua một bên, nhìn chăm chăm Đông một lúc lâu Cẩm mới đột nhiên hỏi: “Hai ngày nay tâm trạng em không tốt sao?”

Đông giơng mắt nhìn Cẩm một lát, không đáp lại.

Cẩm lại không muốn bỏ qua, nói tiếp: “Không phải mọi chuyện đã rất thuận lợi sao?”

“Ừ.” Cuối cùng Đông cũng mở lời: “Phải nói là quá thuận lợi mới đúng! Làm cho người ta không hề có cảm giác chân thật.”

Cầm áp sát, cắn lên môi cậu một cái. Thấy Đông bị đau nhứ mày mới cười nói: “Có chút cảm giác chân thật nào không?”

Đông liếc xéo Cầm, lạnh nhạt mắng: “Cảm giác chân thật thì có, chỉ là tâm trạng lại càng thêm không tốt.”

Cầm bật cười, vuốt cánh môi đã thoáng ửng đỏ của Đông sau đó nghiêm mặt nói: “Đối phó với người thân của mình nên trong lòng em có chút khổ sở thôi! Em muốn dừng tay lúc nào cũng được, Hội Tam Hoàng vẫn chịu nổi tổn thất nhỏ này.”

“Người thân?” Đông hừ lạnh: “Chắc hẳn bọn họ chưa từng xem tôi là người thân. Nếu đối phó với người hợp tác cũ khiến anh thấy khó xử, vậy thì quên đi!”

Đông... hơi nhấn mạnh chỗ ‘người hợp tác cũ’, sao Cầm có thể không hiểu. Anh nhẹ giọng thở dài, ngón tay đang để ở khóe mắt Đông nhanh chóng búng vào giữa trán cậu: “Chỉ là tôi không muốn nhìn thấy em khổ sở thôi.”

Cậu nhìn Cầm, ánh mắt cực kì lạnh nhạt, khóe môi hơi cong: “Không muốn tôi khổ sở sao? Vậy thì tại sao bây giờ tôi lại ở đây?”

Cùng hợp tác với âm mưu của Tự Phương không chỉ là cái gai trong lòng Đông mà còn ghim trong lòng Cầm. Không phải anh không thừa nhận mình hối hận, đây gọi là làm tổn hại đối thủ năm ngàn thì mình lại mất đi một vạn (*mười ngàn*). Bây giờ anh đã hiểu lời của Tùng Bản, chơi trò tàn nhẫn cũng phải xem đối tượng.

Giờ phút này Cầm chỉ có thể cười giả ngu: “Không phải Hội Tam Hoàng oai phong hơn nhà Bạch Xuyên sao? Một nơi tốt như thế thì tài năng của em mới có thể phát huy nha!”

Đông lạnh lùng cười nói: “Anh đang muốn gạt tôi làm đầy tớ hay là cu li? Tôi có cần phải bán mạng cho Hội Tam Hoàng của anh luôn không?”

“Có cu li nào số tốt như em không?” Cầm điểm lên mũi Đông, nửa trêu chọc nửa nghiêm túc: “Rõ ràng tôi luôn cưng chiều em như một hoàng tử.”

“Anh từng nhìn thấy hoàng tử nào có thể mua về chưa?” Đông hừ một tiếng, cậu không hề cảm kích anh, nói xong liền xuống giường đi đến phòng tắm.

Nhìn bóng lưng tuyết tình kia, Cầm không nhịn được khẽ thở dài.

Đông rửa mặt, chải đầu xong ra ngoài thì bữa sáng đã được bày sẵn trên bàn. Chỉ có một bộ chén đĩa, Đông biết Cầm đã ăn rồi nên không thèm để ý đến anh, tự mình ngồi xuống ăn.

Cầm ngồi phía đối diện nhìn cậu, nếu lúc này Đông ngẩng đầu lên nhất định có thể nhìn thấy trên gương mặt ấy tràn ngập vẻ dịu dàng.

Khi Đông ăn cơm chưa bao giờ nói chuyện, Cầm cũng rất thức thời, chỉ ngồi một bên nhìn mà không nói gì, đến khi thấy Đông buông đũa xuống mới khuyên cậu ăn thêm chút nữa.

Mới chỉ ăn được một nửa nhưng nói gì Đông cũng không chịu đụng đũa, Cầm nhìn thấy trong lòng lại buồn phiền. Anh biết tâm trạng cậu gần đây không tốt, lại không hiểu là vì nguyên nhân gì.

Cầm cho là mình đoán không sai, không cần biết là ai khi phải đối phó với người thân của mình cũng sẽ không vui vẻ. Nhưng Đông lại sống chết không nói lời nào, anh cũng không dám liều lĩnh buông tha cho kế hoạch trả thù nhà Bạch Xuyên. Nếu chọc cho Đông càng không vui, đối với quan hệ của hai người chẳng khác nào là tai họa.

Sau khi ăn cơm xong, nghỉ ngơi khoảng một giờ, theo thường lệ sẽ cho tiểu Mộ mát xa toàn thân.

Bây giờ là mùa xuân, trăm hoa đua nở, cảnh non nẩy lộc, khí hậu tương đối dễ chịu. Đông đổi địa điểm mát xa ra ngoài sân bên cạnh bờ nước. Thân trần nằm sấp trên đệm, tấm chăn nhỏ che kín phần eo, dưới ánh nắng mặt trời, cậu lười biếng như một con mèo đang nghỉ ngơi.

Lực tay trên người cậu khác với bình thường. Đông mở mắt nhìn, nói: “Tiểu Mộ bận việc gì sao?”

“Tôi học tiểu Mộ mấy chiêu, em xem thử tôi ấn thế nào.” Cầm cười nói.

“Uhm.” Đông miễn cưỡng lên tiếng, lại nhắm mắt một lần nữa.

Chờ Cầm bắt đầu làm việc, miệng Đông cũng không rảnh rồi, luôn nói: “... Quá nhẹ... Sang trái một chút... Đau..... Anh chưa ăn cơm à! Dùng thêm lực... Lên trên chút.”

Đông lại hoàn toàn không biết khách sáo, Cầm nghe xong cũng thấy buồn cười. Rõ ràng người này bị giảm cảm giác, sao lại có nhiều ý kiến đến như vậy, chính xác là cố tình phá, vậy mà Cầm lại thấy cực kỳ đáng yêu.

(Hypoesthesia: Giảm tính thụ cảm với các kích thích bên ngoài, người bệnh tiếp thu mọi sự vật một cách lơ mơ, không rõ rệt. Theo trong truyện thì hypoesthesia có biểu hiện là giảm cảm giác đau.)

Biết rõ người luôn miệng có ý kiến này đang tìm cơ hội giận cá chém thớt, Cầm vẫn rất nghiêm túc thay đổi lực tay, phương hướng theo yêu cầu, cũng không quên thường xuyên hỏi: “Dùng lực như vậy có được không?”

“Anh biết rõ tôi không cảm nhận được, còn hỏi đông hỏi tây ầm ỹ chết đi được!” Đông bị hỏi đến phiền,

đạp Cẩm một cái nói: “Chủ nhân của anh không dạy anh khi làm việc nói ít một chút sao?”

“Vừa mới dạy.” Cẩm oan oan uống uống đáp.

“Vậy thì bây giờ tôi sẽ dạy cho anh thêm một vài quy tắc.” Đông xoay người đứng lên, đang muốn dạy bảo anh một chút nhưng nhìn thấy bộ dạng Cẩm lại không nhịn được bật cười.

~Hết chương 40~

41. Thiệu Ly - Chương 41

“Vậy thì bây giờ tôi sẽ dạy cho anh thêm một vài quy tắc.” Đông xoay người đứng lên, đang muốn dạy bảo anh một chút nhưng nhìn thấy bộ dạng Cẩm lại không nhịn được bật cười.

Cậu nhìn thấy anh mặc áo tắm truyền thống chống nửa người nằm trên đất, nửa bên đã tuột xuống khuỷu tay lộ ra một bên vai, cả ngực cũng nhìn thấy rất rõ. Vạt áo mở rộng lộ ra bắp đùi trắng tấp, hơn nữa anh còn mang bộ dạng sắp khóc cực kì đáng thương, đúng là vừa nhìn liền yêu... Á... Đương nhiên chuyện này chỉ đúng với phụ nữ, xuất hiện trên một người đàn ông nhìn có chút buồn cười.

“Điều thứ nhất chính là không được lợi dụng cơ hội mê hoặc chủ nhân.” Sau khi nói xong, Đông không không lưu tình đá cho Cẩm một cái.

Đúng lúc Cẩm đang ở sát mép sân, Đông đá một cú như thế, anh không có điểm tựa trực tiếp lăn xuống nước.

Đông ngồi trên cười ha ha, Cẩm híp mắt lại, bắt lấy chân Đông dùng sức kéo, lôi cậu cùng ngã xuống nước.

Tiếng cười lập tức biến thành tiếng kêu sợ hãi. Đương nhiên Cẩm không dám để Đông ngã trực tiếp xuống dưới, anh vững vàng ôm lấy eo cậu, chờ cậu đứng dậy mới buông tay.

Chăm sóc kiểu này một chút Đông cũng không thêm nhận. Sau đó, cậu lui một bước dài, không chờ anh kịp phản ứng liền mạnh mẽ hắt nước về hướng anh.

Lúc đầu Cẩm không đề phòng nên bị Đông công kích bất ngờ, đến mắt cũng không mở được. Sau khi thấy lại tinh thần, anh bắt đầu ra sức phản kích, trong chốc lát lực chiến giữa hai bên đã ngang nhau.

Rõ ràng đều đã là đàn ông ba mươi tuổi, khi chơi giỡn lại không khác gì trẻ con. Hai người không ai chịu dừng tay trước. Bên trong nước có rất nhiều vật cản để ngấm, chỉ một lát sau toàn thân hai người trừ ướm dầm thì trên đầu cũng có không ít thực vật dưới nước.

Cái này còn chưa tính, lúc hai người đang chơi đùa âm ỉ, không biết ai đã làm hỏng vòi phun nước, mặt nước đột nhiên bốc lên một luồng nước, phun lên ở giữa hai người rồi lại trút xuống.

Hai người đều sững sờ, lần lượt ngừng tay, lại nhìn thấy... bộ dáng chật vật của người đối diện, không nhịn được nhìn nhau cười lớn.

Chiêu Tài vốn đang cuộn tròn ở một bên ngủ gật lại bị âm ỉ. Nó cảm thấy hai người này thật quá ngây thơ, mở nửa con mắt tà tà nhìn hai người, lưỡi biếng meo lên một tiếng.

Tính nghịch phá của Đông đã nổi lên, nghe thấy tiếng meo kia, cậu cười hắc hắc hai tiếng liền hắt nước đến chỗ Chiêu Tài.

Loài mèo rất sợ nước, Chiêu Tài bị hắt cả người ướt sũng liền cong đuôi chạy trốn chết. Chạy đi một khoảng xa vẫn không quên quay đầu lại nhe răng nhếch miệng với Đông, meo meo một lát mới bỏ đi.

Đông nhìn thấy lại cười to một trận, Cầm ở một bên chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ với người yêu hung dữ này.

Hai người quần nhau chơi đùa đã sớm gây chú ý, tiểu Mộ không đợi kêu đã đẩy cửa đi vào. Đi đến sân cúi người ngồi xuống, bất đắc dĩ nói với hai vị chủ nhân của mình: “Thiếu gia, anh nói muốn giúp Đông Sơn thiếu gia mát xa, sao hai người lại mát xa xuống tới nước vậy?”

Đối với vấn đề này, câu trả lời của Cầm là hai tiếng cười mỉa.

Đông lại hoàn toàn nghe như không nghe. Cậu nói: “Tiểu Mộ, cậu cũng đến đây cùng nhau chơi đùa chút đi!”

Kèm theo lời ‘mời’ của Đông là vô số bọt nước bắn lên người Tiểu Mộ.

Tiểu Mộ đau khổ ngồi xổm đó, không dám tránh né mà nước hắt lên cũng làm cậu ta không thể mở miệng.

Thật vất vả chờ Đông hắt đến sáng khoáy tiểu Mộ mới có cơ hội nói: “Thiếu gia Đông Sơn, nước bên dưới có vẻ lạnh. Nhìn xem môi ngài cũng bị đông lạnh đến trắng bệch, mau lên đây đi! Cầm lạnh sẽ không tốt!”

Đông mặt nhăn mày nhíu oán giận với tiểu Mộ: “Tiểu Mộ, cậu đúng là chẳng thú vị gì cả!”

Sau khi tiểu Mộ nhắc nhở Cầm mới phát hiện mặt cậu không có chút máu nào. Khuyên cũng không thèm khuyên, nhanh chóng kéo cậu ôm vào lòng, vội vàng mang lên bờ.

Tiểu Mộ đã chuẩn bị khăn tắm từ sớm, Đông vừa lên bờ liền quần chặt lấy cậu. Nước nóng đã được xả ra trước khi cậu tiến vào, phòng bếp phía bên kia cũng báo đến đã chuẩn bị xong canh nước gừng đổ từ sớm.

Những bước giữ ấm tiếp theo tiểu Mộ xử lí rất nhanh lại còn tốt, nhưng hẳn là Đông nhất định phải bị trận bệnh này, trời sập tối liền bắt đầu sốt.

Cơn sốt lần này là sốt cao, Cẩm biết thể chất cậu đặc biệt, một lần bệnh sẽ phiền toái rất nhiều. Đúng là lật lật xoay xoay vài ngày mới giảm sốt. Nhưng dù cơn sốt đã hạ xuống, thời gian Đông tỉnh cũng không nhiều, phần lớn vẫn luôn chìm trong mơ màng.

Bác sĩ đã nói, Đông cảm lạnh nghiêm trọng như thế, một nửa là do cơ thể, nửa còn lại là do tâm trạng không tốt khiến cho sức đề kháng giảm xuống.

Cẩm nghĩ anh đã có thể xác định được nguyên nhân, khi Đông sốt cao, ý thức không rõ thì không ngừng lặp lại những từ vô nghĩa: “... Mẹ... Mẹ...” Có thể thấy buồn phiền gần đây của Đông là do phải đối phó với cha và em trai của mình nên mới áy náy không yên với mẹ.

Vậy nên khi Đông vẫn còn vùng vẫy trong cơn bệnh thì Cẩm đã tự mình thay cậu đưa ra quyết định.

Kéo người vẫn đang mê man, khẽ xoa đôi mày vẫn luôn nhíu chặt, Cẩm cúi đầu thì thào kèm theo đau lòng: “Những chuyện đáng ghét đều đã qua đi, em đừng khó chịu nữa, mau mau tỉnh lại... Tôi... Rất nhớ nụ cười của em...”

42. Thiệu Ly - Chương 42

Khi Đông hoàn toàn tỉnh táo đã là mười ngày sau. Nhận được điện thoại của tiểu Mộ, Cẩm chưa kịp giải quyết công việc đã vội vàng chạy về nhà.

Chắc là vừa tắm xong, cả người cậu nhẹ nhàng khoan khoái ngồi tựa vào đầu giường, tuy là vẫn còn mệt mỏi nhưng tinh thần đã tốt lên rất nhiều.

Đông nghe quản gia nói cậu đã ăn cơm xong rồi, khẩu vị không được tốt nhưng nói chung không cần phải lo lắng, người vừa tỉnh lại đều giống vậy.

Cẩm ngồi bên giường nhẹ nhàng hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Xương cốt nặng nề quá.” Đông lười biếng đáp.

“Một lát nữa có muốn vào rừng đi dạo chút không?” Biết Đông thích cánh rừng kia, Cẩm đặc biệt đề nghị.

Đông ôm gối đầu, không vui vẻ lắm chu miệng hệt như một đứa trẻ đang giận dỗi: “Vừa rồi chỉ đi đến phòng tắm thôi đã thở hổn hển.”

Cầm bặt miệng: “Em đã bệnh nhiều ngày, cả người không có sức cũng là chuyện bình thường. Chúng ta đi từ từ, không được thì tôi cõng em.”

“Không cần!” Đông quệt miệng, nói là tức giận với Cầm không bằng nói cậu đang tức giận bản thân mình. *(Ma: Chả hiểu tại sao tức @@~ Yue: Người ta đối yêu...)*

Cầm thấy rất buồn cười, cầm lấy tay Đông đang để bên ngoài chăn, lạnh lạnh. Anh dùng hai tay ôm lấy, dịu dàng nói: “Em chưa bao giờ nghe câu ‘bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ’ sao? Không thể gấp được, dù sao bây giờ cũng không còn chuyện gì nữa, đúng lúc để cơ thể em dưỡng lại thật tốt.”

Nghe ra trong lời nói của Cầm có gì đó không đúng, Đông nâng mắt lên, bên trong có chứa vẻ sắc bén: “Cái gì gọi là ‘bây giờ’ đã không còn chuyện gì?”

Cầm hoàn toàn không định giấu diếm, lập tức nói: “Kế hoạch nhắm vào tập đoàn Bạch Xuyên tôi đã định chỉ toàn bộ.”

Đường như Đông không nghe rõ Cầm nói cái gì, cậu kinh ngạc nhìn anh, sau một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Cầm vỗ vỗ tay Đông, nhẹ nhàng khuyên: “Tôi biết em không thật lòng muốn đối phó với bọn họ mà chỉ là sợ mất mặt vậy thì để tôi ném mặt mũi của mình đi cũng không sao.”

Cuối cùng Đông cũng hiểu được, cậu rút tay mình ra lạnh lùng mỉa mai: “Hội trưởng Cầm thì mất mặt cái gì chứ, tôi muốn chúc mừng anh, lại có thêm vài người mang ơn anh!”

Sắc mặt Cầm không thay đổi, vẫn nhẹ nhàng nói: “Chuyện trả thù này nói trắng ra là hại người hại mình, đến cuối cùng người khó chịu phần lớn là bản thân.” Lời này cũng nói chính bản thân anh nên Cầm đặc biệt xúc động. Anh đưa tay vén nhẹ tóc Đông, chân thành: “Bây giờ em phát giận thì phát lên người tôi cũng được, phát xong thì bỏ qua tất cả chuyện của nhà Bạch Xuyên, sống thật vui vẻ.”

Sống thật vui vẻ... Cậu còn bao nhiêu ngày có thể sống? Đông thừa nhận Cầm nói đúng, báo thù chỉ là một chuyện ngu xuẩn vừa hại người cũng hại mình. Đối với nhà Bạch Xuyên, cậu trả thù cũng không có ích lợi gì nhưng cậu muốn bản thân mình đã đau lại càng đau thêm chút nữa mới có thể cảm thấy mình đang tồn tại.

Bực mình trong lòng cậu đã lên đến đỉnh điểm, Đông nhắm mắt lại không thèm nhìn Cầm.

Cầm khẽ thở dài, nói: “Cha em, em trai em thật lòng quan tâm em. Tập đoàn Bạch Xuyên rất nhanh sẽ bị em hủy hoại mà bọn họ còn nhớ đến thuốc mà em uống hằng ngày, còn để Tự Phương mang đến đây, sau khi biết em bệnh cũng rất quan tâm.”

Cho tới bây giờ Đông vẫn chưa nói cho Cầm biết sự thật về thuốc cậu đang uống, cũng không nói cho anh

chuyện Bạch Xuyên lão gia lấy thuốc ra uy hiếp. Bây giờ nghe anh nói đến những chuyện này chỉ thấy chán nản, mệt mỏi từ trong xương tủy lan ra khắp toàn thân, đối với Cẩm lại càng thêm thất vọng.

Cậu đã sớm trải qua cái tuổi hồn nhiên ngây thơ, hoàn toàn không tin Cẩm dùng kế hoạch trả thù nhà Bạch Xuyên là vì cậu, chẳng qua chỉ thừa dịp trong lúc cậu đau ốm bàn bạc điều kiện với nhà Bạch Xuyên, giống như lần trước... Chỉ cần có thứ có ích, cậu cũng chỉ là một vật hi sinh, lần này là kế hoạch trả thù ‘râu ria’ của cậu.

Lúc trước ‘giao dịch’ với Cẩm là vì cậu thật lòng muốn đem chân tình của mình giao ra ngoài, còn tưởng thời gian cuối cùng trong đời có thể yêu người khác, cũng thử được người yêu, đáng tiếc... Cuối cùng cậu vẫn không có số tốt như Kính Ngôn, không gặp được một người tình nguyện vì cậu trả giá.

Thật là khờ, sao cậu lại quên Cẩm là người kinh doanh, mà cậu... Chẳng qua chỉ là lợi thế trên tay anh ta...

Tất cả thất vọng, mất mát, không vui đều hóa thành một câu nhàn nhạt: “Tôi biết rồi.” Kèm theo câu trả lời này, Đông đã vùi sâu vào đáy lòng tất cả chờ mong và hi vọng với Cẩm...

43. Thiệu Ly - Chương 43

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: Yue Yue

Tất cả thất vọng, mất mát, không vui đều hóa thành một câu nhàn nhạt: “Tôi biết rồi.” Kèm theo câu trả lời này, Đông đã vùi sâu vào đáy lòng tất cả chờ mong và hi vọng với Cẩm...

Về mặt hồ hững và từ bỏ tất cả này của Đông làm cho Cẩm cảm thấy đau lòng. Nhớ đến lá thư Tự Phương nhờ anh chuyển cho cậu, anh vội vàng đem ra: “Đây là của Tự Phương đưa cho em, em xem trước đi.”

Tuy rằng Cẩm không biết bên trong viết cái gì nhưng anh đoán không có cái gì khác ngoài lời xin thông cảm hay lời xin lỗi của nhà Bạch Xuyên. Đông đọc xong có lẽ sẽ thấy đỡ hơn.

Đông nhận lấy, bên trong chỉ có một tờ giấy không lớn lắm, mặt trên có một địa chỉ, phía dưới địa chỉ chỉ có mấy câu ngắn gọn...

“Bà ấy đã có thân phận mới, cuộc sống mới, chuyện trước kia hoàn toàn không nhớ gì, xin cậu không nên quấy rầy cuộc sống của bà ấy.”

Cái này là gì đây?! Vậy còn cậu thì sao?! Cha thì không thừa nhận cậu, em trai bán đứng cậu, ngay cả

người mẹ sống nương tựa lẫn nhau với cậu cũng quên mất cậu... Cứ như thế mà cậu hoàn toàn bị vứt bỏ...

Vậy cuối cùng tại sao cậu lại được sinh ra? Tại sao lại tồn tại trên đời này?

Nhìn thấy sắc mặt Đông không ổn, Cẩm không nhịn được nhẹ giọng gọi: “Đông...”

Đông ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Cẩm, hoàn toàn khác với vẻ hờ hững vừa rồi. Ánh mắt kia lạnh như băng, sắc như kiếm, chỉ nghe thấy cậu cúi đầu cười nói: “Các người chia xong thịt, uống hết canh rồi còn thừa lại xương để an ủi tôi sao?”

Khi Đông khó chịu Cẩm đã trải qua rồi, lập tức dịu dàng khuyên cậu: “Bọn họ đều là người thân của em, đừng nhất quyết phải gây chuyện với họ, có bậc thang thì hạ xuống đi!”

Có bậc thang thì hạ xuống... Vậy thì cậu phải cảm ơn bọn họ đã nhân từ cho cậu một bậc thang để đi xuống sao?

Đông cảm thấy ngực cậu bị dồn nén, trước mắt cậu lần lượt biến thành màu đen, cố gắng hít vào mấy ngụm khí và cố gắng nói ra một câu: “Anh đang đến báo cho tôi biết mà không phải đến thương lượng!”

Cẩm ngậy ra một lát, nghĩ lại thấy cũng không sai lắm nên gật đầu.

(Ma: Ủ, ma biết anh bị ngốc!!! ==)

“Tôi đã biết rồi.” Đông nói xong liền nằm xuống, nhắm mắt lại xoay người đi tỏ vẻ cuộc nói chuyện đến đây là kết thúc.

Chân mày Cẩm chau lại, có chút xúc động muốn lay Đông dậy nói rõ toàn bộ mọi chuyện nhưng anh cũng biết bây giờ nói gì Đông cũng không nghe lọt.

Dù sao cũng còn nhiều thời gian, anh không nóng lòng, tương lai từ từ tháo gỡ. Anh tin có một ngày Đông sẽ hiểu ý định của mình.

=====Phân cách tuyến ngược nhau=====

Nhưng mà tình huống lại không lạc quan như anh nghĩ. Cả người Đông đều suy sụp xuống, không hề quan tâm đến bất cứ chuyện gì, cả văn phòng cũng không đi. Dù sao cậu cũng chỉ phụ trách toàn bộ kế hoạch đối phó nhà Bạch Xuyên, nếu đã bỏ qua thì cậu cũng không cần thiết phải đi.

Đông lười biếng ở nhà cả ngày, không làm cái gì cả, nếu không có người để ý đến cậu, có thể cậu sẽ ngồi ngẩn người nhìn lên trời cả ngày.

Tình hình này khiến Cẩm rất lo lắng. Không phải anh không thừa nhận bản thân mình xử lý chuyện của nhà Bạch Xuyên quá hấp tấp và không cẩn thận. Anh muốn nói chuyện rõ ràng với Đông nhưng Đông đã đóng cánh cửa nối liền giữa hai người. Anh muốn sắp xếp chuyện khác dời lực chú ý của cậu nhưng cho đến bây giờ Đông chỉ có một câu: “Tôi mệt mỏi quá, muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

Vì Đông, Cẩm đã từ chối các hoạt động xã giao, tan làm liền về nhà đứng giờ cho dù về nhà cũng chỉ cùng cậu ngẩn người. Vì chán ăn mà cậu ốm đi, Cẩm mua tất cả các món ngọt của những quán nổi tiếng ở Tokyo về chỉ vì Đông có thể ăn nhiều hơn một ngụm.

Lo lắng từng li từng tí như thế Đông đều cảm nhận được. Nếu là trước kia có lẽ cậu sẽ thấy cảm động, tiếc là tim của cậu đã khóa lại mà bản thân cậu chỉ đứng trong một góc tối hoang vắng, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn tất cả.

Ngày lại ngày trôi qua, tình hình Đông vẫn không khá lên. Trong lòng cậu suy sụp cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến cơ thể, bệnh cảm lạnh đến đến đi đi, lại hoàn toàn không thể khỏi hẳn. Cẩm và tiểu Mộ nóng lòng không thôi, chính bản thân mình Đông cũng không cần nữa.

Cẩm thở dài nhiều hơn. Nửa đêm anh nhìn về mặt Đông ngủ còn mình lại không thể đi vào giấc ngủ đã là chuyện bình thường. Anh muốn yêu thương người này thật tốt, cũng đã làm hết sức mình nhưng tại sao kết quả lại như vậy?

44. Thiệu Ly - Chương 44

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: Yue Yue

Mỗi ngày dần một nóng lên, tiểu Mộ nói không nên để Đông nằm trong phòng, nửa dụ dỗ nửa đe dọa kéo Đông ra mảnh rừng cậu thích nhất. Trong đình (chòi?) nghỉ mát đã trải sẵn đệm lót, trên bàn đá nhỏ có vài món bánh ngọt, trà nóng và lò sưởi nhỏ. Tiểu Mộ đỡ Đông ngồi xuống xong, nhét vào tay cậu một cái máy PSP, lại lấy một cái mền nhỏ đắp lên đùi cậu mới hài lòng phủ tay.

“Đông Sơn thiếu gia, hôm nay thời tiết tốt, anh nên nằm đây phơi nắng chút, nếu anh nhàm chán tôi đã chuẩn bị vài thứ để giải trí, một lát nữa sẽ mang qua.”

Đông không quan tâm lắm, gật gật đầu. Cậu nhìn máy game trên tay, cảm thấy nó không có gì thú vị liền ném qua một bên.

Tiểu Mộ lại lấy máy trò chơi ra nhét vào tay Đông, vẻ mặt chờ mong nói với cậu: “Trò chơi này tôi chơi mãi cũng không qua cửa được, Đông Sơn thiếu gia giúp tôi nghiên cứu nó một chút được không?”

Đông cụp mắt xuống, bộ dạng không mấy hứng thú.

“Đông Sơn thiếu gia, cầu xin anh.” Tiểu Mộ bày ra vẻ đáng thương nói: “Tôi đã đồng ý với mấy bạn nhỏ trong cô nhi viện, đi lần này sẽ qua cửa cho bọn nó xem, tôi không muốn để bọn nhỏ thất vọng.”

Chuyện của tiểu Mộ Đông cũng biết chút ít. Cậu ta là cô nhi không ai nhận nuôi, sau khi học trung học xong liền đến một tiệm xoa bóp học nghề, sau này mới đến nhà họ Cẩm. Tiểu Mộ rất nhớ tình bạn cũ, cũng trọng tình cảm, không những thường xuyên về thăm cô nhi viện mà ngay cả tiền lương cậu cũng quỳn góp hơn một nửa cho nơi đã từng nuôi dưỡng mình.

Tuy Đông không trả lời nhưng cậu đã cúi đầu nghiên cứu, biểu hiện như vậy có vẻ là đồng ý.

Lời Đông nói càng lúc càng ít, bình thường tiểu Mộ nói mười câu không chắc cậu sẽ đáp lại nửa câu. Không thấy Đông trả lời, đương nhiên tiểu Mộ có chút thất vọng nhưng thấy ít nhất cậu cũng chịu chơi game, tiểu Mộ lại thấy có chút an ủi.

Để điện thoại lại trên bàn, tiểu Mộ dặn dò vài câu mới rời đi.

Tiểu Mộ đi không bao lâu, Chiêu Tài liền đi dạo đến cánh rừng. Nhìn thấy Đông, nó cũng không thèm khách sáo liền nhảy vào lòng cậu, meo meo hai tiếng, tìm một tư thế thoải mái, lười biếng đi vào giấc ngủ.

Đông lắc đầu bất đắc dĩ, tay cậu vuốt ve lớp lông mềm mại kia. Hình như con mèo cảm thấy rất thoải mái, nó phát ra âm thanh rì rì, lại cọ vài cái trong lòng Đông.

Nhìn con mèo trong lòng mình, hiếm khi khóe môi Đông hiện lên ý cười yếu ớt.

Giúp tiểu Mộ qua hai cửa trong trò chơi, Đông cảm thấy có chút mệt mỏi, bỏ máy chơi game ra muốn nghỉ ngơi một chút. Đông nhắm mắt lại không bao lâu liền cảm giác được có người tới gần.

Đông mở mắt, không ngờ người tới chính là Chúc Hương. Trong lòng cô ta ôm một con mèo cái Ba Tư, dáng vẻ nghiêm trang, tao nhã nhưng vẻ mặt lại có vẻ lạnh nhạt, trên cái lạnh nhạt ấy mơ hồ nhận thấy vài phần không vui.

Tuy là cùng ở nhà họ Cẩm nhưng lại khác sân, trừ vài ngày lễ lớn, đến ăn cơm cũng ăn trong phòng nên Đông và Chúc Hương hai người chỉ gặp mặt vài lần lúc ăn cơm, hoàn toàn không có tình cảm gì đáng nói.

Nhìn tình hình này không giống tình cờ gặp mặt, bộ dạng của Chúc Hương cũng không giống đến để làm bạn, trong lòng Đông rất phiền chán. Cậu không nhìn cô ta, cũng không để ý đến cô ta mà chỉ cúi đầu xuống xoa tới xoa lui Chiêu Tài.

Chúc Hương ngẩng đầu nhìn một hồi, thấy Đông trước sau không có phản ứng gì nên đành phải tự mình

mở miệng trước: “Anh Đông Sơn, việc anh ở nhà họ Cẩm có khác gì với con mèo lai tạp kia?”

Bộ dạng cao ngạo kia làm người nhìn rất chán ghét. Đông đến cả việc nâng mắt lên cũng lười, thuận miệng đáp: “Vậy thì Chúc Hương tiểu thư có khác gì với con mèo thuần chủng cô ôm trong lòng?”

Tuy Chiêu Tài chỉ là một con mèo vằn hổ lai tạp có thể thấy ở khắp nơi nhưng lại được Cẩm yêu thương nhất. Không chỉ chưa bao giờ nhốt lại mà còn không hạn chế nó, toàn bộ nhà họ Cẩm đều để nó tự do đi lại không nói, đến khi nó nhảy lên người Cẩm lúc ăn cơm cũng chưa từng bị mắng. Có lúc Chiêu Tài với con mèo cô ta nuôi xảy ra mâu thuẫn, hai con mèo đều bị thương, Cẩm vội vàng ôm lấy Chiêu Tài nhỏ giọng an ủi, ngẩng đầu lên liền muốn cô ta trông coi mèo của mình cho tốt.

Đông chỉ là thuận miệng đáp lại nhưng Chúc Hương nghe thấy lại nghĩ Đông tự cao vì có được yêu thương của Cẩm, lại chế giễu mình tuy thân phận cao quý nhưng một chút địa vị cũng không có.

Vẻ mặt lạnh nhạt trở nên độc ác nhưng lần này cô ta đến là có mục đích riêng, chỉ có thể nén lại ghen tức, ẩn ý nói: “Mèo nhà và mèo hoang vốn không giống nhau. Theo tôi được biết, mèo hoang cũng có tôn nghiêm, nó tuyệt đối không cho phép mình bị người khác nuôi dưỡng.”

Cuối cùng Đông cũng ngẩng đầu nhìn Chúc Hương, trong mắt cậu lấp lánh ánh sáng: “Đáng tiếc mèo hoang đã bị mua lấy không có quyền làm chủ mình.”

Chúc Hương khẽ cười lên: “Nếu... Nói là con mèo hoang đó có cơ hội chạy trốn...” Không nói hết lời, lại để cho người nghe một không gian tưởng tượng rộng lớn.

” ‘Cơ hội’ chạy trốn...” Đông thản nhiên cười nói: “Chỉ sợ ở nhà họ Cẩm đó là ‘kỳ tích’...”

“Không cần biết là cơ hội hay là kỳ tích cũng có thể nghĩ biện pháp tạo ra.” Trên mặt Chúc Hương hiện lên vẻ sâu xa khó lường: “Chỉ sợ con mèo hoang kia bị nuôi thành thói quen, luyến tiếc cuộc sống sung sướng.”

“Biết đâu được!” Đông hơi bĩu môi, cười thích thú: “Chúc Hương tiểu thư ngại gì mà không thử xem...”

45. Thiệu Ly - Chương 45

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: Yue Yue

Cẩm nhận ra tinh thần của Đông rất tốt, tuy không rõ lắm, cũng không phải đột nhiên như thế nhưng đôi mắt đã dần xuất hiện vẻ tức giận. Tuy cậu nói chuyện với anh có phần xa cách nhưng cuối cùng cũng đã

chịu đáp lại, cơn thèm ăn cũng bắt đầu nổi lên, tuy là cơ vẫn thừa lại một nả nhưng bánh ngọt Ma Mĩ làm cậu đều ăn hết.

Cầm nghĩ thời gian đúng là liều thuốc tốt, qua một thời gian nữa, vết nứt giữa hai người cũng sẽ lành lại.

Ăn xong cơm tối, Cầm cùng Đông đi dạo hóng gió ngoài sân, bây giờ vẫn chưa đến cuối xuân nhưng lại nóng đến bất ngờ. Mặc dù buổi tối trời cũng không nóng lắm nhưng bên bờ có hơi nước mờ ảo, hơn nữa gió đêm thổi nhẹ cực kì mát mẻ, thoải mái hơn ngồi máy lạnh nhiều.

Trong tay Cầm cầm một miếng dưa hấu nhỏ được cắt sẵn còn Đông lại ôm một đĩa táo, vài miếng bánh kem và một ấm trà nhỏ.

Bên kia bờ nước thường hay có mấy đôi vịt trời lác lác nhưng khuya đến đều quay về tổ. Mặt nước một mảnh phẳng lặng, hai người ngồi kế bên nhau, một người ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời, một người cúi đầu nhìn hình ảnh phản chiếu trong nước, hơn nữa buổi không có ai nói gì lại càng thêm phần tĩnh lặng.

Vài tiếng ếch kêu vang, Cầm đột nhiên mở lời: “Nghe tiểu Mộ nói hôm nay em ra ngoài.”

Một lát sau Đông mới lười biếng đáp: “Sau này sẽ không đi ra nữa.”

Cầm vội vàng giải thích: “Không phải tôi muốn hạn chế hành động của em, tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi.”

“Có muốn tôi viết một bản báo cáo tỉ mỉ đưa cho anh không?” Đông bình tĩnh nói.

Cầm cười khổ một tiếng: “Tôi chỉ muốn nói chuyện phiếm với em, chia sẻ tâm trạng với em thôi.”

“Lần trước tôi chia sẻ tâm trạng với anh, kết quả lại bị bán đứng một lần nữa.” Lời Đông không nghe ra chút tình cảm nào, chỉ hờ hững nói chuyện.

Cầm thở dài thật sâu: “Em thật sự muốn hủy diệt nhà họ Bạch Xuyên sao? Em thật sự muốn dồn người thân của mình vào đường cùng sao?”

“Cái gì mà muốn hay không muốn? Cầm...” Đông cười nhạo một tiếng nói: “Anh để cho tôi hoàn toàn hiểu được, tôi hoàn toàn bất lực với nhà họ Bạch Xuyên.”

“Tôi biết chủ tịch Bạch Xuyên không tốt với em và mẹ em nhưng một cuộc sống ô mị oán hận sâu nặng như thế với cha ruột của mình, chính em cũng sẽ không vui vẻ! Kính Ngôn đã nói với tôi cậu ta hoàn toàn không muốn đối địch với em, Tự Phương cũng đã xin tôi đối tốt với em.” Cầm tận tình khuyên nhủ: “Chỉ cần bỏ qua một ít hận thù, em có thể đạt được nhiều yêu thương hơn, tại sao em lại không thử?”

Cúi mắt xuống, hàng mi cậu không ngừng lay động. Qua rất lâu, lâu đến mức Cẩm nghĩ cậu sẽ không đáp gì thì Đông mới xoay đầu lại, cười nhạt: “Anh nói đúng, bỏ qua một ít mới có thể đạt được nhiều hơn.”

Cẩm hoàn toàn không đoán được anh có thể thay đổi suy nghĩ Đông nhanh như thế, lúc này nghe thấy câu trả lời của cậu, đúng là vừa mừng vừa sợ. Trong phút chốc anh lại kích động không nói nên lời.

Đông nhìn bên mặt Cẩm, trên mặt cậu là nụ cười yêu ớt dường như đã tiêu tan không ít gông xiềng, nụ cười hiện lên dưới ánh trăng vô cùng trong sáng và rung động lòng người.

Cẩm không nhịn được áp đến, ôm mặt Đông, giữ ánh mắt cậu, trầm giọng nói: “Tôi hứa, tương lai em sẽ là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.”

Nụ cười bên miệng Đông càng thêm sâu, ngay cả ánh mắt cũng loàn loàn ý cười. Đôi mắt trong suốt luôn chứa vẻ sắc bén cũng đã hiện ra chút dịu dàng: “Đó đều là chuyện của tương lai, chỉ bằng bây giờ tận hưởng vui vẻ trước mắt!”

Cẩm dịu dàng cười nói: “Bây giờ em muốn vui vẻ thế nào?”

“Mở một chai rượu để chúc mừng thì sao?” Đông cười nhẹ hỏi.

“Không vấn đề gì!”

Cẩm vừa đáp xong đã đứng dậy nhưng lại bị Đông kéo xuống, cậu nở một nụ cười giảo hoạt: “Để tôi đi lấy đi! Miễn cho anh luyện tiếu lấy ra loại rượu ngon nhất.”

Cẩm thật lòng nói: “Đối với em, tôi không hề có nửa phần luyện tiếu.”

Lúc này Đông đã đứng dậy, nghe anh nói thế không nhịn được ngoái đầu nhìn lại. Trên mặt cậu là ý cười nhưng lại có chút cảm xúc khác, nhưng bây giờ Cẩm gần như bị vui sướng làm cho mê muội đầu óc, không nhìn ra được bất kì điều gì.

46. Thiệu Ly - Chương 46

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: Yue Yue

Cẩm thật lòng nói: “Đối với em, tôi không có nửa phần luyện tiếu.”

Lúc này Đông đã đứng dậy, nghe thấy anh nói như thế không nhịn được ngoái đầu lại. Tuy trên mặt cậu là ý cười nhưng lại có chút cảm xúc khác, nhưng bây giờ Cẩm gần như bị vui sướng làm cho mê muội đầu óc, không nhìn ra được bất kì điều gì.

“Vậy tôi đây sẽ không khách sáo, nhất định phải lấy ra chai rượu quý nhất trong quầy rượu của anh!” Đông mỉm môi cười, ý cười có chút bướng bỉnh.

Cẩm nhìn rất buồn cười, trong lòng lại có chút cảm động. Nụ cười này không biết anh đã chờ mong bao nhiêu lâu, bất an và oan ức gần đây đều như mây khói bay đi hết. Chỉ nhìn bóng dáng ai đó thôi mà lòng anh đã mềm nhũn.

Chỉ một lát sau, Đông lấy một chai champagne và hai cái ly bước đến.

Chai champagne kia không phải là loại quá kém nhưng khoảng cách với loại rượu quý nhất vẫn còn xa lắm. Cẩm nhìn lại không nhịn được cười hỏi: “Không phải em muốn lấy chai rượu quý nhất sao?”

“Đương nhiên rượu quý nhất chỉ cho một mình tôi uống, sao phải chia một nửa cho anh!” Đông híp mắt, hừ nhẹ nói.

Tuy chỉ có hai người, lại chẳng phải đang thật sự chúc mừng cái gì nhưng khi âm thanh mở rượu ‘phanh’ vang lên, có một cảm giác vui mừng men theo bọt rượu tràn lên mạnh mẽ, hai người không khỏi nhìn nhau cười.

Rót một ly cho Cẩm, trên tay Đông cũng cầm một ly.

Nhìn ly rượu đêm vàng sóng sánh, nhìn hơi nước lượn lơ bay lên, Cẩm nhẹ nhàng nói: “Có người nói, bọt rượu champagne luôn hướng về hạnh phúc...”

Đông uống một ngụm: “Chỉ cần tin tưởng, hạnh phúc sẽ đến.”

Cẩm nhìn Đông chăm chú, thâm tình hỏi: “Em có tin không?” Tôi nhất định sẽ cho em hạnh phúc, nhất định sẽ cho chúng ta hạnh phúc...

Nhìn Cẩm, Đông cười khê: “Tin.” Chỉ cần qua hôm nay có thể thoát khỏi nơi rắc rối này, có được cuộc sống của mình, đó chính là hạnh phúc...

Hai người liếc nhìn nhau, nâng ly lên chạm một cái, uống cạn ly rượu rồi cùng nhau bật cười.

Cẩm cười vui vẻ nói: “Ly rượu này xem như là ly rượu xóa sạch hận thù của chúng ta.”

“Làm gì có chuyện như thế!” Đông lại rót đầy hai ly rượu, cười nói: “Ít nhất cũng phải nghiêm túc uống hết chai rượu này mới được!”

Cầm hào phóng uống hết trong một ngụm, trên mặt anh là nụ cười mỹ mãn: “Đây là do em nói, uống hết chai rượu này, thù hận của chúng ta xem như đã tính xong, em cũng không thể tức giận tôi nữa.”

“Tôi sẽ không tức giận với anh nữa...”

Giọng Đông càng lúc càng mơ hồ, hình bóng cũng càng lúc càng không rõ. Chỉ mới hai ly thôi thì sao lại say được? Cầm dùng sức lắc đầu, dùng sức mở to mắt muốn nhìn rõ người trước mắt anh một chút, nhưng nhìn sao cũng không đủ...

Nhanh chóng ôm lấy người phía trước vào lòng, dùng môi thưởng thức cánh môi có cùng hương vị với mình. Anh thấy môi mềm kia có chút chần chừ, sau đó liền đáp lại...

Sâu trong cơ thể ấy cũng mở ra, Cầm chỉ thấy cả người anh rất kích động. Khi anh tiến vào, nơi ấy như một vòng xoáy, trái tim và cơ thể đều không tự chủ được tăng tốc lên...

Tiếp theo hết như một giấc mơ đẹp. Anh thỏa sức nắm giữ, xâm nhập và người anh yêu cũng dùng hết sức đáp lại. Tuy ý thức của anh không rõ lắm nhưng cảm xúc khi cơ thể quấn lấy nhau, tình xúc mãnh liệt bên trong và tiếng ngậm nga tuyệt diệu đã khắc sâu trong đầu anh rất rõ ràng...

Đến khi anh hoàn toàn tỉnh táo, đúng là ở trong phòng Đông nhưng bên cạnh anh... Chính là... Chúc Hương!

Anh thấy Chúc Hương nắm chặt, vẻ mặt thẹn thùng cúi đầu lộ ra đôi vai trắng nõn cùng với cằn cổ trần đầy dấu vết sau khi yêu đương mãnh liệt. Cầm trợn ngược mắt, thật không thể tin những gì anh đang thấy.

Trong mắt Chúc Hương tràn ngập nước, khẽ nhìn, nhỏ giọng gọi: “Cầm...”

“Tại sao cô lại ở đây?” Cầm lập tức tỉnh táo lại, thoáng chút đã hiểu, giọng anh như tảng băng: “Đông đâu? Em ấy ở đâu? Hai người các người đang chơi trò gì?”

Nháy mắt một cái, những hạt nước mắt của Chúc Hương liền rơi xuống, cô ta oan oan ức ức nói: “Hôm qua em đến tìm anh, anh... Anh... Anh...” Nói liên tục ba chữ ‘anh’ rồi lại không nói nên lời. Cô ta cắn môi có chút rụt rè và chờ mong nhìn Cầm.

Cầm không hề cử động, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta.

“Mặc dù do anh say, mới...” Chúc Hương ngừng lại, đầu cúi xuống, sau đó đau khổ nói: “Chuyện này là em cam tâm tình nguyện, em không hối hận, anh coi như chuyện này chưa từng xảy ra đi!”

“Làm gì có chuyện dễ dàng như thế!” Cẩm cuối cùng cũng lên tiếng, vẫn không có chút tình cảm nào: “Đồng đâu? Tôi hỏi cô Đồng ở nơi nào?”

47. Thiệu Ly - Chương 47

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

“Làm gì có chuyện dễ dàng như thế!” Cuối cùng Cẩm cũng lên tiếng, vẫn không hề có chút tình cảm nào: “Đồng đâu? Tôi hỏi cô Đồng đang ở đâu?”

“Anh ta đi rồi.” Chúc Hương ngẩng đầu lên nhìn Cẩm: “Anh ta đi mà không hề lưu luyến chút nào, anh ta hoàn toàn không có chút tình cảm nào với anh! Anh có biết anh ta vui vẻ bao nhiêu khi nghe thấy mình có thể rời bỏ nơi này không? Anh ta vội vã đến mức nào anh biết không?”

Sự thật diễn ra trước mắt anh, Cẩm không cần nghĩ cũng biết nhưng... Sao cậu lại có thể làm như thế? Vì tự do của mình mà cậu có thể hào phóng đẩy một người phụ nữ vào lòng anh... Rốt cuộc người này có tim hay không?!

Cẩm nghiêng răng, trừng mắt nhìn Chúc Hương: “Tôi chỉ hỏi cô, em ấy ở đâu?”

“Anh ta hoàn toàn không thương anh, anh còn tìm anh ta để làm gì? Cẩm, em thật lòng yêu anh, từ lần đầu nhìn thấy anh em đã yêu anh. Em có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì, thật đấy...”

“Chúc Hương, cô thật sự tình nguyện làm bất cứ chuyện gì vì tôi sao?” Cẩm đột nhiên cười nói.

“Thật, em có thể chứng minh!” Chúc Hương vỗ ngực mình, vội vàng chứng minh cho anh thấy.

“Tôi sẽ có cô cơ hội để chứng minh.” Trong mắt Cẩm lóe ra chút ánh sáng, lạnh nhạt nói: “Chính là tìm Đồng trở về đây!”

Chúc Hương ngăn người trong chốc lát sau đó la lên: “Không!”

“Chúc Hương, đây là cơ hội duy nhất của cô.” Giọng điệu của Cẩm chính không thể bàn cãi, sau đó anh lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài, bây giờ nơi này không phải là nơi cô có thể ở.” Đường nhiên, mãi mãi cũng không phải.

Bất được một tia hi vọng trong lời nói của Cẩm, vẻ mặt Chúc Hương thay đổi vài lần, cuối cùng đáp: “Em sẽ mang Đồng trở về.”

Chờ sau khi Chức Hương rời khỏi, Cẩm chậm rãi, thong thả đi đến ban công, kéo cửa ra nhìn xuống, đếm trải tối qua của hai người vẫn còn đó, áo tắm với vạt áo xốc xếch nằm ở một chỗ, rượu trong chai vẫn còn một nửa, ly rượu đã lăn đến một góc xa.

Nhớ lại từng li từng tí chuyện đêm qua, Cẩm nắm chặt tay, híp đôi mắt hừng hực ánh lửa...

Có vài người hoàn toàn không biết quý trọng là gì, vậy thì... Dứt khoát không cho bất kì cái gì...

=====Phân cách tuyến cute=====

Chưa đến nửa ngày, Đông đã bị bắt về nhà họ Cẩm. Người thì hôn mê, trên người không có vết thương, đôi mày của cậu hiếm có lúc dãn ra.

Hắn vẫn chưa biết mình đã bị bắt về nhà họ Cẩm! Cẩm lạnh lùng nở nụ cười. Đuổi tất cả mọi người ra ngoài, sau đó anh lấy bình nước lạnh hắt lên mặt cậu.

Nhìn tròn mắt chuyển từ mờ mịt đến khi tỉnh táo, đến không thể tin rồi khi thấy anh liền nhanh chóng co rút lại...

Cẩm nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đông, không nghĩ tới chúng ta gặp lại nhau nhanh thế đúng không!”

Hiển nhiên Đông vẫn không biết đáp lại như thế nào, ánh mắt cậu nhìn Cẩm có vài phần khó hiểu nhưng cũng chỉ trong chớp mắt.

Cậu gạt nước trên mặt xuống, thản nhiên hỏi: “Chức Hương bán đứng tôi?”

Cẩm nhẹ nhàng lắc đầu, có chút chế nhạo và thương hại nói: “Sao mỗi lần em tìm người hợp tác đều bán đứng em? Xem ra vấn đề là ở chỗ em rồi!”

Đông hít sâu hỏi: “Anh muốn thế nào?”

Cẩm khoanh tay trước ngực, vẫn duy trì bộ dáng nhàn nhã: “Tạm thời vẫn chưa quyết định. Nếu em muốn giải thích gì về chuyện này thì có thể nói, cho tôi tham khảo chút.”

Đông nghĩ ngợi, lại không định giải thích: “Tôi thấy Chức Hương thật lòng yêu anh.”

Cẩm lạnh lùng cười nói: “Ngay cả chuyện này em cũng nhận ra được, vậy tại sao em lại không nhận ra tôi cũng thật lòng yêu em vậy?” Sau đó mặt anh biến sắc, giọng nói tăng thêm vài phần hận ý: “Em biết rõ, nhưng vẫn đẩy cho tôi một người phụ nữ tôi không yêu. Sao em có thể làm thế với tôi? Cuối cùng thì em có... Hay là không có trái tim?”

Đông mím môi, hình như đang muốn giải thích cho bản thân: “Hình như anh quên chúng ta bắt đầu từ một giao dịch...”

“Chỉ vì một sai lầm khi bắt đầu mà em có thể lấy đó để xem thường chân tình của tôi? Có thể giẫm đạp lên tình cảm của tôi như một chuyện hiển nhiên sao?” Cẩm gật gật đầu, giận quá hóa cười: “VẬY mà tôi còn tin tưởng em... Sẽ vui vẻ thật lòng với tôi...”

“Tôi thật lòng muốn...” Đông cup mắt xuống, trên mặt cậu không có biểu cảm gì: “Những gì hôm nay tôi làm chính là những gì tôi thật lòng muốn...”

“Thật lòng của em...” Cẩm suy nghĩ nửa ngày mới hiểu được, giọng anh lại run rẩy: “Thoát khỏi tôi, đẩy Chức Hương cho tôi... Là những gì trong lòng em muốn sao?”

“Phải.” Đón lấy ánh mắt của Cẩm, Đông không hề do dự: “Đây chính là thật lòng của tôi.”

Cẩm chỉ cảm thấy lửa trong ngực anh đã lan ra toàn cơ thể, trong đầu ‘oanh’ một tiếng, không nói gì nữa thuận tay cầm lấy thắt lưng trên giường, hung hăng đánh lên người Đông.

48. Thiệu Ly - Chương 48

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Cẩm cảm thấy lửa trong ngực anh lan ra toàn thân, trong đầu ‘oanh’ một tiếng, không nói gì nữa thuận tay bắt lấy dây thắt lưng trên giường, hung hăng đánh lên người Đông.

Một cái rồi lại một cái, Đông vẫn thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, không có một chút biểu cảm nào như là thắt lưng đó không phải đang đánh lên người cậu.

Đánh không đến vài cái Cẩm liền ngừng tay, áo sơ mi màu trắng trên người Đông bị nước hắt lên ẩm ướt gần như trong suốt hoàn toàn, không che được những vết sưng đỏ ửng. Tay Cẩm nâng lên thật cao nhưng cuối cùng vẫn không đánh xuống...

Lòng đau muốn chết, lại thương cậu đến đòi mạng. Rõ ràng anh tức giận như thế, tức đến muốn phá hủy cậu, hung hăng nhục nhã cậu nhưng chỉ cần nhìn thấy vài vết thương đến máu cũng chưa chảy mà anh đã đau lòng...

Bực tức bản thân quá vô dụng, Cẩm dùng sức quăng thắt lưng qua một bên. Nhưng ngẫm lại, dùng tay như thế anh không cam lòng. Nhìn thấy lọ thuốc nhỏ trên bàn, tầm mắt anh liền không rời nó được, đó là thứ anh lấy được sau khi Chức Hương thừa nhận tất cả, cũng chính là thuốc tối qua cậu bỏ trong rượu anh...

Đông nhìn theo mắt Cẩm nhìn thấy thuốc kia, cơ thể không nhịn được run lên. Tất nhiên cậu nhận ra lọ thuốc kia, xoay đầu nhìn về mặt Cẩm... Có một sự sợ hãi chậm rãi dâng lên trong mắt cậu...

Cẩm cầm lấy lọ thuốc, lòng anh càng hận. Anh cắn răng mở lọ thuốc, cười u ám nói: “Đêm qua em để cho tôi làm một con ngựa đực, hôm nay tôi cũng nên đáp lễ cho em một chút.”

“Không...” Đông lui ra sau, trong mắt có cầu khẩn rõ ràng: “Cẩm, đừng đối với tôi như thế...”

“Đừng đối với em như thế?” Cẩm không nhịn được phát tiết: “Đây không phải là chuyện em đã làm với tôi sao? Lợi dụng tình cảm và sự tin tưởng của tôi đối với em làm ra những chuyện như thế với tôi?”

Không biết Đông có nghe được lời của Cẩm hay không, cậu chỉ lùi ra sau, nhỏ giọng lầm bầm: “Không cần... Thật ghê tởm...”

Nghe cậu nói thế Cẩm càng tức điên lên, tức đến mức anh cảm thấy hai bên thái dương nhảy lên thành thạch, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh mạch máu mình vỡ tung: “Em cũng cảm thấy nó ghê tởm sao? Vậy em có nghĩ đến cảm nhận của tôi không? Em có nghĩ đến cảm giác của tôi vừa tỉnh dậy đã thấy một người phụ nữ khác nằm trên giường tôi không?”

Vừa nhắc đến việc này, Cẩm hoàn toàn không thể khống chế được mình, cũng không muốn khống chế. Vừa quyết tâm xong, anh nắm cầm Đông, đổ thuốc vào.

Tuy là Đông không ngừng giãy dụa nhưng cậu bị chặn, cả tay và chân đều bị trói lại, hơn một nửa thuốc vẫn đổ vào miệng cậu. Cậu cố gắng muốn nôn ra nhưng lại bị Cẩm nắm mũi, cuối cùng vẫn uống vào không ít.

Cẩm xác định Đông đã uống thuốc xong mới buông cậu ra, ngồi bên giường lạnh lùng nhìn cậu.

Thuốc kia chỉ cần vài giọt đã có tác dụng, Đông uống gần nửa lọ, không mất bao lâu đã thấy hiệu quả. Hai má cậu hồng đỏ như bị thiêu đốt, cơ thể cũng không khống chế được bắt đầu vặn vẹo, ánh mắt trở nên mê mang.

Tuy Đông không cảm thấy đau đớn nhưng đây là thứ không liên quan gì đến việc cậu bị chậm cảm giác. Đây là thuốc kích thích, tình dục từ trong cơ thể sinh ra, với cậu mà nói thật sự quá mức mãnh liệt.

Cậu nhìn Cẩm, lã chã muốn khóc: “Cẩm... Tôi rất khó chịu...”

Cẩm chỉ lạnh lùng nhìn, nửa ngày cũng không để ý đến cậu. Qua một lúc lâu, Đông hoàn toàn không chịu nổi sự khống chế của dục vọng, nhỏ giọng khóc nức nở, ánh mắt ướt át đã mất đi tiêu cự, phạm vi vặn vẹo cơ thể càng ngày càng rộng. Bởi vì cậu giãy dụa quá mạnh nên cổ tay và mắt cá chân hằn lên vết dây trói rõ ràng.

Cầm lạnh giọng hỏi: “Có cần tôi giúp em tìm phụ nữ? Hay vẫn là đàn ông?”

Đông ngẩng đầu, ánh mắt không thể tin nhìn Cầm. Về mặt Cầm vẫn không có dấu hiệu thả lỏng.

Cắn răng một cái, ý thức tỉnh táo còn lại khiến cậu bật thốt lên câu từ chối: “Không cần ai cả... Anh ra ngoài đi...”

“Thật sự không cần hả? Tôi lấy kinh nghiệm của người từng trải khuyên em, vẫn là nên phát tiết ra mới tốt.” Ý châm biếm trong lời nói lạnh lùng của Cầm rất rõ ràng.

Toàn thân Đông đỏ hồng như tôm luộc, mái tóc ướt đầm dính trên trán cậu, ánh mắt rực lửa dục vọng chỉ còn một chút ánh sáng lí trí mỏng manh.

Đông lăn tới cuối giường, nâng người lên dùng sức đung mạnh đầu vào chân giường. Cầm vừa nhìn thấy tim cũng sắp ngừng đập, may mắn anh đứng gần, dùng sức đẩy ngã Đông, thái dương chỉ lướt qua chân giường. Dù thế, anh cũng đã bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Thấy Đông lại loạng choạng muốn đứng lên đung đầu vào, làm sao Cầm có thể để cậu đứng lên. Anh ôm cổ cậu, mạnh mẽ ép chặt, cởi bỏ trói buộc toàn thân cậu xong hai tay liền chạy đến nơi có thể giải tỏa dục vọng cho cậu.

Không rõ là do cuối cùng dục vọng cũng được giảm bớt hay một phần lý trí còn lại trong đầu cậu đã biến mất, Đông trở tay ôm lấy Cầm, cả người dán trên người anh phát một tiếng thở dài thỏa mãn.

Nghe được tiếng thở dài kia, kiên trì của Cầm nhanh chóng cạn sạch, chỉ biết chăm sóc thỏa mãn cho dục vọng của người dưới thân anh. Thật vất vả chờ cho tác dụng của thuốc mất hết cũng đã đến nửa đêm.

Cầm rửa sạch cơ thể Đông xong liền ôm cậu đến phòng mình, kiểm tra cẩn thận vết thương của thất lưng trên người cậu, vết dây trên cổ tay và mắt cá chân. May mắn vẫn chưa xước da, cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần thoa lên một ít thuốc tan máu bầm sẽ không sao.

Cầm ngồi trên ghế nhìn về mặt cậu khi ngủ, anh khẽ thờ dài: “Em biết không? Lần này em thật sự đã làm tổn thương tôi rất nhiều...”

49. Thiệu Ly - Chương 49

Edit by Tiểu Ma Bạc Hà

Cầm ngồi trên ghế nhìn về mặt cậu khi ngủ, anh khẽ thờ dài: “Em biết không? Lần này em đã tổn thương

tôi rất nhiều...”

Anh đốt một điếu rồi lại một điếu thuốc, thẳng đến khi ánh nắng chiếu sáng rực rỡ, điếu thuốc cuối cùng trên tay Cẩm mới bị dập tắt. Giọng anh trở lại lạnh lùng thâm trầm: “Nếu tôi cho em trái tim, cho em tình yêu em đều không cần, vậy thì em cứ không cần đi! Bắt đầu từ bây giờ, em cứ là một người làm thấp kém trong nhà này đi!”

Cẩm gọi tiểu Mộ vào, tiểu Mộ đã dọn dẹp phòng của Đông xong từ sớm, vừa vào đã thấy Đông vẫn còn ngủ say sưa liền hỏi: “Bây giờ đưa Đông Sơn thiếu gia về phòng của anh ấy sao?”

“Không cần.” Cẩm bình thản nói: “Đi dọn dẹp lại một phòng của người giúp việc cho cậu ta, sau này cũng không cần phải gọi cậu ta là thiếu gia nữa.”

Tiểu Mộ há hốc miệng, một lúc sau mới kịp phản ứng: “Cơ thể Đông Sơn thiếu gia vẫn chưa hồi phục lại như cũ...”

Cẩm hừ một tiếng: “Đã có sức chạy trốn rồi, cậu còn lo cho cơ thể cậu ta làm gì?”

“Nhưng mà Đông Sơn thiếu gia anh ấy...”

Cẩm lạnh lùng cắt đứt lời của tiểu Mộ: “Cậu ta hoàn toàn không thích làm một thiếu gia, chẳng kể tôi phải đi cầu xin cậu ta sao?”

“Thật ra anh Đông Sơn là một người tốt...” Tiểu Mộ cúi đầu, tuy đã sửa lại xưng hô nhưng vẫn chứa đầy tôn kính như cũ: “Mặc dù có lúc anh ấy bày ra một ít tính cách nóng nảy nhưng chưa bao giờ làm khó dễ tôi. Sau khi anh ấy biết chuyện cô nhi viện bị thiếu tiền vì việc tu sửa, cách ngày viện liền nhận được một số tiền quyên góp vô danh. Tôi nói với anh ấy mấy bạn nhỏ trong viện không có mấy tính để dùng, không bao lâu sau có một công ti quyên tặng một số lớn mấy tính... Anh Đông Sơn thật sự rất dịu dàng, chỉ là anh ấy không có thói quen để người khác biết.” Tiểu Mộ ngẩng đầu, dùng vẻ mặt cầu khẩn nhìn Cẩm: “Thiếu gia, anh ấy làm như vậy nhất định có nguyên nhân...”

Không để tiểu Mộ nói hết, Cẩm lạnh nhạt nói: “Phòng dọn xong liền dẫn cậu ta qua đó. Nói với Diên Thôn tùy tiện sắp xếp cho cậu ta một công việc.” Anh nhìn thoáng qua người vẫn còn say ngủ, nói tiếp: “Ngày mai bắt đầu làm việc.”

Cẩm nói là ‘tùy tiện sắp xếp một công việc’ rất thoải mái nhưng Diên Thôn nghe ‘ngày mai bắt đầu làm việc’ liền biết chuyện này không thể tùy tiện một chút nào.

Trước tiên phải đến chỗ Cẩm hỏi ý một chút: “Không được phép ưu tiên cậu ta, không thể để cho cậu ta nhàn rỗi, không cho gán mấy điều hòa trong phòng để cậu ta hưởng thụ. Nhưng nhà họ Cẩm cũng không thể khắt khe với người làm.”... Câu cuối cùng ấy, chẳng phải đang luyện tiếc đấy thôi!

Không được phép ưu tiên quá đáng là để tránh những người làm khác nhìn cậu không vừa mắt sẽ bắt nạt cậu, không thể nhàn rỗi là tránh cho cậu quá nhàm chán, không cho gấn máy điều hòa ở phòng cậu là để cho cậu ra ngoài vận động phơi nắng chút. Tròng lòng Điền Thôn đã biết rõ, chọn ra một công việc để giao cũng không dễ.

Không đúng, đã có sẵn một công việc rất tốt là chăm sóc tốt cho con mèo được yêu thương nhất nhà họ Cẩm, nữ vương Chiêu Tài.

Đối với người quá thất thường, cuộc sống có tính chất quy luật bắt buộc tốt hơn nhiều cuộc sống được che chở. Không bao lâu, bệnh của Đông đã khỏi hẳn, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều, làn da phơi nắng nên hơi đen, cơ thể cũng rắn chắc lên chút, nhìn thấy cũng khiến người ta yên tâm hơn.

Nhưng tinh thần của Đông tốt lên, cuộc sống lại không được yên ổn.

Trong phòng khách, Chúc Hương ngồi bên cạnh Cẩm khóc nức nở, Đông đứng ở bên dưới, vẻ mặt vô vị.

“Là cậu để cho mèo của Chúc Hương chạy mất?” Cẩm hỏi.

“Trách nhiệm của tôi là chăm sóc tốt cho Chiêu Tài, con mèo kia muốn bắt nạt Chiêu Tài, tôi chỉ dọa nó một chút, ai biết được cửa bên không có đóng, nó bỏ chạy.”

“Cậu dọa nó thế nào?” Cẩm lại hỏi.

“Ném ra mấy viên pháo.” Đông lại đáp rất tự nhiên.

Cẩm nhin cười hỏi lại: “Cái đó mà cũng gọi là dọa ‘một chút’ hả?”

Đông rất nghiêm túc trả lời: “Tôi đã rất chú ý để không rơi lên người nó.”

Cái này đúng là thủ hạ lưu tình! Nếu không phải có Chúc Hương ngồi bên cạnh chắc Cẩm đã cười ra tiếng, bây giờ chỉ có thể nhin xuống, quay đầu qua an ủi Chúc Hương: “Điền Thôn đã cho người đi tìm, chắc là rất nhanh sẽ tìm được.”

Chúc Hương không nghĩ tới Cẩm chỉ nói như thế là xong, đến khóc cô ta cũng quên, mở to hai mắt chỉ vào Đông nói: “Vậy anh ta... Cứ bỏ qua như vậy sao?”

“Đúng là tôi cho cậu ta chăm sóc Chiêu Tài, việc này cũng không thể nói là Đông làm sai.” Cẩm dịu dàng nói: “Nếu thật sự không thể tìm lại thì cô đi chọn một con mèo nhỏ nuôi đi!”

“Con mèo kia theo em năm năm, giống như người thân của em, cứ như vậy bị đuổi đi...” Mắt Chúc Hương

đỏ hồng, cô ta không muốn bỏ qua dễ dàng.

50. Thiệu Ly - Chương 50

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

“Con mèo kia theo em năm năm, giống như người thân của em vậy, cứ như thế bị đuổi đi...” Ánh mắt Chúc Hương hồng hồng, không hề có ý định bỏ qua dễ dàng.

Cầm luôn thấy phiền với mấy chuyện nhỏ nhặt như lông gà vỏ tỏi này, nếu con mèo bỏ chạy không phải là mèo của Chúc Hương, anh cũng lười phải giải quyết, bây giờ anh đã bắt đầu mất bình tĩnh: “Tôi đã nói với cô phải trông coi mèo của cô cho cẩn thận từ sớm, đừng để nó đến chọc vào Chiêu Tài!”

Chúc Hương lập tức ngừng tiếng khóc nức nở, vẻ mặt oán hận nhìn Cầm.

Sắc mặt Cầm vẫn không đổi: “Chuyện này dừng ở đây, tất cả đều giải tán đi.” Nhìn thấy Đông cũng muốn cất bước đi, anh liền bổ sung: “Đông, cậu ở lại.”

Mọi người đều đi hết Cầm mới hỏi: “Sao cậu lại cố ý dọa mèo của Chúc Hương?”

“Con mèo đó khiến người ta ghét giống hệt chủ của nó!” Đông mím mím môi, lười biếng chậm rãi đáp, hoàn toàn không có một chút bộ dáng đang báo cáo với ông chủ.

Cầm cũng không để ý mấy chuyện này, anh khẽ cười: “Đúng là như thế.” Sau đó lại nghiêm mặt nói: “Nhưng đó là mèo của Chúc Hương.”

“Nếu không phải là mèo của cô ta tôi cũng không rảnh vậy đâu!” Đông nhướng mày, giọng nhanh chóng lạnh xuống: “Nợ nần bán đứng tôi của Chúc Hương tôi vẫn chưa tính với cô ta đấy! Đuổi có một con mèo của cô ta là tôi đã quá khách sáo rồi.”

Cầm lắc đầu bất đắc dĩ: “Con mèo kia cô ấy nuôi năm năm, theo như cô ấy nói, cũng giống như người thân của cô ấy vậy.”

“Tôi cũng đâu có chặn đường chạy của con mèo đó, nếu tình cảm tốt như thế sao nó lại chạy ra ngoài? Rõ ràng đó là hướng ngược lại với chỗ Chúc Hương.”

Cầm thở dài, nói: “Con mèo Ba Tư đó là mèo nhà, đến đầu đường cậu nghĩ nó sẽ sống thế nào?”

Đông cụp mắt xuống, một lúc lâu không lên tiếng, sau đó chậm rãi nói: “Thích ứng với hoàn cảnh là bản năng của động vật, nếu nó thật sự muốn sống tất nhiên có thể sống sót...”

Nhận ra cảm xúc của Đông trong lời nói, nhớ đến thân thể và vài lần cậu bị bán đứng, đường đường là chủ tịch một tập đoàn, bây giờ lại là một tên chăm sóc mèo, làm sao Cẩm còn có thể trách cứ cậu nữa. Lại nói, trong chuyện này, Cẩm cũng không có ý trách cậu.

“Có muốn đến Hội Tam Hoàng làm việc không?” Cẩm hỏi.

Để cho cậu đến Hội Tam Hoàng, tất nhiên cậu sẽ không còn là người làm ở nhà họ Cẩm, anh hỏi như thế cũng xem như là đầu hàng.

Đáng tiếc Đông không thêm cảm kích, ngược mắt lên, cậu lạnh lùng mĩa mai: “Đây là mệnh lệnh của ông chủ anh sao? Tôi nên làm gì? Tiểu nhân xin tuân mệnh? Hay là quỳ lạy ta ơn anh?”

Không phải Cẩm không biết tức giận nhưng có lẽ do anh trân trọng tình cảm, luôn dễ dàng tha thứ cho Đông. Nhưng, nhớ đến tại sao hai người lại biến thành tình trạng này... Cái cảm giác đau đớn khi bị phản bội từ dưới đáy lòng anh dâng lên... Người như thế, hoàn toàn không xứng để người khác tốt với cậu!

Mấy câu của Đông dễ dàng gọi ra một mặt lạnh lùng ác liệt của Cẩm: “Không muốn thì cứ tiếp tục làm người nuôi mèo của cậu đi! Mèo của Chúc Hường là do cậu dọa chạy mất, cậu phụ trách tìm nó trở về, nếu trong vòng ba ngày không tìm về được...” Anh còn có thể làm gì cậu đây? Nhưng mà lời này cũng không cần phải nói, trực tiếp ‘hừ hừ’ hai tiếng để kết thúc.

Uy hiếp này hoàn toàn không có tác dụng đối với Đông, nghe thấy có thể ra ngoài tìm mèo, trong đầu lại bắt đầu xoay chuyển.

“Đừng nghĩ cách bỏ trốn, tôi đã gắn chip theo dõi lên người cậu.” Một câu của Cẩm dễ dàng đánh vỡ giấc mộng của Đông.

Đông nghe xong quả thật không thể tin nổi, thở hổn hển hỏi: “Anh xem tôi là cái gì? Thú nuôi của nhà họ Cẩm sao?”

Hiếm khi thấy Đông xúc động lớn như thế, Cẩm mừng rỡ cười ra tiếng, sau đó sắc mặt trầm xuống: “Thú nuôi của nhà họ Cẩm chỉ có thể bị dọa chạy mất, chưa từng tự bỏ trốn, cậu... Còn không bằng thú nuôi!”

Đông nhìn Cẩm chòng chọc, trong mắt như đang đốt hai ngọn lửa.

Cẩm giữ thái độ nhàn nhã ngồi xuống, uống một ngụm trà chậm rì rì, nói: “Cậu có thể ra ngoài! Nhớ cho kỹ, cậu không thể so sánh với con mèo kia, nó chưa bao giờ chạy trốn.”

Đông tức giận đến mức đá cửa đi ra ngoài, Cẩm lại thoải mái cười ha hả.

Điền Thôn đứng ở một bên rất là bất đắc dĩ với hai người này, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hít một hơi.

“Sao vậy? Ông có ý kiến?”

“Tôi không dám.” Điền Thôn lắc đầu, sau đó lại nói: “Tâm trạng của cậu Đông Sơn vừa mới tốt lên, mấy ngày nay cả người nhìn cũng có chút tinh thần, bây giờ lại không biết sẽ tiếp tục buồn bực trong bao lâu...”

Điền Thôn biết Cẩm không xem Đông là người làm thật sự, xử lí lần này chẳng qua cũng chỉ vì hờn dỗi cho nên trước mặt Cẩm ông vẫn gọi là ‘cậu Đông Sơn’.

Đúng là Điền Thôn vừa nói xong Cẩm liền buồn bực, không khỏi hối hận anh nhất thời tức giận mà thuận miệng nói dối. Chẳng lẽ bây giờ lại đến chỗ Đông thừa nhận anh chỉ gạt cậu, hơn nữa... Cẩm nhận ra ý định chạy trốn của Đông vẫn chưa bị cắt đứt, cứ để cậu nghĩ như thế đi cũng tốt.

Cẩm phiền lòng hất tay: “Mấy ngày tiếp theo trông chừng cậu ta nhiều một chút.”

~Hết chương 50~

51. Thiệu Ly - Chương 51

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Cách một ngày thì mèo của Chức Hương đã được tìm về. Rốt cuộc vẫn là mèo nhà, dù có chạy cũng không chạy xa, núp ở một góc cách nhà không xa run rẩy đến đáng thương.

Mèo cũng là do Đông tìm về, cậu định dọa nó chạy mất một lần nữa nhưng nhớ tới lời Cẩm: “Con mèo kia là mèo nhà, cậu nghĩ nó sẽ sống thế nào ở ngoài đường?” cậu vẫn không thể tàn nhẫn được nên bế mèo về.

Đông đưa mèo về lại không thấy Chức Hương có chút cảm kích nào, ngược lại cô ta mang vẻ mặt chán ghét mèo quá bản, không cho Đông ôm đến gần mình.

Đông để mèo ở trước cửa nơi ở của chị em Chức Hương, chắc là biết chủ của nó không vui, con mèo kia không dám vào cửa mà lại kêu meo meo đi vòng vòng dưới chân Đông.

Dù sao cậu cũng đã tìm được mèo, Đông cũng lười phải quan tâm nữa, chào một tiếng liền xoay người bước đi. Không biết có phải do sáng nay Đông cho Chiêu Tài ăn nên trên người có mùi hương của thức ăn

cho mèo hay không, con mèo Ba Tư đi vẫn cứ đi theo cậu. Chúc Hương tức giận đến toàn thân run lên, lại càng thêm hận Đông thấu xương.

Đông đi một khoảng xa con mèo kia vẫn đi theo, Đông dừng lại đuổi mà nó cũng không đi, chỉ vòng tới vòng lui quanh chân cậu, lại đưa móng vuốt đẩy đẩy ổng quần không ngừng kêu meo meo.

Cậu nghĩ chắc là nó đói bụng nên đành phải lấy thức ăn cho nó ăn. Chiêu Tài vốn đang nằm lười biếng dưới bóng cây, vừa thấy con mèo đi sau Đông liền giơ nanh múa vuốt tấn công tới, Đông nhanh tay lẹ mắt một tay bắt lấy nó.

Chiêu Tài lơ lửng giữa không trung nhưng vẫn không nhịn được kháng nghị lại, Đông búng trán nó một cái, nói: “Đừng có đuổi nó đi nữa, anh không muốn phải đi tìm mèo giữa trưa nắng đâu!”

Dường như Chiêu Tài có thể nghe hiểu được, nó thu lại móng vuốt, cúi đầu nhìn Đông meo meo hai tiếng. Đông chọt trán nó một cái, cười nói: “Thật ngoan.”

Đông thả Chiêu Tài ra, Chiêu Tài liền vòng hai vòng quanh chân cậu như đang xem xét, sau đó nó nhìn con mèo kia đe dọa vài tiếng rồi nhảy lên người Đông, đặc ý nằm xuống.

Đông cũng hết cách với nó, lấy thức ăn cho con mèo kia ăn xong, cậu đang định giao nó cho Điền Thôn đưa đi tiệm thẩm mỹ chó mèo để tắm thì Nhã Ngạn đi đến.

Trong tay Nhã Ngạn cầm một cái roi luyện thú*, cậu ta gọi tên con mèo, dường như con mèo kia rất sợ, nó trốn sau chân Đông, làm thế nào cũng không chịu ra ngoài.

() Roi luyện thú: Loại roi mà người huấn luyện, thuần phục mấy con thú dữ hay cầm, thường thấy trong rạp xiếc. Chất liệu thường là roi da hoặc roi sắt.*

Nhã Ngạn cảm thấy rất mất mặt, cậu ta cầm dây roi lên đánh đến chỗ con mèo, Đông đưa tay lên cản, roi sắt liền đánh lên cánh tay cậu.

“Cậu muốn làm gì?” Đông nhú mày hỏi.

“Đó là con mèo của chị tôi, nó không nghe lời tất nhiên tôi phải dạy dỗ nó.” Nhã Ngạn nói như chuyện đương nhiên.

“Thì ra cậu dùng cách này để dạy dỗ nó, bảo sao nó không chịu theo cậu trở về.”

“Dạy dỗ mèo của chị tôi như thế nào là chuyện của chúng tôi, anh không cần phải quan tâm!”

Nhã Ngạn vừa nói, tay cũng không ngừng lại, cổ tay nâng lên, roi sắt lại đánh tới người con mèo, con mèo kia sợ đến mức trốn đến một góc, nhỏ giọng kêu oai oái.

Nhã Ngạn nhắc chân đuổi theo nhưng bị Đông cản lại, nói: “Mèo vừa đem về rất bẩn, lại không biết có bị chết hay rận gì không. Cậu nói với chị cậu, chờ một lát nữa tắm sạch sẽ xong sẽ có người đưa nó trở về.”

Đông không muốn gây chuyện, chỉ tiếc là Nhã Ngạn không muốn bỏ qua như vậy: “Mèo cũng giống như trẻ con, nên dạy dỗ thì phải dạy dỗ, chỉ một chuyện như ăn loạn thức ăn của người khác cho cũng đủ để nó phải chịu phạt thật nặng rồi.”

Nhã Ngạn đẩy Đông ra, bước từng bước đến gần con mèo Ba Tư, không biết có phải do con mèo kia sợ bị phạt hay không, nó không dám trốn nữa, chỉ không ngừng lui vào trong góc.

Dù sao đó cũng là mèo của người ra, Đông thuyết phục chính mình không nên quan tâm nữa, xoay người bước đi. Con mèo kia đột nhiên phát ra tiếng kêu thật nhỏ, Đông không nhận được quay đầu lại, chỉ thấy cặp mắt hổ phách kia như đang nhìn cậu, trong mắt có nồng đậm sợ hãi và chờ mong.

Giống hệt một cảnh tượng trước kia, chỉ khác là bị ép lùi vào trong góc kia là một cậu bé, cũng dùng ánh mắt sợ hãi và chờ mong như thế nhìn người xung quanh, nhưng cậu bé kia không chờ được người tốt bụng nào vươn tay ra giúp đỡ... Cậu bị chặn trên giường, tay chân bị trói chặt, miệng bị nhét vải bố, nhận tra tấn hết lần này đến lần khác... Đau đớn đến mức không thể nói thành lời...

Đôi mắt Đông mất đầu trở nên u ám, lúc Nhã Ngạn giơ tay lên, cậu dùng sức đánh lên người cậu ta.

“A...” Nhã Ngạn hét lên đau đớn.

Đông đứng một bên thờ ơ nhìn... A, thật là không khéo, cánh tay của Nhã Ngạn đụng vào hòn non bộ trong vườn, hẳn đã bị gãy xương...

52. Thiệu Ly - Chương 52

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Đông đứng một bên thờ ơ nhìn... A, thật là không khéo, cánh tay Nhã Ngạn đụng trúng hòn non bộ trong vườn, hẳn đã bị gãy xương...

=====Phân cách đây=====

Cầm xoa trán, hỏi: “Chuyện này là thế nào?”

“Tôi bị Chiêu Tài làm vướng chân, kết quả là không cẩn thận đụng vào Nhã Ngạn thiếu gia...” Đông cụp mắt, vẻ mặt hối lỗi: “Lại không biết tại sao Nhã Ngạn thiếu gia lại đứng lúc đứng ở đó, chắc là đang muốn ôm mèo của Chúc Hương tiểu thư về!”

“Cậu tìm được mèo sao lại không đưa đến chỗ của Chúc Hương?” Giọng Cẩm có chút oán trách.

“Ban đầu cũng muốn đưa qua đó, chỉ là con mèo kia cực kì bẩn, nghĩ lại cũng là do tôi không cẩn thận dọa chạy mất nên tôi định cho nó ăn no, tắm sạch sẽ rồi mới đưa cho Chúc Hương tiểu thư. Chắc là Nhã Ngạn thiếu gia đau lòng cho con mèo nên mới không muốn đợi mà chạy tới, cũng trách tôi, chỉ lo cho con mèo nên không thấy Nhã Ngạn thiếu gia đứng phía sau.” Đông càng nói càng tự trách mình, gần như là hận không thể đổi người bị gây tay là mình.

Chúc Hương đứng trước mặt Cẩm luôn dịu dàng, đoan trang, Nhã Ngạn thì lại hiền lành nghe lời, đây là bộ mặt giả dối mà hai người đã mang trong một thời gian rất dài, tất nhiên không muốn để Cẩm biết chuyện hai người hành hạ vật nuôi. Vì vậy câu chuyện có trăm ngàn lỗ hổng của Đông mà hai người cũng không phản bác lại.

Cẩm cũng không ngốc, một người lớn như vậy bước vào vườn sao Đông lại không biết được? Vườn làm gì lớn như vậy, đứng ở chỗ nào mà Đông lại không chú ý đến? Người ta ôm mèo đi, cậu lại không phát hiện? Bị Chiêu Tài ngáng chân cũng nên ngã về phía trước, tại sao lại đụng vào Nhã Ngạn phía sau?

Biết rõ trong đây có chuyện mờ ám nhưng Cẩm thấy chị em Chúc Hương cũng không nói gì nên anh an ủi Nhã Ngạn mấy câu rồi kết thúc. Nhưng, nghĩ lại thì thấy không ổn, con người Nhã Ngạn luôn hiền lành, sao lại có nhiều âm mưu như Đông được, lần này cứ bỏ qua như thế, sau này không biết Nhã Ngạn phải chịu bao nhiêu chuyện uất ức.

Nghĩ đến đây, anh bày ra vẻ mặt của người lớn trong nhà, trầm mặt xuống dạy dỗ Đông: “Đừng có quên cậu gọi họ là Chúc Hương tiểu thư và Nhã Ngạn thiếu gia, bọn họ đều là chủ của cậu.”

Cẩm nói như thế cũng không phải là anh muốn hạ thấp địa vị của Đông, chỉ là anh hiểu được Đông vẫn còn bất mãn với Chúc Hương nên muốn mượn dịp này cảnh cáo cậu đừng quá đáng quá mức với hai người kia.

Đông nghe xong cũng không có phản ứng gì, cậu khoanh tay liếc nhìn, thờ ơ nói: “Lần này là do tôi sơ ý, không những xúc phạm đến Chúc Hương tiểu thư mà còn làm Nhã Ngạn thiếu gia bị thương, xin thiếu gia trách phạt.”

Giọng Đông rất bình thản, thậm chí anh còn có thể nghe ra ý mỉa mai bên trong nhưng không biết tại sao nghe Đông liên tục gọi ‘thiếu gia’ ‘tiểu thư’, tâm trạng anh thật không tốt chút nào.

“Quên đi, tất cả đều ra ngoài hết đi!” Cẩm phiền não vẫy vẫy tay.

Người đã đi không ít thì Chúc Hương đột nhiên cúi đầu gọi một tiếng: “Cẩm...” Gọi xong lại không nói tiếp, vẻ mặt có chút nhăn nhó, nhìn Cẩm muốn nói lại thôi.

Đông cũng nghe thấy tiếng gọi của Chúc Hương, cậu không muốn gây rối hai người, bước chân cũng nhanh lên một chút, chỉ là Cẩm đoán được chuyện Chúc Hương muốn nói hẳn có liên quan đến chuyện ngày hôm đó, anh không muốn Đông không có chút cơ hội giải thích nào nên gọi cậu ở lại.

“Chuyện gì cô cứ nói đi!” Cẩm nhẹ giọng nói.

Hình như Chúc Hương không đoán được Cẩm sẽ để Đông ở lại, vẻ mặt lại càng trở nên hoảng loạn.

Cẩm cho là anh đã đoán đúng, vỗ tay cô ta an ủi: “Không sao cả, cô cứ nói đi!”

“Em...” Chúc Hương cúi đầu xuống, mím môi tới lui, qua một lúc lâu mới nói một câu như muỗi kêu: “Em mang thai.”

Cẩm lập tức quay sang nhìn Đông, phản ứng đầu tiên trong lòng anh là... Chột dạ! Nhưng thấy vẻ mặt Đông không có biểu cảm gì, lại nhớ đến đứa trẻ này đã xuất hiện như thế nào, cảm giác chột dạ đột nhiên biến mất, trong lòng anh là một ngọn lửa mạnh mẽ đốt cháy hết tất cả, nhưng sau khi tắt đi chỉ còn một đống tro tàn màu đen dù làm thế nào cũng không thể nhen ra được.

Sau đó ba người không ai mở miệng, phòng khách yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Cẩm hắng giọng: “Nếu đã là đứa nhỏ của nhà họ Cẩm, nếu cô muốn sinh ra, tất nhiên tôi sẽ chăm sóc cho mẹ con hai người.”

Anh chỉ nói sẽ chăm sóc, lại không hứa hẹn điều gì, câu Chúc Hương muốn nghe tất nhiên không phải câu này, cô ta dùng đôi mắt u oán nhìn Cẩm chăm chú.

53. Thiệu Ly - Chương 53

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Anh chỉ nói sẽ chăm sóc, lại không hứa hẹn điều gì. Câu Chúc Hương muốn nghe hoàn toàn không phải câu này, cô ta dùng ánh mắt u oán nhìn Cẩm chăm chú.

Cẩm cũng không thể đưa ra một câu trả lời khác, sắc mặt anh vẫn bình thản, nói: “Đứa nhỏ này xuất hiện như thế nào, Chúc Hương cô hiểu rõ hơn bất kì ai, nếu cô không muốn sinh ra thì không cần phải miễn cưỡng.”

Chúc Hương không thể tin nhìn Cẩm, dòng nước mắt lăn trên má sau đó nhấc váy chạy đi.

Đông mang vẻ mặt xem kịch vui, lắc đầu nói: “Anh đối xử với phụ nữ thật là tàn nhẫn!”

Cầm hừ lạnh: “Tôi còn độc ác hơn với đàn ông.”

“Tôi cũng đã tự mình trải nghiệm.” Đông nhún vai.

“Cậu vẫn còn chưa thấy thủ đoạn thật sự của tôi!”

Đông nhàn nhạt mỉa mai: “Đứa trẻ là của anh, anh độc ác với tôi làm gì!”

Tâm tình Cầm không tốt, làm sao chịu đựng được khiêu khích của Đông, đột nhiên anh bắt lấy tay Đông, nhìn thấy cậu nhú mào, hừ một tiếng.

“Tay của cậu bị cái gì vậy?”

Cầm vừa hỏi vừa xắn ống tay áo của cậu, nhìn thấy một vết bầm tím nằm ngang vừa sưng lại cũng không nhỏ, anh không nhịn được nhíu chặt mày lại.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Cầm hỏi.

Đông liếc mắt nhìn cánh tay mình, trả lời: “Không nhớ rõ.”

“Một vết thương lớn như vậy làm sao có thể không nhớ được?” Trong mắt Cầm ẩn ẩn tức giận.

“Anh biết tôi không có cảm giác đau đớn, rất nhiều vết thương chờ sau đó mới phát hiện ra.” Đông trả lời như không có chuyện gì.

Đúng là thể chất cơ thể Đông đặc biệt, nếu là vết thương bình thường Cầm còn tin nhưng vết thương dữ tợn như thế này mà không có cảm giác là hoàn toàn không thể.

Liên tưởng đến những chuyện hôm nay, Cầm hỏi: “Là Nhã Ngạn làm sao?”

“Tôi nói anh liên tin sao?” Đông không để ý nói.

Tuy là biết cậu sẽ không cảm thấy đau nhưng nhìn thấy vết thương kia, Cầm vẫn đau lòng, giọng nhẹ lại: “Cậu nói tôi liên tin.”

Câu trả lời này nằm ngoài dự liệu của Đông, cậu lặng đi một lúc mới lên tiếng: “Đúng thật là không nhớ

tại sao bị thương!”

Cầm nâng mắt nhìn cậu, một lát sau liền buông cánh tay cậu xuống.

Chuyện hôm nay Đông không chịu nói, chị em Chúc Hương cũng không dám nói... Đúng là có chút kì lạ, Nhã Ngạn là người có tính tình rất hiền lành, nhất định là do Đông quá đáng mới chọc cậu ta tức giận. Lại nói Nhã Ngạn đánh cậu một cái, cậu lại làm gãy tay người ta, cuối cùng vẫn có chút ngang ngược.

Nghĩ như thế, Cầm không khỏi bật thốt lên: “Cậu chỉ vì một vết thương nhỏ như thế mà làm gãy cánh tay của Nhã Ngạn.”

“Suy nghĩ thật sự của tôi muốn là bẻ gãy cổ cậu ta.” Đông không quan tâm lắm, nói như chuyện ngày mai muốn đi chơi vậy.

Cầm lạnh cả tim, một chút đau lòng với cậu cũng không còn, anh nắm lấy cánh tay bị thương kia, nhìn chăm chăm cậu, độc ác nói: “Cậu có biết địa vị của chị em Chúc Hương trong nhà này hay không? Bây giờ Chúc Hương lại còn mang thai đứa con của nhà họ Cầm, nếu cậu còn dám tổn thương bọn họ thì tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!”

(Ma: Ủ, anh cứ ở đó mà mạnh miệng đi:3)

Cầm giác đau của Đông cực kì chậm nhưng cũng không phải là không có cảm giác, tay Cầm vừa đúng nắm chỗ miệng vết thương của cậu, sức lực ghì tay cậu cũng mạnh hết như lời nói của anh, cực kì tàn nhẫn. Cảm giác đau kia truyền đến các dây thần kinh trong não, cũng đã lâu rồi cậu không đau như thế, đau đến mức... Cả ngực cũng có chút co rút...

Đông hừ nhẹ, lạnh nhạt cười nói: “Dù sao tôi cũng sẽ chết ở nhà họ Cầm, sớm hay muộn cũng chẳng có gì khác nhau!”

“Vậy nên cậu muốn tìm người chịu tội cùng hay sao?” Giọng Đông lạnh lẽo.

Đông nhún vai, cười không quan tâm: “Tôi giống anh, đều là người làm ăn, không thể lỗ vốn là yêu cầu cơ bản nhất.” Sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Người anh nên cảnh cáo là hai chị em kia, đừng có chọc vào tôi nữa, dù sao tôi cũng chẳng còn gì để mất nên không sợ bất kì cái gì!”

“Không còn gì để mất sao?” Dường như Cầm đang nghĩ đến chuyện gì, sau đó khóe môi nhếch lên, chậm rãi nói ra một địa chỉ, đó là nơi Đông đến khi ra ngoài một mình lúc trước.”

Cầm nói rất chậm, vừa nói vừa nhìn chăm chăm vẻ mặt Đông, một chút thay đổi cũng không bỏ qua. Anh nhìn thấy đôi mắt sáng ngời kia co lại thật nhanh, sau đó phóng lớn lên...

54. Thiệu Ly - Chương 54

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Cẩm nói rất chậm, vừa nói vừa nhìn chăm chăm về mặt Đông, một chút thay đổi cũng không bỏ qua. Anh nhìn thấy đôi mắt sáng ngời kia co lại thật nhanh, sau đó phóng lớn lên...

Thật ra Cẩm cũng không biết địa chỉ kia có ý nghĩa gì với Đông, anh chỉ đánh cược một lần thôi, xem ra anh cần phải cho người đi điều tra.

Cẩm mỉm cười thắng lợi: “Trên đời này vẫn còn chuyện để cậu quan tâm không phải sao?”

Trong mắt Đông, nụ cười của anh hết như nụ cười của ác ma, cậu nhắm lại, siết chặt tay nhưng sau đó lập tức khôi phục lại như cũ, cười nhỉnh nét: “VẬY cũng không sao, chẳng qua là có thêm hai người chủ, bọn họ trả đũa, tôi không đáp trả là được mà, dù sao tôi cũng không sợ đau, chuyện này cũng thích hợp với tôi.”

Nghe Đông nói như thế, Cẩm không khỏi buồn cười, cậu là người có thù tất báo liền nghĩ người khác cũng giống mình, nhưng trong lời nói của cậu có ý tự mỉa mai bản thân lại làm lòng anh thấy chua xót.

Giọng của anh mềm nhũn, nói: “Chức Hương và Nhã Ngạn đều là người hiểu lý lẽ, cậu không có ý trêu chọc bọn họ, bọn họ sẽ không làm phiền đến cậu.”

Đông hừ nhẹ, từ chối cho ý kiến, đến chuyện Cẩm bị chị em Chức Hương che mắt mà vẫn còn nói ngược với lương tâm mình để châm chọc cậu, cậu cũng không thèm quan tâm.

Tính mạng của cậu không kéo dài bao lâu, còn cần quan tâm tới cái gì nữa... Nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời xanh rộng lớn bao la kia vẫn có sức hấp dẫn với cậu như thế, nhưng cậu đã không còn cơ hội, chỉ mong người thân duy nhất trong lòng cậu có thể hít thở tự do dưới bầu trời tươi đẹp ấy.

Cẩm nhìn Đông, ngực anh rung động, về mặt cậu khi nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt kia có nồng đậm bi ai và đau thương, nhưng trong vẻ tiêu điều ấy lại có một loại thành kính thiêng liêng...

“Em đang hướng về cái gì? Tại sao lại bi thương? Em thành kính như thế là muốn cầu xin điều gì? Chỉ cần em nói cho tôi biết, cái gì tôi cũng sẽ làm cho em...”

Cẩm không nhịn được cười khỏ, thì ra bây giờ... Anh đã hèn mọn đến mức chỉ cần Đông nói lời thật lòng của cậu cho anh biết...

=====Phân cách tuyến cute=====

Nhà họ Bạch Xuyên vẫn đưa thuốc đến như cũ, dường như quan hệ của bọn họ với Đông chỉ còn chuyện duy nhất này là có thể chứng minh.

Nhìn thuốc trên tay, Cẩm thật sự không có ấn tượng tốt với nhà họ Bạch Xuyên, so với Đông, Bạch Xuyên Kính Ngôn kia chỉ là một người chẳng có tài cán gì, người như thế mà cũng đòi tranh giành vị trí chủ tịch với Đông, cự chủ tịch nhà Bạch Xuyên cũng không phải là một người đáng nói, đã lâu như thế cũng chưa từng thấy ông ta quan tâm đến Đông, thậm chí một câu hỏi han ân cần cũng không có, Tự Phương thì cũng còn chút tình nghĩa, lúc bàn bạc việc làm ăn cũng có hỏi chút tình hình của Đông, chỉ là...

Làm sao anh có thể nói cho hẳn ta biết! Hừ, người duy nhất có vị trí trong lòng Đông chính là tình địch của anh!

(Ma: Nhiều khi thấy anh con nít gần chết:v)

Dù sao vitamin tổng hợp này chỉ uống vào buổi sáng mỗi khi Đông bị tuột huyết áp, bây giờ Đông được anh nuôi khỏe mạnh, hoạt bát, còn uống thứ này làm gì chứ!

Cẩm mở ngăn tủ ra quăng vào, sau đó... Hoàn toàn quên mất chuyện này.

=====Phân cách cute=====

Qua mùa xuân là mùa hè, thời tiết càng lúc càng nóng bức, mặc dù nhà họ Cẩm có một cánh rừng lớn, còn có một cái hồ nước không nhỏ nhưng vẫn giống hệt như cái lò nung, Đông tùy tiện cử động một chút liền đổ ra cả người mồ hôi, đúng là làm người ta chịu không nổi.

Được một ngày Cẩm về nhà sớm, tìm trước tìm sau đều không thấy Đông liền mở miệng hỏi quản gia Điền Thôn.

“Bây giờ chắc là đang ở trong rừng, thiếu gia đến đó xem thử xem?” Mặc dù là câu hỏi nhưng Điền Thôn không đợi Cẩm trả lời đã cất bước đi đến cánh rừng.

Hai người vừa đến bìa rừng đã nhìn thấy Đông nằm dưới bóng cây đằng xa, Chiêu Tài cuộn tròn nằm trong ngực cậu, con mèo Ba Tư của Chúc Hương ép vào bên hông cậu, một người hai mèo ngủ say. Chuyện là Chúc Hương đang mang thai không thích hợp để nuôi mèo, con mèo Ba Tư kia liền giao cho Đông chăm sóc.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt Cẩm không khỏi lộ ra ý cười.

Điền Thôn đã nhìn quen cảnh này, chẳng những không cười mà vẻ mặt lại có chút buồn lo: “Cậu Đông Sơn đã như thế này một thời gian rồi.”

“Mùa hè mà, người nào cũng muốn lười một chút.” Cẩm nghĩ Điền Thôn nói bóng gió chuyện Đông lười biếng, không có gì quan trọng cả, anh nói: “Chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc, có chút lười biếng thì cứ tùy cậu ấy đi.”

Chẳng qua chỉ là chăm sóc mèo thôi, làm gì có ảnh hưởng đáng nói, đương nhiên Điền Thôn nghe được sự bao che trong lời anh. Tuy là anh không nói thẳng ra nhưng ai cũng biết anh chăm sóc và yêu thương Đông vẫn không hề giảm chút nào.

“Chuyện này tất nhiên không có gì lớn, nhưng không chỉ là lười biếng thôi mà tính tình cũng bắt đầu thay đổi, tính tình thay đổi, tật xấu cũng thay nhau đến.” Điền Thôn nói hết lời mới ngừng lại.

55. Thiệu Ly - Chương 55

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

“Chuyện này tất nhiên không có gì lớn, nhưng không chỉ là lười biếng thôi mà tính tình cũng bắt đầu thay đổi, tính tình thay đổi, tật xấu cũng thay nhau đến.” Điền Thôn nói hết mới ngừng lại.

Không phải Cẩm không chú ý tới Đông lười đi, gầy hẳn, cũng không muốn ăn, chẳng qua anh nghĩ là do mùa hè nóng bức nên mới như thế, bây giờ nghe Điền Thôn nói lại thấy không đúng lắm. Nếu cẩn thận nhìn kĩ lại sẽ phát hiện Đông tiêu tụy không ít, ngay cả hốc mắt cũng bắt đầu thâm đen làm anh không nhận được nhú mày.

“Chắc là trước kia cậu ấy luôn ngồi phòng máy lạnh, tạm thời không thích ứng được loại thời tiết này.” Điền Thôn vừa nói vừa dò xem sắc mặt Cẩm.

“Lúc này mà còn muốn hưởng thụ như thế!” Cẩm hừ lạnh, sau đó nói: “Xem ra chỉ giao cho cậu ta chăm sóc mèo quá nhàn nhã, trong nhà không còn công việc gì khác sao?”

Mới vừa rồi còn nói lười biếng một chút cũng không sao, bây giờ lại chê công việc của người ta quá nhàn nhã, tất nhiên Điền Thôn biết Cẩm không thật sự chê công việc của Đông quá ít, chẳng qua là anh muốn tìm thêm chuyện để cho cậu vào trong nhà làm, có máy lạnh mát mẻ chút.

Bày ra bộ dạng suy nghĩ nghiêm túc một hồi Điền Thôn mới đáp lại: “Ma Mĩ nói bà ấy đã lớn tuổi, muốn về hưu, chỉ là tôi nghĩ thiếu gia đã quen ăn đồ ăn của bà ấy, Chúc Hương tiểu thư đang mang thai cũng không tiện đổi đầu bếp nên không đồng ý, nếu như có thêm người giúp đỡ, vậy thì tốt rồi.”

Cẩm cũng giả bộ lo nghĩ một lúc mới gật đầu: “Trong nhà cũng cần Đông đến hỗ trợ, vậy thì chiều nay để cho cậu ấy vào trong nhà giúp đỡ đi!”

Điền Thôn gật đầu tán thành.

Sau đó Cẩm lại dặn dò: “Tôi nghe nói người mang thai thích đồ ngọt, ông nói với Ma Mĩ chuẩn bị một hai phần bánh ngọt cho Chúc Hương mỗi ngày đi!”

Điền Thôn cúi đầu, thiếu chút nữa là cười ra tiếng, người mang thai khẩu vị có thay đổi nhưng không hẳn sẽ thích ăn đồ ngọt, hơn nữa thời gian gần đây Chúc Hương ăn cái gì cũng đều nôn ra, hương vị ngọt ngào của bánh ngọt cũng không thể nào nuốt nổi, mấy món bánh ngọt này ngoài thì nói là chuẩn bị cho Chúc Hương nhưng chính xác là ngầm chuẩn bị cho người thích ăn đồ ngọt nào đó!

Cẩm hắng giọng nói: “Chiêu Tài với Tiến Bảo nhiều lông chắc cũng sợ nóng, để bọn nó cùng nhau chuyển vào một phòng ở nhà chính cũng được.”

Tiến Bảo chính là mèo của Chúc Hương, lẽ ra nó tên là Ruth, Đông chê tên của nó với tên Chiêu Tài không hợp với nhau nên sửa thành Tiến Bảo, cứ như vậy một con mèo Ba Tư cao quý, yếu điệu, đắt tiền liền có một cái tên thô tục như thế, cũng chỉ có cậu mới có thể gọi như vậy, ấy mà con mèo đã được gọi là Ruth nhiều năm cũng không có ý kiến gì, mặc cho Đông kêu loạn.

Mèo đã được tĩa lông từ sớm, hướng chi nhiều năm đều trải qua như vậy, chẳng lẽ năm nay lại đột nhiên sợ nóng, Cẩm hoàn toàn không sợ hai con mèo kia bị nắng đốt cháy mà chính xác là anh đang lo cho người chăm sóc mèo kia kia.

Ông chủ sợ mất mặt không chịu nói cho rõ ràng, Điền Thôn cũng làm bộ như không hiểu, liên tục gật đầu: “Mùa hè năm nay cực kì nóng, đến Chiêu Tài cũng trở nên lười biếng, chuyển vào nhà chính cũng tốt, nếu không bị cảm nắng chúng ta lại không biết, cũng không nên để chúng nó chịu khổ.”

Bị cảm nắng... Người nhìn mặt mỗi như thế, chắc không phải đã bị cảm rồi chứ!

Cẩm giật mình, mở miệng nói: “Mới phơi nắng có một chút mà tôi đã thấy đau đầu, không phải trước kia lúc còn ở tiệm xoa bóp tiểu Mộ nổi tiếng là thầy thuốc sao, ông nói cậu ta kê một phương (*bài thuốc*) trà lạnh giải nhiệt, tối nay tôi uống thử xem có tác dụng không.” Cẩm bày ra bộ dạng trầm ngâm, một lát lại nói: “Tuổi của quán gia cũng không nhỏ, thời tiết cũng thật vất vả!”

Điền Thôn lập tức phối hợp với anh, xoa xoa hai bên thái dương thở dài nói: “Cũng đúng! Người đã già rồi, trở nên vô dụng, chỉ mới đứng một lát đã không chịu nổi.”

Cẩm hài lòng gật đầu, thẳng thắn nói: “Nếu đã nấu thuốc thì nấu nhiều một chút, để cho mọi người cùng uống một ít.”

Điền Thôn cười thầm trong lòng, trên mặt lại không dám tỏ vẻ gì, chỉ nói ông đã nhớ rồi.

Tuy đã sắp đến hoàng hôn nhưng mặt trời vẫn rất gay gắt, Cẩm mới đứng có một lát mà mồ hôi đã thấm

ướt cả người, anh cũng để ý tới người đang ngủ kia, mồ hôi trên trán vã ra liên tục, mặt mày nhăn nhó cũng chưa từng giãn ra, nhìn qua rất không thoải mái... Tim anh nhói lên...

“Dem Chiêu Tài và Tiến Bảo vào nhà chính đi.” Cẩm dặn dò xong liền xoay người đi.

Điền Thôn đi theo phía sau hỏi: “Cho mèo vào nhà chính vậy còn cậu Đông Sơn thì sao? Có phải cũng nên vào nhà chính để chăm sóc mèo thật tốt không?”

Cẩm mím môi không nói, qua một lúc mới lạnh lùng trả lời: “Không có phòng nào ở nhà chính có chỗ cho cậu ta!”

Điền Thôn thở dài trong lòng, ông biết lần này chủ nhân đã bị tổn thương không nhẹ, Đông bỏ trốn không nói, chỉ sợ Cẩm hận nhất là tự nhiên lại lòi ra một đứa con... Đó là một loại đau đớn tàn khốc, một loại đau đớn khi giao trái tim mình cho người ta lại bị người ta khinh thường giẫm nát! Sau này đứa trẻ kia sinh ra chính là minh chứng rõ ràng nhất cho nỗi đau này.

Nếu nói Điền Thôn không tức giận Đông thì là giả, dù sao thiếu gia mình nuôi từ nhỏ đến lớn bị người ta bắt nạt đến mức này, nhưng ông cũng nhìn ra được thiếu gia của mình thật lòng thật dạ yêu người ta, nếu Đông khó chịu, chính anh cũng không thể dễ chịu được.

Haiz... Xem ra hai người này vẫn còn phải chịu đựng một thời gian nữa.

56. Thiệu Ly - Chương 56

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Lúc Chiêu Tài và Tiến Bảo tỉnh giấc thì chỗ ở của bọn nó đã được chuyển đi, Điền Thôn dẫn Đông và hai con mèo đến nhà chính quen thuộc, thật ra là rất quen thuộc vì đó là nơi cậu từng ở một thời gian dài, làm sao không quen cho được.

Phòng của Chiêu Tài và Tiến Bảo cách phòng Đông không xa, vừa mở cửa ra chính là khoảng không gian rộng lớn thuận tiện cho hai con mèo chơi đùa, hồ cát và chén cơm để ở sát cửa, trên sàn lót đệm mềm, trên đệm có mấy món đồ chơi cùng với vật cứng cho bọn nó cắn và mài vuốt.

Hai con mèo rất thích phòng mới này, vừa vào đã bắt đầu chơi đùa, Điền Thôn tiện thể dặn dò công việc mới của Đông, dặn cậu bắt đầu đến nhà bếp phụ việc vào ngày mai.

Đông không hỏi gì cả, cái gì cậu cũng gật đầu, Điền Thôn thấy vậy lại âm thầm lo lắng. Tuy vị chủ nhân kia của ông vẫn chưa hết hận và giận cậu nhưng chỉ cần Đông dịu dàng một chút, nói hai ba câu dễ nghe là Cẩm liền nguôi ngoai. Cổ tình là Đông lại không thêm quan tâm, nhìn thì thấy cậu đang phải phục tùng

nhưng một câu than thở cậu cũng chưa từng nói ra.

Nghĩ đi nghĩ lại, Điền Thôn đành phải gợi ý một chút: “Nếu có vấn đề gì với công việc thì cậu cứ nói, thiếu gia là người có thể nói chuyện.”

Không biết Đông có nghe hiểu hay không, cậu chỉ gật đầu không nói gì.

Điền Thôn lại nói nhiều hơn chút nữa: “Thật ra thiếu gia là người rất biết thông cảm cho người khác, chuyện gì cũng có thể nói, lượng công việc quá nhiều hay cơ thể không khỏe hay không thích chỗ ở...”

Đông nghe vậy liền bật cười: “Quản gia Điền Thôn này, chuyện này tôi đã biết, chỉ là lấy thân phận của một nô lệ được mua về như tôi thì được như bây giờ đã quá tốt rồi, chẳng có gì để than phiền cả.”

“Thiếu gia không xem cậu là...”

“Tôi biết.” Đông chặn lời của Điền Thôn lại, thờ ơ nói: “Cho nên tôi không muốn nợ anh ấy nữa.”

Điền Thôn lập tức á khẩu không nói lại được, trong lòng ông không nhịn được thở dài, hai người này... Đúng là một đôi oan gia!

Cầm đứng sau cửa nghe thấy toàn bộ những lời này, hai tay anh nhanh chóng siết chặt.

Không muốn nợ anh nữa? Vậy những gì trước kia đã nợ anh thì sao? Cứ quên đi như vậy sao? Đứa con trong bụng của Chúc Hương là vô hình sao?

Cầm thừa nhận anh ích kỷ, trong lòng anh muốn giữ Đông ở lại, bây giờ anh đã đi đến bước này, tuyệt đối không thể buông tha được! Nô lệ cũng được, thiếu gia cũng vậy, tóm lại, dù thế nào cậu cũng phải ở lại bên cạnh anh.

=====Phân cách tuyến chuyển cảnh=====

Đông và hai con mèo chuyển vào nhà chính ở nên thời gian cậu ở nhà chính nhiều hơn, cơ hội Cầm gặp cậu cũng tăng lên nên không cần Điền Thôn nói anh cũng nhận ra tình trạng của Đông không hề tốt lên dù đã có nhiều thời gian nghỉ ngơi trong nhà, ngược lại còn tệ hơn.

Không những mất hết phần thịt mà ngày trước anh đã nuôi được mà cậu còn ốm đi, ốm đến mức má cũng hóp vào, tinh thần cũng không tốt. Quảng thâm trên mắt cậu càng ngày càng hiện rõ, lại hay giật mình tỉnh lại lúc nửa đêm. Cậu ăn cũng không nhiều, nếu không phải lúc đến nhà bếp phụ giúp, Ma Mĩ lấy có thứ thức ăn ép cậu ăn nhiều một chút, chỉ sợ càng tệ hơn nữa.

Cẩm vừa lo lắng vừa cảm thấy uất ức cho mình vì cậu mà sốt ruột. Mỗi lần anh nhìn thấy bụng Chức Hương nổi lên càng rõ thì oán hận trong lòng anh càng lớn, thế là anh cứ thế nén toàn bộ quan tâm của anh cho cậu xuống đáy lòng, không thềm để ý tới.

Cẩm đã mặc kệ nên Điền Thôn cũng không thể làm gì, ông đã hỏi vài lần, Đông chỉ nói cậu không sao. Ông biết tình cảm của Đông với tiểu Mộ không tệ liền lên kéo tiểu Mộ đi hỏi cũng chỉ hỏi được mấy lí do như thời tiết quá nóng, ăn không vô với ngủ không ngon.

Mấy lời này nói lại cho Cẩm, anh luôn lạnh lùng nói: “Những ngày trước kia của cậu ta quá thoải mái, qua một hai ngày sẽ không sao.”

Lời nói thì ngoan cố như vậy nhưng Điền Thôn nhận ra lo lắng trong mắt anh càng ngày càng nhiều lên. Trước nay anh ăn cơm rất tùy ý, gần đây lại bắt đầu yêu cầu món ăn, một bữa ăn bình thường phải có thêm món khai vị ăn với cơm. Người luôn không ăn đồ ngọt như anh mà lại yêu cầu sau bữa cơm phải có món ngọt ướp lạnh.

Trong lòng Điền Thôn và Ma Mĩ biết rõ những thứ đó đều chuẩn bị cho Đông bởi vì bọn họ không ăn cơm giống người làm bình thường khác mà là những món ăn khi nấu cho Cẩm thì làm nhiều thêm một chút, đó chính là bữa ăn của họ.

Vậy nên những yêu cầu bất ngờ về món ăn này của Cẩm rõ ràng đều vì Đông, đáng tiếc tác dụng không lớn, người ốm yếu thì vẫn tiếp tục ốm yếu.

~Hết chương 56~

57. Thiệu Ly - Chương 57

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Vậy nên những yêu cầu bất ngờ về món ăn này của Cẩm rõ ràng đều vì Đông, đáng tiếc tác dụng không lớn, người ốm yếu thì vẫn tiếp tục ốm yếu.

Một hôm sau khi ăn tối, Cẩm lấy lí do đã lâu không chơi với Chiêu Tài nên bảo Đông ôm Chiêu Tài đến phòng anh.

Đông bước vào thì Cẩm đang ngồi ngoài ban công ngắm trăng. Ban công phòng Cẩm và ban công phòng Đông không giống nhau. Ban công phòng Đông không có ngăn cách với bên ngoài, ban công phòng Cẩm lại lắp kính thủy tinh, nói là ban công nhưng thật ra vẫn ở trong phòng. Cách một tấm thủy tinh thì cảm giác hòa mình vào thiên nhiên không được rõ ràng lắm nhưng mùa đông và mùa hè lại có thể tận hưởng được các loại nhiệt độ thích hợp.

Hai phòng này là phòng đôi gắn liền với nhau nên kĩ sư thiết kế mới chọn hai cách thiết kế để các mùa xuân hạ thu đông đều có thể tận hưởng được những cảnh sắc khác nhau bên ngoài.

Đông ôm Chiêu Tài đến liền muốn bỏ đi, Cẩm gọi cậu ở lại, chỉ chỉ phần ghế còn lại, nói: “Cậu cũng ngồi xuống đi! Để lát nữa tôi đỡ phải ôm Chiêu Tài ra ngoài.”

Đông gật đầu ngồi xuống, phần ghế còn lại rất gần với Cẩm, từ sau chuyện kia, đây là lần đầu tiên hai người ngồi gần như vậy.

Cẩm vuốt lông Chiêu Tài còn Đông ngồi nghiêng người trên ghế ngắm ánh trăng bên ngoài, hai người không hề nói chuyện nhưng giữa không gian yên tĩnh của bọn họ không hề có cảm giác đột ngột mà lại cực kì hài hòa.

Đây là cảnh đẹp mà Cẩm đã suy tính từ trước, cũng là hình ảnh cuộc sống vui vẻ ấm áp của hai người, nhưng... Tại sao lại biến thành như bây giờ?

Quay đầu lại nhìn người kia, cậu đang ngắm nhìn trăng sáng trên trời, vẻ mặt rất chăm chú... Là đang nghĩ đến chuyện gì vậy?

“Gần đây cậu rất ốm.” Cẩm đột nhiên mở miệng.

Hình như có chút bất ngờ, Đông chớp mắt một cái mới lên tiếng: “Trời nóng nực, ăn không vô.” Là câu trả lời tiêu chuẩn cậu thường nói cho mọi cười.

Cẩm lại nói: “Trước kia cũng như vậy sao?”

Đông thản nhiên trả lời: “Đúng vậy, mùa hè mỗi năm đều phải ốm đi một chút, đến mùa thu thì tốt rồi.” Sau đó cười một chút: “Yên tâm, tôi sẽ không để anh trở thành người chủ đầu tiên của nhà họ Cẩm ngược đãi người làm đến chết đâu.”

Cẩm chợt cười nói: “Tốt nhất là như thế, nếu cậu để tôi mang cái tiếng xấu này, trên trời dưới đất tôi cũng sẽ không tha cho cậu.”

Đông le lưỡi: “Chuyện nhỏ như thế cũng đáng để cho anh lên trời xuống đất tìm tôi sao?”

“Nếu tôi muốn tìm thì dù là dùng cách nào cậu cũng sẽ không chạy được!” Cẩm lạnh lùng đáp.

“Cũng phải.” Nghĩ đến con chip theo dõi gắn trên người mình, Đông vừa mở miệng liền im lặng.

Chẳng lẽ tâm tình cậu không tốt là vì chuyện con chip theo dõi? Cẩm muốn mượn cơ hội giải thích cho rõ

nhưng lại sợ cậu vẫn còn ý định chạy trốn trong đầu, nghĩ mãi mà anh vẫn không thể quyết định là nên nói hay không.

Qua một lát, cuối cùng Đông cũng nói: “Chuyện của Chúc Hương, thật xin lỗi anh!”

Cầm cảm thấy tim anh nhảy lên một nhịp, mạnh đến mức anh có thể nghe thấy âm vang ‘đông’ một tiếng.

Sau đó Đông lại nói: “Chỉ là, tôi không hối hận.” Giọng nói kiên quyết như vậy, đúng thật anh không thể nghe ra được một tia hối hận.

Không hối hận?! Làm sao cậu có thể bình thản nói mình không hối hận... Trong khi anh đang hối hận như vậy... Như thế anh vì cậu mà đau lòng buồn cười biết bao nhiêu!

Trái tim vừa đập nhanh một nhịp lại một lần nữa mất đi sức lực mà trở về với sự tĩnh lặng. Cầm cũng không thể nói được cảm giác của anh lúc này, là cảm hận một chút, đau xót một chút, thất vọng một chút hay vẫn là bất đắc dĩ...

“Nếu có thể quay lại quá khứ, cậu vẫn lựa chọn như thế sao?” Cầm biết nhưng vẫn hỏi, lí trí của anh hoàn toàn không muốn hỏi nhưng không biết tại sao vẫn hỏi ra.

“Phải.” Đông trả lời không hề có một chút do dự.

Quả nhiên... Cầm không khỏi tự giễu, hỏi làm gì chứ!

Cầm than nhẹ, hỏi: “Thành thật là một đức tính tốt, nhưng thành thật đến mức không thèm quan tâm đến cảm nhận của người khác rất dễ khiến người ta cảm hận.”

Khóe môi Đông nhếch lên: “Đối với một thứ mãi mãi không thể có được... Hận vẫn tốt hơn yêu.”

“Mãi mãi không thể có được”... Cuối cùng đến một phần dư thừa cũng không muốn để lại cho anh...

Cầm hít sâu, kiềm chế bản thân mình bình tĩnh nói: “Cậu ôm Chiêu Tài ra ngoài đi!”

Nhìn bóng lưng Đông càng ngày càng xa, Cầm biết, có đôi lúc nên thử buông tay...

58. Thiệu Ly - Chương 58

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Thời tiết vẫn tiếp tục oi bức, hôm nay lại nóng hơn hôm trước, mưa không chịu rơi xuống khiến tâm trạng của con người ta cũng nóng lên.

Hôm nay chính là ngày mà Đông phải mang Tiến Bảo, cũng chính là Ruth trước khi bị đổi tên, đến chỗ Chúc Hương.

Tuy Chúc Hương mang thai không tiện nuôi mèo nên giao lại cho Đông chăm sóc nhưng dù sao cô ta cũng đã nuôi Tiến Bảo năm năm, tình cảm vẫn phải có nên cố định mỗi tuần một ngày Đông phải ôm mèo đến cho cô ta nhìn xem.

Sau khi làm xong việc ở nhà bếp... Chính xác là sau khi ăn hết bánh ngọt của Ma Mĩ làm cho cậu nếm thử, cũng đến lúc nên sang chỗ của Chúc Hương.

Trong tay Đông bưng bánh ngọt Ma Mĩ bảo cậu thuận đường mang qua cho Chúc Hương, cậu gọi Tiến Bảo, Chiêu Tài nghe thấy âm thanh cũng tự động theo qua, con mèo này cực kì hẹp hòi, lại còn thích ăn giấm chua (*ghen tị a*), không chịu để Đông và Tiến Bảo ở riêng cùng nhau, thấy Đông chỉ gọi Tiến Bảo liền vòng quanh chân cậu không ngừng kêu meo meo, thật sự rất buồn cười.

Vào đến chỗ Chúc Hương, cô ta đã chờ sẵn bên trong, nhắm ánh mắt mệt mỏi, lười biếng tựa vào ghế, bụng lại lớn hơn một chút.

Thấy cô ta đang nghỉ ngơi, Đông để bánh ngọt trên bàn, giao Tiến Bảo cho người hầu nữ bên cạnh liền bỏ đi.

“Chờ chút.” Chúc Hương gọi cậu lại, nói: “Tôi có việc muốn hỏi anh.” Cô ta khoát tay cho người hầu nữ ra nơi khác.

Thấy hầu nữ đã đi xa, Chúc Hương mới nói với Đông: “Anh ngồi xuống đi.”

Đông cũng không khách sáo, soạt soạt ngồi xuống.

Chúc Hương nhìn Đông chằm chằm, yếu ớt nói: “Cầm chưa từng chủ động đến thăm tôi.” Khi nói lời này, trong mắt cô ta có thể nhìn thấy được những tia oán hận.

“Khi cô làm những việc đó thì nên nghĩ đến loại hậu quả này.” Giọng Đông cực kì lạnh nhạt: “Tôi đã nói với cô từ trước, Cầm không phải là người cô có thể uy hiếp, lại càng không phải là người cô có thể dùng đứa nhỏ để trối chân.”

Chức Hương cup mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Nếu anh không ở đây thì tốt rồi.”

Đông cười lạnh: “Nếu không phải do cô bán đứng tôi thì tại sao tôi lại phải ở nơi này!”

Chức Hương sờ bụng đã nhô lên cao, cô ta nói khẽ: “Tôi rất hối hận...”

“Hối hận vì đã bán đứng tôi, hay là hối hận vì đã dùng cách này để hoài thai đứa con của Cẩm?” Đông cười mỉa mai: “Đáng tiếc là hối hận cái nào thì cô cũng không xoay chuyển lại được.”

Chức Hương nhanh chóng ngẩng đầu lên: “Không, bây giờ vẫn chưa muộn.”

“Đã muộn rồi...” Đông nhìn về phía xa, thông thả nói: “Cẩm đã cài con chip theo dõi lên người tôi, cả đời này tôi cũng không thể thoát được, trừ khi anh ta đuổi tôi đi, hoặc là tôi chết đi...”

Chức Hương híp mắt lại, thì thào: “Không thử thì làm sao biết được?”

Đông xoay đầu lại nhìn chòng chọc vào cô ta, ánh mắt tràn ngập sự đề phòng.

Cô ta lấy ra một bình nước thuốc nhỏ, bỏ vài giọt vào trà Đông vừa bưng tới. Chức Hương nâng chén trà lên, cúi đầu nở nụ cười: “Đông, anh có biết đây là cái gì không?” Không chờ Đông mở miệng, chính cô ta tự trả lời: “Là thuốc phá thai.”

Sắc mặt Đông thay đổi: “Cô biết rõ Cẩm hoàn toàn không muốn có đứa con này, làm như thế thì có tác dụng gì?”

Lời này hung hăng đánh vào điểm yếu của Chức Hương, khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng vặn vẹo: “Vậy nên tôi chỉ có thể đánh cược, dùng huyết mạch của anh ấy để đánh cược, nếu cược thắng tôi liền có được thứ tôi muốn.”

“Cô hoàn toàn không có phần thắng!” Đông không lưu tình đánh vỡ ảo tưởng của cô ta: “Nếu cô mang thai đứa nhỏ thật tốt, có lẽ cô còn có cơ hội dựa vào bản tính của người làm cha để nhận được sự chăm sóc từ Cẩm.”

“Anh nghĩ rằng tôi ngu ngốc như anh sao? Chỉ cần tính toán lượng thuốc thật tốt, đứa con của tôi vẫn có thể giữ được, nhưng lại có thể loại bỏ được anh...” Chức Hương cười u ám: “Chén trà này là do anh mang tới cho tôi uống!”

Lạnh lùng nhìn Chức Hương đưa chén trà đến gần môi, trong nháy mắt trong lòng Đông có hàng ngàn suy nghĩ đang xoay chuyển.

Chức Hương nói đúng, nếu Cẩm nổi giận đuổi cậu đi, cậu có thể lấy được tự do... Nếu Chức Hương đã bán đứng cậu một lần, khó nói trước lần này có còn âm mưu gì khác nữa không... Cậu đã thử thuốc vài năm, biết được lượng thuốc được tính toán chuẩn xác cũng sẽ có lúc ngoài ý muốn, đây là đứa con của Cẩm, có lẽ là đứa con duy nhất mà Cẩm cực khổ cả đời mới có được.

Nghĩ đến đây, Đông theo bản năng vươn tay gạt đi chén trà của Chức Hương... Chén trà rơi xuống đất phát ra âm thanh ‘leng keng’...

59. Thiệu Ly - Chương 59

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Nghĩ đến đây, Đông theo bản năng giơ tay hắt đổ chén trà của Chức Hương... Cái chén rơi xuống phát ra âm thanh ‘leng keng’...

“Tại sao lại làm đổ chén trà của tôi?” Chức Hương thờ ơ hỏi: “Anh đã yêu Cẩm đúng không? Anh không nỡ giết đứa con của anh ấy có đúng không?”

Ngây ngốc nhìn tay mình bị nước trà làm phỏng... Đông hoàn toàn không có cách nào trả lời...

Chức Hương cười lên: “Đáng tiếc là chậm rồi, tôi đã uống thuốc trước khi anh đến. Đông, chúng ta cùng đánh cược xem là tôi được như ý hay là anh có được thứ anh chưa bao giờ nghĩ tới...” Chức Hương nói tới đây lại cười với Đông, sau đó cô ta la lên: “A... Con của tôi... Có ai không, mau tới cứu con tôi...”

Khi mọi người nghe thấy giọng Chức Hương chạy tới thì cô ta đã ôm bụng, mặt nhăn nhó vô cùng đau khổ và bi thương nói: “Đông, tại sao vậy? Tại sao anh lại muốn giết đứa con của Cẩm?”

=====Phân cách diễn trò=====

Bác sĩ được đưa tới rất nhanh, sau khi khám xong liền bày ra vẻ mặt không tốt, không những đứa nhỏ khó giữ mà cả người mẹ cũng gặp nguy hiểm.

Chiều nay có rất nhiều người thấy chén trà đó là do Đông bung tới, khi hầu nữ kia đã đứng ra làm chứng cùng với chuẩn đoán của bác sĩ thì Đông cũng lười phải phí nước bọt đi giải thích nữa.

Nhã Ngạn trực tiếp nhốt Đông lại trong phòng khách, vùng roi lên muốn đánh cậu.

Đông lạnh lùng hỏi: “Cậu lấy tư cách gì để xử lí tôi?”

Nhã Ngạn bị Đông lạnh lùng liếc mắt một cái đã bắt đầu lo lắng, cậu ta nuốt nước miếng, nắm thật chặt đuôi roi, gào lên như đang cố lấy dũng khí cho mình: “Cẩm từng nói tôi và chị đều là chủ nhân của anh, anh hãm hại chị, hại đứa nhỏ của chị và Cẩm khó giữ được, chẳng lẽ tôi là chủ của anh mà không thể trừng phạt anh hay sao?”

Điền Thôn cảm thấy tình hình không ổn, vội vàng chạy ra ngăn cản: “Nhã Ngạn thiếu gia...”

Mới cất lời đã bị Nhã Ngạn chặn lại: “Điền Thôn, tôi có nói sai hay sao? Cẩm đã nói trước mặt mọi người, lời của anh ấy mà ông cũng dám cãi lại sao?”

Sai thì không sai, chỉ là còn rất nhiều chuyện quan trọng khác Cẩm không nói trước mặt nhiều người... Điền Thôn mới do dự một lát mà roi đã xé gió quất lên người Đông.

“A...” Đông hét lớn, đau đến mức cậu không thể nói nên lời.

Nếu là bình thường thì một roi này của Nhã Ngạn Đông hoàn toàn không có cảm giác nhưng cậu đã ngừng uống thuốc giảm đau đặc chế kia một thời gian rồi, cảm giác đau đã không còn bị giảm đi nữa, hơn nữa độc trong cơ thể cậu đã sớm mất đi không chế, toàn thân không lúc nào là không đau âm ỉ, một roi này không chỉ đau ở ngoài da mà còn đọng đến đau đớn ẩn sâu trong cơ thể cậu.

Roi của Nhã Ngạn không lưu tình chút nào, mỗi roi đánh xuống cậu đều có cảm giác cả lực phủ ngũ tạng đều run lên, bây giờ Đông mới hiểu, thì ra cái Chúc Hương muốn không phải là Cẩm đuổi cậu đi mà là trực tiếp muốn mạng của cậu...

Một roi lại một roi đánh xuống, đau đớn tột cùng, một trận rồi lại một trận mãnh liệt ập đến, cơ thể cậu hoàn toàn không thể chịu nổi, Đông cắn chặt răng, cậu phải tận lực kiềm chế mới không đau đớn gào thét.

Điền Thôn lại nói thêm vài câu nhưng Nhã Ngạn đã đánh đến đỏ cả mắt, có tai mà như điếc, xuống tay càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh.

Tiểu Mộ cảm thấy đứng nhìn không phải là một cách hay, cậu nhào vào người Đông, nhân lúc Nhã Ngạn ngây người ra, Điền Thôn chạy lên ôm cậu ta lại, giật lấy roi trên tay cậu ta.

“Các người muốn tạo phản sao?” Nhã Ngạn phục hồi tinh thần, giây dựa muốn thoát khỏi khống chế của Điền Thôn, cậu ta thở hồng hộc nói với tiểu Mộ: “Còn không mau bỏ ra thì tôi sẽ đánh luôn cả mấy người.”

Điền Thôn ngăn phía trước, giọng rất cung kính nhưng lại lạnh lẽo: “Nhã Ngạn thiếu gia muốn đánh cả tôi sao?”

Điền Thôn là quản gia lớn tuổi, ở nhà họ Cẩm địa vị của ông khác hoàn toàn với bọn tiểu Mộ, Nhã Ngạn biết cậu ta không thể gánh được cái tội đánh ông liền gào thét: “Suýt chút nữa anh ta đã hại chết chị tôi, tôi dạy dỗ anh ta một chút cũng không được sao?”

“Nhã Ngạn thiếu gia cũng đã dạy dỗ rồi, nếu mất mạng thì cậu không thể gánh nổi đâu.” Điền Thôn lui từng bước, khom người nói.

“Tôi sẽ tự nói với Cẩm.” Nhã Ngạn muốn tận dụng thời cơ, làm sao cậu ta chịu bỏ qua. Đi vòng qua người Điền Thôn, cậu ta vẫn còn muốn động thủ tiếp.

“Dừng tay!” Một tiếng hét cuối cùng cũng chặn được động tác của Nhã Ngạn.

Nhã Ngạn nhìn thấy người đến là Cẩm, cậu ta vội vàng bước tới, những giọt nước mắt rơi xuống, lại bắt đầu bị thương oán trách: “Cẩm, Đông muốn giết chết con của anh nên hãm hại chị, cũng không biết đứa nhỏ có thể giữ được hay không...”

60. Thiệu Ly - Chương 60

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Nhã Ngạn nhìn thấy Cẩm đến liền vội vàng bước tới, nước mắt rơi xuống, cậu ta bắt đầu bị thương oán hận: “Cẩm, Đông muốn giết đứa nhỏ của anh nên hãm hại chị, không biết đứa nhỏ có giữ lại được không...”

Cẩm vừa đến gần thì tầm mắt anh đã nhanh chóng dừng lại trên người Đông, lòng anh gấp đến đòi mạng thì làm sao nghe được nửa câu vô nghĩa mà Nhã Ngạn đang nói. Anh mất kiên nhẫn đẩy tay cậu ta ra, bước vài bước tới ôm lấy Đông.

Mắt Đông nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch, quần áo trên người cậu đều bị roi làm rách lộ ra từng vết roi nhuộm máu vừa dài vừa sâu, trừ khuôn mặt thì toàn thân không có nơi nào may mắn thoát được, Cẩm vừa thấy như thế tim anh liền nhói lên.

Lần trước anh chỉ đánh ra vài vết thương sưng đỏ đã đau lòng muốn chết, lần này cậu lại bị thương đến mức này, mỗi một vết thương đều thấy máu, anh thực sự xót muốn chết rồi.

Giọng Cẩm không nén được sự khẩn trương: “Đông, em sao rồi?”

Đông chậm chạp mở mắt ra, cậu nhìn thấy Cẩm, nhỏ giọng nói: “Cẩm, em rất đau...”

(Ma: Ấy ô, Đông đang yếu ớt như thế, đối xứng hô chút cho nó hợp hoàn cảnh:3)

Những lời thân thiết và ỷ lại từ cậu làm anh cực kì vui mừng nhưng anh biết Đông không có cảm giác đau, lần này cậu tỏ vẻ sợ hãi chắc chỉ vì muốn anh làm Nhã Ngạn mất mặt.

Anh nhẹ nhàng kéo Đông vào lòng, hít sâu, chẳng những giọng điệu của anh không có ý trách cứ mà còn có phần bất đắc dĩ: “Đừng có dọa anh, không phải là em không sợ đau sao?”

Những lời đó là do Đông bị đau đến mất hồn nên mới thốt ra, bình thường làm gì có chuyện cậu tỏ ra yếu kém như vậy, sau khi lấy lại tinh thần cậu liền hối hận. Cậu thấy Cẩm không tin, hừ nhẹ một tiếng, không thèm nhắc lại.

Cẩm lắc đầu, tỉ mỉ lau đi máu và mồ hôi trên mặt Đông, anh thấy trên trán cậu nổi lên một đường gân xanh, mày nhíu thật chặt, hàng mi run run, chỗ môi cậu đang mím lại có tia máu nhỏ rỉ ra, mồ hôi anh vừa lau xong chưa đến mười phút lại tuôn ra, làm gì giống bộ dáng như đang diễn kịch!

Cẩm bắt đầu hoảng sợ, anh cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng lấy khăn tay, vỗ vỗ má cậu gấp gáp gọi: “Đông, mở miệng ra, mau cắn vào khăn tay, đừng cắn mình bị thương!”

Đông làm gì thêm để ý đến anh, quay phắt đầu qua chỗ khác. Chỉ một cái xoay đầu nhẹ như thế mà đã khiến cậu đau đến run rẩy cả người.

Cẩm lại không lo được nhiều như vậy, anh ôm bế cậu lên, nói với Điền Thôn: “Gọi Trung Dã đến phòng tôi.”

Điền Thôn vội vàng trả lời: “Tôi đã nói với bác sĩ Trung Dã, cậu ấy đang trên đường tới đây, sẽ đến ngay bây giờ.”

Cẩm chớp mắt: “Sao lại đang trên đường tới? Người khám cho Chúc Hương không phải là anh ta sao?”

“Nhã Ngạn thiếu gia mời bác sĩ khác đến khám.”

Cẩm vừa nghe như thế, trong lòng anh liền bắt đầu suy tính, anh chuyển hướng qua Nhã Ngạn: “Vậy là sao? Chuyện lớn như vậy sao lại không gọi bác sĩ Trung Dã đến khám?”

Nhã Ngạn lúng túng trả lời: “Bác Sĩ Trung Dã ở xa, sợ là không kịp nên...”

“Hừ.” Một tiếng cắt đứt lời giải thích của cậu ta, Cẩm lạnh lùng liếc nhìn Nhã Ngạn sau đó ôm Đông bỏ đi.

Tuy chỉ liếc qua nhưng ánh nhìn kia cực kì sắc bén, trong lòng Nhã Ngạn không khỏi kinh hoảng, thấy Cẩm bỏ đi, cậu ta cố lấy dũng khí mở miệng: “Cẩm, anh cứ mặc kệ chị như thế hay sao?”

“Không phải cậu đã sớm gọi bác sĩ cho cô ta hay sao?” Cẩm không dừng chân, thản nhiên đáp..

“Nhưng mà... Đứa nhỏ trong bụng chị chưa chắc đã giữ được...”

“Không cần phải giữ, đứa nhỏ đó vốn không nên được sinh ra.” Lời của Cẩm truyền đến từ phía xa, giọng điệu hời hợt như đang nói chuyện với người xa lạ: “Nếu bác sĩ các người mời tới không tốt, tôi sẽ kêu Trung Dã đến hỗ trợ.”

Nhã Ngạn há hốc miệng, không thể tin nhìn chăm chăm cánh cửa, cậu ta chưa bao giờ nghĩ Cẩm lại vô tình như thế.

Chức Hương lão đảo bước ra từ phòng ngủ, mái tóc rối bời, ánh mắt vô hồn, thì thào: “Tôi thua rồi... Thua tất cả mọi thứ...”

=====Ta là dải phân cách=====

Người trên giường chưa từng yên tĩnh, Trung Dã vội vã đến cả đầu thấm đẫm mồ hôi, tuy vết roi trên người Đông đã sâu lại còn chằng chịt nhưng cũng không khó xử lí.

Chờ công việc trong tay Trung Dã thật vất vả mới kết thúc Cẩm liền bước tới: “Cuối cùng là làm sao? Trước kia dù thế nào em ấy cũng không sợ đau.”

Dường như Trung Dã đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình, không trả lời ngay mà lát sau mới nói: “Đông có triệu chứng tích tụ thuốc trong người...”

“Nói vậy là ý gì?” Cẩm không kịp phản ứng, anh nghĩ một lúc mới hỏi: “Ý anh muốn nói là cơ thể em ấy... Chứa độc?”

Trung Dã cau mày, anh ta chưa muốn kết luận vội vã: “Bình thường cậu ta có uống thuốc gì không?”

“Không có...” Cẩm vừa nói ra liền nhớ tới thuốc nằm trong ngăn kéo của mình hai tháng trước mới giật mình: “Có, trước kia mỗi ngày em ấy có uống vitamin tổng hợp.”

~Hết chương 60~

61. Thiệu Ly - Chương 61

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

“Không có...” Cẩm vừa mới mở miệng liền nhớ tới thuốc của tháng này đang nằm trong ngăn kéo tủ trong phòng anh, anh giật mình: “Có, trước kia mỗi ngày em ấy đều uống vitamin tổng hợp.”

“Chỉ sợ thuốc đó không đơn giản như vậy.” Trung Dã nhỏ giọng lầm bầm, sau đó nói: “Trong nhà còn thuốc không? Lấy đến đây cho tôi xem.”

Sau khi Cẩm vội vàng sai tiểu Mộ đi lấy, Trung Dã lại hỏi liều lượng thuốc Đông uống hằng ngày, lập tức cho cậu uống thuốc, không lâu sau đó cậu liền yên tĩnh lại.

Cẩm thấy vậy không khỏi siết tay, mắng: “Nhà họ Bạch Xuyên này lại dám dùng thuốc khống chế em ấy!”

Trung Dã vẫn luôn chú ý đến phản ứng của Đông, sau khi thấy cậu chậm chậm thả lỏng chìm vào giấc ngủ mới nói với Cẩm: “Không sai.”

“Cậu biết đó là thuốc gì không? Có thể bỏ được không?”

“Hiện tại tôi không thể trả lời cậu.” Trung Dã lấy ra một kim tiêm, rút một ống máu từ tay Đông, sau đó lại lấy ra mấy viên thuốc trong lọ mới tiếp tục nói: “Chờ tôi phân tích chi tiết thành phần máu và thành phần của thuốc mới biết được câu trả lời.”

Từ khi bế Đông vào đây cho tới bây giờ mảy của Cẩm chưa từng giãn ra, bây giờ lại càng xoắn lại thành đoàn.

Trung Dã vỗ vai anh, an ủi: “Chờ có kết quả xét nghiệm thì mọi chuyện đều có thể giải quyết.”

Cẩm cũng chỉ có thể gật đầu.

Trung Dã chuyển chủ đề: “Nghe nói Chúc Hương có dấu hiệu sảy thai, có cần tôi qua đó xem không?”

“Người ta đã không mời cậu chính là vì sợ bị cậu vạch trần sự thật, cậu còn muốn đi xem náo nhiệt làm gì!” Cẩm lạnh lùng nói.

“Đó cũng là con của cậu, nói chung vẫn nên cẩn thận.” Trung Dã vừa dọn dẹp dụng cụ vừa nói.

Cẩm khẽ thở dài, tầm mắt chuyển đến người nằm trên giường, nói: “Mục đích để Chúc Hương sảy thai đang nằm ở đây! Cô ta muốn mượn đứa con kia một bước lên trời, làm sao dám làm hại lợi thế quan trọng nhất của mình chứ.”

“Với cậu thì sao?” Trung Dã cười hỏi: “Chẳng lẽ lợi thế kia đối với cậu không có chút quan trọng nào?”

Cẩm xoay đầu lại, bên môi lộ ra nụ cười vô cảm: “Tôi hoàn toàn không muốn đánh cược cùng cô ta, lợi thế của cô ta với tôi mà nói không những không quan trọng mà còn chẳng có chút ý nghĩa nào.”

“Thật là vô tình!” Trung Dã lắc đầu thở dài.

“Quả thật tình cảm của tôi rất ít.” Anh dùng hai tay ôm lấy bàn tay Đông, đặt ở cằm mình, nhìn người vẫn đang chìm trong giấc ngủ, khóe môi anh lộ ra nụ cười dịu dàng: “Ít đến mức chỉ đủ cho một người...”

Trung Dã làm bộ xoa xoa tay, dùng giọng điệu chế nhạo: “Buồn nôn muốn chết!”

Cầm liếc xéo Trung Dã, cười mắng: “Cậu cú đi! Đứng đây một lát nữa tôi sẽ không trả tiền cho cậu.”

=====Phân cách Cầm sẽ không chịu nổi=====

Trung Dã mang kết quả xét nghiệm đến, lại chẳng phải là tin tức tốt lành gì, ngược lại còn khiến tâm trạng Cầm trở nên lo lắng hơn.

Nghe Trung Dã giải thích xong, Cầm lại nói: “Tôi không hiểu ý của cậu.”

Không phải Cầm thật sự không hiểu mà là không muốn hiểu, giống như tất cả những hình ảnh mơ hồ tồn tại trong lòng anh trước kia đều dần dần lộ rõ, nhưng trong quá trình đó, anh cũng càng lúc càng hiểu được những hình ảnh đó quá mức đáng sợ, đáng sợ đến mức anh tình nguyện mãi mãi không biết tới.

Trung Dã có thể hiểu tâm trạng của Cầm, anh ta trầm giọng thở dài: “Nói đơn giản là không phải Đông bị nghiện thuốc bình thường mà trong cơ thể cậu ấy tích trữ thuốc, nhiều đến mức cậu không thể tưởng tượng được, quá nhiều thuốc cùng tụ lại một chỗ đã tạo thành thuốc độc.”

“Vậy thì giải từng thứ từng thứ một đi!” Cầm khẽ quát.

Trung Dã lắc đầu: “Đây chưa phải là tệ nhất, không ổn là những loại thuốc này không những tích tụ mà còn khồng chế lẫn nhau tạo thành một thể cân bằng kinh khủng trong cơ thể cậu ấy, như là những miếng gỗ lộn xộn chồng lên nhau, chỉ cần lấy ra một miếng hay chỉ dùng một lực đẩy nhẹ, hậu quả đều không thể đoán trước được.”

Khó trách em ấy bị thương vẫn kiên quyết muốn tới bệnh viện nhà Bạch Xuyên, khó trách một vết đao không nguy hiểm đến tính mạng lại phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt vài ngày, khó trách miệng vết thương ngày qua ngày vẫn không khỏi...

“Vậy còn thuốc em ấy uống thì sao?” Nhớ tới vitamin mỗi ngày Đông đều uống, Cầm vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ đó không phải là thuốc giải sao?”

“Không phải.” Trung Dã quả quyết nói: “Công dụng lớn nhất của thuốc đó chính là làm tê liệt hệ thần kinh, giảm bớt đau đớn, hơn nữa cũng làm chậm lại hoạt động của các bộ phận thần kinh, thành phần của thuốc không chỉ không thể giải độc, ngược lại nó còn là một loại độc khác.”

“Tê liệt hệ thần kinh, giảm bớt đau đớn...” Cẩm nhớ tới cuộc sống của anh và cậu lúc trước, không nhịn được thốt lên: “Khó trách mỗi buổi sáng trước khi uống thuốc tuy là tinh thần của em ấy hơi kém nhưng làn da cực kì mịn cảm, sau khi uống thuốc tinh thần lập tức tốt lên nhưng cảm giác lại chậm chạp...”

Cẩm chưa từng nghĩ tới chuyện trước giờ anh không quá chú ý lại ẩn giấu một tin tức kinh người như thế, còn có đau đớn không thể tưởng tượng nổi trên người Đông.

“Vậy thì đúng rồi.” Trung Dã đưa ra kết luận: “Làm tê liệt hệ thần kinh có thể giảm bớt đau đớn khi cậu ta bị độc phát.”

“Nhưng... Tại sao lại thành ra như vậy?” Cẩm hoang mang nói: “Cho dù nhà họ Bạch Xuyên muốn dùng thuốc khống chế em ấy thì cũng không cần dùng nhiều loại thuốc khác nhau như vậy...”

62. Thiệu Ly - Chương 62

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

“Nhưng... Tại sao lại trở thành như vậy?” Cẩm hoang mang nói: “Cho dù nhà họ Bạch Xuyên muốn dùng thuốc khống chế em ấy thì cũng không cần phải dùng nhiều loại thuốc khác nhau như thế...”

Trung Dã mím môi, suy nghĩ một lát mới nói: “Có mấy lời đồn đại liên quan tới phòng thí nghiệm thuốc của nhà họ Bạch Xuyên, tốc độ nghiên cứu thuốc mới của bọn họ đặc biệt nhanh là vì đã tiến hành thí nghiệm trái pháp luật trên cơ thể người.”

“Ý cậu là...” Trong lòng Cẩm đã có đáp án, nhưng anh không dám nói ra miệng, dường như chỉ cần không nói, thì không phải là sự thật.

Trung Dã thay anh nói ra: “Đông có thể là vật thí nghiệm thuốc của nhà họ Bạch Xuyên...” Dừng lại một chút, đẩy đẩy kính mắt thâm trầm nói: “Được nhân.”

Đồng tử Cẩm nhanh chóng mở to, trong mắt anh tràn đầy phẫn nộ, chờ đến khi lửa giận cháy hết cũng chỉ còn đau lòng, anh nghiêng răng nói: “Nhà họ Bạch Xuyên... Đúng là tôi không nên buông tha cho bọn họ!”

Cuối cùng anh cũng có thể hiểu được tại sao Đông lại muốn trả thù nhà họ Bạch Xuyên, cũng hối hận vì mình đã hủy bỏ kế hoạch báo thù của cậu, càng thêm tự trách là... Anh lại hoàn toàn không chú ý tới Đông trở nên khác đi, một cho anh còn nói đi nói lại anh yêu cậu... Nghĩ đến đây, đột nhiên Cẩm giật mình...

“Vậy em ấy ngừng uống thuốc lâu như vậy...” Giọng anh khi hỏi Trung Dã có chút run lên.

“Đau đớn đó chỉ có một mình cậu ta biết!” Trung Dã thấp giọng: “Làm bác sĩ, nếu loại đau đớn này vẫn có thể chịu đựng được thì loại thuốc này đã hoàn toàn không thể đưa cho cậu ta, làm tê liệt hệ thần kinh có thể xóa đi đau đớn của cậu ta khi độc phát, làm chậm các bộ phận thần kinh có thể kéo dài mạng sống của cậu ta, nhưng ngược lại sẽ tạo thành tổn thương đối với cơ thể, đối với bệnh tình của cậu ta chẳng khác gì đang uống rượu độc để giải khát.”

“Kéo dài mạng sống?” Vài lời này làm Cẩm lạnh cả người, vội vàng hỏi: “Đó là ý gì?”

“Độc tích lũy trong cơ thể cậu ta đã sớm vượt quá giới hạn chịu đựng, có thể sống đến bây giờ...” Trung Dã dừng lại, sau đó tiếp tục: “Nói lên là bác sĩ điều trị cho cậu ta cực kì thông minh, tuy là bây giờ cậu ta uống loại thuốc tai hại không có ích lợi gì nhưng ít ra cũng có thể giảm bớt đau đớn, cũng có thể tranh thủ thời gian điều trị.” Trung Dã đẩy kính: “Mà bây giờ khoa học kĩ thuật hiện đại tiến bộ rất nhanh, thêm một ngày thời gian liền có thêm một phần hi vọng, cho dù có thể sẽ tăng tình trạng bệnh, tôi vẫn muốn đề nghị cậu ta tiếp tục dùng thuốc.”

Cho nên thời gian gần đây Đông nhanh chóng gây yếu tiểu tụy, mệt mỏi rã rời đều vì chính anh đã vô tình ngừng thuốc của cậu... Giờ phút này đến ý muốn tự giết mình cũng xuất hiện trong đầu anh.

Nhưng... Tại sao cậu tình nguyện chịu đựng đau đớn không thuộc về mình này cũng không chịu nói với anh? Nghĩ xa hơn một chút, không phải khi cậu nghĩ ra kế hoạch chạy trốn khỏi nhà họ Cẩm đã nghĩ đến chuyện ngừng uống thuốc chứ? Hay còn sớm hơn... Khi cậu trả thù nhà họ Bạch Xuyên cũng đã chuẩn bị ngừng uống thuốc?

Cẩm càng nghĩ càng thấy sợ, Đông... Không những chẳng còn chút ý chí sống, ngược lại còn muốn để mình nhanh chóng đến gần cái chết.

Cẩm ngẩng đầu thật mạnh, nắm lấy tay Trung Dã, giọng nói tràn ngập khẩn cầu: “Trung Dã, cậu có biện pháp cứu em ấy không?”

Sắc mặt Trung Dã cũng không tốt lắm, suy nghĩ một lát mới nói: “Không thử thì sao biết được!”

Thời gian Cẩm quen biết Trung Dã không ngắn, đó không phải là câu trả lời chắc chắn nhưng cũng là câu trả lời nói rằng cậu ta kiên quyết phải làm cho bằng được. Tâm trạng vẫn đang lơ lửng trong không trung của anh cuối cùng cũng yên ổn được một chút.

Trung Dã nhìn Cẩm, vẻ mặt đông cứng, thái độ cực kì nghiêm túc: “Nhưng tôi vẫn phải nói cho cậu biết, đối với Đông mà nói, đây là con đường không thể quay đầu, đồng thời hậu quả cũng không thể đoán trước được, hơn nữa còn là con đường cực kì gian nan và đau đớn.”

Cẩm hiểu được ẩn ý trong lời nói của Trung Dã, không phải anh không giãy dụa bởi vì nếu thất bại, đoạn thời gian cuối cùng trong đời Đông sẽ là tra tấn đáng sợ của địa ngục, dù có được kết quả tốt nhất, cậu cũng phải chịu tất cả đau khổ trong quá trình giải độc.

Nhưng... Nếu không làm bất kì cái gì thì anh phải trở mắt nhìn cậu bình tĩnh đi từng bước đến cái chết hay sao? Cảm tự hỏi như thế, và, anh không làm được!

Cầm hít một hơi thật sâu, anh đưa ra quyết định: “Ít nhất đó là một con đường có hi vọng sống.”

“Vậy thì cuối cùng, cũng là thứ quan trọng nhất, đó chính là ý chí sống của cậu ta.”

Ý chí sống... Làm sao Đông có thể có ý chí sống được? Nếu có, cậu đã không đoạn tuyệt với nhà họ Bạch Xuyên, nếu có, cậu sẽ không muốn chạy trốn, nếu có, cậu sẽ không im lặng khi bị ngừng thuốc...

Cầm càng nghĩ càng chán nản, anh hiểu ý của Trung Dã, nếu không còn ý chí tiếp tục sống, không cần biết là ai cũng sẽ không chịu nổi loại dày vò không thể tưởng tượng nổi kia, tuy là anh yêu Đông, cũng nguyện ý vì cậu dốc sức làm hết những gì anh có thể, tiếc là, anh biết rõ mình không đủ để trở thành ý chí sống của cậu, bởi vì... Anh không phải là người cậu lưu luyến...

Đột nhiên một hình ảnh hiện ra trong đầu anh, là bộ dáng của Đông khi nhìn ra không trung mấy ngày trước, hết như con chim nhỏ hướng về bầu trời, nhàn nhạt bị ai và tuyệt vọng vì cánh chim đã bị bẻ gãy...

Cầm lại nhớ đến một lần anh sợ Đông làm việc quá nhiều đã nói một câu không có ý nghĩa gì: “Tôi với em khác nhau, phần đầu đoạn kem đánh răng dùng để hoàn thành những chuyện phải làm, đoạn còn lại của kem đánh răng tôi sẽ giữ lại cho mình, hoàn toàn thuộc về tôi... Hoàn toàn tự do!”

Đáp án cực kì rõ ràng, khát vọng duy nhất người biết mạng của mình không kéo dài được lâu chính là tự do. Dù biết rõ thời gian sống sẽ bị rút ngắn, dù biết rõ mình sẽ phải chịu đau đớn vô cùng khi độc phát cũng muốn rời khỏi nhà họ Cầm, thứ cậu khát vọng... Là tự do!

63. Thiệu Ly - Chương 63

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Không có đau đớn kịch liệt như kim châm, không có thiêu đốt bỏng rát, không có cơ thể đau nhức, bắp thịt cũng không giống bị bóp nát, cả người chỉ có cảm giác chậm chạp, không được nhạy bén... Lại uống thứ thuốc kia rồi...

Đông chậm rãi mở mắt, không hề bất ngờ khi nhìn thấy Cầm.

Cầm thấy cậu tỉnh lại, anh lộ ra vẻ mặt cũng không chắc có phải đang cười hay không: “Thuốc kia quan trọng với em như thế, sao lại không nói với tôi?”

“Anh có biết tình trạng cơ thể của tôi không?” Đông cũng không muốn đoán, nếu anh đã cho cậu uống thuốc thì chắc cũng đã kiểm tra cơ thể cậu.

Cầm gật gật đầu.

Đông khẽ mỉm môi: “Vậy thì anh cũng nên biết đối với tôi thuốc kia uống hay không uống cũng không khác là bao.”

“Vẫn có chỗ khác, ít nhất tôi biết em đúng là có năng lực chịu đựng đau đớn.” Cầm nhìn Đông, nhỏ giọng nói.

Đôi mắt kia vẫn sâu thẳm và mờ mịt như trước, nhưng bên trong lại có thêm thứ gì đó mà cậu không biết đang di động, đó là một thứ được tạo thành từ vô số cảm xúc hỗn loạn, phức tạp mà thâm trầm.

Lòng Đông vừa động, cậu hỏi: “Chức Hương và đứa nhỏ có ổn không?”

“Tạm thời an toàn.” Cầm bình tĩnh đáp.

“Tạm thời?”

“Thuốc là do em bỏ vào, hậu quả em phải là người hiểu rõ nhất mới đúng.” Giọng Cầm vẫn cực kì bình tĩnh, không hề phập phồng lên xuống.

“Không phải là tôi làm.” Đông rất ít đi giải thích với người khác, nhưng lần này cậu không muốn chịu tiếng xấu thay người khác.

Cầm từ chối cho ý kiến, chỉ bày ra vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Chức Hương đã nói mọi chuyện với tôi.”

“Anh không tin tôi?” Đối với phản ứng của Cầm, trong lòng Đông cảm thấy thất vọng. Nhưng ngoài thất vọng, hình như còn có một ít gì đó khác.

“Chức Hương không cần phải gạt tôi, mà em...” Cầm chậm rãi nói: “Ngay cả người thân mà em cũng có thể trả thù một cách vô tình, bởi vì hận tôi, giết chết một đứa con của tôi thì có là gì.”

“Tôi chưa từng hận anh.” Đông cup mắt, giọng cậu rất nhỏ nhưng cực kì kiên quyết.

Trong lòng Cầm ‘đông’ một tiếng, anh bật thốt lên: “Vậy em yêu tôi sao?”

Yêu sao? Cậu đã không thể quả quyết phủ nhận rồi! Nhưng... Sinh mạng của cậu không còn bao nhiêu, cậu

còn tư cách gì để trả lời? Đông nhìn ra cửa sổ, yên lặng.

Hi vọng nhỏ bé chỉ vừa mới dâng lên trong lòng anh liền bị im lặng của cậu cắt đứt, nếu tình yêu của anh không thể giữ được cậu, vậy thì cứ dùng tự do mà cậu luôn muốn đi!

“Trước kia em là người thử nghiệm thuốc của nhà họ Bạch Xuyên sao?” Nhắc tới chuyện này, lòng Cẩm liền nhói lên đau đớn, nhưng anh chỉ có thể dè nén, dùng giọng nói và vẻ mặt cứng nhắc hỏi.

“Uhm.” Đông nhẹ nhàng lên tiếng.

“Trung Dã nói thể chất của em rất hợp để làm vật thí nghiệm thuốc.” Cẩm lại tiếp tục nói.

“Vậy nên?” Giọng Đông mang theo chút ý trêu tức: “Anh cũng có thuốc cho tôi thử hả?”

Đông vốn chỉ muốn đùa vui chút, nhưng qua một lúc lâu không nghe thấy Cẩm trả lời, cậu quay đầu lại nhìn anh, nhìn thấy vẻ mặt thương xót của anh thì không nhịn được bật thốt lên: “Anh thật sự có hả?”

“Trung Dã xét nghiệm thấy đứa nhỏ trong bụng Chúc Hương chứa nhiệt độ trong thai nhi, không dám tùy tiện cho cô ấy uống thuốc...”

Đông thực sự không thể tin nổi, ngực cậu như bị đánh một cú thật mạnh, vừa buồn khổ vừa đau, còn đau hơn khi biết Kính Ngôn bán đứng mình.

Đông nhắm mắt lại, tự điều chỉnh tâm trạng, thật lâu sau cậu lại nói: “Trong cơ thể tôi chứa nhiều độc lắm, chỉ sợ tôi không thể gánh vác nổi nhiệm vụ làm vật thí nghiệm thuốc cho vợ con Cẩm thiếu gia.”

Cẩm tận lực làm cho giọng nói mình trở nên lạnh lùng: “Trung Dã nói em có thể thì chính là có thể.”

Đông bỗng dưng mở mắt hỏi: “Đứa bé kia quan trọng với anh như thế hả?”

“Tất nhiên!”

Đông nhìn chằm chằm Cẩm, cậu lại hỏi: “Không cần biết phải trả giá như thế nào anh cũng muốn giữ lại nó sao?” Cậu không nói ra hết, những lời còn lại vẫn nằm trong cổ họng “Cho dù là tính mạng của tôi cũng vậy sao?”

Cẩm hoàn toàn không dám nhìn Đông, anh tránh đi ánh mắt sáng ngời của cậu, trầm giọng đáp: “Đúng thế.”

Đông xem vẻ mặt chột dạ của Cẩm như một lời giải thích, thì ra... Cẩm biết hậu quả có thể xảy ra là gì, nhưng anh vẫn muốn yêu cầu cậu làm vật thí nghiệm...

Nơi khi nãy vẫn còn vừa buồn khổ vừa đau ấy, thoáng cái dường như không sao nữa, cảm giác lạnh lẽo lan tràn đến từng đầu ngón tay, biến thành mùi vị chua xót đắng chát.

Đông mệt mỏi nhắm mắt lại, cậu lại nghe thấy Cẩm nói: “Tôi sẽ không bạc đãi em, chỉ cần em thử nghiệm được thuốc giải tôi liền thả em tự do.”

Tự do... Nhưng tim của cậu đã không còn tự do...

Thôi, dù sao cũng là một cơ thể sắp chết, vậy thì trước khi chết cậu vì Cẩm làm một việc cuối cùng đi!

“Được, tôi đồng ý với anh.”

Không biết là có phải anh nhìn thấy ảo giác hay không, Cẩm nhìn thấy sắc mặt Đông đột nhiên trắng bệch đi, anh nhện xuống xúc động muốn vuốt ve hai má cậu. Cẩm dùng giọng điệu bình thản nói: “Vậy thì một lời đã định.”

64. Thiệu Ly - Chương 64

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Một tháng sau, vết roi trên người Đông đều khép miệng lại, cậu bị đưa đến một phòng bệnh đặc biệt chuẩn bị vì mình. Nếu có thể bỏ qua những dụng cụ điều trị lạnh như băng kia, Đông không thể không thừa nhận hoàn cảnh nơi này tương đối tốt.

Đông hoàn toàn không nhận ra nó là phòng bệnh, nhìn qua như là một căn phòng được thiết kế tỉ mỉ, lịch sự và tao nhã. Lớn thì là hình vẽ pha lê chiếm hết một phần hai mặt tường, nhỏ thì là một chi tiết trang trí nhỏ trên bàn, cái nào cũng không phải là sắp xếp tùy tiện.

Bộ loa nhiều tầng xa hoa, tivi LCD cực lớn, kệ sách xếp đầy các loại sách truyện, máy tính hoàn toàn mới đã được kết nối mạng, thậm chí ở một góc sáng bên kia còn có một bộ dụng cụ tập thể dục.

Đối diện với giường bệnh của cậu là một vườn hoa nhỏ, trong vườn rực rỡ sắc màu, tràn trề một màu xanh, ở bên ngoài hàng rào cậu còn thấy được mấy đỉnh núi, phong cảnh tương đối đẹp.

Đông nghĩ trong lòng, Cẩm thật sự rất dụng tâm, chắc là anh cũng biết có lẽ nơi này chính là nơi cuối cùng trong sinh mệnh cậu, tính ra thì... Đúng là không bạc đãi (*đối xử tệ*) với cậu.

Hình vẽ pha lê trên tường mà Đông đã thấy, ở một căn phòng khác chính là một tấm kính trong suốt có thể nhìn thấy toàn bộ phòng cậu, nó chính là nơi theo dõi tình trạng Đông.

Một tháng này trừ chuẩn bị căn phòng kia, Cẩm và Trung Dã còn làm không ít chuyện, ngoài tạo áp lực tới nhà họ Bạch Xuyên để lấy được bệnh án của Đông, họ còn yêu cầu Thiên Diệp phối hợp cùng với Trung Dã tham gia vào quá trình trị liệu cho Đông. Trừ phương án chữa trị kỹ lưỡng và chi tiết, mấy loại thuốc giải độc cũng dần được nghiên cứu và chế tạo xong, ở một căn phòng khác Đông không nhìn thấy chứa những thiết bị cấp cứu tiên tiến nhất.

Đông rất bình tĩnh với những xiềng xích trói buộc siết chặt trên cơ thể mình, Cẩm đứng ở sau kính thủy tinh nắm lấy áo Thiên Diệp lớn tiếng hỏi ông ta lí do tại sao.

“Đây là phương pháp tốt nhất có thể tránh được nhiều thương tổn.” Giọng Thiên Diệp không hề có chút tình cảm: “Cậu sẽ không muốn nhìn thấy cậu ta không khống chế được mà tự mình hại mình đâu!”

Cẩm chuyển hướng nhìn Trung Dã, Trung Dã chỉ gật đầu với anh, giọng nói tràn ngập thương xót: “Cẩm, đây là việc làm cần thiết, phòng khi Đông mất đi ý thức sẽ làm chính mình bị thương.”

Cẩm chậm rãi buông tay ra, cẩm hận nói với Thiên Diệp: “Sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày tôi san bằng nhà họ Bạch Xuyên, san bằng cái địa ngục trần gian kia.”

Về mặt Thiên Diệp không thay đổi: “Đối với Đông mà nói, nơi đó đúng là địa ngục trần gian, nhưng cậu không thể phủ nhận thuốc nhà họ Bạch Xuyên nghiên cứu chế tạo ra đã cứu được bao nhiêu người.”

“Nói được những lời như thế cũng đủ thấy ông bị điên rồi.” Cẩm âm trầm nói: “Ông lấy tư cách gì để quyết định người nên xuống địa ngục là ai? Đó là việc của Thượng Đế, không phải của ông! Cho dù toàn bộ mọi người trên thế giới chết hết thì liên quan gì đến chuyện của Đông?”

Đối mặt với lời chất vấn của Cẩm, Thiên Diệp chỉ xoay người đi chỗ khác kiểm tra sổ liệu trên thiết bị, ông ta bình thản nói: “Tôi nghĩ việc hội trưởng Cẩm cần quan tâm nhất bây giờ là làm sao chữa khỏi cho người bệnh.”

Cẩm hừ một tiếng: “Ông nói đúng, nhưng tôi tuyệt đối không quên ai là người hại em ấy biến thành như hôm nay.” Anh nói xong, tức giận ngồi xuống.

Nhưng chỉ mới ngồi không quá năm phút Cẩm lại đứng lên, anh không tự chủ được bước đến trước tấm thủy tinh, người bị ngăn cách bên kia đã có phản ứng đau đớn, dù cậu bị trói rất chặt nhưng anh vẫn nhìn thấy cơ thể kia mảnh liệt run rẩy và giãy dụa. Cuối cùng anh cũng hiểu được tại sao Trung Dã nói trói cậu là việc cần thiết.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, anh nghe thấy trong cổ họng mình truyền ra một tiếng lại một tiếng gầm nhẹ tự kiềm chế. Cẩm thật sự tan nát cõi lòng, anh siết chặt hai nắm tay, trán áp sát vào kính thủy tinh, không biết từ khi nào, từ khe hở ở nắm tay của anh đã có tơ máu chảy xuống, mà nước mắt đã sớm che mờ tầm

mắt anh.

Kỳ thật đau đớn chỉ kéo dài trong một giờ, nhưng một giờ ngắn ngủi này cũng đã làm hao hết tinh lực của Đông, đau đớn kết thúc thì cả người cậu như bị hút hết sinh khí, toàn thân ướt đầm như vừa từ trong nước lao ra, tay chân không tự chủ được hơi run lên, sắc mặt trắng bệch gần như một đồng tro tàn, thứ duy nhất có chút màu sắc tươi sáng chính là bờ môi bị cắn loang lổ tia máu, đôi mắt mở thật to từ lâu đã mất đi tiêu cự.

Cẩm sớm đoán được quá trình sẽ có nhiều gian nan và đau đớn, anh cũng cho là mình đã chuẩn bị tinh thần thật tốt, nhưng khi thực tế phát sinh mang tới cho anh sự rung động vượt xa sự chuẩn bị.

Đau khổ này anh chỉ có thể tưởng tượng ra, nhưng người anh yêu nhất lại phải tự mình chịu đựng... Cái loại chỉ có thể bắt đắc dĩ mà trở mặt nhìn này, cái loại hận không thể lấy mình thay cho em ấy nhưng hoàn toàn không làm được... Tim của anh từng mảnh từng mảnh như đang bị lãng trì... Đau đến mức hô hấp cũng thấy khó chịu...

65. Thiệu Ly - Chương 65

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Cẩm nâng bàn ăn đi vào phòng Đông, anh đặt bàn ăn lên cái bàn nhỏ trên giường, hơi nóng và mùi thơm từ cháo tỏa ra làm cho người ta khó có thể cưỡng lại.

“Nghe nói em chưa ăn gì cả ngày nay?” Giọng Cẩm không giấu được sự lo lắng.

Thật ra làm gì có chuyện anh nghe nói, Cẩm vẫn luôn đứng ở phòng quan sát bên cạnh nhìn tiểu Mộ giúp cậu thay quần áo bị mồ hôi thấm ướt, lau người cho cậu rồi lại đổi cho cậu một cái áo ngủ thoải mái. Người nọ cũng không nhúc nhích gì để mặc cho người khác lật qua lật lại, nhưng sau đó anh thấy tiểu Mộ dùng mọi cách dỗ tới dỗ lui cho cậu ăn, cậu mãi không chịu gật đầu, cả một buổi chiều cũng không đưa được thứ gì vào bụng, Cẩm thấy vậy nên lo lắng, cuối cùng anh mới tự mình bưng cháo vào.

Ngay cả động tác nhú mảy cũng chậm hơn rất nhiều, Đông miễn cưỡng, qua loa đáp: “Anh tha cho tôi đi! Bây giờ tôi thật sự ăn không vô!”

“Hôm nay chỉ mới là ngày đầu tiên, không ăn một chút sẽ không còn sức đâu.” Cẩm nhẹ giọng khuyên.

Đông mím môi, nửa thật nửa mỉa mai nói: “Trung Dã không nói cho anh biết sao? Đối với tình huống thế này bác sĩ có rất nhiều cách, mấy ngày đầu thì tiêm chất dinh dưỡng, không được nữa thì cưỡng chế truyền thức ăn.”

Đông nói như chẳng có chuyện gì quan trọng, Cẩm nghe mà tim cũng thất lại. Chẳng lẽ đây chính là những gì trước kia cậu đã phải chịu hay sao?

Anh che đậy những quan tâm dư thừa của mình, nói: “Cần gì phải khiến mình trở nên khó coi như thế?”

“Không phải tôi đang giận đối với anh, tôi thật sự ăn không vô! Bây giờ miễn cưỡng ăn, một lát nữa cũng sẽ nôn ra, đến lúc đó chẳng phải sẽ khó coi hơn sao?” Đông chỉ nói mấy câu ngắn ngủn như thế mà đã phải thở hổn hển.

Cẩm thấy vậy lại càng lo lắng, tay anh vỗ nhẹ lên ngực Đông, mảy lại nhú lại thật chặt.

Ngược lại Đông còn khuyên anh: “Tình trạng này tôi đã quen rồi, nói không chừng vài ngày sau lại có chút khẩu vị.” Sau đó cậu cười nói: “Đừng lo quá, tôi sẽ không làm trễ chuyện của Chúc Hương và con anh.”

Cẩm nghe xong, một ngụm khí cứ thế nghẹn ở cổ họng, phun cũng phun không được, nuốt cũng nuốt không trôi, thật lâu vẫn không thoát được lời nào.

Đông không nhìn anh nữa, cậu mệt mỏi nói: “Tôi muốn đi ngủ.”

Chịu đựng đau đớn thế này phí nhiều sức hơn cậu nghĩ, quả thật Đông rất mệt, đến một ngón tay cậu cũng không nâng lên nổi. Trước kia, cậu không có cách nào ngủ thật say vì đau đớn vẫn luôn tồn tại trong cơ thể cậu, đến hôm nay đã dễ chịu hơn một chút.

“Được, em ngủ đi!” Cẩm cũng nhận ra Đông đã tiêu hao không ít thể lực, nếu ăn không vô thì ngủ nhiều một chút cũng tốt.

Anh giúp Đông hạ giường xuống, sửa chăn lại, cuối cùng vẫn không nhận được đưa tay nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc của cậu.

Anh lưu luyến không rời, đang lúc chuẩn bị đứng dậy thì đột nhiên Đông gọi một tiếng: “Cẩm...”

“Uhm?” Anh lại ngồi xuống giường, dịu giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Anh có thể chờ đến khi tôi ngủ rồi mới đi không?”

Yêu cầu của Đông nằm ngoài suy nghĩ của Cẩm, anh không khỏi giật mình.

Cẩm yên lặng như thế lại khiến Đông ngượng ngùng, hai má cậu ửng đỏ, chậm rãi nói: “A, tôi quên mất anh phải về với Chúc Hương...” Dừng một lát lại tiếp tục nói: “Vậy anh có thể cho tiểu Mộ ở đây với tôi không?”

Cẩm phục hồi tinh thần lại, lòng anh cũng nóng lên, lập tức đạp giày ra nằm cạnh cậu, câu hỏi còn mang theo ý cười: “Sao vậy? Em sợ sao?”

Đồng không trực tiếp trả lời, cậu nhìn trần nhà, giọng nói cực kì mơ hồ: “Sau khi một người trải qua cuộc sống vui vẻ sẽ trở nên yếu đuối, trước kia tôi có sợ cũng sẽ không hé răng đâu.”

Đây là cậu gián tiếp thừa nhận mình sợ, Cẩm không đành lòng, ôm lấy cậu dịu dàng nói: “Điều đó nói lên rằng em đã trưởng thành, chỉ có mấy tên ngu ngốc dư thừa tinh lực mới cần răng bày ra vẻ mặt ngoan cố.”

Đồng quay đầu sang nhìn Cẩm, khóe môi cậu mấp máy, cười như không cười: “Sao tôi lại nhớ là hội trưởng Cẩm thích mấy tên ngu ngốc dư thừa tinh lực như thế ấy nhỉ?”

66. Thiệu Ly - Chương 66

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Cẩm cố tình đùa cợt: “Bởi vì khi đó tôi là một tên vô lại bị kích động làm mù mắt mất rồi!” Chỉ có anh mới biết được đằng sau vẻ cười đùa này là chua xót và mất mát.

Có lẽ cũng đang nhớ lại những ngày trước, Đồng im lặng một lát mới nói tránh đi: “Anh không cần phải về với Chức Hương hả? Ở đây để cho tiểu Mộ làm là được.”

Thấy Đồng nhắc tới Chức Hương, trong lòng Cẩm nổi lên lo lắng, anh liếc mắt nhìn mảng tường vẽ hình pha lê, khinh thường hừ một tiếng: “Tên nhóc tiểu Mộ kia không có một chút can đảm nào, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì cậu ta cũng chẳng thể xử lí được!”

Tiểu Mộ đứng phía bên kia nghe răng nhếch miệng, lá gan của cậu không hề nhỏ tí nào nhé! Chỉ là cậu ta đứng lên kia gào thét, tất nhiên Cẩm không thể nghe thấy.

“Còn Chức Hương...” Giọng Cẩm rất bình tĩnh, không thể cảm nhận được một chút tình cảm nào: “Với tôi mà nói, ngoài trừ là mẹ của đứa nhỏ, còn lại thì không là gì cả.” Tuy anh biết Đồng hoàn toàn không thêm quan tâm quan hệ của anh với Chức Hương nhưng anh vẫn không muốn để Đồng hiểu lầm chuyện gì.

Đồng nghe thấy câu đó tim không khỏi nhảy lên một nhịp, nhưng cậu nghĩ lại, dù Cẩm không thích Chức Hương thì liên quan gì tới mình? Cậu đã sớm hạ quyết tâm từ chối tình cảm của Cẩm, hơn nữa dù Cẩm yêu cậu cũng đã là chuyện của quá khứ, bây giờ anh thậm chí còn vì đứa con vẫn chưa ra đời mà để cậu làm vật thí nghiệm thuốc, đó không phải là minh chứng rõ ràng nhất cho những gì đã qua hay sao?

Đồng lập tức trở nên trống rỗng, giọng cậu lại càng thêm chây lười: “Thật là vô tình, người thích anh thật đáng thương!” Nghĩ lại, đó chẳng phải đang hình dung chính cậu hiện tại hay sao!

Cẩm cũng không phủ nhận: “Người thích tôi rất đáng thương.” nhưng lại không nhận được tự mình giải thích một câu: “Nhưng người được tôi thích nhất định sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời.”

Chuyện đó không phải Đông không biết, trừ hai lần đầu tiên thì đúng thật là Cẩm che chở cậu đủ điều, dù anh phối hợp với với Kính Ngôn bán đứng cậu, dù anh bắt cậu làm một người giúp việc nhưng anh lại không nỡ làm cậu tổn thương thật, anh âm thầm bảo vệ và quan tâm cậu, cậu không phải là một tên ngu ngốc, tất nhiên cậu có thể nhận ra.

Nếu... Nếu không có cơ thể tàn tạ này, nếu không phải sinh mệnh cậu đã đến giới hạn, thì tính khả thi trong chuyện tình của hai người là cực kì lớn!

Cẩm thấy Đông khẽ khép mắt lại, khóe môi cậu hiện lên nụ cười, vẻ mặt ấm áp và bình thản nhưng trong sự yên tĩnh kia lại tràn ngập đau thương và tuyệt vọng, vẻ tuyệt vọng ấy mạnh mẽ đập vào lòng anh, một linh cảm không tốt lập tức dâng lên...

=====Phân cách tuyến xuất hiện nữa rồi=====

Linh cảm không tốt đi theo Cẩm ngày qua ngày, dần dần trở thành sự thật. Dợt trị liệu giải độc cho Đông tiến hành không thuận lợi. Không phải là hoàn toàn không có hiệu quả mà là đau đớn đã vượt quá sức chịu đựng của Đông khiến cậu mãi cũng không thể khôi phục lại khẩu vị khiến cơ thể cậu càng lúc càng gầy yếu, thời gian mê man càng lúc càng dài, khi cho cậu uống thuốc để tiến hành điều trị cũng phải điều chỉnh tùy theo tình trạng, bình thường là một ngày một lần, càng về sau ba ngày mới dám tiến hành một lần.

Chất độc trên người Đông khác với độc bình thường, nó không có một thuốc giải duy nhất mà mỗi lần cho uống thuốc chỉ giải được một phần độc nào đó, nhưng trong cơ thể cậu đã có một thể cân bằng độc, sau khi phá đi nó lại trở thành một tổ hợp cân bằng khác, trở thành một tình trạng hoàn toàn mới nên chỉ có thể vừa điều trị vừa quan sát.

Không thể nói tình hình của Đông không có cải thiện gì, ít nhất độc trong cơ thể cậu từng bước bị loại bỏ là sự thật. Nhưng, sợ nhất là tốc độ của quá trình loại bỏ độc tố không nhanh bằng tốc độ của quá trình sinh mạng đang hao mòn.

Đông luôn bị đau mà tỉnh lại, sau đó lại đau đến bất tỉnh, thời gian cậu tỉnh lại cũng chỉ có cảm giác ‘đau’. Nhưng, chính cậu cũng không biết khi cậu hôn mê thì thiết bị cấp cứu ở phòng bên cạnh đã dùng không biết bao nhiêu lần, cậu lại càng không biết Cẩm vì cậu rơi bao nhiêu nước mắt.

Có một hôm hiếm khi thời tiết tốt, bầu trời mùa thu có một vẻ trong veo tươi đẹp, mặt trời chiếu xuống cũng chỉ đủ sáng mà không chói mắt.

Vườn hoa bên ngoài phòng bệnh của Đông cũng chẳng còn gì có thể nhìn, chỉ còn mấy nụ hoa cúc đang chờ nở, có một vài cây đã không còn lá, chỉ còn mấy cành cây trụi lủi, có chỗ còn lá xanh lại ỉn ỉn mấy màu hồng hồng vàng vàng (*lá sắp rụng ấy*), còn một góc nữa tất cả đều trồng cây phong, một đám lại một đám màu lửa đỏ, phong cảnh cũng khá đặc sắc.

Hiếm thấy nhất là hôm nay Đông khá tỉnh táo, tinh thần nhìn qua cũng không tệ lắm, cậu bảo tiểu Mộ mở hết rèm cửa, ánh mặt trời chiếu vào, chiếu đến cả phòng đều sáng lên, không chỉ như thế, Đông lại còn chủ động ăn mấy món ăn nhẹ.

Cầm đứng cách một tấm thủy tinh khó nén được vui mừng và hưng phấn, nhưng sắc mặt của Thiên Diệp và Trung Dã lại cực kì khó coi.

Hai người lật xem tư liệu về dữ liệu thu được trên máy theo dõi sinh lí của Đông, vừa xem vừa thì thầm qua lại, sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng, cuối cùng Cầm cũng phát hiện ra hai người không được bình thường.

“Trung Dã, đã xảy ra chuyện gì?” Trong lòng đã có dự đoán, anh cẩn thận hỏi.

Trung Dã ngẩng đầu, vẻ mặt có phần đau buồn, thương xót và thương cảm: “Đông... Có thể sẽ không chống đỡ nổi nữa: ”

67. Thiệu Ly - Chương 67

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Trung Dã ngẩng đầu lên, vẻ mặt anh ta có sự đau xót, đồng cảm và thương hại: “Đông... Có thể sẽ không chống đỡ nổi nữa.”

“Sao lại có thể như vậy!” Cầm gầm nhẹ một tiếng, anh xông ra ngoài.

Thiên Diệp muốn đuổi theo nhưng bị Trung Dã ngăn lại: “Cậu ta sẽ không làm tổn thương Đông.”

Đúng thật, người vừa hỗn hển chạy ra, vừa bước vào phòng Đông đã trở lại thái độ bình thường, trên mặt anh là ý cười dịu dàng.

“Sao hôm nay tâm trạng của em lại tốt như thế?” Cầm bước đến bên cạnh cậu, nhận lấy bữa ăn nhẹ trong tay tiểu Mộ, anh ngồi xuống cười hỏi.

“Uhm.” Đông gật đầu, tâm trạng khá tốt: “Bởi vì tôi có việc muốn nói với anh.”

Cầm quay đầu bảo tiểu Mộ ra ngoài, anh uống thử một ngụm canh ngọt, chắc lưỡi khoa trương nói: “Ma Mì thật bất công, ở nhà không có canh ngon như thế này để uống đâu!” Nói xong anh lại múc một muỗng đưa đến miệng Đông.

Đông ngoan ngoãn uống xuống xong mới cười nói: “Thì ra mỗi ngày anh đều tới đây là vì muốn ăn mấy món ngon này đó hả?”

“Cuối cùng cũng bị em phát hiện rồi.” Khi đang nói chuyện anh lại múc một muỗng dứt cho Đông, cơ hội như thế này không nhiều, tất nhiên anh phải nắm thật chắc.

Đông nhăn mày, nhưng cậu vẫn uống, sau đó lại nói: “Sau này anh không cần phải phiền như thế nữa.”

Vừa rồi Cẩm đã bị Trung Dã và Thiên Diệp hai người làm hoảng sợ, bây giờ lại nghe Đông nói như thế, anh kinh hãi đến muỗng cũng cầm không chắc, rơi xuống chén canh phát ra một tiếng ‘keng’.

“Không cần phải vui vẻ như thế chứ!” Đông trêu ghẹo.

Cẩm cực lực khiến mình tự nhiên hơn, cười tươi: “Đang khỏe mạnh lại nói cái gì vậy!”

Đông không giải thích thêm gì với anh, cậu híp mắt nhìn ra ngoài nói: “Thời tiết không tệ, tôi muốn ra ngoài ngồi một chút!”

Cẩm ôm Đông ra vườn hoa, chính mình cũng ngồi xuống bên cạnh cậu.

Khi hoàng hôn buông xuống, mặt trời hồng hồng dừng lại ở đỉnh núi phía xa, chậm rãi lặn xuống. Đông yên lặng nhìn, vẻ mặt cậu cực kì bình thản, cả người đều bình thản.

Chờ đến khi mặt trời đã khuất sau núi, cả bầu trời chỉ còn một tầng mây màu hồng Đông mới chậm rãi mở miệng: “Phong cảnh nơi này thật sự rất tốt.”

“Nếu em thích, tôi tặng nơi này cho em.”

Đông quay đầu nhìn Cẩm, nhàn nhạt cười, lời cậu nói hoàn toàn không ăn nhập gì: “Cẩm, chuyện tôi đồng ý với anh chỉ sợ tôi không làm được nữa.”

Sắc mặt Cẩm nhanh chóng thay đổi, anh bắt lấy tay Đông, tuy đã cố gắng bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn có hoảng hốt: “Một khi em đã hứa thì chắc chắn sẽ cố gắng đến cùng.”

“Bình thường người ta nói chuyện luôn thích phóng đại một chút.” Đông nghiêng đầu nhìn Cẩm, khóe môi hơi mím lại có vài phần giảo hoạt: “Người hiểu biết và sáng suốt như hội trưởng Cẩm sao lại xem là thật chứ!”

Tuy là Đông cố gắng vui đùa để giảm bớt đề tài bi thương này nhưng đối với Cẩm lại không có chút tác dụng nào.

“Em con người này vừa cao ngạo vừa tùy hứng, lòng dạ cũng không rộng rãi tí nào, tính tình vừa lạnh nhạt lại khó chịu, cái tốt duy nhất chính là giữ lời hứa, em không nên phá vỡ ưu điểm cuối cùng này của mình nha!”

Đông cúi đầu nở nụ cười: “Thì ra tôi hư hỏng như vậy!”

“Không vội, từ từ sửa đổi là được.” Giọng Cẩm rất trong trẻo, bây giờ lại nói mấy lời dịu dàng giống hệt một vị thần lạc đường xuống nhân gian dùng sự chân thành để cảm hóa con người.

“Đúng vậy! Thời gian còn nhiều mà.” Đông nhẹ nhàng đáp: “Đáng tiếc không phải ở thế giới này.”

Đông nói thẳng ra hết như thế ngược lại đánh thật mạnh vào lòng Cẩm, anh nắm tay Đông thật chặt, bản thân lại không nhận được run nhẹ.

Thấy Cẩm đau lòng khổ sở như thế, lòng Đông mềm nhũn nhưng cậu lại nói: “Đứa bé kia của anh vẫn không cứu được, ở một thế giới khác tôi sẽ thay anh chăm sóc nó thật tốt.”

Đông tưởng là Cẩm đau lòng vì nếu cậu chết thì đứa bé kia sẽ không có thuốc để chữa trị.

Cẩm nghe vậy liền trợn to mắt, trong chốc lát anh không phản ứng được, lát sau anh mới hiểu ý Đông, cả người anh như bong bóng xì hơi, lập tức suy sụp.

“Đứa bé kia sống cũng được, chết cũng được, tôi quan tâm đến nó làm gì...” Cẩm thất thần lẩm bẩm.

Tuy Đông không nghe rõ nhưng vẫn nghe được một ít, cậu nghĩ nếu anh đã không cần thì cậu ở đây có ý nghĩa gì? Cẩm hận cậu như vậy nên khi cậu sắp chết cũng muốn tra tấn cậu một lần mới được hay sao?

Tuy là cậu không thể đáp lại tình yêu của anh, nhưng qua bao nhiêu lâu, Đông cũng có chút tình cảm với Cẩm, nếu không cậu cũng sẽ không đồng ý làm vật thí nghiệm thuốc cho con anh, bây giờ nghe thấy Cẩm lẩm bẩm như thế, một ít nhiệt độ trong lòng cậu lập tức tắt ngúm, vẻ dịu dàng trong mắt cũng biến thành tĩnh lặng.

Trước mắt cậu tối sầm, cổ họng có một mùi tanh ngọt dâng lên, Đông nhắm mắt lại, cứ thế để nó tùy ý chảy xuống khóe môi tự giấu của mình.

68. Thiệu Ly - Chương 68

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Trước mắt cậu tối sầm, cổ họng có một mùi tanh ngọt dâng lên, Đông nhắm mắt lại, cứ thế tùy ý để nó uồn lượn chảy xuống theo khoeo môi tự giễu của mình.

Cầm nhìn thấy liền kinh hoảng, anh vội vàng che miệng Đông, thấp giọng gọi: “Đông... Đông... Đừng chết... Cái gì tôi cũng đồng ý với em... Không phải em muốn bỏ tôi đi sao? Không phải em muốn trốn khỏi nhà họ Cầm sao? Không phải em muốn tự do sao? Chỉ cần em sống, cái gì tôi cũng chiều theo ý em...” Cầm nói xong lời cuối cùng đã có khóc nức nở, anh hô lớn: “Trung Dã, Trung Dã... Thiên Diệp... Mau cứu em ấy...”

Thiên Diệp và Trung Dã đứng ở phòng theo dõi tất nhiên thấy được toàn bộ, hiện tại đã chạy tới.

Trung Dã vội vàng kéo cái người chết cũng không chịu buông Đông ra, anh ta khuyên nhủ: “Cầm, bình tĩnh một chút, cậu như vậy chúng tôi không thể cấp cứu cho cậu ta.”

Thiên Diệp ôm lấy Đông, bước thật dài vào trong, nhân lúc hai người kia không chú ý đã nhỏ giọng nói bên tai Đông: “Cậu cứ chết đi! Đừng quên mẹ cậu có cùng dòng máu với cậu, cậu chết liền đổi thành mẹ cậu tới thử thuốc.”

Ngón tay Đông giật giật, tuy chỉ động tác rất nhỏ nếu không nhìn kĩ sẽ không thấy nhưng Thiên Diệp vẫn phát hiện ra, ông ta thở phào một hơi.

Thiết bị cấp cứu đã sớm được lắp sẵn, động tác cứu người của hai vị bác sĩ cũng rất nhanh không chút bối rối nào.

Cầm đã sớm bị Trung Dã đuổi ra ngoài, anh chỉ có thể theo dõi ở phòng bên cạnh, mắt chớp cũng không dám chớp nhìn chăm chăm bên kia, anh sợ chỉ một lúc nào anh không chú ý sẽ mất đi cậu.

Người không bao giờ tin vào quỷ thần như anh giờ phút này cũng yên lặng cầu khẩn, nếu thật sự có Thượng Đế tồn tại, nếu thật sự có Phật Tổ thì xin họ hãy lấy sinh mạng của anh chia cho cậu, xin họ hãy giao cho anh tất cả gian khổ cậu đang phải phải chịu...

=====Phân cách tuyến đau tim muốn chết=====

“Nạn lớn không chết sẽ có được hạnh phúc.” Những lời này có lẽ không thể nói lên tất cả tình trạng của Đông nhưng khoảnh khắc sau khi vượt qua cái chết, tình huống của cậu trở nên tốt hơn rất nhiều.

Sau khi lượng độc tích tụ dần được giải, sắc mặt Đông không còn xanh xao trắng bệch như tro tàn mà dần hồng hào lên, khẩu vị cũng dần được khôi phục, dần dần cậu đã có thể tự mình xuống giường đi lại, dù là lúc uống thuốc gian nan nhất trước kia cũng không còn đau đớn như thế nữa.

Tuy vậy, Trung Dã và Thiên Diệp vẫn không dám lơ là, có những đột biến phát sinh không thể nào đoán trước được, một mắc xích nhỏ cũng có khả năng khiến bọn họ kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ.

Vượt qua những ngày đông giá rét thật dài, khi cây cối trong vườn nảy mầm non đầu tiên thì độc trong cơ thể Đông cuối cùng cũng được loại bỏ hoàn toàn, cùng nhau đón chào sự hồi sinh của cậu.

Tất nhiên Cẩm vui mừng cho Đông, nhưng nghĩ đến không lâu sau anh và cậu sẽ phải chia ly, vui tới đâu thì tâm trạng anh cũng bị một tầng bóng ma bao phủ, có lẽ là một tầng khá dày.

Trước kia đã không dùng danh nghĩa giải độc cho cậu để tiến hành, tất nhiên bây giờ cũng không thể để lộ ra chuyện độc của cậu đã được giải, chỉ nói cho cậu biết là thuốc mà cậu thí nghiệm đã tiếp cận giai đoạn thành công.

Sở dĩ không nói là thành công hoàn thành mà chỉ nói là tiếp cận, chủ yếu là vì Cẩm muốn giữ Đông lại điều dưỡng một thời gian, anh sợ cậu rời nhà họ Cẩm không có ai chăm sóc, lại sợ cậu không chăm sóc cho bản thân mình, vậy tất nhiên là để cậu được nuôi dưỡng khỏe mạnh dưới mắt anh mới tốt, cơ thể anh đã thay cậu chăm sóc tốt, tương lai cậu muốn dùng thể nào... Haiz... Cũng không phải chuyện của anh.

Tất nhiên, Trung Dã, Điền Thôn, tiểu Mộ, Ma Mĩ đều khuyên anh giữ Đông lại, anh cũng muốn giữ mà! Nhưng... Hình ảnh Đông nhìn ra ngoài cửa sổ không lúc nào không hiện lên trong đầu anh, anh đã bẻ gãy cánh của cậu một lần, Cẩm tình nguyện để chính mình đau lòng cũng không muốn để cậu buồn.

“Cẩm, cậu chắc không?” Trung Dã hỏi lần thứ n.

Tuy anh không muốn, nhưng vẫn không do dự: “Chắc chắn.”

Trung Dã khẽ thở dài: “Sao không thử xem? Nói cho Đông tình cảm của cậu, nói cho cậu ta biết cậu vì cậu ta làm tất cả mọi thứ, nói cho cậu ta biết độc trên người cậu ta đã được giải, có lẽ... Cậu ta sẽ ở lại.”

“Tình cảm của tôi đối với em ấy sao em ấy lại không biết! Em ấy hiểu đến mức lợi dụng nó để báo thù nhà họ Bạch Xuyên, nhưng em ấy vì muốn thoát khỏi tôi... Lại đưa Chúc Hương lên giường tôi...” Nói đến việc này, tâm trạng Cẩm không còn oán hận mà chỉ còn tuyệt vọng: “Tôi cũng có kiêu ngạo của mình...”

Việc này tuy là Trung Dã không rõ lắm nhưng anh ta có nghe nói, hiện tại anh ta chỉ có thể vỗ vai Cẩm an ủi.

“Huống hồ bây giờ tôi giữ em ấy lại bằng cái gì?” Cẩm bình tĩnh nói: “Dùng ơn nghĩa kẹp em ấy lại? Dùng đạo lý ép buộc em ấy? Hay là dùng tình cảm trói buộc em ấy?” Cẩm khẽ lắc đầu, anh hít sâu một hơi nói: “Chờ tới khi cậu thật sự yêu một người cậu sẽ biết, cậu sẽ hi vọng người ấy cũng yêu mình, là tình cảm đơn thuần mà không pha lẫn tạp chất nào khác... Không muốn người ấy vì mình mà đau khổ, không muốn người ấy vì mình mà tự làm khổ bản thân...”

69. Thiệu Ly - Chương 69

“Chờ tới khi cậu thật sự yêu một người cậu sẽ biết, cậu sẽ hi vọng người ấy cũng yêu mình, là tình cảm đơn thuần mà không pha lẫn tạp chất nào khác... Không muốn người ấy vì mình mà đau khổ, không muốn người ấy vì mình mà tự làm khổ bản thân...”

“Nhưng cậu vì cậu ta làm nhiều như thế, cậu ta lại hoàn toàn không biết gì cả, cậu không cảm thấy không đáng giá sao?”

“Nhìn thấy em ấy khỏe mạnh sống trên đời chính là thù lao lớn nhất cho tôi.” Cẩm lộ ra nụ cười thoải mái.

“Cậu thật là vĩ đại!” Lời này của Trung Dã nửa là cảm thán, nửa là mỉa mai.

“Vĩ đại sao?” Cẩm cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười có chút mờ mịt: “Cậu vẫn còn nhớ rõ cơ mà! Khi đó rõ ràng em ấy không chống đỡ nổi nữa, sau khi em ấy tỉnh lại cậu còn nói ý chí sống của em ấy rất mạnh.”

Trung Dã gật đầu.

“Cậu biết hôm đó tôi nói với em ấy cái gì không?” Cẩm nói tiếp: “Tôi đã nói chỉ cần em ấy sống sót tôi sẽ cho em ấy tự do...” Anh ngẩng đầu nhìn Trung Dã, mắt cũng đỏ lên: “Tôi không cam tâm! Tôi làm sao có thể cam tâm? Nhưng em ấy vì tự do mà ở lại, bây giờ những gì tôi có thể làm chính là trả bầu trời lại cho em ấy...”

Đúng là khi sắp chết Đông đã sống sót bằng ý chí sống mạnh mẽ, nhưng hai người không hề biết lời nói của Thiên Diệp khi đó, họ chỉ nghĩ khát vọng tự do của Đông đã vượt xa mọi thứ, Trung Dã thở dài, cũng không thêm khuyên nữa.

=====Phân cách tuyến tới đây=====

Từ sau lần cấp cứu đó, Cẩm không tới nhiều như trước nữa, chính xác mà nói thì anh vẫn đến mỗi ngày như cũ, chỉ là số lần đến phòng Đông giảm xuống, thời gian Đông nhìn thấy anh khi tỉnh táo lại càng ít.

Thời khắc chia ly sắp tới, anh cần chút thời gian đuổi đi hình bóng của cậu trong lòng, hay, ít nhất là sau khi thức giấc thì đặt cậu ở một góc nhỏ nào đó là được rồi, không thể để cậu tùy ý chiếm hết trái tim anh.

Đương nhiên Đông cũng chú ý tới chuyện này, chỉ là hôm đó cậu nghĩ Cẩm cố ý tra tấn mình nên cậu đối với Cẩm cực kì lạnh nhạt. Lại nhớ tới lúc cậu nghe thấy cả mẹ mình bọn họ cũng không muốn buông tha, cậu đối với Cẩm lại càng tuyệt vọng.

Dù sao thí nghiệm thuốc đã gần đến giai đoạn hoàn thành, một chén thuốc cậu uống cũng chẳng còn quan trọng, Cẩm không đến cũng là chuyện bình thường...

Nhưng mà... Tại sao cậu vẫn còn chờ mong? Tại sao mỗi lần nhớ tới anh, lòng cậu liền đau đớn khó chịu?

Lúc con chip theo dõi được lấy ra cũng là lúc cậu có thể rời đi, Cẩm thậm chí không hề xuất hiện, chỉ có tiểu Mộ đứng đó với hốc mắt đỏ hồng cùng vẻ mặt không đành lòng.

Một túi hành lý không lớn lắm, bên trong có mấy bộ quần áo trước kia của cậu, tiểu Mộ nói Cẩm đã dặn là chờ cậu ổn định rồi sẽ kí gửi những thứ của cậu qua đó.

Một hộp đồ ăn của Ma Mĩ làm riêng cho cậu.

Một cái bao nhỏ là giấy chứng nhận sở hữu và một quyển sổ tiết kiệm một tỷ gửi ngân hàng cùng một xấp ngân phiếu dùng tên của cậu, đó là tiền công cho việc cậu làm vật thí nghiệm thuốc.

Nếu là trong mấy loại tiểu thuyết không thực tế kia thì sổ tiết kiệm sẽ bị xé thành từng mảnh nhỏ sau đó ném lên mặt Cẩm, nhưng Cẩm lại không có ở đây, cũng không cần phải lãng phí tiền như thế, còn tạo ra rác nữa! Hơn nữa cậu làm vật thí nghiệm thuốc đã chịu không ít đau khổ, còn giúp Cẩm giữ lại một người thừa kế, tiền này cậu lấy cực kì yên tâm thoải mái.

Đông vỗ vỗ xấp ngân phiếu, cậu không vừa lòng lắm hừ nói: “Hội trưởng của các người đúng là keo kiệt, tiền này còn không đủ mua một căn hộ cao cấp, chẳng lẽ anh ta muốn tôi trốn trong hang cùng ngõ hẻm nào đó sao?!”

Tiểu Mộ bị cậu chọc cho cười ra tiếng, người vẫn đứng trong phòng theo dõi cũng lắc đầu bất đắc dĩ, nụ cười chua xót kia cũng tràn ngập dịu dàng.

Sao anh lại muốn cậu trải qua những ngày cực khổ đây? Anh chỉ sợ cậu không chịu nhận, nếu anh biết cậu sáng khoái như vậy thì đưa thêm vài con số cũng chẳng có vấn đề gì.

Anh vừa nghĩ như thế thì Đông đã nhét hết ngân phiếu vào tay tiểu Mộ, nở nụ cười rực rỡ: “Làm phiền tiểu Mộ giúp tôi giao cho cô nhi viện.”

“Gì cơ?” Tiểu Mộ trợn mắt, há miệng, hoàn toàn không thể tin được.

Đông vỗ vỗ mặt cậu ta, tinh nghịch nói: “Một tỷ có thể nhìn thấy vẻ mặt này của tiểu Mộ cũng xem như đáng giá.”

“Đông Sơn...” Tiểu Mộ mới mở miệng nước mắt đã trào ra, một tay cậu ta kéo ống tay áo của Đông, một tay không ngừng gạt nước mắt, miệng nói cái gì đó không nghe rõ lắm.

Đông buồn cười nhìn cậu ta: “Tiểu Mộ, cậu khóc nữa tôi cũng không thể cho cậu nhiều hơn, muốn trách thì trách hội trưởng nhà cậu quá keo kiệt đi!”

Tiểu Mộ nghe thấy mấy lời này liền lặng đi một chút, sau đó vội vàng giải thích: “Cậu Đông Sơn, không phải tôi nói tiền quá ít, thật đó... Tôi...”

Đông không nhịn được cười ra tiếng, cậu xoa đầu tiểu Mộ: “Cậu thật là đáng yêu.” Sau đó sắc mặt đột nhiên nghiêm túc, bình tĩnh nhìn tiểu Mộ nghiêm chỉnh nói: “Tiểu Mộ, cảm ơn cậu mấy ngày nay đã chăm sóc tôi.”

Tiểu Mộ bị Đông nhìn như vậy, mặt đỏ lên, ầm ừm nói: “Đó... Đó đều là những chuyện phải làm.” Sau đó nhớ tới thiếu gia nhà mình lại vội vàng nói: “Đây đều là thiếu gia cho cậu, anh ấy thật sự rất quan tâm và quý mến cậu.”

Đông khẽ cười, cậu đột nhiên quay đầu nói với hình vẽ pha lê trên tường một câu: “Giữ gìn sức khỏe.”

Trong lòng Cẩm nóng lên, thiếu chút nữa anh đã muốn tung cửa chạy ra, may là vẫn nhịn được.

Sau đó, anh thấy Đông xách túi hành lý thoải mái cất bước rời đi.

Tầm mắt Cẩm nhìn theo bước chân Đông đang bước tới cổng lớn, cậu đã hoàn toàn toàn khỏe mạnh, làn da trắng như sứ đã lộ ra vẻ hồng hào, hai má phúng phính thịt, đường cong cứng nhắc như tượng đá cũng đã mềm mại đi nhiều, dáng người trước kia anh luôn chê là gầy yếu bây giờ vẫn gầy yếu, chỉ là anh tuấn hơn nhiều lắm...

Người đang đắm chìm trong ánh mắt mặt trời kia thật chói mắt, chói đến mức mắt anh không thể mở ra được...

Đây là lần cuối cùng rồi! Cứ như vậy, để hình ảnh này in sâu từng chi tiết của nó vào đáy lòng anh...

70. Thiệu Ly - Chương 70

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: Yue Yue

Đảo mắt đã đến mùa thu, Cẩm ngồi ở ban công phòng Đông, trước mắt anh là một bàn cờ vua nhưng lại không có quân cờ nào trên đó, anh chỉ đang thưởng thức những hình dạng khác nhau của mấy quân cờ đen trắng.

Cẩm không chơi cờ, anh mua bộ cờ này chỉ đơn giản vì quân cờ quốc vương kia có chút giống Đông, tuy được trạm trổ khá thô nhưng lại có hồn.

Thật ra Cẩm không có nhiều thời gian để nhớ Đông, có lẽ cũng vì thế mà thời gian thanh thoi hiếm có này anh lại càng nhớ cậu nhiều hơn.

Anh cầm quân cờ quốc vương trong tay, ngón tay vuốt ve qua lại trong vô thức, quân cờ kia đã sớm bị anh mài sáng bóng.

“Thiếu gia, Chúc Hương tiểu thư đưa tiểu thiếu gia qua đây.” Giọng Điền Thôn vang lên phá vỡ một góc yên tĩnh.

Cẩm khẽ nhú mày: “Nói cô ta để đứa nhỏ lại.”

“Nhưng...”

Nhận ra giọng Điền Thôn có chút khó xử, Cẩm vừa ngẩng đầu lên liền thấy Chúc Hương ôm đứa nhỏ đứng bên cạnh ông ta, sắc mặt cực kì khó coi.

Cẩm bắt đầu có chút bức bối, anh luôn xem căn phòng này là thánh địa, bây giờ Chúc Hương bước vào giống như đang vấy bẩn thánh địa của anh.

Chúc Hương cố nặn ra vẻ mặt tươi cười, cô ta đang muốn bước tới thì Cẩm đã đứng lên bước thật nhanh ra khỏi phòng, anh hoàn toàn không nhìn tới cô ta.

Sau khi ra khỏi phòng anh mới dặn Điền Thôn: “Từ giờ trở đi, căn phòng kia trừ tôi ra không cho bất kì ai bước vào.”

Lời này tất nhiên là nói cho Chúc Hương nghe, vẻ tươi cười trên mặt cô ta đã sớm đông cứng lại, bây giờ lại càng trở nên lúng túng hơn.

Chúc Hương đi theo Cẩm ra phòng khách, thấy Cẩm không thêm quan tâm tới ý định của cô ta nên cô ta đành phải tự mở miệng: “Cẩm, em biết em đã làm vài việc không tốt, nhưng anh không thể cho em thêm một cơ hội sao?”

Cẩm nhếch miệng, bình thản nói: “Chúc Hương, nếu tôi cho cô cơ hội thì chẳng phải sẽ thành tôi đang cổ vũ cô phạm tội hay sao?”

Giọng Cẩm không quá tàn nhẫn nhưng ý chế giễu trong lời nói cũng rất rõ ràng, đó là một lời từ chối thẳng thừng và không thể thay đổi được.

Chúc Hương nghe xong mắt cô ta liền đỏ lên, nén nước mắt xuống nhỏ giọng nói: “Dù sao em là cũng là mẹ của đứa nhỏ, nếu tình cảm của cha mẹ không tốt sẽ tạo nên ảnh hưởng không tốt với đứa nhỏ.”

Cầm cười mỉa: “Chức Hương, sợ là cô hiểu lầm rồi, nếu nó đã thành đứa nhỏ của nhà họ Cầm thì hoàn toàn không cần cái người gọi là ‘mẹ’ này.”

Chức Hương kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Cầm, anh có ý gì?”

Anh mân mê chén trà, vẻ mặt tự nhiên như đang nói một chuyện cực kì bình thường: “Chờ đến khi đứa nhỏ tròn một tuổi, tự cô quyết định để nó trở thành người của nhà họ Cung Thành hay là đứa nhỏ của nhà họ Cầm, nếu là họ Cung Thành thì sẽ không có liên quan gì đến nhà họ Cầm, nếu là họ Cầm thì cô và nó phải cắt đứt quan hệ.”

Chức Hương không thể ngờ sắp xếp của Cầm lại tuyệt tình đến mức này, cô ta không nhịn được thốt lên: “Sao anh có thể làm như thế?”

“Với tôi mà nói nó căn bản là một chuyện ngoài ý muốn.” Sắc mặt Cầm trầm xuống, giọng nói cũng trở nên u ám: “Chức Hương, đừng có nhắc tôi những việc cô đã làm thêm một lần nữa!”

“Em đã biết sai rồi, hơn nữa anh cũng đưa Nhã Ngạn sang nước ngoài...” Chức Hương rưng rưng nước mắt nhìn Cầm, đau xót thì thào: “Cầm, đừng tàn nhẫn với em như thế! Trước kia anh không phải người như thế mà...”

“Bởi vì cô đã vượt quá giới hạn của tôi.” Cầm không nhúc nhích, giọng anh cực kì lạnh nhạt: “Chức Hương, đây không phải là ngày đầu tiên cô quen biết tôi, nếu cô đã dám làm như thế thì tất nhiên phải có gan nhận lấy hậu quả.”

“Nhưng...”

“Nhưng cô vẫn còn chút hi vọng vào may mắn.” Cầm cắt lời cô ta, anh nhướng mày, giọng càng lúc càng lạnh: “Nhưng hình như cô đã quên, sở dĩ may mắn gọi là may mắn là vì nó có rất ít có khả năng xảy ra.”

“Vậy còn Đông thì sao?!” Giọng Chức Hương đột nhiên trở nên bén nhọn: “Chẳng lẽ anh ta không vượt quá giới hạn của anh hay sao? Nếu không có sự giúp đỡ của anh ta thì làm sao em có thể mang thai con anh? Em thừa nhận em làm sai, nhưng tại sao cũng là sai như nhau mà anh chỉ hận em, lại không hận anh ta? Tại sao anh chỉ trừng phạt em, lại không trừng phạt anh ta?”

Cầm không hề phủ nhận, ngược lại anh còn nở nụ cười: “Bởi vì trong này...” Anh chỉ vào tim mình nói: “Đó là đặc quyền chỉ dành riêng cho em ấy.”

Nhìn thấy tươi cười của anh, nụ cười có cả dịu dàng, bao dung và yêu thương chưa bao giờ nở rộ vì cô ta, cuối cùng Chức Hương cũng hiểu mình đã không còn hi vọng, không đúng, cô ta chưa từng có chút hi vọng nào...

Cô ta giao đứa nhỏ cho Điền Thôn, nhìn nó một lần cuối cùng sau đó xoay người rời đi.

Điền Thôn lo lắng gọi: “Chức Hương tiểu thư...”

“Để cho cô ta đi đi!” Cẩm cắt đứt tiếng gọi của Điền Thôn.

“Nhưng đứa nhỏ...”

“Tìm một bảo mẫu chăm sóc là được.” Chức Hương phất phất tay báo Điền Thôn ôm đứa nhỏ đi chỗ khác, đến liếc mắt nhìn nó một cái anh cũng không muốn.

Thật ra Cẩm thà là Chức Hương đưa đứa nhỏ đi bởi vì nó chính là minh chứng việc Đông phản bội anh, đồng thời cũng là minh chứng cho sự phản bội của chính anh, Chức Hương để đứa nhỏ lại... Chính là cách trả thù tốt nhất!

71. Thiệu Ly - Chương 71

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: Mìng Mìng aka Yue Yue

Tùng Bản biết mấy tuần gần đây tâm trạng Cẩm rất tốt, anh ta cảm túi hồ sơ nhỏ vừa thu được, thuận tay cầm theo mấy tập hồ sơ Cẩm vừa nhìn thấy nhất định sẽ trở mặt, thông thả đi tới chỗ anh.

Nhìn thấy Tùng Bản, Cẩm cũng không muốn đón tiếp mấy, anh bình tĩnh nói: “Chậm 5 phút.”

Tùng Bản le lưỡi, anh ta không dám đáp lại, vội vàng đặt túi hồ sơ nhỏ kia lên trên mấy tài liệu còn lại, đặt lên bàn Cẩm.

Cẩm cầm lấy cái túi hồ sơ nhỏ, anh liếc mắt nhìn thấy thứ được mang tới cùng, lại nhìn qua Tùng Bản: “Nếu đã là những thứ bình thường không dám mang vào đây thì cứ trực tiếp làm cho chúng nó không thấy được ánh mặt trời đi.”

Tùng Bản có chút chột dạ cười nói: “Hôm nay cũng xem như là một ngày ‘bình thường’ nha! Là tôi thuận tay nên mang vào luôn thôi.”

Cẩm khẽ hừ một tiếng, cười như không cười, nhưng cũng không thềm truy cứu nữa.

Trong lòng Tùng Bản thở ra một hơi, quả thật là tâm trạng Cẩm đang rất tốt, nếu là bình thường thì mấy thứ này đã bị Cẩm ném lên mặt anh ta.

Cầm mở túi hồ sơ ra, nụ cười trên mặt anh lại càng sâu, Tùng Bản đã theo cạnh Cầm nhiều năm nên anh ta biết đó là nụ cười phát ra từ trong tâm, trong lòng không nhịn được than nhẹ, bây giờ cơ hội được nhìn thấy nụ cười thế này của Cầm rất ít.

Trong túi cũng chẳng phải là gì, bên trong chính là một tập giấy ghi chú và hình chụp, trên giấy ghi chú viết tình hình gần đây của Đông, hình chụp hiển nhiên cũng là hình Đông, thật ra nội dung của mỗi tuần gần như giống nhau, bối cảnh trong hình cũng không khác nhiều lắm, chỉ có một điểm khác là người trong hình càng ngày càng khỏe mạnh, người phơi nắng càng lúc càng đen, nhìn qua cảm thấy khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Đông cũng không tìm một cái hang cùng ngõ hẻm nào đó thật, nhưng cũng chẳng phải một nơi đông đúc theo thói quen của cậu mà cậu đặt chân ở một thành phố nhỏ miền nam.

Vượt ngoài dự định của Cầm, Đông trở thành một người khác hoàn toàn với sở trường của cậu, làm một người lái xe đi giao hoa.

Cầm vốn tưởng người vừa có được tự do như cậu sẽ muốn trải nghiệm những cuộc sống khác nhau, không ngờ cậu chỉ an phận ở một chỗ, tập trung làm công việc lái xe của cậu. Cầm đoán không được, anh cũng lười đoán. Chỉ cần cậu vui vẻ, cậu muốn làm gì đều được cả.

“Cậu ấy vẫn còn làm người giao hoa hả?” Tùng Bản hỏi.

“Ừ.” Cầm lên tiếng, anh đưa hình chụp cho Tùng Bản.

Tùng Bản cũng không khách sáo nhận lấy, vừa lật xem vừa nhận xét: “Người này làm tài xế thật đáng tiếc, nhìn đôi chân kia, đôi tay kia, dáng người kia, đi làm người mẫu cũng vẫn được, mấy tấm hình này làm nổi bật lên khuôn mặt của cậu ta, những ngôi sao bây giờ còn thua xa... Ấy! ấy...!” Tùng Bản đột nhiên la lên: “Đây là cái gì vậy? Sao trên tay cậu ta lại có vết máu, là do hoa với cây cảnh đâm bị thương hay sao?” Vừa nói vừa lén liếc sang nhìn trộm Cầm.

Quả nhiên vẻ mặt anh đột ngột thay đổi, vội vàng xông lên: “Sao vậy? Sao lại bị thương?”

“A, thì ra là tôi nhìn nhầm!” Tùng Bản le lưỡi.

Cầm hung ác liếc nhìn anh ta: “Mắt cậu thật kém. Cặp mắt đó vứt đi là vừa rồi!”

Tùng Bản vội vàng cười lấy lòng: “Nó đã kém như thế rồi, hội trưởng tạm thời tha cho nó đi!”

Cầm lạnh lùng hừ một tiếng.

Tùng Bản vẫn chưa nói xong: “Lúc này là tôi nhìn lầm, nhưng làm cái nghề giao hoa này cũng khó tránh

được những lúc bị cây cỏ làm bị thương, chưa nói đến có vài loại hoa còn có độc!”

Nghe được một chữ ‘độc’ kia, chân mày Cẩm nhú lại thật chặt nhưng anh lập tức nói: “Nghề nghiệp nào cũng có nguy hiểm của nó, sẽ có người nhắc nhở em ấy cẩn thận.”

Tùng Bản quệt miệng, giả vờ nói mấy chuyện vô nghĩa: “Đó là chuyện đương nhiên, nhưng mỗi ngày vẫn có vài người làm việc vô tình bị thương, thậm chí là chết...” Tùng Bản phát hiện sắc mặt Cẩm càng lúc càng khó coi, Tùng Bản biết điều lập tức ngậm miệng.

Qua một lát, thấy Cẩm không bày tỏ ý kiến gì, Tùng Bản không nhịn được hỏi: “Hội trưởng thật sự không muốn quản lý chuyện của cậu Đông Sơn hả?”

“Tôi lấy tư cách gì để quản lý?” Cẩm thờ dãi, giọng anh có chứa vài phần cô đơn: “Em ấy có thể để cho người khác quản lý mình hay sao chứ?”

“Nếu không quản lý được, vậy thì trao đổi với cậu ta?” Tùng Bản nói ẩn ý.

Cẩm đảo mắt, anh đã hiểu.

Anh nhìn Tùng Bản, Tùng Bản vẫn mang bộ dạng không nhanh không chậm hệt như một tên lưu manh: “Trong mấy cuốn tiểu thuyết tình yêu thường hay viết kết thúc chính là sự bắt đầu của một câu chuyện mới.”

Cẩm nhắc chân đạp anh ta một cái: “Cậu xem chuyện của ông chủ cậu như mấy câu chuyện tình yêu trong tiểu thuyết hả!”

Tùng Bản phũ phàng, kêu oai oái: “Tôi chỉ tìm chút vui vẻ trong công việc thôi mà!”

“Tìm chút vui vẻ trong công việc...” Cẩm nhìn Tùng Bản, cười lạnh chậm rãi bước tới: “Nếu cấp dưới của tôi đều như thế vậy thì tôi cũng không cần phải khách sáo...” Anh vừa nói vừa bẻ tay.

“Chủ tịch... Vui vẻ của anh không thể dựa trên nỗi đau của người khác!”

Thế là cuộc nói chuyện dừng lại trong tiếng la hét của Tùng Bản...

72. Thiệu Ly - Chương 72

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: Yue Yue

Đối với Đông mà nói, hôm nay được xem là một ngày bận rộn. Lễ khai trương của công ty bách hóa có quy mô lớn nhất thành phố này đương nhiên không thể thiếu hoa trang trí, hơn nữa vài đơn đặt hàng lẵng hoa và vòng hoa của mấy cửa hàng hoa cũng đủ để Đông chạy tới chạy lui vài lần.

Chuyến hàng cuối cùng được chuyển đến nơi thì Đông lại bị kéo vào trong để bố trí hội trường, những việc này trước kia cậu chưa từng làm nhưng đã nhìn thấy cũng nhiều lần rồi. Vừa vào hội trường, Đông không mất bao nhiêu sức đã đặt hai lẵng hoa có in tên của đơn vị An Hòa vào đúng chỗ, cậu đang muốn lên đến một góc nào đó uống nước nghỉ ngơi một lát thì lại thấy người không nên xuất hiện ở chỗ này.

Người đó dựa lưng vào cột, mỉm cười vẫy tay với cậu. Đông nghĩ nghĩ, hai người cũng không đến mức không thể gặp mặt nên cậu liền đi qua.

“Thật trùng hợp!” Cẩm mở lời trước: “Không ngờ lại gặp em ở đây.”

Câu này phải để cậu nói mới đúng! Đông nhăn mặt hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“Tôi nhận lời đến tham dự lễ khai trương.” Cẩm đáp cực kì tự nhiên.

“Đến tham dự trước thời gian bắt đầu hai tiếng đồng hồ hả?” Đông nhướn mày.

Cẩm liếc nhìn Tùng Bản đang đứng bên cạnh, anh ra vẻ bất đắc dĩ: “Từ trước đến nay Tùng Bản làm việc không đáng tin một chút nào, lần này đến thời gian cũng tính sai. Mà, đến đây rồi lại quay trở về thì cũng không ổn lắm.”

Tùng Bản lại càng bất đắc dĩ, anh ta làm việc không đáng tin hả? Nếu không đáng tin vậy Cẩm làm sao có thể ‘trùng hợp’ rồi ‘vô tình gặp’ Đông ở đây?

Đương nhiên lời của ông chủ vĩnh viễn là đúng nhất, anh ta nào dám cãi lại.

“Chủ tịch, tôi đã biết lỗi rồi, thật xin lỗi anh.” Tùng Bản bày ra vẻ mặt ăn năn: “Lần sau tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm như thế nữa.”

Cẩm trưng ra bộ dáng của một ông chủ, dạy dỗ hai câu: “May mắn là đến trước thời gian hai giờ đồng hồ, nếu ký hợp đồng trễ hai ngày thì không phải việc làm ăn cứ thế mà bay mất hay sao!”

Tùng Bản đau khổ nói phải, chờ Cẩm tức giận xong anh ta mới quay sang nói với Đông: “Đông, phiền cậu ở đây với chủ tịch, tôi có việc phải đi gọi điện thoại.”

“Em khát không?” Không chờ Đông trả lời, Cẩm đã lấy ra hai chai nước, anh ném một chai trà ô long cho Đông, cười nói: “Không phải tôi keo kiệt với em mà vì buổi lễ khai trương còn chưa bắt đầu, đến một quán cà phê cũng không mở cửa.”

Đông cười cười nhận lấy, cậu mở nắp chai ra, uống ừng ực.

Cẩm nhú mày, chờ Đông ngừng uống anh mới nói: “Em biết nó đã được ướp lạnh rồi không, sao lại uống như thế? Một lát nữa bụng lại không thoải mái.”

“Nếu không bổ sung nước, một lát nữa không thoải mái không chỉ có bụng thôi đâu.” Đông nói không nhanh không chậm. Dù nói vậy nhưng sau đó tốc độ uống cũng đã chậm lại.

“Em sống có tốt không?” Chỉ là một câu thăm hỏi bình thường nhưng trong mắt Cẩm tràn ngập sự lo lắng. Anh biết Đông sống không tồi nhưng nghe được chính cậu nói ra anh mới yên tâm được.

“Anh đang hỏi về mặt nào?” Đông gian xảo hỏi.

“Về em có vui vẻ hay không, có thoải mái hay không.” Cẩm chỉ hi vọng có thể thôi.

“Lấy tiêu chuẩn đó mà nói, xem như rất tốt.”

Đông trả lời rất nhanh, có vẻ thật sự tốt lắm. Nhưng Cẩm vẫn không yên lòng, anh hỏi: “Sao em lại làm công việc này? Em không biết yêu thương mình đi lái xe bên ngoài như vậy, trước đến giờ tôi không biết em lại có hứng thú với hoa cỏ như thế đấy!”

Đông xùy một tiếng, vẻ mặt cậu có phần mỉa mai: “Tôi còn chưa tốt nghiệp tiểu học, còn có thể chọn công việc mình muốn làm hay xem xét là mình có thích hay không nữa hử?”

Việc này Cẩm chưa bao giờ nghĩ tới, bây giờ anh nghe Đông nói mới nhớ Trung Dã từng nói với anh đọc trong cơ thể Đông được tích lũy trong một thời gian dài, chỉ sợ khi cậu chưa đến mười tuổi đã bị đưa đi làm vật thí nghiệm thuốc.

Lòng anh dâng trào niềm thương tiếc, anh bật thốt: “Đến Hội Tam Hoàng hỗ trợ tôi có được không?”

Đông nhướn mày, cười như không cười: “Điều kiện tuyển dụng cơ bản nhất của Hội Tam Hoàng là phải tốt nghiệp đại học, làm sao tôi có đủ tư cách?”

“Những bằng cấp đó chỉ được áp dụng với những người xa lạ, năng lực của em tôi còn không biết sao! Cậu chủ tịch của tập đoàn Bạch Xuyên!”

“Đúng thật là anh không biết rõ.” Đông nhún vai, thản nhiên nói: “Ngay cả sách tôi cũng chưa đọc qua nữa thì làm gì có năng lực quản lí một công ty? Tôi ngồi ở vị trí chủ tịch đó chẳng qua cũng chỉ là con rối của lão chủ tịch Bạch Xuyên thôi, ông ta chỉ lợi dụng tôi để rèn luyện cho đứa con không ra gì kia của mình.”

Mãi đến bây giờ Cẩm mới biết được mặt sau của câu chuyện, vậy nên khi cậu vừa ngồi lên vị trí chủ tịch đã loại bỏ chướng ngại cùng với những thủ đoạn tàn nhẫn để chen ép Kính Ngôn đều là sắp xếp của lão chủ tịch? Vậy thì chuyện cậu vì việc làm ăn mà giao dịch cùng với anh cũng là...

73. Thiệu Ly - Chương 73

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: Yue Yue

Mãi đến bây giờ Cẩm mới biết được mặt sau của câu chuyện, vậy nên khi cậu vừa ngồi lên vị trí chủ tịch đã loại bỏ chướng ngại cùng với những thủ đoạn tàn nhẫn để chen ép Kính Ngôn đều là sắp xếp của lão chủ tịch? Vậy thì chuyện cậu vì việc làm ăn mà giao dịch cùng với anh cũng là...

Thì ra Đông đây dựa vào anh hoàn toàn không phải là ý muốn của cậu... Vậy nên dù anh tốt với cậu thế nào cũng không chạm đến được trái tim cậu, vậy nên cậu có thể nói đi là đi không hề lưu luyến gì, vậy nên cậu có thể đẩy Chúc Hương cho anh mà không hề áy náy...

Giờ đây Cẩm không thể hình dung được cảm giác trong lòng mình, anh thấy mình bị lừa gạt, bị lừa dối nhưng người lừa dối anh lại vô tội hơn cả anh, đến hồi tội cậu anh cũng không biết nên hỏi thế nào.

Thấy Cẩm nửa buổi không nói gì, Đông cũng không thêm quan tâm. Với cậu mà nói, đây chính là quá khứ phủ đầy bụi nằm sâu trong lòng cậu, nhưng bởi vì có Cẩm xuất hiện, anh đã tạo ra một cơn bão cát làm lộ ra một phần của quá khứ.

Đông uống sạch nước trong tay, cậu ném chai rỗng vào thùng rác cách đó không xa phát ra một tiếng vang.

Cẩm phục hồi tinh thần, sau tiếng vang kia, anh nghe được câu hỏi của Đông: “Con của anh hẳn đã sinh rồi hả?”

“Ừ.” Cẩm gật đầu theo bản năng: “Một bé trai.”

“Giống anh nhiều hơn hay giống Chúc Hương nhiều hơn?” Giọng điệu như đang tán gẫu chuyện nhà.

“Tôi không để ý lắm.” Không phải anh không muốn trả lời mà thật sự anh chưa từng chú ý, đứa trẻ kia anh

cũng chẳng gặp bao nhiêu lần thì làm gì có ấn tượng.

Đông lại nghĩ Cẩm không muốn nói, cậu mắt mặt bĩu môi nói: “Cảm ơn anh đã đãi tôi, tôi phải đi làm việc rồi.”

“Đợi chút.” Cẩm giữ cậu lại, hỏi: “Chuyện tôi vừa mới hỏi thì sao?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện em đến Hội Tam Hoàng làm việc.” Cẩm đáp.

Đông tưởng Cẩm chỉ thuận miệng nói, cậu không hề nghĩ đó là thật, bây giờ thấy anh nghiêm túc hỏi lại như thế thì không khỏi lặng ngắt ngơ một lát.

Cẩm lại nghĩ nhầm thành Đông không muốn tiếp xúc với anh nhiều, anh thất vọng nhưng vẻ mặt lại không để lộ ra cái gì: “Nếu em thật sự thích nơi này, ở ngoại thành cũng có chi nhánh của Hội Tam Hoàng.”

“Không cần, tôi rất thích công việc hiện tại.” Sau khi từ chối Cẩm, Đông đảo mắt, hỏi: “Anh thật sự muốn giúp tôi hả? Không phải chỉ là mấy lời khách sáo chứ?”

Cẩm bật cười: “Tôi còn cần nói lời khách sáo với em làm gì?”

Đông vừa nghe vậy liền bá đạo không thềm khách sáo gì nói: “Hình như công ty của chúng tôi xảy ra vài vấn đề, nhưng bây giờ tôi lại muốn làm công việc này.”

“Xảy ra vấn đề gì?” Cẩm hỏi.

Đông hừ một tiếng, khiêu khích nói: “Tôi chỉ là một tài xế nhỏ, có đến lượt tôi biết chuyện không?”

Cẩm lại càng bất đắc dĩ, anh hỏi: “Vậy em muốn tôi giúp công ty của em như thế nào?”

Đông lại hừ một tiếng, nhưng lần này ý cười trên khóe môi hiện rõ hơn: “Tôi chỉ là một tài xế nhỏ, có đến lượt tôi quan tâm không?”

Cẩm cười bật cười, anh cam đoan: “Được, tôi nhất định sẽ xử lý tốt, giữ lại vị trí lái xe này cho em.”

=====Phân cách trong truyền thuyết=====

Thật ra cũng không phải là vấn đề gì lớn, chỉ là ông chủ của Đông nóng lòng muốn mở rộng công ty nên không xoay sở kịp tiền, đây là một cơ hội tốt cho Cẩm, dù sao Đông không muốn quan tâm đến chuyện này nên anh liền nhân cơ hội này trở thành một cổ đông trong công ty, danh chính ngôn thuận làm ông chủ của Hoa Tài.

Tuy là ông chủ này bề bộn nhiều việc nhưng được một lúc rảnh rỗi lại chạy đến xem xét, lúc xem xét cũng không bao giờ ngồi xe của mình, nói là muốn hiểu thêm về khách hàng, khảo sát thị trường, lại không đi theo bộ phận marketing mà chỉ theo chân tài xế, còn nói là như thế mới nắm được tình hình thực tế. Tài xế nhỏ kia cũng không biết khách sáo là gì, vui vẻ sai bảo ông chủ, bốc hàng, kiểm hàng, giao hàng cũng đều dùng sức lao động của ông chủ, bản thân mình lại nhàn hạ.

Đông vốn không thích lái xe, ngay từ lần đầu tiên đã bá đạo không biết khách sáo gì ném chìa khóa xe cho Cẩm, mình thì ngồi mát mẻ ở ghế phụ lái chỉ huy anh, thuận tiện ăn mấy món ngọt yêu thương Ma Mĩ làm cho cậu do Cẩm mang đến.

Người bị sai khiến vòng vòng lại cực kì vui vẻ, nhưng anh cảm thấy có chút kì lạ, đến lần thứ hai Cẩm đã biết chuyện kì lạ đó là gì.

Không biết là Đông cố ý giày vò anh hay thật sự do cậu không quen đường, cậu chỉ đường lung tung lộn xộn hết lên, vừa giao hàng ở phía đông xong lại trực tiếp giao đến phía tây, tiếp đó lại trở về căn nhà phía đông cách nơi giao hàng đầu tiên không quá năm phút đi đường... Chỉ có mấy khách hàng, chỉ cần mất ba tiếng là có thể giao xong, cậu lại kéo dài đến tận năm tiếng mới kết thúc công việc.

Đến ngày thứ ba, cuối cùng Cẩm cũng không nhịn được: “Chỉ có vài cửa hàng mà em lại giao hết năm tiếng đồng hồ, có phải hơi lâu không?”

~Hết chương 73~

74. Thiệu Ly - Chương 74

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà

Đến lần thứ ba, cuối cùng Cẩm cũng không nhịn được nữa: “Chỉ có mấy cửa hàng, em lại giao hết năm tiếng đồng hồ có phải hơi lâu quá không?”

Đông lại còn nói năng rất hùng hồn: “Vậy anh mới biết được tôi giao ba cửa hàng mà phải tốn tận năm tiếng đồng hồ cực khổ thế nào? Nếu không phải tại anh, bây giờ tôi đã được nằm ở nhà xem bóng đá.”

“Em muốn xem bóng đá sao không nói sớm?” Cẩm buồn cười.

“Tôi có thể làm biếng trắng trợn trước mặt ông chủ đến khảo sát như anh mà!” Đông hừ một tiếng, không hề biết tự kiểm điểm mình tí nào, hệt như là chính Cẩm làm hỏng chuyện tốt của cậu.

“Rõ ràng tôi là ông chủ, nếu không có hàng để giao là do tôi làm việc quá kém cỏi, nhưng mà em cố ý đi lòng vòng làm lãng phí xăng của công ty...” Cẩm trầm ngâm, lấy ra quyển sổ đánh giá, làm bộ nói: “Nên trừ vài điểm đây? Hay là trực tiếp trừ trên tiền lương thì tốt hơn?”

Đông giật lấy bảng đánh giá trên tay Cẩm, đánh giá của cậu toàn bộ đều là A, Đông trừng mắt nói: “Tôi nhờ anh giúp tôi giữ lại công việc, không có nhờ anh đến giúp tôi bị đuổi việc.” Nói xong lại than thở một câu: “Hội Tam Hoàng của anh đúng là nhàn rồi không có việc gì làm mà!”

Cẩm chỉ cười không nói, anh lấy ra một tấm bản đồ, nghiên cứu một lát liền nói với Đông: “Cam đoan hôm nay cho em về nhà xem bóng đá!”

Đông liếc xéo anh, nhỏ giọng hừ hừ: “Thật không khéo, hôm nay đúng lúc không có thi đấu.”

Cẩm sờ mũi, anh đành phải nói: “Vây... Cam đoan cho em về nhà đúng giờ.”

Đúng là không tới 4 giờ, hai người đã giao hàng xong, trở lại khu nhà Đông. Đông không hề có ý mời Cẩm lên ngồi, Cẩm lại không có ý định đi về.

Đậu xe xong, hai người nhìn nhau vài lần Cẩm mới hắng giọng: “Em không muốn mời tôi lên ngồi một chút sao?”

Cẩm khách sáo hỏi, Đông lại thẳng thắn đáp: “Không muốn.”

“Tôi khát.”

“Phía trước có máy bán nước, đầu đường có cửa hàng tiện lợi, quẹo trái đi năm phút có quán cà phê.” Đông cố gắng làm tốt trách nhiệm của ‘chủ nhà’, một hơi nói hết những nơi có thể giải khát cho anh.

“Em đối xử với ông chủ có quyền quyết định giữ hay đuổi em đi như vậy hả?” Tuy anh treo nụ cười dễ gần trên mặt nhưng tính uy hiếp trong lời nói cũng không giảm đi: “Làm việc lười biếng... Chuyện như vậy nói lớn nói nhỏ...”

Anh còn chưa nói xong, Đông đã cười cực kì nhiệt tình: “Hội trưởng Cẩm, hoan nghênh anh đến nhà nhỏ của tôi, tôi sẽ tiếp đãi anh thật tốt!” Nói xong liền xuống xe vòng qua đầu kia cung kính giúp Cẩm mở cửa xe.

Cẩm buồn cười nhìn cậu, anh cũng bày ra bộ dáng của ông chủ: “Thấy em chân thành như thế, vậy thì tôi sẽ cố gắng lên lút lười biếng với em.”

“Còn làm ra về!” Đông không thèm khách sáo, lời vừa dứt thì một cái dấu chân xám xám trắng trắng đã in thẳng lên quần tây của anh.

Khu nhà của Đông là dành cho những người đi làm còn độc thân thuê, một tầng có khoảng mười mấy phòng, ra khỏi thang máy, cách mấy cửa mới là phòng của Đông. Nói là phòng cũng không đúng, ngay cả một cái vách ngăn cũng không có, toàn bộ không gian sống chỉ lớn bằng một chiếc giường.

Cầm nhìn quanh bốn phía, tuy đã được quét dọn sạch sẽ, sắp xếp cũng rất gọn gàng nhưng vẫn không thể thay đổi một sự thật là nơi này quá nhỏ hẹp.

Đông vừa đi rót ly nước, quay lại đã thấy sắc mặt Cầm không được tự nhiên. Đông bực mình, bĩu môi nói: “Nơi này không thể so với nhà họ Cầm, tự anh muốn lên đây nên ráng mà chịu đi.”

Lòng Cầm quả thật thấy khó chịu vì căn phòng này quá nhỏ, nhưng cũng không phải là anh cảm thấy bản thân không thoải mái mà là anh đau lòng vì Đông.

“Nơi này... Sống có thoải mái không?” Giọng anh rất nhỏ nhưng lại có thể nhận ra sự quan tâm rõ ràng trong đó.

Đông lập tức hiểu được ý của anh, cậu liền mỉm cười: “Trừ nhà họ Cầm ra thì nơi này là nơi thoải mái nhất tôi từng ở.”

Cầm có phần bất ngờ, có chút vui vẻ bật thốt lên: “Nhà họ Cầm... Cho em cảm giác thoải mái sao?”

“Ừ.” Đông gật đầu, cậu cười lộ ra vẻ bướng bỉnh: “Ở nhà họ Cầm rất dễ chịu, nói chung là tôi có cảm giác rất hài lòng, cảm thấy mình giống như chủ nhà.”

Cầm bật cười ha ha: “Nhà họ Cầm luôn hoan nghênh em trở về với cảm giác hài lòng đó.”

Đông nhún vai, cười gian: “Nhưng ở nơi này, tôi không cần phải cảm thấy hài lòng cũng có thể chắc chắn mình chính là chủ nhà.”

75. Thiệu Ly - Chương 75

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà

Đông nhún nhún vai, cười gian: “Nhưng khi ở đây, tôi không cần phải có cảm giác hài lòng cũng có thể chắc chắn mình chính là chủ nhà.”

Cẩm biết có vài việc không thể quá hấp tấp, anh không tiếp tục nữa mà cười hỏi: “Trừ nước lọc ra, nhà em còn thứ gì khác để đãi khách không?”

Đồng chỉ chỉ bánh ngọt trên bàn mà sáng Cẩm đã mang đến cho cậu, đã ăn mất hơn nửa, cũng không còn bao nhiêu, hào phóng nói: “Có, bánh ngọt Ma Mĩ tự tay làm.”

Cẩm đen mặt: “Rõ là, chẳng có tí thành ý gì cả.”

Nghĩ lại, anh bổ sung: “Bữa tối em muốn ăn gì? Tôi đi mua. Hay là chúng ta cùng ra ngoài ăn?”

“Không cần đâu, chúng ta mỗi người cứ tự giải quyết phần của mình đi.” Đồng đáp cực nhanh, nhân tiện nhắc nhở một câu: “Làm người thì phải biết điều một chút.”

“Đúng nha!” Cẩm vòng tay lại, không ngừng gật đầu: “Nếu một nhân viên làm biếng lại đối xử với ông chủ có quyền quyết định giữ hay đuổi việc mình như thế... Ủ... Đúng là rất không biết điều!”

Đồng chề môi, híp mắt lại mặc dù vẫn cười như không cười nhưng đã cực kì ‘biết điều’ nói: “Nếu hội trưởng Cẩm không chê thì mời anh ở lại đây ăn bữa cơm rau dưa nha!”

Cẩm háu ăn ngồi xuống gật đầu nói: “Thấy em chân thành như thế, vậy tôi sẽ cố gắng ở lại ăn tối với em.” Sau đó nháy mắt cười nói: “Đừng có đá tôi nữa nha, tôi lớn tới như vậy rồi còn chưa bị đá bao giờ đâu.”

Đồng trừng mắt nhìn Cẩm, ném remote TV qua cho anh, tức giận nói: “Anh ngồi đây chờ một lát.”

Cẩm không thèm khách sáo đồng ý luôn, mở TV ra nhưng ánh mắt lại đảo đi rà soát xung quanh. Trong phòng cả một cái nệm cũng không đặt được, đến tối chắc lại phải dọn dẹp một chút, tùy tiện trải một cái đệm ra là ngủ. Ngoài ban công cũng không nhìn thấy máy giặt, tất cả quần áo treo kia hẳn là do cậu tự giặt tay. Chỗ sát bên ban công có một cái bồn rửa, đặt một cái bếp bên cạnh, còn không được xem là phòng bếp. Phòng tắm cũng không nhìn thấy, có lẽ là dùng chung với cả tầng.

Cẩm càng nhìn càng khó chịu, căn phòng như thế mà Đồng lại nói đây là nơi mà cậu sống thoải mái nhất... Thật ra nghĩ lại cũng không khó hiểu lắm. Cẩm vẫn còn nhớ khi anh gặp cậu lúc nhỏ thì cái áo khoác tay áo bị rách mất một nửa cũng mặc mòn hết cả, tất nhiên cậu không thể được đối xử tốt ở nhà họ Bạch Xuyên. Sau này bị đưa đến phòng thí nghiệm làm vật thí nghiệm thuốc chỉ sợ phòng bệnh cũng chính là phòng của cậu. Dù cho sau này làm chủ tịch, lúc nào cậu cũng bị ép buộc làm chuyện trái với lương tâm, cho dù có được sống tốt hơn nhưng cũng không cảm thấy thoải mái được.

Đồng rửa đồ ăn xong rồi vào một cái nồi nhỏ, sau đó đặt lên bếp rồi bưng rất cả đặt lên bàn, xoay người lấy hai gói thịt viên trong tủ lạnh ra, bỏ từng viên vào trong cái nồi đang sôi.

Mở cái nắp nồi trong suốt ra, Đồng nói: “Xem như số của anh tốt, hôm qua tôi vừa mới làm gà viên, hôm nay tôi sẽ đặc biệt đãi anh món sủi trường của tôi, lẩu gà viên.”

Cầm nhìn mấy cọng rau xanh trong nồi, nắm cùng với mấy viên thịt viên, đây là món ăn đặc biệt, vậy còn bình thường thì sao?

“Bình thường em ăn cái gì?” Cầm không nhịn được hỏi.

“Mỳ ăn liền đập một cái trứng cùng với mấy cọng rau là được.”

Đông nói như chuyện đương nhiên, Cầm nghe xong tim lại nhói lên từng hồi: “Em... Đưa cho em chi phiếu em lại không chịu lấy, làm cho em sổ tiết kiệm em cũng không cần, tự biến mình thành một người cực khổ như vậy em lại thấy thoải mái lắm hả?”

Đông liếc nhìn Cầm một cái, mở nồi lẩu ra chăm chú đảo cho đều, lát sau mới nói: “Tôi chỉ muốn trải qua một cuộc sống của người bình thường... Dù là không được ăn ngon, chỗ ngủ cực kì tệ, cũng chẳng thể thưởng thức cuộc sống này nhưng ít nhất toàn bộ tôi đều có thể tự mình quyết định.”

Đáp như thế cũng như không đáp nhưng Cầm lại hiểu được. Nghĩ lại, từ nhỏ đến lớn đều sống dưới sự khống chế của người khác, cho dù sau này có tốt hơn, cậu ở nhà họ Cầm được phục vụ như một hoàng tử nhưng rốt cuộc vẫn là cuộc sống mà người khác sắp xếp cho cậu, bây giờ cuộc sống như thế này trong mắt người khác thì nó quá cực khổ nhưng đối với Đông mà nói chính là một loại hưởng thụ chưa bao giờ có. Tạm thời không thể nói chắc là cuộc sống trước mắt của cậu là không tốt.

Cầm thở dài, anh dịu dàng hỏi: “Sống cuộc sống của người bình thường có thú vị không?”

“So với tưởng tượng của tôi thì có chút không thú vị.” Đông mất hứng, nhưng sau đó lập tức cười lên: “Nhưng nghĩ tới bản thân mình cũng là một người bình thường, sống cuộc sống bình thường như tất cả mọi người tôi lại thấy rất thú vị.” Nói xong mấy chữ cuối cùng, hai mắt Đông tỏa sáng, tươi cười thỏa mãn trên mặt Đông như đang nói đó chính là mong ước lớn nhất của cậu.

Vẻ mặt như thế làm cho Cầm nhớ tới một cuộc nói chuyện trước kia của hai người...

“Trên đời này trừ làm việc ra vẫn còn rất nhiều những thứ khác, chi bằng em hãy bước chậm lại, hưởng thụ thật tốt.”

“Tôi muốn hưởng thụ thứ khác, vậy nên bây giờ tôi mới phải cố gắng hoàn thành thật nhanh công việc của mình.”

“Công việc thì sao có thể làm hết được? Thật ra nhận định về thời gian rất khác nhau, em thật sự cảm thấy chuyện đó quan trọng thì dù thế nào cũng có thể trích ra một chút thời gian.”

“Kem đánh răng cũng có dài có ngắn mà...! Tôi và em khác nhau, phần đầu của kem đánh răng tôi sẽ hoàn thành tất cả những chuyện không thể không làm, còn lại một đoạn kem đánh răng tôi muốn giữ cho bản thân mình... Tự do... và hoàn toàn thuộc về tôi...”

“Phần tự do cuối cùng...” Thì ra đây chính là nguyên nhân Đông kiên quyết muốn rời bỏ anh... Giờ phút này Cẩm đã hoàn toàn sáng tỏ.

Trước kia dù cho anh thừa nhận mình đã chìm đắm thật sâu, dù cho anh thừa nhận mình yêu Đông nhưng cũng không thể không oán hận một người vô tình như cậu, nhưng bây giờ cuối cùng anh cũng hiểu được là không liên quan gì đến yêu hay hận mà chỉ vì cậu hoàn toàn không có được đoạn kem đánh răng cuối cùng ấy. Vậy, khi cậu biết được lượng kem đánh răng còn lại của cậu nhiều hơn cậu tưởng tượng rất nhiều thì có phải cậu sẽ chia một ít ra cho những việc khác hay không? Ví dụ như... Tình cảm...

76. Thiệu Ly - Chương 76

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Trước kia dù cho anh thừa nhận mình đã chìm đắm thật sâu, dù cho anh thừa nhận mình yêu Đông nhưng cũng không thể không oán hận một người vô tình như cậu, nhưng bây giờ cuối cùng anh cũng hiểu được là không liên quan gì đến yêu hay hận mà chỉ vì cậu hoàn toàn không có được đoạn kem đánh răng cuối cùng ấy. Vậy, khi cậu biết được lượng kem đánh răng còn lại của cậu nhiều hơn cậu tưởng tượng rất nhiều thì có phải cậu sẽ chia một ít ra cho những việc khác hay không? Ví dụ như... Tình cảm...

Cẩm vừa ngẩng đầu lên, anh gần như muốn nói hết cho Đông rằng độc trong người cậu đã được giải, cậu đã không khác gì một người bình thường nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đã bỏ hết mọi trói buộc mà tươi cười cực kỳ thoải mái kia thì lời gì anh cũng không thể thốt lên được nữa.

Bởi vì Cẩm biết rõ anh không cần người đối diện vì biết ơn anh mới yêu anh để báo đáp. Anh cũng không đủ nhẫn tâm để có thể dùng ơn nghĩa tạo ra một cái lồng nhốt cậu vào đó một lần nữa...

Suy nghĩ cứ xoay vòng trong đầu, Cẩm hỏi: “Gần đây em có bị tái phát bệnh không? Cơ thể có thoải mái hay không?”

“Không có.” Đối với sự thay đổi trong cơ thể mình, không phải là Đông không hề có cảm giác nhưng cậu đã không đếm được bao nhiêu lần cơ thể mình bị biến đổi vì làm vật thí nghiệm thuốc vậy nên cậu đều đổ hết lí do vào chuyện thí nghiệm thuốc thì cơ thể mình lại biến đổi.

“Thuốc trước kia Trung Dã đưa cho em, em có uống đúng hạn không?” Cẩm lại hỏi.

Đông gật đầu, tuy là cậu đã chuẩn bị tinh thần cho cái chết nhưng có thể không đau thì vẫn nên không đau.

“Vậy bây giờ cũng sắp ăn xong rồi, tôi để thuốc ở đây, dù cơ thể em không có gì khác thường nhưng cũng phải uống đúng giờ có biết không?”

Thứ Đông mang đi tất nhiên không phải là thuốc giảm đau gì mà là thuốc Trung Dã đặc chế riêng cho cậu, phần lớn là thuốc bổ điều dưỡng cho cơ thể, tuy là độc đã được giải nhưng dù sao cơ thể cậu đã bị độc hại rất nặng, sức khỏe cũng yếu hơn người bình thường. Đáng ra là bây giờ cậu không uống cũng không sao nhưng Cẩm nhìn cuộc sống cực khổ của cậu anh làm sao yên tâm được, tốt nhất cậu vẫn nên uống thêm một thời gian nữa.

Đông chỉ lo cho cái nồi lẩu, cũng không biết cậu có nghe hay không mà không đáp lại câu nào, thấy nồi lẩu sôi lên liền múc một chén để xuống trước mặt Cẩm: “Lẩu phải ăn nóng.”

Cẩm thuận tiện giữ tay cậu lại, hỏi: “Lời tôi vừa nói em có nghe thấy không?”

Đông bĩu môi, miễn cưỡng nói: “Tôi cũng đâu có bị điếc.”

“Câu trả lời?”

“Cái này có gì hay mà trả lời, ai lại không muốn sống thoải mái.” Cậu liếc Cẩm, có chút khiêu khích: “Thuốc của Trung Dã có hiệu quả hơn thuốc của nhà họ Bạch Xuyên, đã có người cho thuốc thì sao tôi lại phải tiếc thuốc chứ!”

Cẩm bật cười, anh nghiêng người lên trước, quynh rũ cậu: “À, nói đến thoải mái, em có nhớ tới tay nghề xoa bóp của Tiểu Mộ không?”

Ừ... Thật là nhớ... Nhớ tới cảm giác cả người thoải mái khi Tiểu Mộ xoa bóp, ánh mắt cậu không nhịn được híp lại.

Giọng nói trầm thấp của Cẩm cố ý hạ nhẹ xuống, thêm vào một chút cảm dỗ: “Chiêu Tài, Tiến Bảo cũng rất nhớ em, chắc là em cũng rất nhớ bọn nó!”

Hai con vật nhỏ kia rất biết làm người ta yêu thương, một con lười biếng nằm trên người cậu, một con khác thích đi vòng vòng quanh chân cậu... Đúng là có chút nhớ...

Thấy ánh mắt Đông càng híp lại, Cẩm không nhịn được nói tiếp: “Ma Mĩ nói, có mấy món bánh ngọt phải ăn ngay lúc làm ra mới ngon, đáng tiếc em ở xa, không thể làm cho em ăn...”

Bánh ngọt của Ma Mĩ... Chỉ mới nghĩ thôi đã làm nước miếng cậu chảy dài ba thước...

Ngay lúc Đông nuốt nước miếng, Cẩm lại nhẹ nhàng hỏi: “Khi nào em đến nhà họ Cẩm thăm bọn họ?”

Nghe thấy mấy chữ nhà họ Cẩm, ánh mắt Đông liền trở lại bình thường. Cậu bưng chén của mình lên, không nhìn Cẩm, cũng không trả lời anh.

Cẩm đã sớm chuẩn bị tâm lý, anh cũng không thúc giục cậu, không ép cậu mà chỉ nhẹ giọng nói: ” Khi nào em muốn đi thì nói với tôi một tiếng, tôi tới đón em.”

Đông giương mắt nhìn Cẩm, cậu có chút nghi ngờ. Như vậy không giống tác phong của anh, cậu nhướng mày, mỉa mai nói: “Không ép buộc? Không dụ dỗ? Không có trao đổi điều kiện?”

Cẩm cười lớn: “Nhà của tôi tốt như vậy mà còn phải ép buộc, dụ dỗ hay ra điều kiện trao đổi với em nữa hả? Thích tới hay không thì tùy em!”

Thật ra Cẩm cũng không nghĩ gì nhiều, anh chỉ có ý muốn ở cùng với Đông, anh không tin Đông không có chút tình cảm gì với anh, chẳng qua là trước kia cậu chỉ cần duy nhất ‘tự do’, vậy nên những tình cảm khác sẽ trở nên mờ nhạt.

Bây giờ anh trả lại tự do mà cậu muốn có cho cậu, để cậu không cần phải cố gắng hết sức để giành lấy tự do cho mình thì tự nhiên cậu sẽ chú ý tới những thứ khác... Việc bây giờ anh phải làm chính là làm cho tình yêu của mình trở nên dễ thấy một chút để cậu lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

Quả nhiên, nghe thấy Cẩm nói mấy lời đó Đông như trút được gánh nặng, cậu nở nụ cười: “Anh hãy về cảnh báo trước với Tiểu Mộ là tôi muốn tìm cậu ta đòi nợ đi, một tỷ yên đủ để cậu ta xoa bóp đến hết đời!”

Cẩm nghe xong cũng cười ha ha lên: “Được, tôi nhất định sẽ về cảnh báo cậu ta.”

Tâm trạng của hai người đều tốt, một nồi lẩu nho nhỏ qua hai ba lượt đã thấy đáy. Cẩm ăn còn chưa đủ, cháp cháp lưỡi: “Cứ thế hết như vậy hả? Tôi còn chưa có ăn no nữa!”

Đông trừng mắt liếc anh một cái: “Thức ăn trong vài ngày của tôi mà anh ăn hết trong một ngày, còn chưa no? Heo đầu thai cũng không ăn như anh!”

“Em từng thấy con heo nào biết tiêu tiền sao?” Cẩm dụ dằng cười: “Đi, tôi mời em ăn một bữa nữa!”

Đông cũng không từ chối, cậu chớp mắt, cười nói từng chữ: “Được, tôi phải đi nhìn xem heo tiêu tiền thế nào!”

Một câu nói gán cho anh thành heo một cách triệt để, nhưng nhìn thấy Đông cười thoải mái như vậy, Cẩm nghĩ, làm một con heo thượng đẳng biết tiêu tiền cũng không có gì quan trọng.

77. Thiệu Ly - Chương 77

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Cẩm có thể để Đông tùy ý sống cuộc sống mà cậu muốn nhưng anh sẽ không để cậu tự làm hại cơ thể mình. Anh cũng biết không chắc cậu sẽ nhận tất cả ý tốt của anh nhưng ý tốt của những người từng chăm sóc cậu trước kia thì cậu sẽ khó mà từ chối được. Vì vậy, trừ thuốc của Trung Dã, mỗi lần Cẩm đến đều sẽ mang thêm ít bánh ngọt của Ma Mĩ, mấy thứ nguyên liệu nấu ăn đã được sơ chế có thể mang đi được, dưa muối tự làm tại nhà. Điền Thôn thỉnh thoảng lại đưa đến vài loại hoa quả trong nhà, lá trà Ô Long. Tiểu Mộ cũng nhờ anh mang đến quần áo, khăn choàng cổ, nón len mà mấy đứa trẻ trong cô nhi viện tự đan... Và rất nhiều thứ khác.

Có khi Cẩm ăn cơm ở nhà Đông, khi thì có qua có lại mời cậu ra ngoài ăn cơm. Nơi ăn cơm không hẳn đều là nhà hàng cao cấp mà cả quán rượu, quán lẩu hay thậm chí là quán cóc ven đường cũng có. Nhìn thì rất tùy ý nhưng thật ra đều đã được anh sắp xếp cẩn thận, không cần biết là chủ quán hay nguyên liệu nấu ăn cũng sẽ không làm cho Đông cảm thấy nghi ngờ hay là không được bình thường nhưng lại nắm được những loại dinh dưỡng mà cậu ăn.

Đương nhiên hiệu quả của việc chăm sóc này cũng rất rõ ràng, người luôn luôn gầy yếu như Đông cũng được nuôi ra cảm đôi rồi (*ý là anh ấy mập lên rồi:3*), vẻ mặt cũng tốt hơn trước kia nhiều lắm. Nhưng, cái làm cho Cẩm vui vẻ là tuy Đông vẫn lơ đãng tình cảm của anh nhưng cậu chưa từng phản đối anh bước vào cuộc sống của mình, thậm chí cậu còn chủ động yêu cầu “lần sau nhờ Ma Mĩ giúp tôi làm bánh hạnh nhân...”, “nói với Điền Thôn lá trà của tôi dùng hết rồi...”, “tôi muốn ăn chocolate của Ginza, lần sau anh nhớ mang tới!”...

Cẩm thỏa mãn nghĩ bản thân mình gần như trở thành một phần trong cuộc sống của cậu! Mặc dù vẫn còn chút khoảng cách những ít nhất cũng đã tạo thành một ít thói quen...

=====Phân cách tuyến chuyển cảnh=====

Theo Đông lâu như vậy, Cẩm biết anh không cần phải vào trong mấy tiệm hoa kia, mỗi tuần giao một lần hàng cố định, đặt hàng cũng không nhiều lắm nên sau khi giúp Đông kiểm kê hàng xong có thể để một mình cậu đưa vào.

Bước vào cửa, đi qua một căn phòng nhỏ thì thấy người đã chờ sẵn ở hành lang. Đó là một người phụ nữ mang ý cười nhàn nhạt trông rất dịu dàng.

“Bác Nguyệt Tử.” Đông chào hỏi sơ, nói: “Hàng con đã giao tới cho bác rồi đây!”

“Phiền con quá.” Nguyệt Tử lịch sự nói lời cảm ơn, nghiêng người dẫn đường cho cậu.

Đông biết rõ vị trí, cậu ôm nguyên liệu cắm hoa vào phòng trong, một lát sau trở ra thì trên cái bàn nhỏ trong góc đã bày sẵn bánh ngọt và trà.

Nguyệt Tử dịu dàng nói: “Ồ lại đây ăn miếng bánh ngọt đi con!”

Đông nhìn bánh hạt dẻ trên bàn mà nước miếng chảy dài nhưng cậu vẫn từ chối: “Không được ạ, ông chủ

của con còn đang chờ con bên ngoài!”

“Không thể gọi nó vào ăn cùng được sao?”

Đông le lưỡi: “Anh ta đến để kiểm tra con, để cho anh ta biết con đi làm mà lại lười biếng như thế thì thắm.”

“Vậy bác sẽ không ép con.” Nguyệt Tử cười dịu dàng nói: “Vậy thì con đợi bác một lát.” Sau đó Nguyệt Tử gói mấy miếng bánh hạt để lại đưa cho Đông nói: “Làm món nhẹ ăn trên đường thì chắc cũng không sao đâu.”

“Con cảm ơn bác.” Đông đưa tay nhận lấy, nói cảm ơn rồi buồn bã tạm biệt bà ấy: “Lần sau lại đến quấy rầy bác.”

“Sao lại quấy rầy, bác còn phải nhờ ở con nhiều.” Nguyệt Tử vừa đưa bánh cho Đông vừa nói: “Lần sau bác sẽ làm bánh hoa quế và từng bịch cho con ăn thử.”

“Bác làm con mong chờ quá.” Đến cửa, Đông liền nói Nguyệt Tử dừng bước: “Chân bác không tiện, bác đưa con đến đây là được rồi.”

Nguyệt Tử cũng không khách sáo, gật đầu rồi đứng lại không đi nữa, mãi đến khi Đông ra khỏi cửa lớn bà mới trở vào trong.

Chờ Đông lên xe, Cẩm thấy cái túi nhỏ trên tay cậu, cười hỏi: “Lại có bánh ngọt hả?”

Tình hình này Cẩm đã nhìn thành quen, không nói tới người ở đây cực kì nhiệt tình, chỉ nói tới vẻ ngoài của Đông rất đẹp, khí chất hơn người làm người ta yêu thích dù cậu là người trời sinh luôn giữ khoảng cách, nếu cậu chịu hạ mình gần gũi với người khác thì chắc chắn không ai có thể chống cự được.

Những khách hàng mà cậu giao hàng không nhiều lắm nhưng người nào cũng rất tốt với cậu, Cẩm theo cậu đưa hàng bấy lâu mới biết được cậu chỉ giao được ít hàng không phải vì cậu trốn về nhà làm biếng mà là bị người đặt hàng mời ở lại uống trà nói chuyện, nếu không thì giống hôm nay, gói bánh ngọt lại cho cậu ăn trên đường.

Đông đặc ý liếc nhìn Cẩm, sau đó cậu nuối tiếc nói: “Đáng tiếc là anh lái xe không thể ăn, tôi sẽ không khách sáo.”

Cẩm cũng không thích ăn mấy món ngọt, khiếu thích kiểu này cũng chả có tác dụng gì với anh. Ngược lại nhìn bộ dạng Đông vui vẻ chăm chú ăn bánh ngọt, trong lòng anh lại có một tia ngọt ngào.

Chợt nhớ ra gì đó, Cẩm giữ tay cậu lại, cười nói: “Đừng ăn vội, tôi đưa em đến một nơi thật tốt, bánh hạt

dễ này của em phối với trà ngon sẽ ăn ngon hơn nhiều.”

78. Thiệu Ly - Chương 78

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Chợt nhớ ra gì đó, Cẩm giữ tay cậu lại, cười nói: “Đừng ăn vội, tôi đưa em đến một nơi thật tốt, bánh hạt dễ này của em kết hợp với trà ngon sẽ ăn ngon hơn nhiều.”

Đồng liếc mắt nhìn Cẩm, thấy anh vẫn cười cực kì chân thành mới buông bánh hạt dễ trong tay ra. Nhưng miệng cậu vẫn không quên uy hiếp một câu: “Nếu nơi đó mà không tốt... Hừ hừ...”

“Nếu nơi đó không tốt thì đổi chỗ đến khi em hài lòng mới thôi!” Lời này của Cẩm là một câu hai nghĩa, nhưng mà Đông vẫn chưa thông minh đến mức có thể nghe hiểu.

Cẩm lái xe đi vào trong khu dân cư cao cấp, chạy thẳng đến một khu vực vừa mới hoàn thành cách đây không lâu.

Khu nhà này không có nhiều gia đình ở, một tòa nhà chỉ có khoảng năm nhà ở, rải rác trong khu đó cũng chỉ có mấy tòa nhà, có cái xây quanh hồ, có cái dựa núi mà xây, còn có mấy tòa nhà đan xen trong rừng cây.

Cẩm dừng xe ở một tòa nhà bên trái là núi, trước mặt chính là một cái hồ nhỏ, một bên là vườn cây, công viên, một bên còn lại là cả cánh rừng, phong cảnh tuyệt đẹp.

Mang Đông vào thang máy lên đến tầng cao nhất, Cẩm lấy ra cái chìa khóa, mở cửa đi vào, căn nhà nói lớn cũng không quá lớn, nói sang trọng không bằng nói là tinh xảo.

Phòng khách rộng rãi, bây giờ mặt trời vẫn chưa xuống núi nên trong phòng có vẻ sáng ngời. Phòng bếp nằm ngay ở phòng khách, cũng chẳng có gì ngăn lại mà chỉ dùng quầy bar xem như là vật ngăn cách hai không gian. Ngoài ra còn có ba phòng nhưng đều đóng cửa, không nhìn thấy bên trong.

Đồng nhìn quanh bốn phía, cười hỏi: “Sao vậy? Anh tính chuyển nhà hả?”

Cẩm rót một chén trà cho cậu, nói: “Cũng không phải, chỉ là thời gian tôi ở đây khá dài, có một chỗ nghỉ chân thì tốt hơn.”

“Vậy cũng đúng.” Đông lững thững đi đến cửa sổ, vừa vặn đối mặt với hồ nước trong xanh.

“Em thích nơi này không?” Cẩm đi đến cạnh cậu, anh có chút lo lắng hỏi.

“Anh ở chứ không phải là tôi ở, anh thích là được rồi.” Đông trả lời cực kì tùy tiện.

Cẩm xoay đầu qua nhìn cậu, giọng nói cực kì dịu dàng: “Nơi này một mình tôi ở quá lớn, cũng không ở mỗi ngày nên tôi muốn tìm người thuê để trông coi nó, dù sao cái phòng em đang ở cũng là thuê...” Nói đến mức này, cũng đủ rõ ràng rồi.

“Uhm.” Đông lên tiếng, không nói tiếp.

Vẫn không được sao? Cẩm chờ một lúc, anh có chút cảm giác mất mát, đang muốn nói vài câu giảm bớt xấu hổ, không ngờ Đông lại đột nhiên xoay đầu lại.

“Anh để cho tôi trông coi nơi này phải trả tiền quản lí cho tôi chứ! Không có lý do gì để còn thu thêm tiền thuê nhà của tôi.”

Tâm trạng Cẩm treo lơ lửng trên mây, bây giờ mới vững vàng đáp xuống đất, cười trả lời: “Em là quý tính toán.”

“Hi hi..” Đông lặng lẽ cười hai tiếng, vẻ mặt cực kì gian xảo: “Chờ ông chủ tôi tăng lương chắc phải chờ tới cuối đời, đương nhiên tôi phải nghĩ cách tự kiếm thêm khoảng thu nhập chứ!”

Cẩm nghe xong liền buồn cười, sao người này làm sao lại thiếu tiền được đây. Không nói tới tiền anh chuyển cho cậu, chính cậu cũng gom góp được không ít khi còn là chủ tịch tập đoàn Bạch Xuyên, lại nói tiền lương của cậu hiện tại chi trả cho cuộc sống bình thường cũng còn dư khá nhiều... Haiz, người này hoàn toàn không có vấn đề tiền bạc, chẳng qua là cậu bốc đồng muốn trải qua cuộc sống mà cậu cho là ‘bình thường’, thật ra phần lớn người bình thường cũng không nghèo khó như cậu nghĩ.

Nếu cậu thích, để anh chơi cùng cậu là được rồi. Anh bắt đầu dĩ thử dài: “Tôi cũng muốn hào phóng, chỉ là một tài xế trong tay chỉ nhận chưa đến mười khách hàng, bắt em nhận thêm hai khách em cũng không chịu, nếu người em cũng có thể tăng lương thì chẳng phải những người khác sẽ tức đến giờ chân hay sao.” Cẩm nói: “Mà tôi lại cứ là ông chủ rộng lượng và nhân từ như thế, nghĩ tới nghĩ lui, đành phải tìm cơ hội cho em lên kiếm thêm tiền.”

Đông hừ nhẹ một tiếng, bĩu môi nói: “Phòng của tôi là cái nào?”

Cẩm chỉ một phòng, Đông lão đại không thèm khách sáo mở cửa đi vào. Trong phòng có một cái phòng tắm riêng, một cái giường lớn, một tủ quần áo lớn che hết nửa bức tường, ở gần cửa sổ có một cái bàn đọc cùng một cái giá sách, bên ngoài còn có một cái ban công, ở ban công có một cái ghế nằm, trong góc chính là cái máy chạy bộ.

Tuy căn phòng đó cũng xem như là rộng rãi thoải mái, dù không xa hoa bằng nhà họ Cẩm nhưng so với

chỗ ở hiện tại của Đông thì là một trời một vực.

“Có được không?” Cẩm theo sau vào, theo Đông dạo một vòng, cuối cùng vẫn không nhận được hỏi một câu.

Thật ra Cẩm đã quá lo lắng thái quá, Đông cũng không phải là thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ, cậu không thể lo quá nhiều. Từ nhỏ đến lớn, nơi ở và điều kiện sống của mình cậu đều không thể tự quyết định, cũng chỉ có khi làm chủ tịch và lúc ở nhà Cẩm cậu mới được thoải mái, điều kiện thế này đã đủ tốt với cậu rồi.

79. Thiệu Ly - Chương 79

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Thật ra Cẩm đã lo lắng thái quá, Đông cũng không phải là thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ, cậu không thể lo quá nhiều. Từ nhỏ đến lớn, nơi ở và điều kiện sống của mình cậu đều không thể tự quyết định, cũng chỉ có khi làm chủ tịch và lúc ở nhà Cẩm cậu mới được thoải mái, điều kiện thế này đã đủ tốt với cậu rồi.

Dường như Đông ghét bỏ Cẩm hỏi mấy câu dư thừa, ngay cả đáp lại cậu cũng không thêm đáp. Cậu mở tủ quần áo ra nhìn, đảo mắt một vòng, tất cả đều là quần áo ở nhà trước kia cậu từng mặc, kiểu dáng đơn giản lại thoải mái.

Cẩm đứng một bên giải thích: “Đều là quần áo cũ của em, đáng ra tôi định chờ em ổn định cuộc sống thì gửi qua cho em, đồ vest, quần áo truyền thống tôi nghĩ em cũng không thích mặc nên không đem tới.”

Đông biết Cẩm cố tình cho cậu mặt mũi nên mới nói cái gì mà ‘không thích mặc’, bây giờ cậu chẳng qua chỉ là một lái xe nhỏ, dù có thích cũng không mặc được.

Đông gật đầu nói: “Không tệ, tôi cũng đỡ phải tốn tiền mua quần áo.”

Cậu muốn tiết kiệm nhưng Cẩm thì không, anh còn muốn làm nguyên một tủ quần áo mới cho cậu, nhưng anh biết tình yêu này đối với Đông có cũng được mà không có cũng không sao nên từng bước đi của anh đều phải thật cẩn thận. Làm sao để có thể tôn trọng tự do và tự nguyện của Đông đồng thời chậm rãi ăn sâu vào trong tạo thành một vị trí không thể thay thế được. Trừ việc để Đông có thể chấp nhận mình, anh còn muốn biến mình trở nên quan trọng đến mức cậu không thể vươn tay đẩy anh ra.

Đông chạy tới cửa phòng tắm, vừa mở cửa ra nhìn vào khoe môi đã không nhận được cong cong lên.

Phòng tắm lấy ánh sáng cực kì tốt, vừa sáng sủa vừa rộng rãi. Cửa sổ lục giác (*sáu cạnh*) thu hết tất cả cảnh núi non vào trong mắt, trời nóng cũng có thể mở cửa sổ ra đón làn gió núi tươi mát. Bồn tắm sát bên cửa sổ hình như hơi lớn hơn bình thường một chút, đáy bồn có vài đường cong lên xuống, chỗ để đầu đã

được thiết kế lại, bốn phía thành bồn cùng với đáy đều có lỗ thoát nước, có thể thấy đây là bồn tắm mát xa lớn được đặt làm riêng.

Đông thích ngâm mình trong bồn tắm, một ngày có nửa giờ cậu ở trong phòng tắm nên hiển nhiên cái phòng tắm này làm cho cậu rất vừa lòng. Đông quay đầu lại nhìn Cẩm, tuy là cậu cũng chưa nói ra mấy lời dễ nghe gì nhưng nụ cười trên mặt đã nói lên tất cả.

Cẩm cũng không muốn nói thêm mấy lời tranh công lấy lòng gì đó với cậu. Thứ nhất là tắm lòng thì không cần phải ‘nói’, hai là anh không muốn tạo áp lực cho Đông.

“Phòng ngủ thì có thời gian từ từ xem, nếu em không ăn món bánh hạt dẻ của em thì sẽ trễ bữa tối đấy.” Cẩm nói xong liền ra khỏi phòng.

Đông theo sau anh, dường như nghĩ tới cái gì đó, cậu nhìn bóng lưng trước mặt. Cậu không chậm hiểu, Cẩm tốt với cậu rõ ràng như vậy thì làm sao cậu có thể xem nhẹ anh...

Hắn là anh vẫn còn yêu cậu! Đáng tiếc tình yêu này không bì kịp với người thừa kế và sự nghiệp của anh... Khi khẳng định được tấm lòng của Cẩm thì Đông cũng không thể quên đi lúc cậu bị yêu cầu làm vật thí nghiệm thuốc cùng với lời uy hiếp lạnh lùng của anh khi cậu đang đứng trên bờ vực của cái chết...

Đông đã sớm hình thành thói quen nhẫn nhục chịu đựng với mọi hoàn cảnh, trước kia cậu liều mình giành lấy tự do cũng chỉ vì sinh mệnh cậu đã đến phút cuối nên không cam lòng mới tùy hứng như thế, giờ phút này cậu đã có được thứ mình muốn nhất, ngoài ra, cậu cũng chẳng muốn để ý quá nhiều. Cẩm tốt với cậu, cậu không cần phải từ chối, mà những tính toán của Cẩm cậu cũng không muốn cho anh.

Lạnh lùng nhìn anh phải trả giá như thế, Đông thừa nhận mình ích kỷ, thậm chí có thể nói là vô tình. Cậu từng có tình cảm với Cẩm, thậm chí cho đến bây giờ cậu cũng không thể phủ nhận sự tồn tại đặc biệt của anh nhưng người chưa từng đặt cậu lên hàng đầu như anh thì làm sao xứng đáng để cậu giao ra chân tình của mình!

===== Phân cách hai người đó ngược nhau=====

Ngày Đông chờ mong nhất chính là ngày giao hàng đến cửa hàng của bác Nguyệt Tử mỗi tuần một lần. Khó có được một lần này Cẩm không đi theo, cuối cùng cậu cũng có thể ngồi lâu thêm một chút, không biết hôm nay bác Nguyệt Tử chuẩn bị loại bánh gì cho cậu.

Đông vui vẻ chăm chỉ ôm vật liệu cắm hoa đi vào, nhìn thấy bóng dáng ở cửa không phải là người cậu nghĩ nhưng cũng không phải ai xa lạ thì sắc mặt lập tức lạnh xuống.

“Bác Nguyệt Tử đâu?” Đông lạnh lùng hỏi.

“Đã lâu không gặp, xem ra tình trạng của cậu rất tốt.” Người nói chuyện cực kì lạnh nhạt.

Đông không để ý đến lời bắt chuyện của đối phương, cậu hỏi: “Sao ông lại ở đây?”

Thiên Diệp cũng không thèm để ý đến câu hỏi của Đông, xoay người bước vào trong, nói: “Vào đây ngồi đi! Mẹ cậu chuẩn bị cho cậu bánh quy nướng hạnh đào.”

Đông chỉ có thể đi vào, theo Thiên Diệp đi tới chỗ tiếp khách gần cửa sổ, trên bàn nhỏ đã để sẵn một đĩa bánh quy nướng hạnh đào và một bình trà xanh.

Thiên Diệp không quan tâm đến cậu, tự mình ngồi xuống, tự rót ra hai chén trà, một chén để trước mặt, một chén để xuống đối diện bình tĩnh chờ Đông ngồi xuống.

Sau khi Đông thật sự ngồi xuống ông ta cũng không có biểu cảm gì đặc biệt: “Người ta nói thiên tính mẹ con đúng là không sai, tuy là mẹ cậu không nhớ rõ mình có đứa con trai này nhưng lại cực kì quý trọng cậu, trước khi đi du lịch chẳng những nướng sẵn bánh quy mà còn dặn tôi phải đưa cho cậu ăn.”

Đông trừng mắt nhìn Thiên Diệp, vẫn là câu hỏi cũ: “Sao ông lại ở đây?”

80. Thiệu Ly - Chương 80

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Đông trừng mắt nhìn Thiên Diệp, vẫn là câu hỏi cũ: “Sao ông lại ở đây?”

Thiên Diệp uống một ngụm trà, trả lời cực kì bình thản: “Tôi là cậu của cậu, là anh của mẹ cậu, nó ra ngoài nửa tháng, tôi thay nó trông coi nhà cửa là cực kì bình thường.”

“Chẳng phải bà ấy không nhớ rõ mọi chuyện sao?” Giọng Đông lại càng thêm lạnh.

“Không phải cậu cũng dùng danh nghĩa là tài xế giao hoa để bước vào cuộc sống của mẹ cậu hay sao?” Thiên Diệp thần nhiên cười nói: “Trong trí nhớ thứ hai của mẹ cậu vẫn có một anh trai, người anh trai đó vẫn là tôi, chỉ là không phải tên Thiên Diệp.”

Đông bưng chén trà của mình, cụp mắt xuống chậm rãi uống một ngụm, từ tốn nói: “Nói đi! Ông chờ tôi ở đây là có mục đích gì?”

Thiên Diệp cũng không quanh co lòng vòng trực tiếp trả lời: “Cậu hãy khuyên Cẩm buông tha nhà họ Bạch Xuyên.”

Cầm từng nói là anh muốn san bằng nhà họ Bạch Xuyên. Khi anh chắc chắn Đông đã hoàn toàn thoát khỏi sự ràng buộc với độc thì anh cũng bắt đầu hành động. Khác với lần trước lúc anh vẫn còn băn khoăn khả năng giảng hòa giữa Đông và nhà họ Bạch Xuyên, lần này Cầm thật sự quyết tâm muốn lật đổ tập đoàn Bạch Xuyên, không có một hành động báo trước nào cứ thế ùn ùn kéo đến, nhanh chóng và triệt để khiến cho nhà họ Bạch Xuyên không có chút thời gian để thở dốc.

Cầm đã sớm đề phòng nhà họ Bạch Xuyên sẽ tìm tới Đông nên cuộc sống của cậu tuy vẫn bình thường và thoải mái nhưng đã được anh sắp xếp cẩn thận để bảo vệ cậu. Tự Phương đã thử vài lần đều không thể tiếp cận nên đành phải xuống tay từ chỗ Thiên Diệp và Nguyệt Tử.

Nguyệt Tử chính là khách hàng bình thường của Hoa Tài, Hội Tam Hoàng vẫn chưa chú ý đến, Thiên Diệp lại dùng một thân phận hoàn toàn khác đi tới chỗ Nguyệt Tử cũng không làm người ta chú ý nên mới tránh được tai mắt của Hội Tam Hoàng.

“Đó là chuyện của nhà họ Cầm và nhà họ Bạch Xuyên, có liên quan gì đến tôi đâu!” Đông hừ nhẹ một tiếng, không thêm để ý.

“Cầm vì cậu nên mới hủy diệt tập đoàn Bạch Xuyên, sao lại không liên quan gì đến cậu được?”

Đông cúi đầu nở nụ cười, trong lời cậu nói có chút khinh thường trào phúng: “Nếu anh ấy vì tôi thật thì nhà họ Bạch Xuyên nên bị hủy diệt từ vài năm trước!”

“Đông, tôi biết cậu hận nhà họ Bạch Xuyên, nhưng độc trong người cậu đã được giải, chuyện của quá khứ thì nên cho nó qua đi!”

Đông không khỏi kinh ngạc: “Độc của tôi được giải?”

“Chẳng lẽ Cầm chưa nói gì cho cậu biết sao?” Thiên Diệp lại càng kinh ngạc.

“Vậy nên... Lần đó là giải độc cho tôi mà không phải là thí nghiệm thuốc?” Đông thất thần lắm lắm, lời này không biết là nói cho chính cậu nghe hay đang hỏi Thiên Diệp.

Thiên Diệp vẫn trả lời: “Cầm vì thay cậu giải độc phải nói là không tiếc hết thấy. Khi đó cậu ta hao tổn công sức đẩy nhà Bạch Xuyên vào tuyệt cảnh rồi lại vừa đâm vừa xoa cưỡng ép dụ dỗ chúng tôi cũng chỉ vì muốn lấy bệnh án của cậu cũng như sự trợ giúp của tôi...”

Trong lòng Đông đã tin hơn nửa nhưng cậu lại có chút nghi hoặc: “Nhưng bây giờ Trung Dã vẫn đưa thuốc giảm đau cho tôi hàng tháng.”

“Thuốc giảm đau?” Thiên Diệp lắc đầu khẽ cười, nói: “Đông, chính cơ thể của mình chẳng lẽ cậu lại không có cảm giác? Vì liên quan đến việc làm vật thí nghiệm thuốc trong thời gian dài, dù độc được giải nhưng sức khỏe của cậu vẫn yếu hơn người bình thường. Cầm lo lắng nên cậu ta muốn tôi và Trung Dã điều chế

thuốc bổ cho cậu, thứ bây giờ cậu đang uống chắc vẫn là thuốc bổ!”

Lòng nhất thời rối loạn, Đông thì thảo: “Vậy tại sao anh ấy lại gạt tôi...”

Thiên Diệp không trả lời câu hỏi của Đông: “Cậu cũng nhìn ra được mặt tường pha lê đó có vấn đề phải không! Đó chính là phòng theo dõi cậu, nhưng ở đó không biết Cẩm đã rơi bao nhiêu nước mắt vì cậu, không biết cậu ta đã mất không chế bao nhiêu lần...” Nói tới đây, Thiên Diệp đột nhiên cười cười: “Khi đó tôi nghĩ vận may của một người không cần quá nhiều, chỉ cần có một chút là đủ rồi, tựa như cậu, Cẩm là vận may duy nhất của cậu đời này, nhưng chỉ cần một chút như vậy thì cậu cũng đã trở thành người may mắn nhất.”

Đông ngẩng đầu nhìn Thiên Diệp, ngực cậu phập phồng, hoàn toàn không thể hình dung được cảm giác của mình.

Thiên Diệp vươn tay, do dự một lát mới vỗ vỗ tay Đông: “Tôi không biết nguyên nhân tại sao Cẩm lại gạt cậu nhưng có thể khẳng định là cậu ta tuyệt đối sẽ không làm cậu tổn thương.”

“Tôi không biết...” Chuyện xảy ra bất ngờ làm cho Đông hơi không thể chấp nhận lộ ra vẻ bàng hoàng hiếm thấy: “Anh ấy không chỉ gạt tôi mà còn lấy mẹ uy hiếp tôi...”

“Dùng mẹ cậu uy hiếp cậu? Không thể nào, cậu ta còn không biết mẹ cậu còn sống.” Thiên Diệp nói.

Nghĩ đến đó, ánh mắt Đông lại trở nên sắc bén lạnh lẽo: “Tôi nhớ rất rõ, anh ấy nói nếu tôi chết thì sẽ đưa mẹ tôi đến thử thuốc.”

81. Thiệu Ly - Chương 81

Tiểu Ma Bạc Hà-

Nghĩ đến đó, ánh mắt Đông lại trở nên lạnh lẽo sắc bén: “Tôi nhớ rất rõ, anh ấy nói nếu tôi chết thì sẽ đưa mẹ tôi đến thử thuốc.”

Thì ra là chuyện này, Thiên Diệp không nhịn được bật cười: “Những lời này không phải cậu ta nói, là tôi nói.”

“Là ông nói?” Đông không khỏi kinh ngạc.

Thiên Diệp gật đầu bắt đầu nói: “Khi đó cậu nhìn như không thể cứu, Cẩm hoang mang lo sợ ôm khư khư cậu không buông, tôi và Trung Dã nắm rất nhiều sức mới đẩy được cậu ta, tôi không nghĩ ra cách nào khác

nên đành phải dùng đến mẹ cậu để kích thích ý chí sống của cậu.”

“Là như vậy sao?” Nghe thấy giọng nói của mình cực kì xa xôi...

Tim của cậu lại như trở về hầm băng nhưng chỉ khác là băng tuyết xung quanh bị tan đi rất nhanh, trong lòng lập tức rực sáng, cũng trở nên nhẹ nhàng, hơn nữa còn có một nỗi xúc động muốn đến bên cạnh Cẩm ngay lập tức... Đó chính là nơi duy nhất làm cho cậu thấy ấm áp...

“Đông?”

Đông bị tiếng giọng của Thiên Diệp gọi hoàn hồn, cậu vội vàng uống một ngụm trà che dấu sự thất thần của mình.

“Chuyện nhà Bạch Xuyên...” Thiên Diệp lại nhắc đến mục đích ông ta đến đây hôm nay.

Đông đã quay lại sự lạnh nhạt ban đầu, nói: “Cho dù bây giờ tôi đã không sao nữa nhưng cũng không thể thay đổi tất cả những chuyện các người đã làm với tôi, đối với nhà họ Bạch Xuyên tôi đã không còn... Chút thương hại nào.”

Đông bỏ lại những lời này liền đứng dậy rời đi, vừa ra tới cửa đã nghe thấy giọng Thiên Diệp: “Vậy còn mẹ cậu thì sao? Cậu cũng không thèm quan tâm tới sao?”

Đông xoay người lại, vẻ mặt lạnh xuống: “Lại dùng mẹ uy hiếp tôi? Thiên Diệp ông đừng quên tôi chỉ là người giao hàng trong nhận thức của bà ấy mà ông chính là anh ruột của bà ấy.”

“Cậu thật thông minh, không trực tiếp tìm tới địa chỉ chúng tôi đưa cho cậu mà lại tìm ra tiệm hoa này rồi từ đây tiếp cận với Nguyệt Tử, chắc là cậu không muốn làm cho chúng tôi và Cẩm chú ý! Có điều mẹ cậu rất thích cậu, ở nhà cũng không ngừng nhắc tới cậu...” Thiên Diệp khẽ cười, nụ cười kia có một cảm xúc không nói nên lời. Người luôn lạnh nhạt như ông ta mà trong mắt lúc này có một sự dịu dàng Đông chưa bao giờ nhìn thấy, sau đó ông ta lại khẽ thở dài: “Đáng tiếc cậu lại không đến nhà Nguyệt Tử nên không biết, người dùng thân phận khác xuất hiện trong cuộc sống của bà ấy không chỉ có mình tôi mà còn có cha cậu.”

Ánh mắt Đông lập tức mở to, thật sự không thể tin chuyện mình vừa nghe, khóe miệng cậu run run, sau đó chọn một câu cuối cùng để phản bác phản bác: “Tôi không mang họ Bạch Xuyên, ông ta không phải là cha tôi.”

Thiên Diệp cũng không đôi co với cậu, ông ta huyền thuyên: “Nhà họ Bạch Xuyên có một căn bệnh di truyền, mỗi một thế hệ sẽ có người phát tác bệnh. Mà, mỗi một thế hệ của nhà họ Thiên Diệp đều có một người có loại máu đặc biệt, người đó sẽ là người làm thuốc cho gia chủ nhà họ Bạch Xuyên. Vì loại thuốc bí truyền này của nhà họ Bạch Xuyên không thể khống chế bệnh trực tiếp nên sau khi uống thuốc còn phải uống máu của người làm thuốc mỗi ngày.” Dừng lại một chút Thiên Diệp mới nói tiếp: “Đến thế hệ này, người phát bệnh chính là Bạch Xuyên lão gia mà người làm thuốc của nhà họ Thiên Diệp chính là mẹ cậu.”

Loại chuyện xưa thật sự quá kì dị và buồn cười, trên mặt Đông không khỏi hiện lên vẻ nghi ngờ và trào phúng.

Thiên Diệp cũng không giải thích, chỉ tiếp tục nói: “Bạch Xuyên lão gia thật sự rất yêu mẹ cậu, không nỡ dùng nó làm thuốc nên mới để nó sinh ra một đứa nhỏ để thay thế. Ông ấy không muốn để bị kịch này tiếp diễn nên lại quyết định dùng đứa nhỏ có huyết thống của nhà họ Bạch Xuyên và Thiên Diệp này làm vật thí nghiệm thuốc.”

Đông cười khê, tự giễu nói: “Đây là cái đạo lý gì?! Cách mà ông ta ngăn cản bị kịch chính là tạo ra một bị kịch khác? Mà tôi chính là đứa nhỏ xui xẻo trong đó... Một bị kịch trời sinh...”

Đây chính là sự thật nên ông ta hoàn toàn không cần phải trả lời cái gì nữa, Thiên Diệp nhìn Đông, vẻ mặt có chút thương xót: “Khi mẹ cậu biết liên kiên quyết không cho cậu đi làm vật thí nghiệm thuốc, dù là cắt đứt quan hệ với người nó yêu nhất nó cũng không chịu nhượng bộ. Bạch Xuyên lão gia để nó tùy hứng vài năm, sau đó thật sự không thể chịu nổi nữa mới quyết định tái tạo lại trí nhớ của nó, bắt đầu lại một lần nữa, mà cậu... Chỉ có thể trở thành một đứa con không có mẹ...”

“Ông nói với tôi những chuyện này để làm gì? Để tôi quyết định tiêu diệt nhà Bạch Xuyên sao?” Đông nói vẫn lạnh lùng như cũ nhưng vẻ mặt âm u kia là vẻ tiêu điều không nói nên lời.

Thì ra cậu được sinh ra là để làm một công cụ... Hoàn toàn không có người nào muốn được sinh ra như thế, cũng chẳng có ai lại muốn có người thân như thế này... Tại sao họ lại nói ra sự thật ác nghiệt này cho cậu biết? Cậu tình nguyện không biết bất kì chuyện gì!

“Nhà Bạch Xuyên đúng là một nơi không đáng cho cậu thông cảm nhưng bây giờ người mẹ cậu dựa vào chính là Bạch Xuyên lão gia, nếu không tính đến quá khứ thì bây giờ bọn họ cực kì hạnh phúc và yêu thương nhau, cậu... Đành lòng phá hỏng nó sao? Cậu đành lòng để mẹ cậu lại trải qua một lần nhà tan cửa nát nữa sao?”

Đông không còn gì để nói nữa rồi, cậu thật sự không thể làm thế. Dù cho bản thân bị bọn họ ném qua ném lại một cách vô tình, dù cho cậu hận nhà Bạch Xuyên thấu xương thì cậu cũng không thể làm mẹ mình bị tổn thương... Mới đây, người mẹ đó đã ôm cậu vào lòng dịu dàng dỗ dành cậu, bà ngồi bên giường kể chuyện cổ tích cho cậu, thức trắng đêm chăm sóc cậu bị bệnh, khuyên răn cậu khi cậu tức giận, an ủi cậu khi cậu khó chịu và bây giờ cậu lại biết bà vì một công cụ như cậu mà đã từ bỏ nhiều thứ như vậy....

Đông nhắm mắt lại, trên môi là ý cười như nhợt nhạt, nhìn cực kì hồ hững nhưng trông rất yếu ớt: “Các người đã chặt đứt sợi dây liên kết của tôi và bà ấy, bây giờ lại đòi hỏi tôi phải lo lắng cho hạnh phúc của bà ấy...” Cậu mở mắt, ánh mắt lấp lánh những đốm sáng: “Đây là một lần cuối cùng!” Nói xong liên kiên quyết bỏ đi không nhìn tới Thiên Diệp.

Thiên Diệp nhìn chằm chằm bóng dáng vừa biến mất sau cánh cửa, nhỏ giọng lầm bầm: “Đừng hận cha cậu, ông ấy vì cứu người phụ nữ mình yêu nhất, cũng đừng trách tôi, tôi chỉ không muốn bị kịch của nhà Thiên Diệp tiếp diễn...”

82. Thiệu Ly - Chương 82

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Sau khi rời khỏi cửa hàng của Nguyệt Tử, tâm trạng Đông rối bời hết cả lên. Cậu khởi động xe đi lung tung, vô tình chạy đến căn nhà cậu giúp Cẩm trông coi, tâm trạng nhấp nhô của cậu liền từ từ bình ổn xuống. Thì ra vẫn có một nơi cậu có thể thả neo, vẫn có một người cậu có thể dựa vào.

Bước chân của cậu hơi nặng nề, mở cửa ra, chào đón cậu vẫn là một căn phòng sáng ngời cùng với vẻ mặt tươi cười của người nào đó, dường như tất cả âm u và trống rỗng của cậu cũng trở nên phong phú và sáng ngời từng chút từng chút một.

Cẩm đưa dép đi trong nhà cho cậu, nhận lấy cặp sách trong tay Đông cười trêu ghẹo: “Lại chạy đến nơi nào làm biếng rồi!”

“Loại chuyện này làm sao chia sẻ với ông chủ được, lần sau bị tóm gọn rồi làm sao.” Đông cong môi lên, cười nhạt.

Như là nhận ra vẻ mặt Đông không đúng, nụ cười của Cẩm tắt đi thay vào đó là quan tâm không hề che dấu: “Xảy ra chuyện gì?”

Đông lắc đầu, mệt mỏi nói: “Hai ngày trước nhìn thấy một con mèo con bị vứt bỏ, hôm nay đi ngang đó muốn xem nó một chút, không ngờ nó đã bị xe đụng chết...”

Cẩm do dự một lát, anh vươn tay ôm Đông vào lòng mình nhẹ giọng an ủi: “Đến thiên đường sẽ có rất nhiều người chăm sóc cho nó.”

“Nếu trên thiên đường cũng không có người muốn nhận nó thì sao?” Giọng nói đứt quãng từ người trong lòng anh có chút khàn khàn.

“Không đâu, người trên thiên đường không cần đi làm, chắc chắn sẽ nhàn rỗi đến phát chán nên có thêm một con mèo nhỏ để giết thời gian thì sẽ vui lắm, nói không chừng bây giờ đang có một đám người đánh nhau đến đầu rơi máu chảy để giành lấy nó!”

Đông buồn cười: “Thì ra làm mèo còn tốt hơn làm người.”

“Không phải em đã hiểu rõ chuyện này khi còn ở nhà họ Cẩm rồi sao?” Cẩm cười cười ầm áp nói: “Sau này nhìn thấy con mèo hoang nào bị vứt bỏ trên đường thì em cứ mang về, vừa vặn có thể làm bạn với Chiêu Tài và Tiến Bảo.”

Nhớ tới lúc ‘làm bạn’ với Chiêu Tài và Tiến Bảo, Đông không nhịn được bật cười: “Thì ra tôi cũng là mèo hoang!”

Cầm nghe mấy lời này cũng cười ha ha lên: “Có điều con mèo hoang như em có lộc ăn hơn chúng nó, Ma Mĩ nướng một con cá, hấp cách thủy một con, còn lại thì làm sushi bắt tôi đưa tới đây.” Nói xong thì chỉ chỉ cái bàn ăn.

Mấy món kia đã được bày sẵn ra bàn ăn, Đông nhìn mà trong lòng cũng trở nên ấm áp: “Ngày mai anh thuận đường đưa đến đây là được rồi.”

Cầm nhún nhún vai như là bất đắc dĩ lắm: “Tôi cũng muốn vậy mà! Có điều thay vì để Ma Mĩ cần nhàn cả buổi tối thì đi một chuyến cho xong.”

Đông đi đến bàn ăn nhìn thấy mấy món đó tay lại run rẩy, đến lời mời anh cùng ăn cũng nói không thuận miệng: “Cùng ăn không?”

“Đương nhiên!” Cầm cũng ngồi xuống liên tục oán trách: “Không biết em lừa gạt Ma Mĩ thế nào nữa, chỉ lo cho đồ ăn của em mà không thèm để ý tới cơm tối của tôi. Tôi nói hay là chờ tôi ăn xong rồi đi! Em nói xem Ma Mĩ nói thế nào, cô ấy nói chờ tôi ăn no thì em đã đói chết mất. Điền Thôn lại càng quá đáng hơn, ông ấy nói tôi ăn cùng với bọn họ rất phiền phức nên nói mới Ma Mĩ làm thêm vài miếng sushi bảo tôi đến ăn chung với em.”

Trước kia mấy lời này của anh nghe xong cậu sẽ không có cảm giác gì nhưng sau khi nói chuyện với Thiên Diệp lúc chiều thì Đông không thể không cảm động. Chỉ có chuyện ăn cùng nhau một bữa cơm thôi mà anh cũng phải cẩn thận như vậy, sợ cậu không vui nên còn lôi cả Ma Mĩ và Điền Thôn vào làm lí do.

Khi ở nhà họ Cầm đúng là Ma Mĩ yêu thương cậu nhưng làm gì đến mức này, còn cả Điền Thôn, ông là một người có nguyên tắc và luôn muốn làm tròn trách nhiệm của mình thì lại càng không thể như thế.

Đông múc một chén canh cho anh, lơ đãng nói: “Cũng đã lâu rồi tôi không gặp Ma Mĩ và Điền Thôn.”

Cầm nghe xong đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong lòng mừng đến phát điên lên được nhưng trên mặt lại không dám để lộ chút nào, giả vờ nói: “Bọn họ đều rất nhớ em, luôn hỏi tôi sao em không về thăm bọn họ đấy.”

“Ừm.” Đông lên tiếng, cầm lấy một miếng sushi nhét vào miệng nuốt xuống xong liền khen: “Ngon quá!” Sau đó tỉnh bơ nói: “Chủ nhật này đến nhà anh tôi muốn ăn món này.”

Cầm thật sự không thể tin được lời anh vừa nghe, nó như một giấc mộng đột nhiên trở thành sự thật nên nhất thời anh không thể phản ứng kịp, tim anh đập nhanh và loạn nhịp, cứ ngốc lăng nhìn Đông. Về mặt vừa mừng rỡ vừa không dám tin này xuất hiện ở một người luôn tự tin như anh trông có chút quái dị nhưng lại làm Đông cảm thấy áy náy.

Đông xì một tiếng bật cười: “Không phải là anh tiếc không muốn mời tôi đấy chứ! Vậy tôi tự chuẩn bị thức ăn là được mà.”

Lúc này Cẩm mới hoàn hồn lại, vẻ mặt vẫn rất dịu dàng nhưng lại không giống trước đó lắm, anh mỉm cười nói: “Làm gì có chuyện để cho khách phải tự chuẩn bị bữa tối, hai tô mì thì tôi cũng làm được mà!”

Nói xong hai người nhìn nhau không nhịn được bật cười, giữa hai người là những cảm xúc chưa bao giờ có.

83. Thiệu Ly - Chương 83

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Như là sợ Đông đổi ý, vừa tới thứ sau Cẩm đã trực tiếp đón người về nhà họ Cẩm.

Có điều vừa mới bước vào cửa thì Tùng Bản đã chờ sẵn để bắt ông chủ gần đây luôn lên chuồn đi mất, có một vài chuyện chỉ có Cẩm mới quyết định được đang chờ ý kiến anh nên Cẩm đành phải để lại Đông cho Tiểu Mộ.

Tiểu Mộ vừa nhìn thấy Đông hốc mắt liền đỏ lên, Đông vội vàng mở lời trước: “Tôi biết cậu nghĩ tới tiền của tôi, chỉ là tất cả tài sản của tôi đã đưa hết cho cậu rồi, cậu có khóc nữa cũng không moi ra được nữa xu đâu.”

Nước mắt của Tiểu Mộ còn chưa kịp rơi xuống đã gấp đến mức đỏ mặt phải vội vàng giải thích: “Không phải... Tôi chỉ nghĩ tới cậu Đông Sơn chứ không phải tiền của cậu Đông Sơn...”

Đông bật cười xoa đầu cậu ta: “Tại sao đã không gặp vài năm mà Tiểu Mộ vẫn còn ngốc nghếch đáng yêu như vậy!”

Tiểu Mộ chép miệng oán trách: “Cậu Đông Sơn cũng biết chúng ta đã không gặp vài năm, rõ ràng cậu đã sớm qua lại với ông chủ mà lại không chịu về thăm mọi người gì hết!”

“Qua lại...” Đông không nhịn được bật cười gõ đầu Tiểu Mộ một cái: “Qua lại cái gì, làm gì có ai dùng từ này với hai người đàn ông chứ, tôi chẳng qua chỉ là công nhân nhỏ bị ông chủ của cậu giám sát thôi!”

Tiểu Mộ kêu gào: “Cái gì mà giám sát, người nào cũng biết đó là mánh liệt theo đuổi mà...”

Thấy Đông lại muốn gõ đầu cậu ta, cậu ta nhanh chân đi trước: “Tôi đưa cậu về phòng nghỉ ngơi.”

Đông ở đằng sau vừa tức giận vừa buồn cười đi theo Tiểu Mộ một lát mới phát hiện hướng đi không phải hướng về phòng cậu. Cậu im lặng không thèm nói chuyện đi theo Tiểu Mộ đến nơi, quả nhiên là một phòng dành cho khách.

Có thể nhận ra căn phòng này được sắp xếp rất tỉ mỉ, nói thật cũng không kém hơn phòng cũ cậu chỗ nào, phía sau chính là cánh rừng mà cậu thích nhất nhưng trong lòng Đông chỉ có cảm giác bức tức.

“Tại sao lại tới đây? Phòng lúc trước của tôi đâu”

Tiểu Mộ chỉ trả lời: “Thiếu gia để cậu ở căn phòng này.”

“Phòng lúc trước của tôi chưa kịp dọn dẹp lại sao?” Đông lại hỏi.

“Thiếu gia ra lệnh không cho người nào bước vào, có điều mỗi ngày đều có người tới quét dọn.”

Tiểu Mộ nói là ‘ra lệnh’ mà không phải là ‘dẫn dò’. Đông nhận ra được sự nghiêm trọng trong đó, cậu cảm thấy kì quái: “Nếu phòng đã được dọn sạch sẽ thì tại sao tôi lại không được ở đó?”

“Cái này...” Tiểu Mộ ấp úng đáp: “Tôi cũng không rõ lắm.” Tiểu Mộ nghĩ Đông không thích căn phòng này nên vội vàng giải thích: “Thiếu gia đã chọn riêng căn phòng này cho cậu, thiếu gia nói cậu thích nhất cánh rừng kia nên đã tìm người gấp rút sửa lại.”

Tiểu Mộ bước tới đẩy cánh cửa hướng ra ngoài cánh rừng, nói tiếp: “Nơi này từng có một cái cửa sổ nhỏ, bây giờ đã đổi thành cửa kéo để tiện cho cậu ra vào ngắm cảnh.”

Đông vẫn im lặng không nói, bây giờ cậu mới nghĩ là chính mình quá ngây thơ rồi, không phải chỉ cần cậu đồng ý quay lại thì mọi chuyện đều có thể tốt đẹp. Bây giờ Cẩm còn có cả một đứa con, phu nhân nhà họ Cẩm cũng ở đây thì làm sao có chuyện cậu có thể trở về căn phòng tượng trưng cho người bên cạnh chủ nhân nhà họ Cẩm.

Đông vẫy vẫy tay, cậu có chút mệt mỏi, mất hứng nói: “Cậu đi xuống đi!”

Nhận thấy sắc mặt Đông không được tốt, Tiểu Mộ dè dặt gọi: “Cậu Đông Sơn...”

Lười biếng ngồi xuống ban công, Đông đáp: “Tôi muốn nghỉ ngơi, khi nào ăn cơm thì gọi tôi.”

Thái độ của Đông trước sau nhìn như hai người, nhưng Tiểu Mộ vẫn nhận ra có gì đó không đúng, không biết nên nói thế nào, cậu ta nghĩ một lát rồi mở miệng: “Cậu Đông Sơn, nếu cậu không thích căn phòng

này...”

“Sao vậy?” Cẩm vừa xong việc quay lại liền nghe được câu này, anh nhìn Đông dịu dàng hỏi: “Đông, em không thích căn phòng này sao?”

Miễn cưỡng liếc nhìn Cẩm một cái, Đông khinh thường mỉa mai: “Nơi này là khách sạn hả? Không thích còn có thể đổi?”

Cẩm bật cười, hất tay cho Tiểu Mộ ra ngoài rồi đi đến ngồi xuống bên cạnh Đông: “Tuy là không phải khách sạn nhưng nhất định phải đổi đến khi em hài lòng mới thôi!”

→Đông liếc Cẩm, khiêu khích nói: “Nếu tôi muốn phòng của anh thì sao?”

“Có vấn đề gì đâu? có điều kiện chính là em phải cho tôi chen chúc với em.” Cẩm chớp chớp mắt, nửa thật nửa đùa.

Đông hừ nhẹ: “Anh không sợ chúng ta nửa đêm như thế sẽ đánh thức người ở phòng kế bên sao.”

Phòng cách vách của Cẩm chính là phòng Đông từng ở cũng là căn phòng của nữ chủ nhân. Cẩm nghe Đông nói như thế sắc mặt khẽ nghiêm lại: “Căn phòng kia vẫn không có người ở.”

“Nếu không có người ở thì tại sao lại để tôi ở đây?” Cuối cùng Đông vẫn đem bực bội trong lòng cậu nói ra.

~Hết chương 83~

84. Thiệu Ly - Chương 84

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Nếu không có người ở thì tại sao lại để tôi ở đây?” Cuối cùng Đông vẫn đem bực bội trong lòng cậu nói ra.

Cẩm im lặng, anh mím môi mãi không trả lời.

Loại im lặng này đối với Đông mà nói thật sự rất khó chịu, cứ như thể cậu đã hỏi một câu hỏi ngu ngốc mà tất cả người trên thế giới này đều biết.

Im lặng như vậy làm cổ tay Đông như có người siết chặt, nỗi buồn dâng lên làm cổ cậu tắc nghẹn, không khí trong lồng ngực như bị hút đi mất.

Đông hít thật sâu, giả vờ như không quan tâm: “Quên đi, nơi này cũng được.”

“Nói thừa, nhà họ Cẩm có nơi nào không tốt!” Cuối cùng Cẩm cũng đáp lại một câu nhưng đáng tiếc lại chẳng liên quan.

Đông hừ một tiếng rồi lại đưa mắt nhìn về hướng cánh rừng bên ngoài, lười biếng gối đầu lên đầu gối ý nói cuộc nói chuyện đến đây là kết thúc.

Im lặng lại bao trùm, không biết qua bao lâu Đông mới nghe thấy Cẩm thở dài nói: “Em có biết ý nghĩa của căn phòng kia hay không?”

“Ý nghĩa duy nhất của nó chính là phòng của Đông Sơn Kỉ Chi tôi.” Nói xong vẫn chưa hết giận tuyên bố thêm một câu nữa: “Của tôi!”

Cẩm không nhịn được bật cười, đó là nụ cười bất đắc dĩ nhưng cũng là nuông chiều, ánh mắt anh tràn ngập nhu tình: “Cái em muốn nhất định tôi sẽ cho em nhưng em phải hiểu căn phòng đó không đơn giản chỉ là một đồ vật.”

“Phí lời!” Đông đáp lại một câu, giận dữ nói: “Nó cũng không phải là đồ vật linh tinh gì, rõ ràng là một căn phòng!”

“Là một căn phòng, nhưng là căn phòng của người sẽ cùng tôi chia sẻ vui buồn giận hờn, cùng nhau đi hết một đời.” Cẩm cười dịu dàng: “Tôi đã từng bỏ qua sự đồng ý của em mà cố chấp khóa em vào trong đó, bây giờ tôi không muốn miễn cưỡng em, một ngày em chưa đồng ý thì căn phòng kia vẫn giữ lại cho em, em đã hiểu chưa? Chờ tới khi em thật sự muốn ở đó thì chúng ta sẽ chuyển qua.”

Đông xoay đầu lại, vừa vặn đối mặt với ánh mắt của anh, đôi mắt kia như một hồ nước sâu thăm thăm nhưng lại tràn ngập dịu dàng, cậu hoàn toàn không cần phải nghi ngờ tình cảm trong đôi mắt ấy.

“Tôi muốn ở đó! Đó là phòng của tôi!” Nói rất tùy hứng nhưng đón lấy ánh mắt của Cẩm là sự kiên quyết không thể nghi ngờ.

Tim Cẩm nóng lên, làm sao anh có thể nhịn được nữa. Anh bước nhanh lên trước cúi đầu hôn lên khóe môi khẽ nhếch kia. Đông ngây ra một lúc rồi cũng chủ động đáp lại.

Mỗi lần Đông chủ động đáp lại đều cực kì nhiệt tình, tuy đây chỉ là lần thứ hai cậu chủ động, lần đầu tiên... Anh nhớ cũng không muốn nhớ tới nó nữa, nhưng lúc này đây anh lại không nhịn được nghĩ cuối cùng anh cũng chạm đến tim của người này rồi!

=====Phân cách tuyến thần thánh=====

Trở lại căn phòng cũ, Đông cảm giác như cậu đã trải qua mấy đời... Ai nói không phải chứ! Đúng là cậu từng quay về từ Quỷ Môn Quan.

Đúng như Tiểu Mộ nói, căn phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ, ngay cả cách trang trí cũng giống hệt lúc cậu rời đi. Đông nhìn quanh bốn phía, từng cảnh tượng trong quá khứ hiện lên trong đầu, bây giờ Đông mới hiểu khi đó cậu đã được yêu thương đến mức nào nhưng đáng tiếc cậu bị hận thù che mắt nên nhất nhất muốn có được tự do đến mức tổn thương Cẩm thật nhiều...

Quay đầu lại nhìn người vẫn luôn đi bên cạnh, người đó nhìn cậu cười khẽ, khóe mắt không dấu được tình cảm lưu luyến, ánh mắt Đông cũng trở nên dịu dàng.

Bên ngoài ban công chính là Chiêu Tài và Tiến Bảo đang chơi đùa ầm ĩ, nhìn thấy hai người trong phòng bọn nó không nhịn được nhào tới cửa kêu meo meo. Đông nhìn thấy liền đi qua mở cửa, Chiêu Tài liền nhảy lên người cậu, Tiến Bảo cũng không ngừng đi vòng vòng dưới chân cậu.

Cẩm bật cười: “Ngay cả hai con vật nhỏ đó cũng nhớ em.”

Đông nghiêng đầu, nhướn mày lên cười: “Không phải nhớ tôi nhất chính là chủ của hai con vật này sao?” Nói xong không chờ Cẩm trả lời liền ôm hai con mèo ra bên ngoài.

Vẻ mặt ngạo mạn bướng bỉnh kia làm người ta yêu thương không nói nên lời, Cẩm vui vẻ đi theo sau liền thấy Đông đứng sững người.

Thật ra thứ được giữ nguyên hoàn toàn từ khi Đông rời đi chính là nơi này, nơi đó lá đệm giường hỗn loạn, ly rượu ngã nghiêng cùng với nửa chai rượu... Thứ nào cũng nhắc cho hai người nhớ tới lần triển miên cuối cùng... Và... Tượng trưng cho sự phản bội...

Đông xoay đầu lại nhìn Cẩm, mặt trắng bệch không có tí huyết sắc: “Anh... Vẫn không quên được? Hay là không muốn quên?”

Cẩm chậm rãi bước tới, ôm lấy Chiêu Tài trong lòng Đông, ngồi xuống nhìn cảnh tượng xung quanh, nói: “Không quên được, cũng không muốn quên.”

Vài chữ như một xô nước lạnh dội lên người Đông. Nếu anh đã không quên được, cũng không muốn quên vậy thì tiết mục si tình diễn mấy ngày nay là gì? Anh đang tính toán muốn bắt được cậu sau đó lại tàn nhẫn trả thù cậu? Giống như phản bội của cậu ngày trước...

85. Thiệu Ly - Chương 85

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Vài lời đó như một xô nước lạnh dội lên người Đông. Nếu anh đã không quên được, cũng không muốn quên vậy thì tiết mục si tình diễn mấy ngày nay là gì? Anh đang tính toán muốn bắt được cậu sau đó lại tàn nhẫn trả thù cậu? Giống như phản bội của cậu trước kia...

Nghĩ tới đây, đột nhiên cậu cảm thấy mình đứng ở đây thật sự rất buồn cười, cậu động tâm với Cẩm lại càng thêm buồn cười... Không biết chua xót trong lòng cậu lúc này so với anh lúc đó thì thế nào...

Đông lắc đầu, chán nản nói: “Anh thắng!”

Nhìn thấy vẻ mặt Đông làm sao Cẩm lại không hiểu suy nghĩ của cậu? Anh vội vàng vươn tay giữ lấy cậu đang muốn xoay người đi, hỏi: “Em không muốn nghe lí do?”

Ánh mắt Đông rất lạnh: “Đơn giản là vì đời này chưa từng có người nào phản bội anh nên anh muốn nhớ lấy bài học kinh nghiệm này, vậy thôi.”

“Đúng là tôi muốn giữ lại bài học kinh nghiệm.” Anh kéo tay Đông, ngẩng đầu lên nhìn cậu chăm chú, nhẹ giọng nói: “Bởi vì tôi muốn nhớ từng việc mình đã làm với em, nhớ thật kĩ để sau này tuyệt đối không phạm phải một lần nữa.” Anh ngừng lại, chua xót nói: “Tuy tôi đã thuyết phục mình phải trả tự do cho em và cũng đã làm như thế, nhưng tôi thật sự rất sợ một lúc nào đó tôi sẽ lại không nhận được mà trối em về, lại tiếp tục không quan tâm tới ý muốn của em, cố chấp giữ lấy em...”

Chỉ mấy câu như thế đã đánh bay toàn bộ oán giận trong lòng Đông, cậu ngồi xuống cạnh anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh không cảm thấy ảm ức sao?”

Nghĩ tới anh đường đường là hội trưởng Hội Tam Hoàng nhưng lại vì cậu mà biến mình thành thế này!

“Ảm ức.” Anh ảm ảm ức ức nhìn Đông, ảm ảm ức ức nói: “Cực kì ảm ức! Nhưng thay vì để cho em bị ảm ức tôi tình nguyện để chính mình chịu...”

Biết anh không phải đang nói suông, tất cả áy náy chậm rãi dâng lên trong lòng sau đó vấy lấy tim làm ngực cậu đau nhói.

Đông rũ mắt xuống, rõ ràng cậu đang rất cảm động nhưng giọng vẫn oang oang lên: “Anh nói nhầm cái gì đấy!”

Cầm dở khóc dở cười, có điều bộ dạng không được tự nhiên này của cậu lại làm người ta yêu thích. Anh biết cậu đang ngượng nhưng có vài chuyện anh muốn nói rõ ràng: “Tôi biết trước kia tôi không tốt nên không thể làm cho em tin tưởng nhưng tôi sẽ cố gắng nhiều hơn để sau này khi gặp phải chuyện gì em cũng sẽ chọn cùng tôi đối mặt mà không phải tự mình gánh vác.”

“Ừ.” Đông nhỏ giọng, lát sau mới chậm rãi nói: “Vậy anh phải có sự chuẩn bị tâm lí, tôi sẽ không khách sáo với anh đâu!”

Đây... Xem như là một lời hứa sao? Cầm thỏa mãn bật cười: “Thứ tôi không cần nhất chính là sự khách sáo của em!”

Ngón tay Đông đẩy đẩy chai rượu trên đất, hỏi: “Đây là rượu ngày hôm đó phải không?”

“Phải.”

Đông cầm lấy chai rượu, mở nắp đổ vào miệng. Cầm vừa nhìn thấy liền bị dọa, anh vội vàng xông tới giật lại. Đông đề lên người anh, che môi anh lại đem số rượu vừa rồi đưa sang miệng anh, Cầm không kịp đề phòng nên một ngụm rượu lớn như vậy cứ thế chảy xuống họng.

Sau khi chắc chắn Cầm đã uống hết rượu Đông mới buông anh ra, cười đắc ý như một đứa trẻ vừa thực hiện được một trò đùa dai.

“Em...” Cầm thật sự rất tức giận nhưng anh lại không nổi làm gì cậu, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn người sẽ gặp rắc rối kia nói: “Trò này chơi không vui chút nào.”

Đông cười bưng bình, cậu hôn Cầm, ôm anh đi vào trong rồi đẩy ngã anh lên giường. Ánh mắt của cậu từ trên cao nhìn xuống sáng trong như nước: “Hôm nay tôi hứa với anh sáng mai khi anh tỉnh giấc người nằm bên cạnh nhất định sẽ là tôi.”

Nói xong liền cúi người xuống dùng môi, dùng lưỡi, lấy tay, dùng tứ chi chủ động nhiệt tình khiêu khích anh. Đối mặt với Đông như vậy, bình thường anh đã không thể chống cự được chứ đừng nói là dưới tình huống đã uống phải thuốc như lúc này.

Anh xoay người một cái, lấy lại quyền chủ động, tha thiết đòi lấy tất cả nhớ nhung và xa cách bấy lâu nay.

Rất nhanh, tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ tràn ra khắp nơi, từng đợt từng đợt sóng tình làm Cầm mất đi lí trí, anh chỉ biết luận động theo bản năng nguyên thủy nhưng sâu trong vòng xoáy của dục vọng anh vẫn nhớ rất kĩ, lần này anh tuyệt đối không thể buông người trong lòng mình ra nữa...

Đến khi anh tỉnh táo lại, hai tay vẫn còn ôm chặt lấy vòng eo đối với một người đàn ông mà nói thì quá mảnh mai, người trong lòng anh ngủ thật ngon, chỉ có điều đôi mày hơi chau lại.

Cắm vội vàng buông tay ra nhưng trên vòng eo trắng nõn ấy đã lưu lại dấu vết ứ đọng. Thật ra trừ ở eo thì những chỗ khác trên người cậu cũng không tốt hơn bao nhiêu, dấu vết kích tình mãnh liệt đêm qua bây giờ nhìn có chút đáng sợ, anh thật không thể tưởng tượng nổi sự điên cuồng đêm qua của mình...

86. Thiệu Ly - Chương 86

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Cắm vội vàng buông tay nhưng trên vòng eo trắng nõn ấy đã hằn lại những vết ứ đọng. Thật ra trừ ở eo thì những chỗ khác trên người cậu cũng không tốt hơn bao nhiêu, dấu vết kích tình mãnh liệt đêm qua bây giờ nhìn lại có chút đáng sợ khiến anh thật không thể tưởng tượng nổi sự điên cuồng đêm qua của mình...

Ngực lập tức bị áy náy và thương tiếc lấp đầy, anh không nhịn được cúi đầu hôn lên thái dương cậu. Đông nắm lấy cổ tay cậu rồi vùi vào lòng anh, lúc đó, anh cảm thấy mình chính là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Quan hệ của hai người bắt đầu mất khống chế từ lúc anh bị bỏ thuốc, vậy thì hôm nay... Là sự thay đổi của bước ngoặt đó... Chắc đây chính là... Dục ý của Đông!

Ôm cả người cậu vào lòng, Cẩm phát hiện ra nhiệt độ của Đông có chút kì lạ... Hình như là sốt nhẹ rồi! Anh chau mày, không khỏi hồi hận tối qua đã không khống chế được bản thân.

Thật ra... Tuy có chút mơ hồ nhưng anh vẫn còn tỉnh táo, có lẽ do rượu hôm qua không nhiều lắm, cũng có thể là vì bài học lần trước quá thâm nên lần này anh vẫn giữ lại cho mình chút ý thức, anh vẫn mơ màng biết được mình đang làm gì, một lần lại một lần muốn cậu một cách thô bạo...

Đúng vậy, đương nhiên anh cũng có tức giận, cũng có không cam lòng, vậy nên trong tiềm thức anh muốn mượn cơ hội lần này để trút hết tất cả đồng thời xác nhận người trong lòng thật sự thuộc về anh...

Thật ra Cẩm cũng không rộng lượng như lời anh nói... Một mặt bạo lực, hung tàn và vô tình của anh chỉ cần một lần sơ sẩy sẽ lộ ra, hậu quả chính là tình cảnh như bây giờ, làm cho anh không ngừng hối hận...

Nghĩ đến đây, lực tay của anh lại tăng lên làm cho người bị anh ôm không thoải mái rên lên một tiếng, Cẩm vội vàng thả lỏng tay, cúi đầu xuống thấy Đông đã tỉnh giấc.

Cậu vẫn còn buồn ngủ nhìn Cẩm thì thào: “Trời ạ! Không phải tác dụng của thuốc vẫn chưa hết đấy chứ? Tôi không được nữa đâu!”

Cầm cười khê một tiếng, áy náy nói: “Xin lỗi em...”

“Không sao.” Đông lười biếng nhắm mắt lại: “Người ta nói tự tạo nghiệt thì không thể sống mà.”

Những lời này của Đông là một lời hai nghĩa, một là nói chuyện tối qua cậu tự cho Cầm uống rượu pha thuốc, đồng thời là chuyện ngày trước cậu đã đưa Chúc Hương lên giường anh.

Làm sao Cầm có thể không hiểu, anh khê hôn lên môi cậu, nói: “Biết hối hận là tốt rồi, lần sau em đừng có chơi như thế nữa.”

Đương nhiên một câu này cũng có hai nghĩa.

Khóe môi Đông khê nhếch, cười như không cười: “Hừ! Được lợi còn khoe mẽ!”

Cầm khê vuốt má cậu, than nhẹ: “Sao lại khó nuôi như vậy, mới có vậy đã phát sốt rồi.”

“Mới có vậy?!” Đông không nhịn được oán giận: “Anh có muốn thử một chút cái gọi là ‘mới có vậy’ của anh không?”

Cầm bật cười: “Chờ em thật sự khỏe lên rồi tôi sẽ mặc cho em giày vò!” Tiếng cười của anh nhỏ dần, anh nhìn cậu dịu dàng nói: “Em chuyển đến đây được không? Tỉnh thoảng mới gặp được em tôi không yên tâm chút nào!”

Đông lại hừ một tiếng: “Để tiện cho anh làm mấy chuyện ‘mới có vậy’ thì có!”

Cầm hào phóng gật đầu thừa nhận: “Ừ, đương nhiên đó cũng là một trong những mục đích.”

Đông đã sớm nhắm mắt lại nhưng cũng không nhịn được mở ra hung hăng lườm anh, đáng tiếc cả người cậu đều vô lực, cái giận phát ra từ ánh mắt cậu chẳng những không sắc bén như ngày thường mà ngược lại cực kì mê người.

Ngón tay đang ngoa du trên mặt cậu không nhịn được đưa lên khóe mắt cậu hôn kia, trong lời nói cũng có chút dụ hoặc: “Em có thể suy nghĩ một chút không?”

Đông nhìn Cầm nghiêm túc trả lời: “Tạm thời không được.”

Nghe cậu nói như thế Cầm cũng không thất vọng, nếu đồng ý ngay thì đó đã không còn là Đông nữa, hơn nữa lời của cậu vẫn có thể xoay chuyển được, ‘tạm thời không được’ vậy thì qua một thời gian nữa sẽ được. Anh không muốn hỏi thêm nữa, nếu anh đã đồng ý trả lại tự do cho cậu thì anh cũng tự tin sẽ chờ được đến ngày cậu hoàn toàn tin tưởng anh.

Anh giả vờ bất đắc dĩ hỏi: “Làm người giao hàng thú vị như vậy sao?”

“Thú vị hơn ngồi không ở đây!” Đông đáp rất nhanh.

Câu này không thể phủ nhận được, trời sinh Đông rất biết làm người ta yêu thích, người trong công ty và khách hàng đều rất tốt với cậu, mọi người đều yêu thương cậu như vậy chính là may mắn của cậu.

Cẩm không nói gì nữa, anh vuốt tóc Đông, giọng nói trầm bổng như thôi miên: “Ngủ thêm một lát nữa đi, tôi ngủ với em.”

Đông ngáp một cái: “Đáng lẽ tôi còn đang ngủ.” Sau đó híp mắt cảnh cáo anh: “Nếu anh đã dậy rồi thì đừng có ôm tôi, anh siết người ta khó chịu lắm...”

“Thức dậy tôi sẽ xoa bóp cho em.” Đây là thành ý to bực nhất rồi.

“Tôi muốn Tiểu Mộ.” Đáng tiếc một phần mặt mũi Đông cũng không thêm cho.

Cẩm còn đang định lôi kéo thêm thì Đông đã nhắm mắt đi ngủ, anh chỉ đành cười bất đắc dĩ, ở đáy mắt kia đều là tình cảm ngọt ngào...

87. Thiệu Ly - Chương 87

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Cẩm còn đang định lôi kéo thêm thì Đông đã nhắm mắt ngủ, anh chỉ đành cười bất đắc dĩ, ở đáy mắt kia đều là tình cảm ngọt ngào...

Đông vẫn còn đang ngủ nhưng Cẩm cũng không nhàn rồi, anh gọi Trung Dã đến kiểm tra tổng quát cho Đông, rút thêm một ống máu để xét nghiệm, tuy độc trong người cậu đã được loại bỏ nhưng dù sao cũng đã qua ba năm, tốt nhất vẫn nên xét nghiệm lại thì anh mới yên tâm được.

Mọi người vẫn thường nói Trung y có hiệu quả hơn Tây y vậy nên anh đã dặn Tiểu Mộ mời thêm một bác sĩ Trung y đến.

Vị bác sĩ lớn tuổi kia xem mạch một hồi, vẻ mặt ông ấy không một gợn sóng, câu đầu tiên nói ra là: “Chuyện phòng the nên điều độ một chút.”

Dù là người mặt dày như Cẩm cũng đỏ mặt không biết nên trả lời thế nào.

Vị bác sĩ lớn tuổi kia làm như không có chuyện gì cúi xuống tiếp tục bắt mạch, rất lâu sau mới buông tay cậu ra.

Từng lời ông ấy nói ra đều là nỗi khổ của Cẩm bấy lâu nay. Cơ thể của cậu gần như đã hỏng mất, hoàn toàn không có sự khỏe mạnh nên có của một người trẻ tuổi, tất cả các bộ phận đều bị thuốc làm hư hại, kinh mạch trong người không thông và khó thở do thiếu máu, cần phải dưỡng lại trong một thời gian dài mới có thể tốt lên được.

Cuối cùng, vị bác sĩ ấy nói một câu làm cho những vất vả của anh mấy ngày nay đã không uổng phí, may mắn gần đây cậu ta được chăm sóc rất tốt, tâm trạng của cậu cũng không tồi.

Chỉ một câu như thế, những suy nghĩ mong Đông quay về còn sót lại trong lòng anh đều bay biến hết, cậu không ở bên cạnh anh thì sao chứ, chỉ cần cậu vui vẻ là tốt rồi.

Sau khi tiễn bác sĩ về, Cẩm ngồi xuống bên người Đông ngắm nhìn gương mặt không chút biểu cảm và gần như trong suốt của cậu, anh nghĩ mình nên cảm thấy thỏa mãn với hiện tại, không nên để cho lòng tham dần dấy thêm nữa!

=====Phân cách tuyến=====

Nhìn thấy Tùng Bản đến đây tìm anh, Đông biết mấy ngày nay anh vì cậu mà đã bỏ bê không ít chuyện, cậu đuổi Cẩm đi dưới ánh mắt cảm kích của Tùng Bản còn mình thì đi dạo vào rừng hóng mát. Nói là hóng mát nhưng thật ra thời tiết lúc này cũng không quá nóng, lá phong đã nhuộm lên sắc đỏ, qua một thời gian nữa cả cánh rừng sẽ trông như một rừng mây đỏ rực rỡ.

Đông nửa nằm nửa ngồi trong đình, trên tay là máy game Tiểu Mộ đã chuẩn bị vì sợ cậu nhàm chán. Chắc, ngay cả trò chơi cũng bày sẵn, tám phần lại lấy cớ muốn cậu giúp qua cửa vôi vữa mang tới cho cậu giải trí.

Đánh một hồi cậu lại để máy game qua một bên, vừa ngẩng đầu lên liền thấy một nhóc con khoảng hai ba tuổi đứng trong rừng với đôi mắt đen bóng linh hoạt trông rất lanh lợi.

Nhóc con kia đứng ở xa nhưng đôi mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cậu, cũng không biết đã đứng nhìn bao lâu.

Đông vẫy vẫy tay, đứa nhỏ giật người lại rồi lui về sau từng bước, Đông lại vẫy tay một lần nữa nhóc con mới chậm rãi bước từng bước một cẩn thận đi tới.

Vừa trông thấy đứa nhỏ kia Đông đã biết đó là con của Cẩm và Chúc Hương, nhóc con lớn lên cực kì đáng yêu, có lẽ vì là con trai nên giống Cẩm nhiều hơn.

“Cháu tên gì?” Đông hỏi.

Nhóc con chu miệng đáp: “Cô giáo nói không được cho người lạ biết tên mình.”

“Cô giáo kia có nói cho cháu trông mắt nhìn người lạ như thế rất không lễ phép không?” Đông cười hỏi.

Ánh mắt nhóc con đỏ lên, có chút sợ sệt: “Chú... Chú đừng nói cho cô biết cháu làm chuyện không lễ phép, cô sẽ phạt cháu.”

Đông không khỏi cảm thấy kì quái, đứa trẻ này mở miệng đều nhắc tới ‘cô giáo’ mà lại không nhắc đến Cẩm nữa câu, chẳng lẽ anh không chăm sóc cho nó sao? Hơn nữa, con của Cẩm tại sao lại nhút nhát như vậy?

“Chỉ có cô giáo phạt, ba ba không phạt cháu sao?” Đông lại hỏi.

Ánh mắt nhóc con chợt trở nên buồn bã: “Ba ba không quan tâm đến cháu.”

Đông nhướng mày nghĩ chẳng lẽ đây là cách nuôi dạy dành cho người thừa kế nhà họ Cẩm sao? Vậy thì quá tàn nhẫn với một đứa trẻ rồi!

Đông nhẹ giọng dụ dỗ dụ dỗ nhóc con: “Ồ, vậy cháu nói cho chú biết tên, chú sẽ không nói với cô giáo chuyện cháu không lễ phép.”

Nhóc con do dự một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Tên cháu là Tiểu Nghiễm.”

Đông sờ đầu của nó, cười nói: “Tiểu Nghiễm, chú là chú Đông Sơn, bây giờ cháu đã quen biết chú, chú cũng biết cháu vậy thì chúng ta không phải người lạ nữa.”

“Cho nên bây giờ cháu nhìn chú Đông Sơn cũng không tính là không lễ phép sao?”

Đông ngây ra một lát, nghĩ thâm quả là con của Cẩm, phản ứng nhanh thật!

88. Thiệu Ly - Chương 88

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

“Cho nên bây giờ cháu nhìn chú Đông Sơn cũng không thể tính là không lễ phép sao?” Nhóc con kia ngẩng đầu lên hỏi.

Đông ngậy ra một lát, nghĩ thầm quả là con của Cẩm, phản ứng nhanh thật!

“Không tính.” Trả lời xong Đông lại hỏi: “Nhưng tại sao Tiểu Nghiễm lại muốn nhìn chú?”

Tiểu Nghiễm cúi đầu có chút ngượng ngùng: “Chú Đông Sơn trông rất đẹp, là người xinh đẹp nhất cháu từng thấy.”

Đông nghe xong dở khóc dở cười, cậu xoa đầu nhóc con nói: “Tiểu Nghiễm mới là đứa trẻ đáng yêu nhất.”

“Có thật không?” Tiểu Nghiễm không chút vui vẻ mà ngược lại còn chẳng có chút tự tin: “Nếu cháu thật sự đáng yêu thì sao ba ba lại không thích cháu?”

“Ba cháu từng nói không thích cháu à?”

Tiểu Nghiễm lắc đầu, hốc mắt lại đỏ: “Nhưng cháu cảm giác được.”

Đông vươn tay ôm cậu nhóc đặt lên đùi dịu dàng nói: “Cảm giác của một người cũng có thể sai, không phải ba cháu không thích cháu mà ba cháu muốn cháu mạnh mẽ hơn, con trai đều phải mạnh mẽ thì sau này mới có thể bảo vệ người mình thích.”

Tiểu Nghiễm gật đầu nhưng cái hiểu cái không: “Vâng, cháu muốn trở nên mạnh mẽ, sau này cháu muốn bảo vệ chú Đông Sơn.” *(Ma: Hớ, anh sanh ra một tên tiểu tử giành vợ của mình rồi >~<)*

Đông bật cười lớn, điểm một cái lên chóp mũi của nhóc con kia: “Vậy thì cháu phải mạnh mẽ nhiều hơn nữa, không thể cứ đựng chuyện là khóc nhè.”

Tiểu Nghiễm vội vàng quệt đi nước mắt của mình nói: “Cháu không có khóc nhè!”

Đông cười không nói gì, chỉ đưa tay vuốt vuốt tóc nhóc.

Chiêu Tài từ xa đang thông thả đi vào rừng nhìn thấy vị trí của mình bị một tên nhóc con cướp mất liền khó chịu, nó đi tới chân Đông meo meo phản đối.

Dường như Tiểu Nghiễm có chút lo lắng khi nhìn thấy Chiêu Tài, nhóc vội rụt vào lòng Đông.

“Sao vậy? Cháu sợ mèo sao?” Đông cúi đầu hỏi.

Tiểu Nghiễm mím mím môi: “Mọi người nói cháu không thể đến gần Chiêu Tài, ba ba sẽ tức giận.”

“Sao ba cháu tức giận nhiều thứ vậy? Nếu chỉ có vậy mà cũng tức giận thì không phải đã tức chết từ lâu rồi sao!” Đông vừa nói vừa cúi người ôm Chiêu Tài lên, Chiêu Tài lập tức ‘ha’ mấy tiếng đe dọa Tiểu Nghiễm, dọa nhóc con sợ tới mức co rút trong lòng Đông.

Đông không nhịn được nở nụ cười, sau đó cậu búng mũi Chiêu Tài một cái, cười mắng: “Sao lại vẫn keo kiệt như vậy chứ!”

Chiêu Tài nhìn Đông ầm ức meo meo hai tiếng sau đó liền ngoan ngoãn dựa vào tay Đông, có điều mắt vẫn không ngừng nhìn chằm chằm Tiểu Nghiễm.

Trẻ con không thể nào chống cự lại sức hấp dẫn của động vật nhỏ, tuy nhóc con kia sợ hãi nhưng trong lòng vẫn muốn đến gần.

Đông đọc được suy nghĩ của nhóc con, cậu hỏi: “Cháu có muốn sờ thử không?”

“Cháu có thể sờ thật không?” Tuy miệng còn đang hỏi nhưng đôi tay đã đưa tới.

Đông dứt khoát nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia sờ tới sờ lui trên người Chiêu Tài. Chiêu Tài vốn đang bực mình, toàn bộ răng nanh của nó đều lộ ra, chờ tới khi thấy tay Đông nó mới cam chịu meo meo mấy tiếng rồi ngoan ngoãn nằm đó chớp chớp mắt.

Lúc đầu Tiểu Nghiễm vẫn còn sợ hãi dưng nhẹ hai cái, thấy Chiêu Tài không có phản ứng, nhóc con liền trở nên to gan, sau khi cảm thấy thú vị lại không nhịn cười cười ra tiếng.

Đúng lúc này, từ xa truyền tới tiếng hô ‘Cậu chủ Tiểu Nghiễm...’, Tiểu Nghiễm giật mình một cái nhảy xuống khỏi người Đông, Chiêu Tài bị động tác bất ngờ của nhóc con dọa sợ, móng vuốt cào lên cánh tay non mịn kia tạo ra vài đường xước rướm máu.

Đông nhú mày kéo lấy tay nhóc con muốn xem vết thương nhưng Tiểu Nghiễm cứ dùng sức tránh đi, lui ra xa vài bước.

Người gọi Tiểu Nghiễm là một bảo mẫu khoảng ba mươi tuổi, Tiểu Nghiễm thấy cô ta cả người như đông cứng.

Bảo mẫu kia bước tới chào Đông, áy náy nói: “Xin lỗi đã làm phiền đến cậu thưa cậu Đông Sơn.” Sau đó giữ chặt lấy Tiểu Nghiễm, dùng giọng điệu chói tai nói: “Cậu chủ Tiểu Nghiễm, sao cậu lại chạy đến đây?”

Cô ta nắm đúng vào chỗ Tiểu Nghiễm bị thương, nhóc con đau đến mức hít sâu.

Bảo mẫu kia nhìn thấy vết thương thì giọng nói trở nên mất kiên nhẫn: “Sao lại bị thương như vậy?”

“Bị... Mèo cào...” Tiểu Nghiễm sợ hãi đáp.

Bảo mẫu kia nhú mào dắt tay nhóc con bước đi thật nhanh, một lát sau từ phía bên kia của cánh rừng truyền tới âm thanh... “Không phải tôi đã nói cậu không thể tới đây sao? Không phải tôi đã nói cậu đừng đến gần Chiêu Tài sao? Sau này xin cậu đừng đến đây nữa, cũng xin cậu tuyệt đối không được đến gần cậu Đông Sơn, đây là lời ba cậu đã dặn...”

Cầm dặn người khác tuyệt đối không cho Tiểu Nghiễm đến gần cậu... Ánh mắt Đông chậm rãi híp lại, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng hơn...

89. Thiệu Ly - Chương 89

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: Yue Yue

Đến bữa tối, trên bàn cơm chỉ có Cầm và Đông hai người, Điền Thôn đứng chờ một bên, bình thường bữa cơm đều ăn như thế, có điều hôm nay tâm trạng Đông không tốt lắm, đôi đũa trong tay di chuyển mãi vẫn không gấp được bao nhiêu thức ăn vào chén.

Trước giờ cơm Cầm đã nghe Điền Thôn kể lại chuyện Đông gặp được Tiểu Nghiễm trong rừng, anh nghĩ nguyên nhân làm tâm trạng cậu không tốt là vì đã nhìn thấy Tiểu Nghiễm.

Thấy đũa Đông mãi vẫn không động, Cầm dứt khoát gấp luôn cho cậu, Đông cũng không từ chối, anh gấp bao nhiêu vào chén thì cậu ăn bấy nhiêu, tuy tốc độ không nhanh lắm nhưng cuối cùng cũng ăn được hơn nửa chén.

Cầm vừa bớt lo được một chút thì ngoài cửa truyền tới âm thanh ồn ào.

“Cháu muốn tìm ba ba...”

Tiểu Nghiễm? Cầm nhướn mày ra hiệu cho Điền Thôn đi xử lý, Điền Thôn còn chưa ra tới cửa đã có người làm lên tiếng: “Cậu chủ nhỏ, cậu chủ đang ăn cơm, cậu không thể vào được.”

“Tại sao cháu lại không thể vào? Tại sao hôm nay cháu không được ăn cơm với ba ba? Bình thường ngày nghỉ ba ba đều ăn cơm cùng cháu mà.”

“Vì hôm nay trong nhà có khách.”

“Là chú Đông Sơn sao? Vì có chú Đông Sơn ở đây nên cháu không thể ăn cơm cùng ba ba sao? Nhưng... Nhưng một tuần cháu chỉ có thể ăn cơm với ba ba hai ngày...” Tiểu Nghiễm đã bắt đầu nghẹn ngào.

Cầm bối rối liếc sang Đông, cậu cũng đang nhìn anh, vẻ mặt cực kì khó coi.

Lúc này, Điền Thôn đã ra đến cửa, dường như ông ấy đang khuyên Tiểu Nghiễm nhưng âm thanh rất nhỏ, bên trong không thể nghe được, lát sau lại nghe được tiếng khóc thút thít nghẹn ngào của Tiểu Nghiễm.

Đông dùng sức đập đôi đũa lên bàn ‘rầm’ một tiếng làm Cầm giật mình, anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt cậu cực kì u ám, lạnh lùng nhìn anh không nói gì.

Tuy Cầm tự nhận chuyện này từ đầu đến cuối đều không phải là lỗi của anh, anh cũng biết đứa nhỏ là vô tội nhưng Tiểu Nghiễm chính là bằng chứng sống cho sự phản bội của Đông và phản bội của chính anh, mỗi lần nhìn đến nó anh đều cảm thấy tức giận và chột dạ, tức giận vì bị phản bội và chột dạ vì đã phản bội... Ngay cả anh cũng không thể bỏ qua khúc mắc đó để đối tốt với Tiểu Nghiễm thì anh có tư cách gì bắt Đông phải chấp nhận.

Cầm thở dài, anh đang muốn nói chuyện thì Đông đã mở lời trước: “Nếu anh không tin tôi đến vậy, đề phòng tôi khắp nơi như thế thì anh cần gì đưa tôi về nhà họ Cầm!”

“Sao tôi lại không tin em được? Sao tôi có thể đề phòng em chứ?” Cầm thật sự không hiểu tại sao Đông lại nói những lời này.

“Anh không cho Tiểu Nghiễm đến gần tôi không phải vì sợ tôi sẽ giận chó đánh mèo làm hại đến nó sao?” Đông hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Phải rồi, tôi quên mất trong lòng anh tôi là con người lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo!”

Cầm ngơ ra một lát mới lên tiếng: “Em... Không ghét Tiểu Nghiễm sao?”

Đông căm giận trả lời: “Tiểu Nghiễm làm người ta yêu thích nhiều hơn ba nó bao nhiêu, sao tôi có thể ghét nó được!”

“Nhưng... Nó là con của Chức Hương...” Cầm có chút ngốc rồi, chẳng lẽ anh nghĩ sai rồi sao?

Nói đến Chức Hương thì Đông cũng có phần chột dạ, cậu cup mắt nhìn ra chỗ khác than thở: “Nó cũng đáng yêu hơn Chức Hương rất nhiều!”

Cầm bật cười: “Là tôi lo lắng thái quá rồi, tôi còn tưởng em sẽ không thích đứa nhỏ này, sợ em nhìn thấy nó sẽ phiền lòng nên mới không cho nó đến gần em.”

Nghe anh nói như thế Đông mới nhớ đến buổi chiều lúc cậu ngồi cùng Tiểu Nghiễm, cậu giương mắt lên trừng anh hỏi: “Có phải anh không thương Tiểu Nghiễm không? Anh nhìn thấy nó sẽ cảm thấy phiền có phải không?”

Cầm thở dài: “Câu này tôi không thể phủ nhận.”

Đông im lặng một lát mới cất lời: “Bỏ đi, họa là tôi gây ra, nếu anh đã không thể thương Tiểu Nghiễm vậy thì để tôi thay anh yêu thương đứa nhỏ này đi!”

Nói xong cũng không thêm để ý phản ứng của anh cao giọng cho Tiểu Nghiễm vào.

Tiểu Nghiễm sợ hãi đi tới, lúc nhìn thấy Cầm ánh mắt liền trở nên lo lắng và có chút hoảng sợ làm người ta đau lòng.

Nhóc con ngập ngừng mở lời: “Chào buổi tối ba ba, chú Đông Sơn.”

Đông cười hỏi Tiểu Nghiễm: “Tiểu Nghiễm đến ăn cơm cùng ba ba sao?”

Tiểu Nghiễm gật đầu nhưng vừa ngẩng đầu lên nhìn Cầm liền nhanh chóng lắc đầu.

“Vậy thì Tiểu Nghiễm có muốn ăn cơm cùng với ba ba hay không?” Đông lại hỏi.

Lần này Tiểu Nghiễm không hề suy nghĩ mà vội vàng lắc đầu.

“Thì ra Tiểu Nghiễm ghét ba ba như thế!” Đông cố ý nói: “Vậy chú đành phải đuổi anh ta đi, hai người chúng ta cùng nhau ăn.”

90. Thiệu Ly - Chương 90

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

“Thì ra Tiểu Nghiễm ghét ba ba như thế!” Đông cố ý nói: “Vậy chú đành phải đuổi anh ta đi, hai người chúng ta cùng nhau ăn.”

Cầm ngồi một bên cười khỏ, Tiểu Nghiễm cũng lập tức ngẩng đầu lên: “Tiểu Nghiễm không ghét ba ba,

Tiểu Nghiễm thích ba ba...” Nói xong liền chuyển mắt đến chỗ Cẩm, ánh mắt tràn đầy tình cảm yêu mến: “Tiểu Nghiễm muốn... Ba người chúng ta cùng ăn cơm...” (*Ma: Chính thức theo team Tiểu Nghiễm*)

Đông liếc Cẩm một cái, trong mắt cậu là ý cười bướng bỉnh: “Nếu Tiểu Nghiễm muốn giữ anh ta lại vậy thì chúng ta miễn miễn cưỡng cưỡng để anh ta ăn cơm cùng chúng ta vậy.”

Không ngờ Tiểu Nghiễm xoay đầu lại, vẻ mặt cực kì nghiêm túc nói: “Không phải miễn miễn cưỡng cưỡng, Tiểu Nghiễm thích ba ba, thích ăn cơm cùng ba ba!”

Đông lại lườm anh một cái mang cả ý trách móc, trách anh quá vô tình với đứa nhỏ.

Cẩm nghĩ lại, đúng thật anh đã quá lạnh nhạt với Tiểu Nghiễm, bây giờ quan hệ của anh và Đông rất ngọt ngào, những oán giận trước kia cũng không còn, hơn nữa... Đông không có vướng mắc gì với Tiểu Nghiễm, chột dạ của anh cũng dần nhạt đi, ngược lại áy náy với Tiểu Nghiễm lại lớn dần.

Cẩm vẫy tay gọi nhóc con đến bên cạnh: “Vây sau này chúng ta cùng nhau ăn cơm mỗi ngày có được không?”

Tiểu Nghiễm phần khích gật đầu thật mạnh, vui vẻ đến không nói nên lời.

Điền Thôn đứng cạnh cũng âm thầm lau nước mắt, ông vẫn luôn đau lòng cho đứa nhỏ này vừa sinh ra đã không có mẹ lại còn không được ba yêu thương, sợ Đông đến tình huống sẽ càng tệ hơn, ai ngờ Đông lại có thể kéo gần quan hệ cha con này. Ông có cảm tình với Đông phần lớn vì cậu là người Cẩm yêu nhưng đến hôm nay ông đã thật sự thích người thanh niên vừa hiền lành vừa biết quan tâm người khác này.

“Còn nữa, cái lệnh cấm kì lạ kia của anh cũng nên bỏ đi chứ! Cái gì mà không cho vào rừng, không cho đến gần Chiêu Tài, không cho đến gần tôi... Nhiều quy tắc như vậy nhóc con làm sao sống ở nhà họ Cẩm.” Chờ đến lúc nói hết Đông mới phát hiện ra có chút không đúng, cậu hung dữ hỏi: “Thì ra ở nhà họ Cẩm địa vị của tôi và Chiêu Tài là giống nhau hả?”

Cẩm còn chưa nghĩ ra câu trả lời Tiểu Nghiễm đã nhanh nhẩu: “Chú Đông Sơn xinh đẹp giống Chiêu Tài, chú Đông Sơn là người xinh đẹp nhất, Chiêu Tài là con mèo đẹp nhất.”

Cẩm không nhịn được sờ sờ đầu Tiểu Nghiễm tỏ ý khen ngợi, nhìn không ra đứa nhỏ này lại lanh lợi như vậy.

Đông cũng bật cười, cậu lắc đầu nói: “Cháu đứa trẻ này tương lai không biết sẽ gặt bao nhiêu cô gái đây!”

Hành động thân thiết của Cẩm và nụ cười của Đông làm Tiểu Nghiễm cảm thấy yên tâm, rất nhanh nhóc con đã không còn quá cẩn thận như trước, mà cậu nhóc này một khi bỏ đi sợ hãi và rụt rè lại càng khiến người ta yêu thương.

Ba người hòa thuận vui vẻ ăn bữa tối, lần đầu tiên Cẩm thật sự nhìn đến con mình, cũng là lần đầu anh có cảm giác mình là một người cha... Anh nhìn Đông, trong lòng có một cảm giác khác lạ... Lần đầu tiên... Anh cảm giác mình có được một gia đình hoàn chỉnh.

=====Phân cách tuyên happy family=====

Sau khi ăn cơm xong Tiểu Nghiễm vẫn không nở đi, rất hiếm có lúc ba ba yêu thương nó, tuy còn nhỏ nhưng nó biết sợ hãi là gì, nó sợ tất cả chỉ là một giấc mơ sau khi tỉnh dậy sẽ biến mất hết nên chết sống gì cũng ráng mở mắt đến tận khi mắt không mở ra được nữa mới chịu để cho bảo mẫu ôm đi.

Cẩm và Đông hai người ở trong phòng cũng không định đi ngủ mà mở một bình rượu hoa đào ra ngoài ngắm trăng. Cẩm thích rượu mạnh nhưng Đông lại thích rượu hoa đào, vả lại thời khắc này thì rượu hoa đào thích hợp hơn.

Hai người đã sớm qua cái giai đoạn phải cố tìm chuyện để nói, cứ thế im lặng ngồi cùng nhau, thỉnh thoảng nhìn nhau cười hay cạ chen đều có thể cảm nhận được tấm lòng của nhau. (Ma: Hai người ngưng hường phấn ><)

Hôm nay ánh trăng vừa sáng vừa tròn, từ trước đến nay trăng tròn luôn là biểu tượng của đoàn viên, thật sự rất hợp với những chuyện diễn ra hôm nay.

Nghĩ đến Tiểu Nghiễm, Cẩm vẫn luôn giấu trong lòng một câu, anh không nhận được hỏi: “Đông... Em thật sự không để ý đến chuyện Tiểu Nghiễm?”

Đông nhìn trời, lát sau mới trả lời: “Người lớn làm sai không có lý do gì bắt đứa nhỏ phải gánh chịu. Tiểu Nghiễm không có mẹ đã đáng thương bao nhiêu...” Đông quay đầu nhìn Cẩm, cậu cực kì nghiêm túc nói: “Cẩm, anh đừng bắt nó mất đi cả tình thương của cha.”

Về mặt nghiêm túc xen cả cầu xin này của cậu dưới ánh trăng vô tư và thánh thiện đến mức nào, Cẩm gật đầu: “Được, nhưng em phải hứa với tôi, cùng tôi yêu thương Tiểu Nghiễm.”

Đông hơi mím môi, đáy mắt mang ý cười xem như đồng ý, sau đó lại nói: “Còn nữa, vĩnh viễn đừng bao giờ nói cho Tiểu Nghiễm những chuyện liên quan đến sự ra đời của nó...” Ánh mắt cậu nhìn anh trở nên mơ hồ, sâu trong đó là thê lương không nói nên lời: “Một sinh mệnh không được mong chờ... Đối với một đứa nhỏ là quá tàn nhẫn...”

~Hết chương 90~

91. Thiệu Ly - Chương 91

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Đông hơi mím môi, đáy mắt mang ý cười xem như đồng ý, sau đó lại nói: “Còn nữa, vĩnh viễn đừng bao giờ nói cho Tiểu Nghiễm những chuyện liên quan đến sự ra đời của nó...” Ánh mắt cậu nhìn anh trở nên mơ hồ, sâu trong đó là thê lương không nói nên lời: “Một sinh mệnh không được mong chờ... Đối với một đứa nhỏ là quá tàn nhẫn...”

Biết Đông đang nghĩ về thân thể của mình, lòng anh đau nhói, anh kéo Đông ôm vào lòng dịu dàng nói: “Mỗi người đến với thế giới này đều vì sự chờ mong của một người khác, chỉ là vài người gặp nhau hơi trễ, nhưng những người đó lại là những người may mắn nhất vì người kia phải khó khăn lắm mới tìm được họ, sẽ quý trọng họ và yêu thương họ cả đời đến khi họ chết đi bước vào vòng luân hồi lại chờ mong thêm một lần nữa...”

Chỉ mấy câu như thế, những cảm giận và đau khổ trong lòng Đông đều biến mất thay vào đó là luồng nhiệt ấm áp nhanh chóng lấp đầy tim cậu...

Mỗi lần ở cạnh anh đều như là phép màu...

Đông tìm một vị trí thoải mái trên vai Cẩm, nhắm mắt nhỏ giọng cười nói: “Cảm giác tìm được người mình mong chờ thế nào?!”

“Cảm giác rất phong phú, rất thỏa mãn, rất hạnh phúc...” Cẩm vừa nói vừa khẽ sát vào tai Đông cọ cọ.

Hơi nóng bên tai làm cả người Đông run rẩy, kết quả cả người đều lăn từ trên đệm xuống, dù hành động của Cẩm nhanh nhưng vẫn không thể ôm người lại.

Đông nằm trên đất, cậu ngồi dậy lườm anh: “Anh đứng đắn một chút cho tôi!”

Cẩm cười nói: “Anh đang muốn làm ‘chuyện đứng đắn’ với em.”

Những lời này vừa nói ra đã nhận lại một ánh mắt xem thường, có điều một câu tiếp theo: “Thả nhà họ Bạch Xuyên đi!” Lại làm Cẩm không nên nói được lời nào.

Rất lâu sau Cẩm mới hỏi: “Tại sao?”

“Giống như lời anh từng nói, để sau này vẫn có thể nhìn mặt nhau.” Đông nhún vai, qua loa: “Dù sao bọn họ cũng là người thân của tôi.”

“Lúc nói câu kia tôi vẫn chưa biết họ đã làm những chuyện gì với em, bây giờ đừng nói là một chút, dù là một đồng tôi cũng sẽ không để lại cho bọn họ.”

“Nhưng bây giờ tôi đang rất khỏe mạnh thì còn phải trả thù làm gì?”

“Em... Em biết rồi?” Cẩm không giấu được vẻ kinh ngạc.

Đông gật đầu, khoe môi cong lên ý cười nhợt nhạt: “Cám ơn anh.”

Đáng tiếc câu cảm ơn này không làm anh thấy vui vẻ, thì ra... Đông chịu quay về nhà họ Cẩm, chịu nhận lấy tình cảm của anh, thậm chí nhận cả Tiểu Nghiễm chỉ vì trả ơn mà thôi... Hay chẳng qua Đông chỉ lại muốn dùng mình để đổi lấy bình an của nhà họ Bạch Xuyên và Tự Phương... Vậy mà anh còn đặc ý nghĩ rằng cuối cùng anh cũng chạm được đến lòng cậu!

“Em... Thật vĩ đại.” Vẻ mặt Cẩm nhợt nhạt đi, anh châm chọc: “Hy sinh chính mình để đổi lấy tương lai của toàn bộ nhà Bạch Xuyên, em có cảm thấy uất ức không?”

Đông suy nghĩ một lát mới hiểu được ý anh, cậu nhướn mày: “Nếu không phải anh đối phó nhà họ Bạch Xuyên vì tôi thì xem như tôi chưa nói gì cả.”

Câu này đổi lấy ánh mắt nghiền ngẫm của anh nhưng anh chẳng tìm thấy gì trong đôi mắt trong suốt sáng ngời và vẻ mặt ngay thẳng kia.

Cẩm vẫn chưa nghĩ ra gì, Đông lại nghĩ tới cái gì đó, cậu mím môi so đo với anh: “Tôi còn tưởng mình có chút giá trị trong lòng anh, thì ra thứ đáng giá chính là nhà họ Bạch Xuyên kia!”

Cẩm thở dài: “Trong lòng tôi, em chính là báu vật vô giá!”

“Nếu đã là báu vật vô giá thì anh cần phải yêu quý nhiều chút.” Đông ản ý nói.

“Nhưng báu vật vô giá này thật sự thuộc về tôi sao?” Cẩm nhìn Đông hỏi ra tiếng lòng mình.

Đông nghiêng đầu cười gian xảo: “Anh giữ nó thật chặt thì tất nhiên sẽ là của anh.”

Cẩm nắm chặt tay Đông, bao lấy tay cậu trong tay mình: “Cả đời này sẽ không bao giờ buông ra.”

“Chỉ cả đời thôi hả?” Đông chề môi, giận dữ nói: “Khi này là ai nói ‘đến khi họ chết đi bước vào vòng luân hồi lại chờ mong thêm một lần nữa’...”

Cầm khẽ hôn lên đôi tay trong tay mình dịu dàng nói: “Những lời này em phải nhớ thật kỹ, không cần biết là khi nào, ở đâu, không cần biết là kiếp này hay là kiếp sau, mãi đến khi em chết đi em cũng sẽ không cô đơn một mình, ít nhất... Có tôi luôn đợi em...”

Tuy Đông nói mấy câu như thế không thể xóa tan nghi ngờ và lo lắng trong lòng anh nhưng anh vẫn nói ra lời hứa của mình không hề do dự. Dù là Đông vì trả ơn hay là vì nhà họ Bạch Xuyên cũng không sao cả.

Anh nghĩ đôi tay từng nhận rất nhiều ấm ức và cực khổ này, chỉ cần cậu đồng ý cho anh nắm thì anh sẽ nắm nó thật chặt, mãi đến khi cậu không bao giờ muốn trốn tránh nữa mới thôi...

Đông hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng anh, cậu chỉ biết không ngừng cảm động vì một câu kia của anh. Cậu kéo Cầm lại gần mình, gần đến mức hai chóp mũi cũng đã chạm vào nhau, mặt cậu ửng hồng nhỏ giọng nói: “Chuyện đứng đắn của tôi nói xong rồi, đến phiên chuyện đứng đắn của anh.”

Đông mở to mắt, sóng mắt nhẹ nhàng lay động khiến lòng người như si như say, tất cả mọi thứ bị Cầm quăng hết ra sau gáy, còn lại chỉ có dự vọng bị khơi màu... Quay cuồng, một đêm không ngừng không nghĩ...

92. Thiệu Ly - Chương 92

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Những ngày sau đó hai người giống như lúc mới quen, ngày nghỉ Đông sẽ đến ở lại nhà họ Cầm, khi đi làm thì trở về căn nhà Cầm đã thuê, bây giờ quan hệ của hai người đã được xác định nên Cầm cũng không cần phải trốn việc chạy đến nữa, một tuần anh chỉ đến hai lần, một lần hầu hết đều vào thứ tư, hai người trải qua một thứ tư ngọt ngào, một lần còn lại là thứ sáu, cùng Đông giao hàng nửa ngày sau đó thuận tiện đón cậu về nhà.

Chuyện Đông trở về nhà họ Cầm anh không hề nhắc tới nữa, thứ nhất anh biết chuyện cậu đã quyết định dù có dùng mười con trâu cũng không kéo cậu đi được, thứ hai, đây là cuộc sống mà Đông muốn, vậy thì cứ chiều theo ý cậu đi! Chỉ cần trong cuộc sống của cậu có anh, dù không phải là tất cả nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Cầm đồng ý với Đông sẽ buông tha nhà họ Bạch Xuyên, nhưng bọn họ vẫn chậm rãi đi vào ngõ cụt, chẳng những không còn phong cảnh trước kia mà địa bàn thị trường của bọn họ cũng dần mất đi, Kính Ngôn vốn không phải là một người có thể quản lý tập đoàn, tuy Cầm không chủ động tấn công bọn họ nhưng anh cũng tỏ rõ thái độ không bao giờ đứng về phía tập đoàn Bạch Xuyên, trên thương trường ai cũng là Hỏa Nhân Kim Tinh, coi như bọn họ không dùng cơ hội này nịnh bợ Hội Tam Hoàng thì cũng không cần thiết vì một tập đoàn Bạch Xuyên mà đi đắc tội Cầm.

Chuyện này Đông có biết vì thỉnh thoảng Thiên Diệp sẽ tới thăm Nguyệt Tử rồi như có như không nói đến khó khăn của nhà họ Bạch Xuyên, bóng gió muốn Đông làm chút chuyện ở chỗ Cẩm, có điều Đông vẫn luôn làm lơ ông ta.

Cậu cũng từng nắm giữ tập đoàn Bạch Xuyên, cậu biết rõ dù bọn họ ở tình trạng thế nào mẹ cậu vẫn có thể tiếp tục cuộc sống hiện tại, còn ham muốn giàu sang gì đó của cha con Bạch Xuyên không nằm trong phạm vi lo lắng của cậu.

Vài lần tiếp theo Thiên Diệp biết con đường chỗ Đông không thể đi vậy nên ông ta không xin cậu nhưng ông ta vẫn đứng ngày đứng giờ đến nói cho cậu tình trạng nhà họ Bạch Xuyên, có lẽ ông ra hi vọng Đông sẽ nể mặt mẹ mình, lúc quan trọng sẽ giúp đỡ một chút không để nhà họ Bạch Xuyên sụp đổ.

Việc này tất nhiên không thể nói trước mặt Nguyệt Tử, Thiên Diệp thừa dịp tiễn Đông ra ngoài nói đơn giản vài câu hoặc lén lút nhét cho cậu một tờ giấy.

Những ngày này Đông đã quá quen với những lần ‘vô tình gặp’ được Thiên Diệp ở chỗ Nguyệt Tử, có điều tình huống hôm nay làm cậu khá bất ngờ.

Nhìn thấy Nguyệt Tử ngoài cửa Đông đã biết bà có tâm sự, tuy trên mặt bà vẫn là nụ cười dịu dàng nhưng lo âu trong mắt bà rất dễ nhìn thấy.

Theo chân Nguyệt Tử vào trong nhìn thấy Tự Phương ngồi nghiêm chỉnh ở đó, trong lòng Đông dâng lên dự cảm không tốt. *(Ma: Phải rồi, nhìn thấy tra nam là thấy có điềm không lành rồi!)*

Nhưng cậu cũng không sợ hãi, thoải mái ngồi xuống chờ bánh ngọt Nguyệt Tử chuẩn bị cho cậu.

“Đông, đã lâu không gặp.” Tự Phương cố ý nhiệt tình bắt chuyện.

“Ừ.” Đông thản nhiên đáp.

“Gần đây có khỏe không?” Vẫn đang xã giao.

Đông cúi đầu nhìn tay mình miễn cưỡng nói: “Không liên quan gì đến anh.”

Tự Phương cười khổ, cứng họng không biết nói gì nữa, may mắn có Nguyệt Tử bưng bánh ngọt ra mới giảm bớt xấu hổ của hắn.

“Đông, tôi có chuyện cần cậu giúp đỡ.” Tự Phương mở miệng lần nữa.

Đông lấy một cái bánh bỏ vào miệng xong mới chậm rãi nói: “Anh không cần phải nói nữa, chuyện gì tôi

cũng sẽ không giúp, cũng không cần thiết phải giúp.”

Tự Phương chẳng thèm để ý lời từ chối của cậu: “Kính Ngôn cũng phát bệnh rồi.”

Đồng lạnh nhạt nói: “Liên quan gì đến tôi đâu!”

“Xem như...” Tự Phương nhìn Nguyệt Tử rồi lại quay sang nhìn Đồng, ánh mắt có ý xin lỗi: “Xem như nể mặt em ấy là con của bác Nguyệt Tử, xin cậu hãy cứu em ấy.”

Đồng mở to mắt, thật không thể tin được những gì mình vừa nghe, cậu sống chết nhìn chăm chăm vào Tự Phương, đang định mở miệng nói thì Nguyệt Tử đã quỳ xuống trước mặt cậu.

Bà nghẹn ngào nói: “Đồng Sơn, xin cháu hãy cứu con của bác...”

Đồng vội vàng kéo lấy bà, cậu cũng quỳ xuống: “Bác, xin bác đừng như vậy.”

Nguyệt Tử nắm thật chặt tay Đồng, hai mắt rưng rưng nhìn cậu cầu xin: “Bác biết bác không có tư cách gì để yêu cầu cháu nhưng đó là đứa con duy nhất của bác, xin cháu hãy cứu nó, xin cháu hãy cứu lấy nó...” Nói rồi lại nói, cuối cùng bà không nhịn được, hai vai run rẩy cúi đầu khóc nức nở.

“Đứa con duy nhất...” Đồng mất hồn thì thào, cậu mới là đứa con duy nhất của bà! Mà mẹ ruột của cậu lại đang quỳ xuống cầu xin cậu đi cứu người đã bán cậu đi...

Đồng quay đầu nhìn về phía Tự Phương rống: “Đây là chuyện gì?”

93. Thiệu Ly - Chương 93

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

“Đứa con duy nhất...” Đồng mất hồn thì thào, cậu mới là đứa con duy nhất của bà! Mà mẹ ruột của cậu lại đang quỳ xuống cầu xin cậu đi cứu người đã bán cậu đi...

Đồng quay đầu nhìn về phía Tự Phương rống: “Đây là chuyện gì?”

Tự Phương né tránh ánh mắt Đồng, chột dạ nói: “Bác Nguyệt Tử lấy lại được một phần trí nhớ, bà ấy nhớ

ra lão gia, còn nhớ được mình có một đứa con, đứa con kia chính là Kính Ngôn...”

“Anh đang nói cái quỷ gì vậy?” Đông nằm mơ cũng không ngờ nhà họ Bạch Xuyên lại có thể viết ra một câu chuyện giả dối như vậy, cậu tức giận đến run rẩy, cắn răng nói: “Rõ ràng đứa con kia là...”

“Đông.” Tự Phương hét to cắt đứt lời cậu: “Bác Nguyệt Tử đã nhớ ra được một ít nhưng trí nhớ vẫn còn hỗn loạn, tinh thần cũng không ổn định, tuyệt đối không thể bị kích động nếu không có thể sẽ bị rối loạn thần kinh.”

Lời của Tự Phương rõ ràng có ý cảnh cáo. (*Ma: Cảnh cảnh cái đầu!*)

Đông cố gắng hít sâu để bình tĩnh lại, cậu nói với Nguyệt Tử: “Bác, bác đứng lên trước đã rồi nói tiếp, bác muốn cháu giúp thì cũng phải nói cháu biết là giúp như thế nào chứ!”

Nguyệt Tử nhìn Tự Phương thấy hấn ta gật đầu mới đứng dậy, nhưng tay bà vẫn nắm chặt lấy tay Đông không buông.

Đông từng nghĩ đến cảnh đôi tay mềm mại ấy nắm lấy tay mình hàng trăm lần nhưng cậu không ngờ nó lại xảy ra trong tình huống như thế này.

“Anh nói đi!” Đông nói với Tự Phương.

“Kính Ngôn cũng phát bệnh.” Tự Phương hít sâu: “Thật ra trước kia nghiên cứu của Thiên Diệp trên người cậu đã sắp bước tới giai đoạn hoàn thành nhưng lúc đó cơ thể của cậu đã không thể tiếp tục nghiên cứu...”

“Hừ.” Đông cười lạnh: “Cái gì mà nghiên cứu, tôi chẳng qua chỉ là vật thí nghiệm thuốc, giống một con chuột bạch mà thôi, bây giờ chuột bạch sống quá tốt rồi nên muốn đem nó về phòng thí nghiệm tiếp tục làm vật thí nghiệm thuốc hả?”

Dưới ánh mắt căm hận của Đông, Tự Phương đành phải ngậm miệng, một lúc sau mới nói: “Thiên Diệp nói chỉ cần vài lần nữa thì có thể thành công.”

“Thành công?!” Đông cúi đầu xuống bật cười: “Thành công tạo ra thuốc giải nhưng không thể bảo đảm được tôi sẽ biến thành cái dạng gì đúng không?”

Tự Phương rũ mắt xuống không dám nhìn Đông.

Nguyệt Tử nghe đến đó mới biết được đây không phải là chuyện giúp đỡ bình thường, bà muốn mở miệng nói không cần sự giúp đỡ của cậu nữa nhưng vừa nghĩ đến đứa con mình mới nhận lại không lâu thì lại không mở lời được.

Đông hoàn toàn hiểu được sự đấu tranh trong mắt mẹ mình... Tim đột nhiên đau nhói. Đó là mẹ cậu, bây giờ lại đau buồn khổ sở, lo lắng buồn phiền vì một người khác, còn cầu xin cậu vì một người khác, cầu xin cậu đi chịu tra tấn đau khổ...

Thật quá đáng... Nhà họ Bạch Xuyên kia xem thường người khác một cách quá đáng, dù Bạch Xuyên Chính Nhân là cha cậu thì sao? Dù Bạch Xuyên Kính Ngôn là em cùng cha khác mẹ của cậu thì sao? Một người cha và em trai đối xử với cậu như thế, dù họ có chết thì liên quan gì đến cậu đâu!

Đông cuối cùng cũng mở miệng: “Bác Nguyệt Tử, nhất định là bác rất lo lắng cho con của mình, cũng giống như cha mẹ cháu lo lắng cho cháu vậy, vì mẹ cháu, vì những ngày sau này bà ấy không phải đau lòng khổ sở nên cháu không thể đồng ý giúp bác được.”

Phải rồi, ai lại không có cha mẹ, lời cầu xin của bà quá ích kỉ, những lời cầu xin không thốt ra nữa, Nguyệt Tử suy sụp nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài, hai tay giấu trong tay không không nhin được run run.

Lòng Đông mềm nhũn, cậu suýt đã bật thốt lên câu đồng ý nhưng nghĩ đến lúc trước cậu bướng bỉnh gây hấn với người khác bị thương, mẹ đã từng ôm cậu khóc rống nói cơ thể của cậu từ đầu đến chân đều là bà cho cậu, cậu bị thương chính bà còn đau hơn rất nhiều, sau đó bà còn muốn cậu phải thề không gây chuyện nữa, phải biết yêu quý bản thân mình... Nếu sau này bà biết được sự thật thì sẽ tự trách mình bao nhiêu chứ?

Đông quay đầu dời tầm mắt, đau đón tàn nhẫn không nhìn mẹ mình.

Bất ngờ là Tự Phương cũng không nói thêm nhiều, hắn chỉ thở dài nói: “Đã như thế, để tôi tiễn cậu ra ngoài!”

Đông đứng dậy, không nhin được nhìn về phía mẹ mình, Nguyệt Tử giờ phút này đang đau lòng muốn chết, hoàn toàn không chú ý tới Đông phải đi, cậu muốn an ủi bà nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ liếc nhìn bà thật lâu rồi nhấc chân rời đi.

Ra đến sân Tự Phương đột nhiên mở miệng: “Trước giờ tôi không biết cậu lại nhẫn tâm và tuyệt tình đến như vậy.”

“Anh có tư cách gì nói tôi nhẫn tâm tuyệt tình? Không nói đến những chuyện nhà họ Bạch Xuyên từng làm với tôi, chỉ nói đến anh, anh từng tốt với tôi khi nào?” Đông lạnh lùng nói.

Tự Phương há miệng muốn nhắc tới chuyện hắn ta từng chăm sóc Đông nhưng vẫn không thể nói ra, thật ra những chuyện đó cũng không được xem là việc ơn đức gì, huống chi Đông đã trả lại từ lâu.

Đông cắn hận nói: “Anh yêu Kính Ngôn thế nào là chuyện của anh, nhưng anh có tư cách gì vì yêu nó mà năm lần bảy lượt làm hại đến tôi?!” Cậu cắn tức: “Anh biết rõ bà ấy là mẹ tôi lại để bà ấy van xin tôi đi cứu Kính Ngôn... Anh có từng nghĩ tới cảm nhận của tôi không? Anh có từng nghĩ tới sau này khi bà biết được sự thật bà sẽ đau lòng khổ sở bao nhiêu không?”

94. Thiệu Ly - Chương 94

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Đông cảm hận nói: “Anh yêu Kính Ngôn thế nào là chuyện của anh, nhưng anh có tư cách gì vì yêu nó mà năm lần bảy lượt làm hại đến tôi?!” Cậu cảm tức: “Anh biết rõ bà ấy là mẹ tôi lại để bà ấy van xin tôi đi cứu Kính Ngôn... Anh có từng nghĩ tới cảm nhận của tôi không? Anh có từng nghĩ tới sau này khi bà biết được sự thật bà sẽ đau lòng khổ sở bao nhiêu không?”

Tự Phương chột dạ cúi đầu. Quả thật anh ta vì Kính Ngôn mà luôn làm hại đến người trước mắt này.

“Tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý, bởi vì tôi từng thề với mẹ mình tuyệt đối không để cơ thể mình chịu đau đớn.” Một câu này chẳng có chút độ ấm, đây chính là câu phán quyết cuối cùng của Đông.

“Cậu đừng quên Kính Ngôn và lão gia... Đều là người thân của cậu...” Bây giờ thứ có thể tác động đến Đông chỉ còn một sợi dây huyết thống mỏng manh này.

Đông cúi đầu bật cười, châm chọc: “Người thân mà tôi nói là những người yêu thương tôi, những người trong nhà họ Bạch Xuyên có sao?”

“Đông.” Tự Phương ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cậu, tuy trong mắt hắn ta vẫn còn áy náy nhưng nhiều hơn chính là kiên quyết: “Tôi thật sự xin lỗi cậu, nhưng, vì Kính Ngôn...” Nói tới đây Tự Phương bước lên một bước, cách Đông rất gần. Đông nhướng mày đang định lui về phía sau thì bị Tự Phương chặn lại, hai người gần như là mặt đối mặt, hơi thở ấm áp của Tự Phương phả lên mặt Đông: “Tôi chỉ có thể tiếp tục xin lỗi cậu...”

Lời vừa nói xong Đông liền cảm thấy lưng mình truyền tới cảm giác đau đớn, cậu còn chưa kịp làm gì, sự tê dại đã lan ra toàn thân, trước mắt trở nên trắng xóa và rồi cậu chẳng còn ý thức được gì nữa.

“Tự Phương?” Nguyệt Tử bước ra, vừa đúng lúc nhìn thấy Đông yếu ớt gục ngã dưới chân Tự Phương, mặt bà có chút hổ thẹn: “Làm như vậy có được không?”

“Bác Nguyệt Tử, chỉ có làm vậy mới cứu được Kính Ngôn.” Tự Phương nói: “Bác vừa mới biết Kính Ngôn, chẳng lẽ bác đành lòng trở mặt nhìn em ấy chết đi sao?”

“Nhưng...” Nguyệt Tử lo lắng nhìn Đông đã ngất đi hỏi ra nghi ngờ trong lòng bà: “Đông... Sẽ phải chịu tổn thương sao?”

“Bác yên tâm, chỉ là một chút đau đớn thôi, bác xem cậu ta làm vật thí nghiệm thuốc cho nhà họ Bạch Xuyên mười mấy năm, bây giờ cũng vẫn bình an khỏe mạnh đấy thôi.” Tự Phương tiếp tục nói ra những lời trái lương tâm: “Có điều cậu ta có chút thù hận nhà họ Bạch Xuyên nên mới không muốn giúp đỡ thôi, chờ Kính Ngôn và lão gia khỏi bệnh thì chúng ta sẽ nhận tội với cậu ta, cảm tạ cậu ta thật nhiều.”

Nguyệt Tử gật đầu, cũng chỉ có thế như vậy, tuy trong lòng bà thích đứa trẻ này nhưng kia là con trai ruột của bà, bà bắt buộc phải để Đông chịu ảm ức, chờ Kính Ngôn khỏi bệnh nhất định bà sẽ yêu thương chăm sóc Đông như con ruột của mình.

Tuy trong lòng nghĩ như thế nhưng không biết tại sao Nguyệt Tử lại cảm thấy tim bà đau nhói lên từng hồi, cơn đau không quá dữ dội nhưng vẫn luôn âm ỉ khiến bà khó chịu như đang nhắc nhở bà chuyện gì đó rất quan trọng... Có điều chuyện quan trọng bây giờ là bệnh của Kính Ngôn, những phản ứng dư thừa này bà đã cố tình xem nhẹ...

=====Phân cách tuyến đau lòng=====

Nghe thấy Chúc Hương đến tìm mình Cẩm ngoài phiên chán cũng chỉ có phiên chán, anh thật sự không đủ kiên nhẫn để nói chuyện với cô ta, đáng ra anh muốn để Tùng Bản ra đối phó nhưng chuyện liên quan đến Tiểu Nghiễm vẫn nên để anh tự nói rõ với cô ta.

Vài năm không gặp, Chúc Hương vẫn xinh đẹp phóng khoáng như trước, những động tác cử chỉ của cô ta đã có thêm chút thành thực, cô ta vươn bàn tay dài trắng nõn mỉm cười: “Cẩm, đã lâu không gặp.”

Cẩm liếc cô ta một cái, không thèm nhìn bàn tay đang đưa ra của cô ta, chẳng chút khách sáo tới sô pha ngồi xuống: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Về mặt Chúc Hương hiện lên vẻ hận thù, cố dùng động tác tao nhã rút tay lại nhưng vẫn không giấu được bối rối bên trong đó.

Chúc Hương thốt tha ngồi xuống, tự nhiên thoải mái nói: “Tiểu Nghiễm cũng sắp đến sinh nhật bốn tuổi rồi, em muốn hỏi anh xem chúng ta nên mừng sinh nhật cho nó thế nào.”

Cẩm nhìn Chúc Hương bằng ánh mắt sắc bén: “Tiểu Nghiễm đến sinh nhật bao nhiêu tuổi cũng không liên quan gì đến cô!”

“Tiểu Nghiễm là con của chúng ta, sao lại không liên quan gì đến em? Nghe nói anh rất thương con của chúng ta.” Nghe rất tùy ý nhưng Chúc Hương cố ý dùng hai chữ ‘chúng ta’, sau đó cô ta dịu dàng cười thân thiết: “Tiểu Nghiễm đang trưởng thành, em biết trước kia là em sai, bây giờ tức giận của anh cũng nên biến mất rồi, chúng ta là ba mẹ của con tất nhiên phải cho con đầy đủ tình thương của gia đình.”

Cẩm không có hành động gì, mặt cũng không có mấy cảm xúc: “Tiểu Nghiễm sẽ có đầy đủ tình thương của gia đình nhưng trong gia đình đó không có cô.”

Chức Hương cười nhạt: “Không có em, nhưng có Đông Sơn phải không? Nghe nói anh với anh ta lại tốt đẹp rồi, có điều...” Cô ta dừng lại, trong câu nói kia rõ ràng có vui vẻ khi thấy người khác gặp họa: “Anh ta hoàn toàn không yêu anh, sao lại có thể yêu thương Tiểu Nghiễm?”

~Hết chương 94~

95. Thiệu Ly - Chương 95

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Chức Hương cười nhạt: “Không có em, nhưng có Đông Sơn phải không? Nghe nói anh với anh ta lại tốt đẹp rồi, có điều...” Cô ta dừng lại, giọng nói kia rõ ràng có vui vẻ khi người khác gặp họa: “Anh ta hoàn toàn không yêu anh, sao lại có thể yêu thương Tiểu Nghiễm?”

Cầm hoàn toàn không nhìn cô ta, hờ hững nói: “Tôi nghĩ chúng ta không cần phải nói chuyện thêm nữa.” Cầm bày ra tư thế tiễn khách.

Sắc mặt Chức Hương không khỏi lạnh xuống, cô ta lấy ra một cái CD trong túi xách đặt trước mặt Cầm: “Đây là chứng cứ Đông Sơn hoàn toàn chẳng yêu anh, anh xem xong sẽ biết mình ngu xuẩn đến mức nào.”

Cầm thần nhiên lướt nhìn, giọng nói trầm thấp mang theo ý cười nhợt nhạt: “Chức Hương, người ngu xuẩn chính là cô, dù cô chứng minh được Đông không yêu tôi thì sao? Dù tôi không yêu Đông thì sao?” Anh nâng mắt nhìn chằm chằm cô ta, trong con ngươi kia chỉ có rét buốt: “Dù sao tôi cũng sẽ không yêu cô.”

Chức Hương biến sắc, cô ta oán hận nói: “Anh vô tình như vậy, xứng đáng bị Đông Sơn đùa bỡn trong lòng bàn tay như thế.”

Cầm nhún vai, anh chẳng sao cả: “Tôi tin những lời ma quỷ của cô mới đúng là bị cô đùa giỡn trong lòng bàn tay.” Nói xong quăng trả CD cho cô ta: “Cô tự xem đi! Tôi sẽ không xem thứ này.”

“Anh cứ thể tin tưởng anh ta?!”

Cầm dựa người ra sau, hừ lạnh: “Không tin em ấy chẳng lẽ tin cô!”

Chức Hương bầm môi, lập tức cười nói: “Chắc là anh không dám xem rồi.”

Cẩm hoàn toàn không để ý tới lời châm ngòi đó, anh đứng dậy bỏ đi.

“Anh có biết tại sao Đông hận nhà họ Bạch Xuyên như vậy nhưng vẫn nói đỡ cho bọn họ không? Anh có biết tại sao anh ta mãi vẫn không chịu quay về nhà họ Cẩm không? Anh có biết khi không ở cùng anh thì anh ta ở với ai không? Làm gì với người đó?” Chúc Hương hỏi thẳng.

Cẩm nhướn mày, cuối cùng anh cũng nhìn Chúc Hương.

Chúc Hương lắc lắc CD trong tay, trong mắt không giấu được đắc ý: “Đáp án ở chỗ này.”

Cô ta để lại CD, nhắc đôi giày cao gót rời đi.

Cẩm nghĩ tới cái gì, anh nhìn đĩa CD thật lâu sau mới khẽ thở dài cầm lên, lẩm bẩm: “Hi vọng sẽ không quá nhàm chán...”

Anh bỏ CD vào máy tính, màn hình vừa sáng lên ánh mắt Cẩm liền híp lại, con ngươi hiện lên những tia sáng lạnh lẽo nguy hiểm.

Cảnh tượng đầu tiên trên màn hình là một chiếc giường đôi cỡ lớn, trên giường có hai người, hai người đàn ông dính chặt với nhau, người bên dưới là người dù có hóa thành tro Cẩm cũng nhận ra được, làn da mềm mại trắng ngần kia, xương quai xanh tinh tế, khuôn ngực rắn chắc, vòng eo mảnh mai, mông căng tròn cùng với đôi chân thon dài... Dáng người hoàn mỹ quá mức quen thuộc đột nhiên xuất hiện trên màn hình làm anh cảm thấy xa lạ.

Có điều càng thêm xa lạ là ánh mắt ngập tràn hơi nước kia say mê nhìn người đang xỏ xuyên qua người mình, cơ thể chủ động đưa theo có thêm một đường cong xinh đẹp mê hoặc, ngay cả khi đang chìm trong dục vọng nhưng tiếng rên rỉ không hề đè nén thoát ra từ đôi môi hồng kiêu diễm... Tư thế yêu mị như thế anh chưa bao giờ nhìn thấy.

“... Tự Phương... Tự Phương... Tôi yêu anh...” Trong tiếng thở dốc hỗn loạn kia phát ra mấy tiếng lẩm bẩm xém chút nữa xé rách tai anh.

Cẩm biết Chúc Hương muốn cho anh xem không chỉ có những thứ này, anh nắm chặt tay nhấn nháy không đập vỡ màn hình tiếp tục xem.

Kích tình mãnh liệt qua đi, Đông ghé vào ngực Tự Phương thở nhẹ, giống như cậu từng làm với mình, sau mỗi lần như thế anh đều không nhận được nhẹ nhàng sờ mái tóc mềm mại thấm ướt mồ hôi kia, động tác này, người trong màn hình cũng làm... Cẩm không khỏi siết chặt tay hơn.

Động tác của Tự Phương tràn ngập yêu thương, giọng nói lại nghe ra ghen tị: “Đông, Cẩm đã buông tha cho nhà họ Cẩm, em đừng dây dưa với anh ta nữa...”

Đông khép mắt, cười nói: “Anh ghen tị hả?”

Tự Phương lưu luyến ở đầu ngón tay Đông, khẽ nhéo hai má cậu xem như trả lời.

Đông liếc xéo Tự Phương cười nói: “Trước kia anh yêu Kính Ngôn để tôi chịu bao nhiêu khổ sở, bây giờ cũng nên để anh ném thử cảm giác ghen tuông rồi.”

Tự Phương khẽ thở dài gầy tóc Đông nói: “Em còn chưa trừng phạt đủ hả? Mỗi lần anh ta đến chỗ em hay đón em về nhà họ Cẩm... Dù biết chỉ là diễn kịch nhưng cứ nhìn thấy em thân thiết với anh ta, nghĩ đến chuyện hai người sẽ làm... Tôi... Tôi thật sự ghen tị đến phát điên lên rồi.”

Đông cúi đầu cười nói: “Tôi với anh ta làm còn chưa nhiều bằng anh đâu!” Nói xong ngẩng đầu nhìn Tự Phương, ánh mắt lấp lánh ánh sáng: “Anh chịu đựng một thời gian nữa, tôi thấy Cẩm thật sự yêu tôi, có lẽ không bao lâu nữa cả Hội Tam Hoàng cũng thuộc về chúng ta.”

96. Thiệu Ly - Chương 96

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Đông cúi đầu cười nói: “Tôi với anh ta làm còn chưa nhiều bằng anh đâu!” Nói xong ngẩng đầu nhìn Tự Phương, ánh mắt lấp lánh ánh sáng: “Anh chịu đựng một thời gian nữa, tôi thấy Cẩm thật sự yêu tôi, có lẽ không bao lâu nữa cả Hội Tam Hoàng cũng thuộc về chúng ta.”

“Một chút tôi cũng không muốn chờ!” Tay Tự Phương đang đặt ở eo Đông ôm chặt cậu mười phần chiếm hữu, bá đạo nói: “Rõ ràng em là của tôi.”

Đông cười nhẹ, cậu đối với sự chiếm hữu bá đạo của Tự Phương không có... Chút phản cảm nào, ngược lại còn vui vẻ: “Anh vẫn còn nhớ Chúc Hương từng sinh một đứa con cho Cẩm không?”

“Nhớ.” Tự Phương đáp.

“Đứa con không ai cần kia giúp tôi một việc lớn rồi.” Khóe môi Đông hơi cong lên, trong toàn bộ đều là tính toán: “Tôi chỉ giả vờ tốt một chút với đứa nhỏ kia Cẩm đã ngu ngốc cảm động đến mức sắp khóc, tôi lại giả thêm vài thủ đoạn anh ta còn không một lòng với tôi sao, Hội Tam Hoàng kia đảo mắt một cái sẽ là vật trong tay tôi.”

Tự Phương cúi đầu hôn lên tóc Đông, vẫn lo lắng hỏi: “Em chắc chắn em không yêu anh ta? Em hứa mình

tuyệt đối không yêu anh ta chứ?”

Đôi tay trên ngực Tự Phương chậm rãi di chuyển xuống dưới tìm bụng dưới của hắn vuốt ve, cậu vươn đầu lưỡi liếm lên đầu vú anh ta một chút sau đó giương mắt nhìn anh ta, khóe mắt đong đưa sắc tình, khăn giọng nỉ non: “... Có lẽ... Tự Phương có thể tìm được đáp án trên người tôi...”

“Yêu tinh! Em yêu tinh này...” Tự Phương gầm nhẹ một tiếng, xoay người đem Đông đặt dưới thân, màn hình lại là cảnh xuân kiều diễm...

Cầm chưa bao giờ biết người kia có thể phóng dăng đến như vậy, tận trong mắt anh không còn chút độ ẩm, giọt máu tươi từ kẽ tay nhỏ xuống.

Anh bình tĩnh tua lại đoạn phim một lần nữa, muốn thử chứng minh người thanh niên mê hoặc lòng người trên màn hình không phải là người hôm qua cùng cha con họ ăn cơm, buổi sáng thì chơi với Tiểu Nghiêm, tối đến sẽ cùng anh lăn trên giường.

Đáng tiếc, tua đi tua lại hơn mười lần anh vẫn không tìm ra điểm khác biệt nào... Muốn miễn cưỡng nói là điểm khác biệt, chỉ có thể nói ‘Đông’ này... Làm cho anh quá lạ lẫm...

Nhìn những hình ảnh không ngừng chạy trên màn hình, câu hỏi vừa rồi của Chức Hương như vang vọng lại... “Anh có biết tại sao Đông hận nhà họ Bạch Xuyên như vậy nhưng vẫn nói đỡ cho bọn họ không? Anh có biết tại sao anh ta mãi vẫn không chịu quay về nhà họ Cầm không? Anh có biết khi không ở cùng anh thì anh ta ở với ai không? Làm gì với người đó?”...

Nỗi sợ chôn sâu trong lòng anh như vừa tìm được cách trỗi dậy, nhanh chóng lan tràn... Có lẽ Đông, hoàn toàn không hề yêu anh...

=====Phân cách tuyến=====

Căn phòng cực kì quen thuộc nhưng cũng là căn phòng làm cậu chán ghét đến tận cùng, một cái giường, một cái giá sách, một cái bàn, một bàn máy tính, căn phòng nhỏ nhỏ đã giam cầm cậu mười mấy năm tháng thanh xuân mà cậu không bao giờ muốn thấy một lần nữa... Vậy mà bây giờ đã trở lại...

Nhìn thấy Tự Phương mở cửa bước vào, Đông hoàn toàn không cảm thấy có gì kì quái vì cậu biết căn phòng này ở mỗi góc đều gắn camera quan sát, chỉ sợ cậu vừa mới mở mắt đã có người biết cậu tỉnh.

Chống người ngồi dậy, Đông lạnh lùng nhìn Tự Phương: “Dù anh có bắt tôi cũng vô dụng, không bao lâu nữa Cầm sẽ tìm tới đây.”

“Cậu có biết cậu đã hôn mê bao lâu rồi không?” Tự Phương ngồi xuống bên giường, thông thả nói: “Đã ba ngày.”

Sao có thể như thế? Đông nhú mảy, coi như con chip theo dõi trên người cậu đã bị hủy nhưng Hội Tam Hoàng tìm một người cũng chẳng mất đến một ngày thời gian.

“Đông, cậu từ bỏ đi! Cẩm sẽ không tới cứu cậu.” Tự Phương thản nhiên nói.

“Không thể nào.” Đông trừng mắt nhìn Tự Phương, tự tin nói: “Dù Cẩm cho rằng tôi đã chết thì anh ấy cũng sẽ tìm xác của tôi để báo thù.”

“Nếu... Anh ta nghĩ rằng cậu yêu tôi, nếu... Anh ta nghĩ cậu vì cứu tập đoàn Bạch Xuyên mới đến gần anh ta, nếu... Anh ta nghĩ cậu có ý đồ với Hội Tam Hoàng với lợi dụng anh ta, hơn nữa còn tận mắt thấy cậu dây dưa với tôi trên giường, cậu nghĩ anh ta vẫn sẽ cứu cậu sao?”

Ba cái ‘nếu’ của hắn làm tim Đông trở nên hoảng loạn, nghe được câu cuối cùng cậu lập tức trừng mắt, ánh mắt tự tin đã biến mất không thấy: “Các người đã làm gì với tôi?”

” ‘Con rối’ và ‘một đêm hoan ái’.” Mặt Tự Phương hiện lên vẻ thương xót và đồng tình: ” Hai loại thuốc này chắc cũng chẳng xa lạ gì với cậu, hiệu quả thì không cần tôi phải nói nữa.”

Nghe những lời này của Tự Phương xong cả người Đông như chẳng còn sức lực, cậu ngã xuống giường, ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt ngây ngốc thì thào: “Các người... Sao có thể đối xử với tôi như vậy?”

“Thật xin lỗi.” Tự Phương rũ mắt xuống không dám nhìn Đông: “Vì Kính Ngôn, tôi không thể không làm như thế.”

Mãi cho đến lúc này Đông mới bắt đầu khủng hoảng và sợ hãi, và mãi đến giờ phút này cậu mới hiểu tại sao cậu lại được sinh ra trên đời này, là vì Cẩm, vì tình yêu và sự kiên trì vượt xa những gì cậu từng nghĩ mà anh đã dành cho cậu... Nhưng bây giờ, tất cả đều mất đi...

97. Thiệu Ly - Chương 97

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Mãi cho đến lúc này Đông mới bắt đầu khủng hoảng và sợ hãi, và mãi đến giờ phút này cậu mới hiểu tại sao cậu lại được sinh ra trên đời này, là vì Cẩm, vì tình yêu và sự kiên trì vượt xa những gì cậu từng nghĩ mà anh đã dành cho cậu... Nhưng bây giờ, tất cả đều mất đi...

Hai loại thuốc ‘con rối’ và ‘một đêm hoan ái’ này chẳng hề xa lạ với Đông bởi vì nó đều được nghiên cứu

trên cơ thể cậu. ‘Con rối’ có thể làm cho một người lí trí đến mức nào cũng bị biến thành con rối mặc cho người khác điều khiển, vậy còn chưa tính, điểm đặc biệt nhất là người khác không thể nhìn ra điểm khác thường mà sẽ tưởng những hành động của người bị điều khiển kia hoàn toàn tự nguyện. ‘Một đêm hoan ái’ sẽ biến người uống thuốc trở thành cỗ máy tình dục hoàn mỹ nhất trên đời.

Nghe thấy tên hai loại thuốc này cùng với những lời Tự Phương vừa nói Đông đã đoán được kế hoạch của bọn họ... Đã qua ba ngày mà Cẩm vẫn chưa tìm đến có nghĩa là kế hoạch này đã thành công...

Cẩm... Đã tin Tự Phương và quên đi cậu...

Cả người Đông đều suy sụp, cậu nhắm mắt lại, không còn hi vọng gì: “Đi ngay!”

Tự Phương bực tức nhắc nhở: “Đông, đừng quên tình cảnh của cậu bây giờ.”

Đông cúi đầu cười mỉa mai: “Bây giờ tôi đã là con chim trong lồng, là cá trên thớt, các người còn tiếc một chút thời gian sao? Dù là hành hình tội phạm thì cũng nên bố thí cho người ta một chút nhân từ chứ!”

Tự Phương cũng không phải là người tàn nhẫn tuyệt tình, hẳn ta còn đang áy náy với Đông, bây giờ bị Đông nói như vậy lại càng chột dạ, nhất thời chẳng biết đáp lại thế nào.

Đông xoay người vào trong, nhắm mắt lại, miễn cưỡng nói: “Anh Thành Nhất, làm ơn, để cho tôi yên tĩnh một chút được không?”

Nghe được mấy chữ ‘anh Thành Nhất’, tim Tự Phương chợt đập một cái, để lại một câu: “Cậu nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai bắt đầu thí nghiệm.” Rồi rời khỏi phòng như chạy trốn.

=====Phân cách tuyến=====

Ngày hôm sau, Thiên Diệp cũng có mặt nhưng sắc mặt của ông ta và Tự Phương không tốt lắm.

Thiên Diệp rút hai túi máu trên người Đông, đến khi rút tới túi máu thứ ba thì mặt Đông đã trắng bệch, ông ta không khỏi do dự.

Đông cười mỉa: “Sao vậy? Thí nghiệm lần này là muốn thử coi rút bao nhiêu túi máu thì tôi mới chết hả?”

Lúc này Tự Phương mới hậm hực nói: “Kính Ngôn bị Cẩm bắt đi, anh ta yêu cầu hôm nay phải trao đổi con tin, thí nghiệm không làm kịp nên đành phải giữ lại máu của cậu.”

“Trao đổi con tin?” Đông im lặng một lúc lâu mới nói: “Các người có lấy được bao nhiêu thì cứ lấy đi! Chỉ sợ sau này sẽ không còn cơ hội đâu.”

Thái độ Đông cực kì bình tĩnh lại làm cho người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo, Tự Phương không nhịn được hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao?!” Giọng Đông trở nên sắc bén: “Tự Phương, anh không biết hay cố giả vờ như không biết?”

Tự Phương bị Đông hỏi như thế liền chột dạ cúi đầu không dám đón lấy ánh mắt cậu.

Dù là thần thánh sau khi xem được CD kia cũng không thể tha thứ cho Đông, lần này Cẩm bắt Kính Ngôn để trao đổi Đông về, còn tuyên bố Đông để cho Đông bị tổn hại gì chính vì anh tính toán muốn trả thù cậu.

Cẩm đối phó với kẻ thù độc ác như thế nào ai cũng biết, thủ đoạn trừng phạt dành cho kẻ phản bội Hội Tam Hoàng lại càng làm người ta khiếp sợ, lần này Đông... Chỉ sợ là chết không thể nghỉ ngơi...

Thiên Diệp và Tự Phương liếc nhìn nhau, tuy cảm thấy có lỗi với Đông nhưng vẫn rút thêm một túi máu nữa.

Đông nhắm mắt lại, cảm nhận cảm giác máu trong người cạn dần... Đây là sinh mệnh mẹ đã ban cho cậu... Mẹ...

Đông giãy dụa trong im lặng hồi lâu, cuối cùng cậu cắn răng nói: “Thiên Diệp, ông hãy hứa với tôi, tuyệt đối đừng để mẹ tôi biết chuyện trước kia...”

Tay Thiên Diệp dừng lại một lát, không nói gì.

“... Nhất định đừng để bà nhớ lại tôi mới là con trai ruột của bà ấy...”

Mẹ, nếu mẹ có thể vui vẻ, hạnh phúc... Dù bị cả thế giới bỏ quên con cũng không quan tâm...

Tuy đã nghĩ như vậy nhưng bóng người hiện ra trong đầu vẫn làm tim cậu đau quá...

Thiên Diệp mím môi nhìn túi máu cuối cùng, vừa rút kim tiêm vừa nói: “Được, tôi hứa với cậu.”

“Còn nữa, nói với Kính Ngôn, nếu cậu ta dám làm mẹ tôi đau lòng, dù tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho cậu ta!”

98. Thiệu Ly - Chương 98

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Cầm ung dung ngồi chờ, Kính Ngôn ở một bên không bị trói nhưng xung quanh lại có thêm vài khẩu súng.

Dùng Kính Ngôn để trao đổi Đông tất nhiên trong lòng anh có tính toán, cái đĩa CD kia Cầm xem làm sao cũng thấy nó có vấn đề nhưng anh lại hoàn toàn không nhìn ra, cuối cùng anh đành phải thừa nhận sự ghen tuông đang phá rối anh.

Lúc đầu anh nghĩ nếu Đông vẫn còn yêu Tự Phương vậy thì anh buông tay cũng không sao! Anh không muốn làm khó Đông, lại càng không muốn làm cậu tổn thương, cậu và Tự Phương ở cùng nhau xem như cậu đã được như ý, còn anh thanh thanh thản thản chúc phúc cho họ.

Nhưng nghĩ lại anh lại thấy không cam lòng, chân tình của anh bị chà đạp đến như vậy, dù là lợi dụng thì chẳng lẽ Đông không nên đối mặt anh nói một lời rõ ràng hay sao? Dù chỉ là một câu cũng được.

Kết quả sau khi lặn qua lộn lại suy nghĩ thì anh đã bắt Kính Ngôn về để đối lấy Đông, đến anh cũng chẳng biết mình bị cái gì mà lại nghe lời Tùng Bản làm ra loại chuyện nhàm chán này.

Tuy đã thuyết phục mình lần này là để chắc chắn tình cảm của Tự Phương, nếu Tự Phương không đồng ý nghĩa là hẳn ta thật sự yêu Đông vậy thì anh có thể sẵn sàng khoái từ bỏ, từ nay về sau sẽ không nhớ đến Đông nữa, nhưng anh lại ích kỉ hi vọng Tự Phương đồng ý đổi người, vậy sẽ chứng minh được Tự Phương hoàn toàn không yêu Đông đồng thời cho con người vô tâm kia thấy lựa chọn của cậu là sai lầm đến mức nào!

Nhưng khi nhận được lời đồng ý đổi người của Tự Phương thì anh phát hiện mình hối hận... Lòng anh nhói đau, anh thay Đông cảm thấy không đáng và khổ sở...

Người nhà họ Bạch Xuyên tới, chẳng có bao nhiêu người, thứ nhất là bày tỏ thành ý, thứ hai là dù có đến nhiều hơn cũng vô dụng. Đông và Tự Phương đi phía sau, Tự Phương ôm eo Đông, cả người cậu gần như dựa hết vào lòng Tự Phương.

Tuy đã biết quan hệ của hai người nhưng tận mắt thấy hai người thân thiết Cầm vẫn không thể chịu nổi, ngực bất ngờ bùng lên ngọn lửa, tự anh cũng cảm thấy kì quái, lúc xem CD kia anh cũng không tức giận đến như vậy mà bây giờ Đông chỉ thân mật tựa vào người Tự Phương anh lại xúc động muốn bẻ gãy tay hắn.

Tuy lửa giận trong lòng đã bốc lên nhưng dù sao anh cũng là một người lãnh đạo, vẻ mặt chỉ càng ngày càng lạnh, đến ánh mắt cũng lạnh lẽo như đang nhìn một người lạ không quen.

Đông chỉ giương mắt lên nhìn anh một chút, thấy vẻ mặt lạnh băng của anh, lại còn hờ hững không thèm nhìn cậu thì một chút hi vọng của cậu liền tan biến, trái tim trở nên buốt giá và trống rỗng, lạnh lẽo lan đến toàn thân, cả người như chìm trong hầm băng.

Hai người tiếp tục đi đến trước mặt Cẩm, Tự Phương dìu Đông bước từng bước rồi dừng lại dưới ánh sáng chói mắt của đèn điện: “Cẩm, người anh muốn tôi đã đưa đến rồi.”

Lúc này Cẩm mới nhận ra có chút không đúng, hai người kia làm gì thân thiết tựa vào nhau, hai tay Đông hoàn toàn bị trói phía sau, đứng cũng đứng không vững, Tự Phương chẳng qua chỉ đang đỡ cậu thôi. Đông đứng dưới ánh đèn mặt không có chút máu, mồ hôi lấm tấm trên trán, không biết là do ngọn đèn quá nóng hay vì cơ thể cậu không khỏe nên mới đổ mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ mọi chuyện không giống như anh đã thấy? Cẩm muốn tìm một ít manh mối trên mặt Đông nhưng Đông vẫn luôn cụp mắt không thèm nhìn anh đến một cái.

“Đông, em nhớ những gì tôi từng nói với em không?”

Nghe thấy câu hỏi của anh, trong đầu cậu nháy mắt hiện ra... “Những lời này em phải nhớ thật kĩ, không cần biết là khi nào, ở đâu, không cần biết là đời này hay kiếp sau em cũng không cô đơn một mình, ít nhất... Có tôi luôn chờ em...” Không chỉ là câu nói, cả vẻ mặt dịu dàng chân thành của anh cậu cũng nhớ rõ mồn một.

Nhưng Cẩm của bây giờ làm sao lại nhắc đến câu kia được? Vừa rồi khi nhìn thấy vẻ mặt hờ hững của anh Đông đã tuyệt vọng, giờ phút này cậu chỉ có thể chọn những câu không hay mà nói, thời gian cậu và anh ngọt ngào cũng có, thời gian thù hận cũng có, khi đó những lời tuyệt tình khó nghe làm sao thiếu được? Nhưng một câu cậu cũng không muốn nghĩ tới.

Thấy Đông vẫn không có phản ứng gì, Cẩm đành phải nói: “Tôi nói rồi, không ai có thể gạt tôi một lần nữa!” Một câu này là nhắc nhở Đông nhà họ Bạch Xuyên đã gạt anh một lần, anh sẽ không tái phạm.

Đáng tiếc những lời này vào tai Đông cậu lại nghĩ thành Cẩm đã nghĩ cậu lại phản bội anh một lần nữa, tuy đã chẳng còn hi vọng nhưng khoảnh khắc bị anh định tội cậu vẫn cảm thấy ngực mình như bị đánh một cú thật đau, đau đến không thể thở nổi.

99. Thiệu Ly - Chương 99

Đáng tiếc những lời này vào tai Đông cậu lại nghĩ thành Cẩm đã nghĩ cậu lại phản bội anh một lần nữa, tuy đã chẳng còn hi vọng nhưng khoảnh khắc bị anh định tội cậu vẫn cảm thấy ngực mình như bị đánh một cú thật đau, đau đến không thể thở nổi.

Thấy sắc mặt Đông trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, dáng vẻ lung lay sắp ngã, Cẩm thầm nghĩ

nhANH NHANH ĐỔI NGƯỜI VỀ ĐÂY, NHỮNG THỨ KHÁC KHÔNG QUAN TRỌNG NỮA, NẾU TỰ PHƯƠNG KHÔNG CHỊU THƯƠNG CẬU VẬY THÌ ĐỂ ANH ĐẾN THƯƠNG CẬU, NẾU TỰ PHƯƠNG KHÔNG BIẾT QUÝ TRỌNG CẬU VẬY THÌ ĐỂ ANH QUÝ TRỌNG CẬU.

“Để một mình Đông bước tới đây sau đó Bạch Xuyên Kính Ngôn sẽ qua đó.” Cẩm trầm trọng nói.

Lời vừa dứt, trên tay Tự Phương đã có thêm một con dao đặt ở ngực Đông: “Không được, để Kính Ngôn qua đây trước.”

Anh ngàn lần không nghĩ tới Tự Phương lại đối xử với Đông như thế, khẽ chớp mắt một cái, anh còn chưa kịp nổi giận Đông đã ngã người về phía sau tựa lên người Tự Phương trông rất thân thiết.

Cậu hơi ngắc đầu cười nói với Tự Phương: “Anh Thành Nhất, hội trưởng Cẩm vừa mới biết được quan hệ thân thiết của chúng ta vài ngày trước, bây giờ anh lại lấy tôi để uy hiếp anh ấy có cảm thấy buồn người không?” Nụ cười không chút để ý hệt như người bị kẻ dao không phải là cậu.

“Anh Thành Nhất”... Mấy chữ như một cơn gió thổi bay tất cả sương mù trong lòng Cẩm, cuối cùng anh cũng biết được vấn đề nằm ở chỗ nào, trong đoạn phim Đông vẫn luôn gọi là ‘Tự Phương’, bây giờ lại gọi thân thiết là ‘anh Thành Nhất’, làm gì có người nào kích tình trên giường mà vẫn gọi tên gọi bình thường của người kia?!

Hơn nữa tuy Cẩm tin người trong đoạn phim là Đông nhưng từ đầu đến cuối đều làm anh thấy cực kỳ xa lạ, như là một người hoàn toàn xa lạ mượn cơ thể Đông... Đúng rồi... Hình như là cậu bị thôi miên? Hay là đã bị khống chế bằng một cách khác?

Vậy mà anh lại quên mất nhà họ Bạch Xuyên nổi tiếng nhất chính là... Thuốc! Nghĩ đến đây lòng anh thất lại, phút chốc biến thành đau lòng.

Cố gắng để vẻ mặt mình không bị biến đổi, anh lạnh nhạt nói: “Vậy cứ để hai người bước qua cùng một lúc đi!”

Tự Phương bị một câu mỉa mai của Đông làm cho lúng túng không biết làm thế nào, hắn ta không ngờ Cẩm sẽ chịu lùi bước nhanh như thế, não hắn lập tức hoạt động, chuyện này đã không còn là đối đáp thông thường nữa, chỉ cần Cẩm vẫn còn quan tâm Đông vậy có lẽ họ có thể giữ Đông lại, tuy đã rút của Đông không ít máu nhưng làm sao bằng thí nghiệm trên cơ thể người, dù thí nghiệm không thuận lợi thì Đông cũng có thể trở thành người làm thuốc.

Tự Phương nắm thật chặt con dao trong tay, mũi dao kề sát ngực Đông không một kẽ hở: “Không được! Để Kính Ngôn qua đây trước.”

Một câu kia cũng đủ để Cẩm hiểu ý đồ của Tự Phương, bây giờ anh đã tin đoạn phim kia có vấn đề, cũng hiểu được Đông đang chịu ầm ức, làm sao anh có thể để Đông về lại nhà họ Bạch Xuyên!

Một cái nhấc tay, những hòng súng cách Kính Ngôn rất xa đều hướng vào đầu cậu ta, kim loại lạnh băng làm Kính Ngôn rung mình, sợ hãi nhìn Tự Phương.

Cầm cười lạnh nói: “Tự Phương, muốn uy hiếp tôi cũng phải nhìn lại xem mình có đủ lợi thế hay không.”

Anh đang nhắc nhở Tự Phương, Kính Ngôn vẫn còn trên tay anh, muốn xét về tầm quan trọng, sự quan trọng của Kính Ngôn với hắn ta cũng không nhẹ hơn tầm quan trọng của Đông với anh.

Quả nhiên Tự Phương biến sắc, tuy hắn chợt dạ nhưng con dao trong tay vẫn cầm rất chắc.

Cầm giằng co với Tự Phương, hai người đều lo lắng cho con tin trong tay người kia, đều muốn tìm được điểm yếu của người kia, không khí ở đó trở nên nặng nề và căng thẳng.

Chỉ có Đông, vẻ mặt vẫn hờ hững, dường như không thêm quan tâm tới, ai cũng không biết một câu kia của Cầm như một quả bom nổ tung trái tim cậu.

“Tự Phương, muốn uy hiếp tôi cũng phải nhìn lại xem mình có đủ lợi thế hay không” ... Anh đang muốn nói cậu hoàn toàn không đủ tư cách làm một lợi thế có thể uy hiếp anh... Nhìn thấy anh và Tự Phương giằng co như thế, hoàn toàn không nghi ngờ gì...

Phải rồi! Từ trước đến giờ cậu vẫn luôn cô đơn một mình, trước kia như thế, bây giờ cũng như thế, ngay cả mẹ ruột cũng quên cậu đi thì Cầm có là gì!

Loại ý nghĩ không có chí tiến thủ này một khi đã xuất hiện sẽ giống như cỏ độc mọc lan tràn khắp nơi cho đến khi cả người đều bị tuyệt vọng cắn nuốt.

Khóe môi Đông khẽ nhếch, ý cười như có như không, Cầm vừa thấy nụ cười kia liền bắt đầu sợ hãi, nụ cười kia quen thuộc với anh đến mức nào, khi Đông bị bắt ở lại nhà họ Cầm, một lòng muốn chết đã cười nụ cười này, trong quá trình giải độc khi biết mình không thể chống đỡ được nữa cậu cũng cười nụ cười này, đó là nụ cười từ bỏ tất cả không còn quan tâm bất kì thứ gì nữa...

100. Thiệu Ly - Chương 100

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Khóe môi Đông khẽ nhếch, ý cười như có như không, Cầm vừa thấy nụ cười kia liền bắt đầu sợ hãi, nụ cười kia quen thuộc với anh đến mức nào, khi Đông bị bắt ở lại nhà họ Cầm, một lòng muốn chết đã cười nụ

cười này, trong quá trình giải độc khi biết mình không thể chống đỡ được nữa cậu cũng cười nụ cười này, đó là nụ cười từ bỏ tất cả không còn quan tâm bất kì thứ gì nữa...

Cầm vội vàng gọi một tiếng: “Đông...”

Đông hoàn toàn không nhìn anh, tầm mắt cậu dừng ở phía trước thản nhiên nói: “Tôi không phải là lợi thể của bất kì người nào cả, cũng không muốn bị bất kì người nào lợi dụng để uy hiếp...” Nói đến đây, cậu ngẩng đầu nhìn Tự Phương, khẽ cười: “Anh Thành Nhất, anh muốn cứu Kính Ngôn, chỉ có thể tự mình nghĩ cách thôi.”

Nói xong cả người ngã về phía trước, ai cũng không ngờ Đông lại quyết tuyệt như vậy, tuy phản ứng của Tự Phương rất nhanh giật con dao lại nhưng trong tiếng gọi sững sốt của mọi người con dao kia vẫn đâm thẳng vào ngực Đông.

Người hồi hồn nhanh nhất là Cầm, anh gọi to một tiếng: “Đông...” Liền vội vàng chạy tới.

Tự Phương thấy Cầm chạy tới theo bản năng đưa tay ghì cổ Đông hét: “Đừng qua đây.”

Cầm không xông tới nữa nhưng bước chân vẫn không ngừng lại, cái gì anh cũng không để ý nữa, lửa giận đã bao phủ cả người anh như tu la bước ra từ địa ngục.

Từng chữ từng chữ lạnh lẽo như băng tuyết bật ra từ miệng anh: “Anh tin hay không tin tôi sẽ giết Bạch Xuyên Kính Ngôn trước sau đó giết sạch toàn bộ nhà họ Bạch Xuyên!”

Lời nói hết thì anh đã bước đến chỗ hai người, Tự Phương bị khí thế của Cầm dọa sợ, cử động cũng không dám trơ mắt nhìn anh ôm Đông rời khỏi sự kiểm chế của hắn, ôm vào lòng.

Ánh mắt rã rời của Đông miễn cưỡng tụ lại một điểm, cậu nhìn thấy là Cầm, hồ hững nhìn anh rồi nhắm mắt lại.

Cầm nhìn vết thương, may mắn Tự Phương rút tay về đúng lúc, đâm vào không sâu, do góc đâm mà con dao bị ghim ở phía trên xương sườn nên cũng không làm tổn thương phần mềm, anh rút nhanh con dao rồi đè lại miệng vết thương.

Tuy đã thổ phào nhưng nhìn đến vẻ mặt không có chút máu của Đông anh vẫn không yên tâm được, anh bóp mặt cậu, vừa lay vừa nói: “Không cho em ngủ! Đông Sơn Kỉ Chi em có nghe thấy không? Mau mở mắt ra cho tôi, con mẹ nó em còn thiếu tôi một lời giải thích!”

Đông không mở mắt, thản nhiên nói: “Tất cả đều giống những gì anh đã thấy, tôi không có gì để giải thích.”

Mặc dù giọng rất nhỏ nhưng vẫn có thể nghe được, sợ hãi vừa dâng lên trong lòng anh dần chìm xuống,

bực bội liền dâng lên.

“Em tên hỗn đản này!” Cẩm thật sự không nhịn được mà mắng: “Tôi chưa thấy tên hỗn đản nào vừa tùy hứng vừa dễ giận như em. Nội dung trong đĩa CD kia em cũng biết, tôi tức giận một chút thì có làm sao? Em giải thích với tôi một chút, nói vài câu dễ nghe thì có làm sao? Lại nói dù tôi có tức giận thì có thể tức giận với em bao lâu? Em... Vậy mà em lại dùng cách này để trả thù tôi hả?”

Nghe những lời anh vừa nói, Đông chậm chậm mở mắt, vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc và nghi ngờ.

Cẩm càng nghĩ càng giận, anh nhéo hai má Đông thật mạnh, thấy cậu bị đau nhúu mày mới chịu hết giận.

Sau đó, anh ôm lấy Đông, lần này Đông bị đụng đến vết thương, cậu hét lớn một tiếng, nhúu chặt mày lại.

Cẩm đau lòng nhìn, vừa định mở miệng an ủi lại nhớ ra vết thương này là tự cậu làm ra lại tiếp tục giận: “Bây giờ em mới biết đau hả? Sao khi nãy không nghĩ tới hậu quả này? Nếu con dao đâm sâu một chút nữa đến cơ hội đau em cũng không có!”

Nghĩ cái khả năng đó có thể xảy ra, anh không khỏi ôm chặt Đông hơn làm cậu đau đến nhe răng nhếch miệng.

Tuy bị thương không nặng nhưng cậu vừa mới bị rút hết ba túi máu, mất máu quá nhiều là sự thật nên giờ phút này Đông bắt đầu mơ màng, cậu biết mình đang ở cạnh anh, tim dần trở nên tĩnh lặng, dù vậy, những ám ức mấy ngày nay lại dâng trào, hốc mắt thoáng cái ửng đỏ.

Cậu trừng mắt nhìn anh, mắt ngấn nước, chu miệng, vẻ mặt ám ức: “Đau!”

Nhìn thấy bộ dạng này của Đông tất cả tức giận của anh chẳng còn nữa, vẻ mặt thoáng cái dịu xuống, giọng cũng mềm nhũn: “Em chịu đựng một chút thôi... Sẽ về đến nhà ngay thôi...”

“Uhm.” Đông khẽ lên tiếng, tìm một vị trí thoải mái trên người Cẩm nhắm mắt lại, lười biếng nói: “Thiếu anh một lời giải thích, thức dậy sẽ trả cho anh.”

“Em buồn ngủ rồi hả?” Cẩm gầy gầy vài sợi tóc trên trán Đông, câu này hỏi cũng như không, người kia mệt mỏi khó chịu mấy ngày liền nên đã chìm vào giấc ngủ.

Vẻ mặt Cẩm rất dịu dàng, động tác lại càng dịu dàng hơn, trong đôi mắt híp lại và khóe môi kia đều là vui sướng khi mất đi nhưng đã tìm lại được...

“Đứa ngốc, tôi cần em giải thích cái gì chứ! Tôi chỉ cần em...”

~Hết chương 100~

101. Thiệu Ly - Chương 101

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

“May mắn dao găm bị mắc kẹt phía trên xương sườn, đâm vào không sâu nên không bị tổn thương đến nội tạng, vết thương không có gì phải lo lắng, có điều cậu ta mất máu quá nhiều, mấy ngày nay lại quá mệt mỏi, nghỉ ngơi nhiều thì sẽ không sao nữa.” Trung Dã vừa dọn dụng cụ vừa nói.

Lúc Trung Dã nhận được điện thoại thiếu chút nữa anh ta bị hù chết, kết quả vừa nhìn thấy vết thương chỉ nhỏ xíu mà Cẩm cũng có thể xử lý được... Được rồi! Vết thương ở trên người Đông đối với Cẩm mà nói sẽ trở nên nghiêm trọng gấp mười, nhưng anh cũng không cần phải nói như tính mạng Đông đang bị đe dọa vậy chứ, khủng bố như thế Đông đang hấp hối vậy!

“Mất máu quá nhiều?” Cẩm kì quái nói: “Với cái miệng vết thương nhỏ xíu kia đó hả?”

Cuối cùng Trung Dã cũng tìm được cơ hội liếc xéo Cẩm một cái: “Cậu cũng biết nó là ‘cái miệng vết thương nhỏ xíu’ vậy mà cậu còn làm lớn để tôi bỏ lại vợ chưa cưới của mình cô đơn trong ngày hẹn hò của chúng tôi!”

Cẩm nhún nhún vai không quan tâm lắm, chuyện của người khác chứ có phải chuyện của anh đâu: “Không phải cậu không biết thủ đoạn nham hiểm của nhà họ Bạch Xuyên, gọi cậu đến tất nhiên không chỉ đơn giản vì vết thương dao gây ra, vừa rồi cậu nói em ấy mất máu quá nhiều là thế nào?”

Quen biết loại ‘bạn’ này, Trung Dã chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ, anh ta chỉ khuỷu tay Đông, Cẩm đến gần xem mới thấy một lỗ kim vừa châm không lâu.

“Cậu ta vừa mới bị rút máu không lâu, người rút máu rất có kinh nghiệm, rút vừa đúng lượng máu nhiều nhất mà cơ thể có thể mất đi, cũng may con dao kia đâm vào không sâu, nếu không mất máu quá nhiều cậu ta sẽ...” Trung Dã đưa tay lên cổ cắt ngang một cái.

“Lại là Thiên Diệp!” Cẩm siết chặt tay: “Tôi rất hối hận lúc đó đã không nhanh chóng san bằng nhà họ Bạch Xuyên.”

Trung Dã chỉ tay vào Đông, hắt hàm đắng ý: “Cậu muốn san bằng nhà họ Bạch Xuyên cũng phải hỏi vị nằm trên giường một chút.”

Cầm nghĩ đến chuyện nhà họ Bạch Xuyên lại làm tổn thương Đông, ánh mắt anh lộ ra tia sáng nguy hiểm: “Muốn san bằng thì cứ san bằng thôi, em ấy còn thể nào được nữa!”

Trung Dã im lặng một lúc rồi đột nhiên hỏi: “Thiên Diệp là cậu của Đông cậu có biết không?”

Cầm nhướn mày, hiển nhiên là anh chẳng biết gì cả.

Trung Dã thở dài: “Đúng là Đông chẳng nói gì cho cậu cả.”

“Làm sao cậu biết?” Cầm hỏi.

“Thiên Diệp nói.”

“Có thể tin được không?” Cầm vẫn còn nghi ngờ.

“Chắc là không sai đâu.” Trung Dã thực tế nói: “Không lẽ cậu không có cảm giác Thiên Diệp và Đông có phần giống nhau sao?”

Nghe Trung Dã nói như thế anh mới bừng tỉnh hiểu ra, khó trách anh có cảm giác mình đã từng gặp Thiên Diệp, thì ra là như thế, ông ta và Đông cũng không giống nhau đến mức người khác có thể liên tưởng với nhau, nhưng đúng là về mặt có phần tương tự, khí chất cực kì giống nhau, đều tạo cho người khác cảm giác lạnh lạnh khó gần.

Thấy Cầm không phản bác lại, Trung Dã liền tiếp tục: “Không phải tôi muốn châm ngòi hai người, có điều cậu muốn đổi pho nhà họ Bạch Xuyên thì tốt nhất cậu nên biết rõ cuộc thù hận giữa Đông và bọn họ là gì, đừng giống mấy lần trước đến bước cuối cùng lại rút tay về, thêm một lần nữa Hội Tam Hoàng của cậu còn không loạn tới nơi chắc?!”

Một bác sĩ làm gì nói được mấy câu như thế, Cầm hừ một tiếng: “Cái tên Tùng Bản này không chỉ nhiều chuyện mà còn nhiều miệng!”

Trung Dã nhướn mày, ánh mắt pha lẫn trêu chọc: “Tùng Bản rất nhiều chuyện nên mới xúi cậu đi bắt Bạch Xuyên Kính Ngôn để đối người về, cậu muốn tính sổ thì tính luôn cả chuyện này vào.”

Biết Trung Dã nói đỡ cho Tùng Bản, Cầm quệt miệng: “Tên kia xem chuyện tình cảm của ông chủ thành phim thần tượng, cậu đừng tưởng cậu ta tốt lắm!”

“Phim thần tượng hả?” Trung Dã không nhịn được bật cười, anh ta liếc Cầm nói: “Nam diễn viên chính thứ nhất có hương vị như vậy, nam diễn viên chính thứ hai hình như không đủ tư cách cho lắm...”

“Vây cũng đúng.” Cẩm gật đầu đồng ý, vẻ mặt đau não: “Khuôn mặt của Đông chẳng có tí gì là giống người, có đàn ông nào trắng như em ấy sao? Cá tính cũng chẳng đâu vào đâu...” Anh còn chưa nói xong Trung Dã đã bật cười.

“Tôi đang nói cậu á!” Trung Dã đẩy Cẩm một cái: “Nếu Đông tệ như vậy sao đến tận bây giờ cậu còn chưa chịu buông tay cậu tả hả?”

Cẩm nhún vai quay đầu nhìn người vẫn đang ngủ ngon lành, chỉ lát sau ánh mắt anh đã tràn ngập tình cảm ngọt ngào: “Buông không được, cũng không muốn buông, tệ thì tệ, tai họa này để một mình tôi chịu là được rồi.”

102. Thiệu Ly - Chương 102

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Đông cảm thấy mình đã ngủ một giấc thật ngon, tuy đầu cậu vẫn choáng váng nhưng cậu biết đó chỉ là ảnh hưởng khi mất máu quá nhiều nên chẳng để ý mấy, cậu mở mắt, quả nhiên cậu đang nằm trong căn phòng của mình ở nhà họ Cẩm.

Cẩm đang ngồi bên cạnh xem tạp chí của anh ấy, thấy cậu tỉnh nhưng lại chẳng cho cậu một khuôn mặt tươi cười dịu dàng, ngược lại rất lạnh lùng.

Đông dứ khoát nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Cẩm đợi nửa ngày vẫn không thấy cậu mở mắt lần nữa, giống như đi ngủ thật mới không nhận được lay cậu: “Đã tỉnh rồi sao em còn ngủ nữa?”

Giọng Đông rầu rĩ: “Không có gì, tôi chờ tâm trạng anh tốt lên rồi tỉnh sau?”

Cẩm nghe xong vừa tức vừa buồn cười: “Tâm trạng tôi cứ không tốt thì em ngủ luôn hả? Em muốn bỏ đói mình hay muốn giết chết tôi đây?”

Đông khẽ mở mắt: “Anh không tức giận thì tôi sẽ tự tỉnh thôi.”

Cẩm thở dài bất đắc dĩ nói: “Cậu Đông Sơn, làm sao tôi dám tức giận cậu chứ? Cầu xin cậu tỉnh lại nhanh chút đi! Nếu cậu muốn tôi bắt chước cách đánh thức của công chúa ngủ trong rừng để gọi cậu dậy thì mời cậu đi đánh răng súc miệng trước.”

Đông bật cười, lúc này mới chịu mở mắt.

Đối với cặp mắt sáng ngời trong suốt kia Cẩm thật sự hết cách nhưng anh thật sự đang giận vì thế giờ tay búng lên trán cậu một cái thật mạnh.

Đông đau đến nhú máu, ánh mắt cũng đỏ lên, chu miệng lẩm bẩm: “Hay tôi cứ ngủ thêm tí nữa thì tốt hơn.”

Nói xong liền chui người vào chăn cọ cọ, Đông nửa là đang náo loạn, nửa là giận dữ nên làm gì biết cái gì là vừa phải, vừa lắc một cái vết thương lập tức phản đối kịch liệt.

Cẩm nghe thấy cậu rên lên một tiếng, tức giận trong lòng anh cũng chẳng còn, vội vàng cúi đầu xem thử, may mắn miệng vết thương không nứt ra, anh thở phào nhẹ nhõm lại không nhịn được trách móc cậu: “Là ai nói khi tỉnh dậy sẽ cho tôi một lời giải thích, kết quả nửa câu cũng không thấy ngược lại còn nổi giận lên với tôi.”

Đông vốn còn đang muốn náo loạn nhưng bây giờ vết thương đau muốn chết, đầu lại nặng nề, tức giận chẳng hiểu sao vọt lên: “Không có giải thích cái gì hết, nếu anh không tin tôi thì bây giờ cứ đưa tôi về đi.”

Cẩm biết cậu chịu không ít ầm ứ ở nhà họ Bạch Xuyên mấy ngày nay, thấy cậu giận lên lại không nỡ nói nữa: “Được được được, không giải thích thì không giải thích, có điều cơn tức này dù thế nào tôi cũng phải giúp em trút ra, chờ tới lúc em muốn nói cho tôi biết lại bàn tiếp.”

Đông không thèm nhận lấy ý tốt của anh, lạnh lùng nói: “Nào dám làm phiền anh!”

“Không phiền, không phiền.” Cẩm cười nói: “Phục vụ cậu Đông Sơn và vinh hạnh của tôi.”

Đông xùy một tiếng: “Đáng tiếc tôi không có việc gì để anh có cơ hội có được vinh hạnh đó.”

Cẩm còn đang muốn nói thêm gì đó thì Tiểu Mộ bưng phần cơm bước vào, chén cháo gạo tẻ nóng hôi hổi, vừa ngửi đã thèm chứ đừng nói tới đĩa bánh nướng mùi thơm tỏa ra khắp nơi kia, làm người ta thèm đến chảy nước miếng.

Vài ngày nay Đông vẫn chưa ăn gì, lúc này cũng không thấy đói nhưng vừa ngửi được mùi thức ăn bụng cậu đã đánh trống kêu vang. Cậu mở mắt nhìn cái chén đang nằm trên tay Cẩm còn anh đang dùng vẻ mặt buồn cười nhìn cậu.

Cẩm vừa đảo cháo vừa cười nói: “Đây rồi, cơ hội để tôi có được vinh hạnh đó đã tới rồi.”

“Tôi có thể tự ăn!” Đông cậy mạnh muốn ngồi dậy, vừa cử động một chút, miệng vết thương nhói lên lại ngã trở về.

Cầm vội vàng để cháo xuống, cúi người nhìn cậu, may mắn là không sao, thấy cậu không quan tâm tới cơ thể của mình như thế làm anh tức giận nhưng nhìn đến vẻ mặt chịu đau bướng bỉnh kia anh lại đau lòng muốn chết.

Sau khi đỡ cậu ngồi dậy xong anh lại bưng bàn cơm nhỏ đặt lên, bày món ăn ra rồi thản nhiên nói: “Nếu nhìn thấy tôi khiến em khó chịu thì tôi đi là được, tự em ăn một bữa thật ngon, có chuyện gì em cứ gọi Tiểu Mộ.”

Cầm vừa bước được vài bước thì không đi tiếp được nữa, anh quay đầu nhìn lại thấy tay cậu đang nắm lấy vạt áo anh, khẽ cúi đầu che đi ánh mắt, vẻ mặt cậu anh cũng không thấy rõ.

Trong lòng Cầm nhen một đồng tức giận không có chỗ trút ra, nên anh cũng cố tình im lặng, hai người cứ thế giằng co với nhau.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Đông mới chịu lên tiếng: “Anh không muốn nghe tôi giải thích sao?”

Biết Đông khó khăn lắm mới nói được những lời này, Cầm thở dài xoay người lại ngồi xuống cạnh cậu: “Tôi không có thói quen ép cung người khác, em ăn no trước đã rồi nói sau.”

“Miệng vết thương rất đau...” Đông chu miệng nhỏ giọng nói.

“Bây giờ mới biết đau hả?!” Lời nói chẳng mấy hay ho nhưng động tác cầm muỗng múc cháo lại rất dịu dàng.

Hiếm khi Đông ngoan ngoãn nghe lời Cầm ăn hơn nửa chén cháo rồi lại ăn thêm hai miếng bánh óc chó anh đưa tới.

Sau khi thuận tay lau miệng cho cậu, rót thêm một chén nước cho cậu súc miệng rồi khoanh tay đứng đối diện chờ lời giải thích của cậu.

103. Thiệu Ly - Chương 103

Sau khi thuận tay lau miệng cho cậu, rót thêm một chén nước cho cậu súc miệng rồi khoanh tay đứng đối diện chờ lời giải thích của anh.

Chuyện này cũng chẳng có gì hay để nói, tuy Đông có thể hùng hồn nói cậu chẳng nhớ bất kỳ cái gì nhưng bộ dạng như tên hề đó cậu có thể tưởng tượng được.

Đông mím chặt môi, vất vả lắm mới nhả được mấy chữ: “Tôi chỉ bỏ thuốc...”

“Tôi không muốn nghe chuyện này.” Cẩm cắt lời Đông, đoạn phim kia anh đã đem hủy từ lâu, nguyên nhân anh cũng đoán được phần nào, thủ đoạn dơ bẩn của nhà họ Bạch Xuyên không cần để người bị hại như Đông đi nhận tội.

Đông nâng mắt lên khó hiểu nhìn anh, trừ giải thích chuyện này cậu còn thiếu anh lời giải thích nào nữa?

Suy nghĩ của anh chắc cậu cũng không hiểu được vì thế anh dứt khoát hỏi: “Thiên Diệp là cậu của em?”

Dường như đã biết Cẩm muốn hỏi chuyện gì, Đông do dự một lát mới gật đầu.

“Em còn bao nhiêu chuyện đang giấu tôi?” Cẩm lại hỏi.

“Vây phải xem có bao nhiêu chuyện anh không hỏi tôi!” Đông cũng không muốn nhận tội danh này, người nào lại vô duyên vô cớ nói cho người khác chuyện trong nhà mình, cậu hùng hồn nói: “Anh cũng kể hết gia phả nhà họ Cẩm cho tôi nghe đi!”

Cái này cũng đúng, Cẩm không thể phản bác nên anh đổi một cách hỏi khác: “Nhà họ Bạch Xuyên tôi không thể không nhúng tay, cha con Bạch Xuyên, Tự Phương, Thiên Diệp một người tôi cũng không bỏ qua, cho dù em có cầu xin cũng vô ích.” Sau đó anh đổi giọng, thêm chút dụ dỗ: “Em nghĩ lại một chút, còn có cái gì cần nói tôi biết không?”

Không biết Đông có đang suy nghĩ lại thật cẩn thận hay không, có điều qua không ít thời gian Cẩm cũng không thúc giục cậu, anh kiên nhẫn chờ.

Qua một lúc lâu Đông mới thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Mẹ tôi vẫn còn trên tay bọn họ.”

“Không phải mẹ em đã mất từ lâu rồi sao?” Cẩm kinh ngạc hỏi.

Đông không trả lời anh, cậu tự mình nói: “Địa chỉ lần trước anh dùng để uy hiếp tôi chính là địa chỉ nhà mẹ tôi...” Đông mím môi: “Không phải anh đã hỏi tôi tại sao tôi lại thích làm người giao hoa sao? Trong số những khách hàng đó có một tiệm hoa là do mẹ tôi mở.”

Cẩm chợt nghĩ lại, anh nhớ ra: “Tiệm hoa của Nguyệt Tử...” Cửa hàng hoa kia rất nhỏ, nhỏ đến mức chẳng thu hút được ai, thời gian Đông vào đó cũng không lâu nhưng Cẩm nhớ mỗi lần Đông cầm bánh ngọt đi ra đều rất vui, thì ra vui vẻ của cậu không chỉ vì bánh ngọt.

Đông gật đầu, tươi cười của cậu nhuốm màu lạnh lẽo đau thương.

Cẩm không đành lòng nhìn, anh cầm tay cậu, không hỏi thêm gì nữa, chỉ nói: “Đừng sợ, chúng ta đón bà ấy về là được.”

“Đón về cũng vô ích.” Đông khẽ lắc đầu, vẻ mặt cô đơn lạnh lẽo: “Dù đón về cũng không còn là mẹ tôi...” Sau đó Đông kể cho Cẩm toàn bộ những chuyện cậu biết được từ chỗ Thiên Diệp, nói hết lời cuối cùng, ánh mắt của cậu cũng tối đi.

Cẩm vừa nghe vừa không ngừng hồi hận, anh vẫn nhớ lúc đó anh chỉ nghĩ đến việc điều tra địa chỉ đó, tra được một thời gian lại gặp phải chuyện Đông phát bệnh nên anh chẳng còn tâm trạng đi quan tâm, nếu lúc đó anh quan tâm thêm một chút vậy thì nhà họ Bạch Xuyên làm gì có cơ hội dùng mẹ Đông để uy hiếp cậu để cậu phải chịu nhiều đau khổ như vậy.

“Em không muốn nói cho mẹ em nghe sự thật sao?” Cẩm thương tiếc nói.

“Nói cái gì bây giờ đây?” Đông quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm mắt cậu dừng ở chân trời xa xa: “Tuy mẹ đã quên mất tôi nhưng mấy năm nay bà sống rất tốt, có người chồng yêu bà, có người anh thương bà, bây giờ lại có thêm một đứa con ruột do bà sinh ra, chẳng lẽ tôi chỉ vì một chút lòng riêng mà phá đi hạnh phúc của bà ấy hay sao?”

Lời cuối vừa nói xong, Đông khẽ cười, ý cười nhạt nhẽo, xót xa, ánh mắt lạnh lẽo và mờ mịt như một đứa nhỏ lang thang trên đường không nhà để về làm cho người ta cảm thấy chua xót và đau lòng.

“Nhà họ Bạch Xuyên có thể tạo ra trí nhớ mới cho bà ấy, Hội Tam Hoàng cũng có thể làm được! Chúng ta cướp bà ấy về để bà ấy chỉ là mẹ của một mình em.” Tuy anh chỉ đang dỗ cậu nhưng những lời này anh vẫn nói rất tự tin, để làm như thế đối với anh cũng chẳng là vấn đề gì lớn.

Đề nghị của anh thật động lòng người, cậu vừa có thể ở bên mẹ mình một lần nữa vừa có thể trả thù nhà họ Bạch Xuyên mà không cần phải e ngại... Đông im lặng thật lâu, cũng đấu tranh thật lâu, cuối cùng cậu lại lắc đầu.

“Bà ấy là mẹ tôi... Không phải là một con rối có thể tùy tiện điều khiển...” Đông mím môi, khó khăn nói ra quyết định của mình: “Tôi hận nhà họ Bạch Xuyên thấu xương thì sao tôi có thể làm ra những chuyện giống như họ... Hơn nữa đoạn kí ức mà bọn họ xóa đi là những ngày đau khổ nhất của bà ấy, bây giờ... Đoạn kí ức mà bà ấy mất đi sẽ là những ngày bà vui vẻ nhất... Bà đã vì tôi hi sinh nhiều như vậy, bà... Đã không còn là mẹ tôi từ lâu rồi, bây giờ hạnh phúc của bà ấy đã không còn tôi, trong cuộc đời của tôi cũng không thể có bà ấy nữa...”

104. Thiệu Ly - Chương 104

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

“Bà ấy là mẹ tôi... Không phải là một con rối có thể tùy tiện điều khiển...” Đông mím môi, khó khăn nói ra

quyết định của mình: “Tôi hận nhà họ Bạch Xuyên thấu xương, sao tôi có thể làm ra những chuyện giống bọn họ... Hơn nữa đoạn kí ức mà bọn họ xóa đi là những ngày đau khổ nhất của bà ấy, bây giờ... Đoạn kí ức mà bà ấy mất đi sẽ là những ngày bà vui vẻ nhất... Bà đã vì tôi hi sinh nhiều như vậy, bà... Đã không còn là mẹ tôi từ lâu rồi, bây giờ hạnh phúc của bà ấy đã không cần tôi, trong cuộc đời của tôi cũng không thể có bà ấy nữa...”

Cầm ôm cậu vào lòng, ấn đầu cậu vào ngực anh, dịu dàng nói: “Không sao, em vẫn còn tôi, em không cô đơn một mình... Hạnh phúc của mẹ em không cần em vậy thì cứ cho tôi đi! Cuộc đời của em không thể có bà ấy vậy thì cứ để tôi chiếm hết vậy!” Anh nắm tay Đông, mười ngón tay đan chặt vào nhau: “Em đã hứa đôi tay này là để cho tôi nắm suốt đời, em đã hứa cùng tôi yêu thương Tiểu Nghiêm, tôi vẫn nhớ rất kĩ, không cho em nuốt lời.”

Mấy câu đó của anh như có một lực hút, giữ lấy trái tim luôn trôi dạt khắp nơi, chậm rãi kéo nó đến gần bờ, thả neo.

Đông như vừa được giải thoát từ bể khổ, cậu thở dài nhỏ giọng nói: “Cũng may lần này anh nắm đủ nhanh.”

Cầm dùng sức nắm, gần như muốn dính tay hai người vào làm một: “Đời này tôi sẽ không bao giờ buông tay, nhưng chỉ dựa vào sự cố gắng của một mình tôi là không đủ...” Giọng anh dần trở nên lạnh lẽo: “Em khen ngược rồi, lúc đó em dùng tư thế hi sinh anh hùng như thế, em có nghĩ tới tôi chút nào không?” Nghĩ tới chuyện Đông lao về phía mũi dao, con dao chói mắt cắm trên ngực cậu làm anh không nhận được run rẩy: “Hôm đó em suýt chút nữa đã hù chết tôi...” Nói xong liền ôm chặt lấy cậu không chừa một khe hở nào: “Không cho em tùy hứng như vậy nữa...”

Đừng nói là Cầm sợ hãi, cả cậu bây giờ nhớ lại cũng toát mồ hôi lạnh, lúc đó trong đầu cậu tràn ngập cảm hận, tất cả lí trí đều chạy vào rừng trốn mất, trong đầu cậu chỉ còn những suy nghĩ tiêu cực muốn tự làm hại chính mình, cuối cùng cậu mới nghĩ đến anh, nhưng đó lại là suy nghĩ muốn từ bỏ anh...

Lời này tất nhiên không cần phải khai thật, Đông hắng giọng nghiêm túc nói: “Cái gì mà anh dừng hi sinh, tôi có định như vậy đâu! Tôi đã tính toán vị trí rồi mới lao tới, còn không phải sao, con dao kia đâm chẳng sâu, cũng không đâm trúng chỗ hiểm...” Đông càng nói càng đắc ý: “Tôi đây phải gọi là tự tìm được sống trong cõi chết, không dọa Tự Phương như thế thì làm sao anh ta...”

Không chờ Đông tự biên tự diễn xong Cầm đã không nhận được nhéo mũi cậu, giận dữ nói: “Em đang dọa Tự Phương đó hả? Tôi thấy em muốn dọa chết tôi thì đúng hơn!”

Đông le lưỡi, cười ngây ngô không dám lên tiếng.

Thật ra Cầm biết rõ lúc đó Đông thật sự không muốn sống nữa, về mặt kia sao anh có thể nhìn lầm, bây giờ nghĩ lại anh vẫn còn cảm giác, tức giận khi cậu muốn từ bỏ anh cho tới bây giờ vẫn chưa giảm... Nhưng anh lại đau lòng cho cậu nhiều hơn.

Cầm biết chuyện này anh không thể trách Đông, từ nhỏ cậu đã không được người nhà thừa nhận, chịu hết

xem thường và bị người bắt nạt, tuổi nhỏ đã mất đi người mẹ yêu thương cậu nhất rồi lại bị cha ruột dùng làm vật thí nghiệm, suốt ngày phải đấu tranh với ranh giới sống còn, lớn lên lại bị người khác điều khiển, phản bội, bán đứng... Việc này, thân thể như vậy cũng khó trách cậu không muốn yêu thương bản thân mình, khó trách cậu xem thường tính mạng mình như vậy.

Lúc này anh cũng không muốn nhiều lời, anh chỉ muốn dùng tình yêu của mình, dùng sự quý trọng của mình, che chở của mình chậm rãi dạy cho cậu cách yêu thương bản thân, quý trọng bản thân.

Nghĩ xong những chuyện này, anh lại hỏi: “Vậy thì tại sao lần này Tự Phương lại bắt em đi? Sao lại rút nhiều máu như vậy?”

“Kính Ngôn cũng phát tác bệnh cần tôi làm vật thí nghiệm thuốc, bọn họ sợ anh cản trở nên mới làm ra cái CD kia muốn anh hận tôi, từ nay về sau bỏ mặc tôi, không ngờ anh lại bắt Kính Ngôn để đổi lấy tôi, nếu đã không giữ được người thì giữ lại mấy túi máu cũng tốt hơn là không có.” Đông kể vắn tắt.

Cầm vừa nghe xong lòng anh liền thầm than may mắn, anh cố gắng thuyết phục mình chúc phúc cho Đông và Tự Phương, tuy xuất phát từ ý tốt nhưng kết quả lại hợp với kế hoạch độc ác của nhà họ Bạch Xuyên, chỉ cần anh nghĩ sai một chút sẽ đồng nghĩa với việc đẩy Đông vào hố sâu địa ngục...

Nghĩ đến đây anh rung mình một cái: “Làm người ích kỉ một chút thì tốt hơn, may mà tôi không buông tay em!”

Đông nào biết trong lòng Cầm xoay đi chuyển lại thế nào, cậu cười nói: “Ban đầu tôi nghĩ anh đổi tôi về vì muốn tra tấn trả thù tôi, hạ tôi đau lòng muốn chết.” Lúc ấy lòng cậu đã nguội như tro tàn, bây giờ nói lại cũng chỉ bình bình thản thản nói mình ‘đau lòng muốn chết’ tất nhiên vì không muốn làm khó anh.

“Đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.” Cầm cũng cười nói: “Tôi còn có thể tra tấn trả thù em kiểu gì chứ, cùng lắm lại bắt em chăm sóc Chiêu Tài với Tiến Bảo thôi.”

Đông le lưỡi nói: “Ai biết được! Lần trước người nằm trên giường hưởng thụ là anh, đương nhiên anh không tiện tra tấn tôi, lần này người hưởng thụ là người khác...”

Cầm nhéo mạnh lên tay cậu một cái, anh lạnh mặt: “Chuyện này từ nay về sau đừng nói nữa, tôi không muốn nghe.”

Ánh mắt Đông tối đi, cậu còn tưởng anh thật sự không thêm để ý, xem ra cậu quá ngây thơ rồi, cậu hừ một tiếng cười tự giễu: “Tai tiếng như vậy tôi cũng không thêm nhắc lại đâu.”

“Đĩa CD kia tôi đã xem đi xem lại cả chục lần để tìm ra sơ hở, tua nhanh, chạy chậm, phân tích từng điểm... Không biết đã thử bao nhiêu lần, còn cần em nói tới nữa sao?” Biết Đông hiểu lầm ý anh, anh kéo kéo mấy sợi tóc trên trán cậu thờ dãi nói: “Không muốn em nói bởi vì không muốn thấy em như lúc này... Tôi biết không phải em tự nguyện, dù tôi có nghĩ cái gì thì cũng là đau lòng cho em, không muốn em nói vì không muốn trong lòng em không thoải mái.” Tay anh đã chuyển tới sau cổ cậu vỗ nhẹ, anh nghiêng người đứng

vào trán cậu, nhìn sâu vào đôi mắt kia trầm giọng nói: “Chuyện này không chỉ dừng nói mà còn không cho em để trong lòng biết không.”

“Anh thật sự không để ý tí nào sao?” Đông mở to mắt, trong mắt có chút nghi ngờ, vài phần khiêu khích và một chút chờ mong.

105. Thiệu Ly - Chương 105

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

“Anh thật sự không để ý tí nào sao?” Đông mở to mắt, trong mắt có chút nghi ngờ, vài phần khiêu khích và một chút chờ mong.

“Sao lại không chứ.” Cẩm cố tình nói đùa: “Cái tên Tự Phương kia quá có phúc làm người ta ghen tị đến chết đi được, em có bao giờ chủ động với tôi như thế đâu!” Sau đó anh người gian xảo, đắc ý nói: “Đối với Tự Phương tôi còn khách sáo làm gì chứ, tôi lấy một đoạn phim đã qua xử lý, dùng một đoạn nói chuyện mới nặng kí hơn lửa đưa cho Kính Ngôn, bản thân tôi cũng muốn xem thử anh ta dùng cách gì để giải thích những chứng cứ sinh động sắc tình kia.”

Chiều này của anh thật nham hiểm, nếu Tự Phương dám giải thích đoạn phim kia thì anh ta phải thừa nhận mình đã dùng đủ loại kỹ xảo hạ lưu với Đông, nếu anh ta không giải thích, vậy thì anh ta phải thừa nhận mình không trung thành với Kính Ngôn, mà không cần biết là giải thích hay không giải thích thì hình tượng của anh ta trong lòng Kính Ngôn cũng bị tổn hại nghiêm trọng.

Đông nghe xong tức cũng không được, cười cũng không xong trừng mắt nhìn anh.

Cẩm nhún vai, anh chẳng thèm quan tâm: “Tôi chỉ đang dùng gây ông đập lưng ông mà thôi, để anh ta hiểu được cảm giác bị người khác sắp xếp hãm hại, hết đường chối cãi là thế nào. Hi vọng tình yêu của bọn họ cũng có thể chống lại thử thách này giống như tôi...” Nói tới đây anh lại lộ ra vẻ mặt độc ác: “Đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi, đã lâu rồi tôi không được chơi trò mèo bắt chuột này...”

“Tôi rất thích xem trò mèo bắt chuột.” Đông ẩn ý nói: “Có điều hình ảnh máu me không thú vị lắm đâu.”

Người này nhìn thì thấy rất vô tình, thật ra cậu cực kì mềm lòng, dù đã bị đối xử một cách máu lạnh như thế, dù phải lớn lên trong hoàn cảnh như thế nhưng vẫn không thể che mờ đi bản tính hiền lành lương thiện của cậu, rõ ràng cậu hận bọn họ đến mức muốn trả thù tất cả nhưng lại không thể độc ác ra tay.

Cẩm cực kì bất đắc dĩ nhưng anh yêu thương và luyện tiếc cậu nhiều hơn nên anh dịu dàng cười nói: “Yên

tâm, tôi sẽ không làm ra cơn ác mộng máu me kia, sinh mệnh tất nhiên phải để ông trời đi lấy, tôi chỉ giữ nhiệm vụ khiến cho tương lai của bọn họ không có một ngày được thoải mái mà thôi.”

Đồng nghĩ có lẽ mạng của cha con nhà họ Bạch Xuyên không kéo dài lâu, cậu không khỏi cụp mắt nhỏ giọng nói: “Trước kia tôi rất hâm mộ Kính Ngôn, rõ ràng là chảy cùng một dòng máu nhưng cậu ta là thiếu gia nhà họ Bạch Xuyên danh chính ngôn thuận, là đứa con trời ban ngồi ở tít trên cao, có cha yêu thương, có tình cảm chân thành của Tự Phương, mà tôi còn không bằng một người làm trong nhà, sau khi mất đi mẹ còn phải chịu đựng những thí nghiệm đau đớn...”

Lòng anh lại đau, anh ôm cậu trong lòng, khẽ vuốt lưng cậu an ủi trong im lặng.

Đồng dừng một lát lại tiếp tục nói: “Trước kia Thiên Diệp từng nói với tôi, may mắn của một người không cần quá nhiều, chỉ cần một chút là đủ rồi, giống như tôi, anh là may mắn duy nhất của cuộc đời tôi, nhưng chỉ cần một chút như vậy cũng đủ biến tôi thành người may mắn nhất trên đời... Cho tới bây giờ tôi mới hiểu, tôi may mắn hơn Kính Ngôn không biết bao nhiêu lần...”

Cầm nhận ra trong lời nói của cậu đã không còn phần hận và không cam tâm, ngược lại còn có một chút thổn thức vì khổ sở của Kính Ngôn, giọng anh không khỏi gấp gáp: “Không cho em ban phát lòng tốt như thế, nếu em dám đồng ý làm vật thí nghiệm thuốc cho nhà họ Bạch Xuyên một lần nữa đừng trách tôi không nể mặt em trực tiếp khiến cha con hai người kia biến mất hoàn toàn trên thế giới này.”

Đồng ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt không biết nên diễn tả thế nào.

Cầm đối diện với cậu, một chút cũng không chịu nhượng bộ: “Em trừng mắt nhìn tôi cũng vô dụng, chuyện của bọn họ tôi sẽ không lùi dù chỉ là nửa bước, cả cái nhà máu lạnh vô tình kia có từng xem em là người sao? Em không quan tâm bản thân mình thì để tôi quan tâm em! Em không nghĩ cho bản thân mình thì để tôi thay em nghĩ! Em không nhớ được bên cạnh em còn có tôi, mỗi giây mỗi phút tôi đều sẽ nhắc nhở em sự tồn tại của mình!”

Những lời bá đạo như vậy mà Đồng nghe xong cũng không giận, cậu chỉ cảm thấy lòng mình rất ấm áp, ấm áp lan đến khóe môi, đôi mày, vẻ mặt cứng nhắc cũng dần dịu đi, khóe mắt mang ý cười: “Anh có thể yên tâm, tôi cũng không phải thần thánh có thể thánh thiện đến mức lấy ân báo oán, nếu tôi đồng ý làm vật thí nghiệm thuốc cho bọn họ thì Tự Phương cần gì phải làm ra những chuyện này.” Nói tới đây, cậu ngừng lại một lát mới tiếp tục: “Hơn nữa... Từ nay về sau không cần biết là chuyện gì tôi đều phải đoán đo thêm một người.” Không cần nói cũng biết ‘một người’ kia chính là Cầm.

Một câu này của cậu không chỉ nói riêng chuyện thí nghiệm thuốc mà còn là một lời hứa, Cầm không nhận được vui mừng, anh kích động nắm hay tay Đồng, thật lâu vẫn không nói nên lời.

Trong lòng Đồng đã cực kì cảm động nhưng trên mặt cậu vẫn là nét gian xảo bướng bỉnh, giọng điệu hết như bản thân vừa ban ra một ân huệ to lớn: “Về phần đoán đo bao nhiêu phần còn phải xem biểu hiện của anh.”

Bộ dạng kia nói có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu, Cầm không nhận được bật cười nhưng

rồi anh lập tức nghiêm túc nói: “Tôi cũng không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần em đừng có vừa nhìn thấy mẹ lại quên mất tôi.”

Đông không phải là người không giữ lời, chỉ một câu như thế đã làm anh yên tâm, bây giờ cái gì anh cũng không sợ, chỉ sợ mẹ Đông, sợ bà ấy là người duy nhất trên đời này có thể lay động cậu, nếu nhà họ Bạch Xuyên thật sự để cho mẹ cậu ra mặt cầu xin mãi như thế nhất định Đông sẽ không thể chịu đựng được nên anh phải nhân lúc này nói trước với cậu.

Đông cũng hiểu được ý anh, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc: “Tuy mẹ đã quên đi tôi nhưng tôi sẽ không bao giờ quên được lý do bà phải từ bỏ người mình yêu thương để rồi phải chịu đựng đau khổ nhiều năm như vậy, bà ấy vì bảo vệ tôi đã hi sinh đủ điều, bây giờ tôi phải bảo vệ mình thật tốt mới không phụ lòng bà ấy.” Cậu nâng mắt lên nhìn Cẩm, ánh mắt trong suốt sáng ngời không giấu diếm bất kì điều gì: “Hơn nữa, bây giờ tôi cũng không phải chỉ sống cho một mình bản thân, vậy nên không thể tùy hứng.”

Nếu như những lời vừa rồi chỉ làm anh an tâm, những lời này làm anh hoàn toàn thỏa mãn, đôi mắt như hồ băng sâu thẳm của anh lúc này như mặt nước yên tĩnh, ẩn ẩn bóng người lay động tràn ngập dịu dàng và tình ý.

Bị đôi mắt kia nhìn chăm chú như đang nhìn bảo vật quý giá nhất trên đời, Đông biết đó không phải là ảo giác của cậu, cậu thật sự đã bị anh biến thành bảo vật quý giá nhất.

Hai má phồng hồng, Đông dời mắt, sau đó nói một câu: “Hai con mèo thích làm nũng kia nếu không có tôi chăm sóc chỉ sợ mỗi ngày đều sẽ ăn không ngon.”

Cẩm biết cậu đang ngượng ngùng, anh cũng theo đó tiếp lời: “Còn Tiểu Nghiễm nữa, mới vài ngày không thấy em không biết nó đã khóc bao nhiêu lần, nó cũng không thể thiếu em được.”

Đông không nói cậu vì anh mà sống, anh cũng không nhắc tới mình, nhưng trong lòng họ đều biết người kia là ai, nói xong hai người không nhịn được nhìn nhau cười, từng đợt từng đợt ngọt ngào dây dưa dần dâng lên trong nụ cười ấy...

~Hoàn chính văn ngày 12/08/2016~

106. Thiệu Ly - Chương 106: Phiên Ngoại 1

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Thật ra Đông kiên trì muốn ở lại thành phố nhỏ kia vì cậu muốn gặp mẹ mình, mọi chuyện đã thành ra thế này nên cậu chẳng cần thiết phải quay về đó nữa, tuy không gặp mặt nhưng Đông vẫn muốn Cẩm cho người đi chụp lại những tấm hình của bà gửi về đây mỗi tuần.

Nhưng càng xem những tấm hình kia cậu càng khổ sở, thật ra những chuyện này cậu cũng đã đoán được, cả chồng và con đều bị bệnh nan y, tuy trước kia Thiên Diệp từng thử nghiệm thuốc trên người Đông nhưng thuốc đó chỉ có thể kéo dài thời gian phát bệnh, không thể chữa khỏi hoàn toàn mà lượng máu cuối cùng rút ra trên người Đông cũng đã cạn sạch, sau đó cậu nghe nói bọn họ chỉ biết chờ chết mà thôi, có điều là chết sớm hay chết trễ vậy nên Nguyệt Tử sẽ lo lắng khổ sở là chuyện hiển nhiên.

Tuy Đông không nói nhưng Cẩm biết lòng cậu không yên, đoạn thời gian này Tự Phương làm đủ cách để có thể gặp mặt Đông đều bị anh ngăn ở ngoài, anh chỉ sợ hình của Nguyệt Tử gửi về thêm vài tuần nữa thì anh chẳng cần ngăn cản, chính bản thân Đông sẽ tự mình tìm tới nhà họ Bạch Xuyên.

Cẩm chưa bao giờ là người cam chịu bó gối ngồi chờ chết, anh dứt khoát mua đứt tập đoàn Bạch Xuyên, đặt tất cả bọn họ dưới sự quan sát của mình, bên ngoài công ty vẫn kinh doanh buôn bán như bình thường, nhưng tất cả tài sản đều đứng trên danh nghĩa của Đông, bọn họ xem Đông không ra gì, bây giờ tất cả đều đang bán mạng cho cậu.

Phòng thí nghiệm thuốc là quan trọng nhất vẫn do Thiên Diệp nắm giữ nhưng người phụ trách đã biến thành Trung Dã, Trung Dã vốn là một bác sĩ có bối cảnh riêng, Thiên Diệp cũng không làm được gì, mặt khác Cẩm còn có một kế hoạch, anh muốn tìm cách tiếp tục nghiên cứu ra thuốc giải mà không làm hại đến Đông, dù sao cuối cùng chắc chắn Đông sẽ mềm lòng mà giúp đỡ, chỉ bằng anh để mọi thứ được tiến hành dưới sự khống chế của mình sẽ tốt hơn bỏ mặc cho Thiên Diệp muốn làm gì thì làm.

Có thể Đông sẽ đến phòng khám hai tuần một lần để tái khám, chuyện tiến hành thí nghiệm lên người Đông là không thể, những xét nghiệm có thể làm cậu đau cũng bị cấm hoàn toàn, quá lắm chỉ có thể rút một chút máu tùy theo sức khỏe của cậu để tiến hành nghiên cứu.

Tuy tình hình này khác xa mong đợi của Thiên Diệp nhưng Đông đã cố hết sức giúp đỡ rồi.

Thật ra sống chết của hai cha con nhà họ Bạch Xuyên có liên quan gì đến Cẩm đâu, chết thì chết, sống chỉ thêm lãng phí thức ăn, nếu không chết được thì những việc bọn họ có thể làm chỉ là bù đắp lại những việc làm máu lạnh trước kia, Cẩm làm nhiều việc như thế chỉ vì anh muốn lòng Đông có thể thanh thản, thoải mái hay chí ít cũng để cậu không cảm thấy hổ thẹn với mẹ mình.

Nguyệt Tử biết bà không thể yêu cầu nhiều hơn được, mặt khác sau chuyện lần trước mà Đông vẫn thực hiện lời hứa trở lại hỗ trợ, cậu đã quá tốt bụng, quá rộng lượng rồi, bây giờ lòng bà rất biết ơn cậu.

Lần nào Đông đến phòng thí nghiệm Nguyệt Tử cũng chuẩn bị một phần bánh ngọt và nước cho cậu như trước kia, ngồi cùng cậu nói chuyện, Đông nào có giống đang đi khám bệnh, rõ ràng đây là một bữa tiệc trà nói chuyện phiếm của hai người bọn họ.

Không biết là do trước kia Thiên Diệp đã nghiên cứu rất sâu hay vì mạng của cha con nhà họ Bạch Xuyên vẫn chưa tận mà không đến một năm sau thuốc giải đã được nghiên cứu ra.

Từ đầu đến cuối Bạch Xuyên Chính Nhân vẫn nghĩ Đông sinh ra chỉ vì chế tạo thuốc giải cho ông ta nên ông ta chẳng biết ơn gì mấy, hơn nữa tài sản cơ nghiệp cả đời ông ta xây dựng đều rơi vào tay Đông, chịu

đả kích này xong, dù bệnh của ông ta có khỏi trong lòng cũng sẽ hậm hực không vui. Còn Kính Ngôn, cậu ta vốn đã áy náy với Đông rất nhiều, dù trong lòng cậu ta biết ơn Đông thì cũng không dám tìm đến. Về phần Tự Phương bị Cẩm tính toán chằm ngoi ly gián với Kính Ngôn, hiểu lầm của Kính Ngôn với hắn ta càng ngày càng tăng, hắn vừa oán hận vừa không còn mặt mũi đến gặp Đông. Cuối cùng chỉ còn Nguyệt Tử tự mình tìm đến nhà họ Cẩm nói cảm ơn cậu.

Đông đang ngồi bên ngoài phòng, một chân co lại, cúi người để cảm áp sát vào đầu gối, một chân khác thả xuống nước lắc lắc tạo ra những gợn sóng lăn tăn.

Cẩm bước ra nhìn thấy cậu, anh ngồi xuống bên cạnh dịu giọng nói: “Em không ra gặp mẹ sao?”

Đông tiện tay lấy một hòn đá Tiểu Mộ đem tới thả vào nước, cậu không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

Cẩm xoa cổ cậu nói: “Em không muốn gặp bà ấy thì để tôi mời bà ấy trở về.”

Cậu lại ném một viên đá, nó chìm xuống giữa hồ tạo nên những vòng gợn sóng xinh đẹp.

“Chỉ một lát nữa đá sẽ bị em ném hết, sẽ chẳng còn gì nữa.”

“Lần này ra ngoài gặp mẹ, sau này tôi sẽ không được gặp bà ấy nữa...” Giọng cậu buồn bã và có chút nghẹn ngào.

Cẩm buồn cười nhưng nhiều hơn là thương tiếc, anh dịu dàng dỗ dành: “Chúng ta có thể thường xuyên mời bà ấy tới làm khách, chỉ mời một mình bà ấy, không có những người khác trong nhà họ Bạch Xuyên có được không?”

“Tôi đâu có keo kiệt tới mức đó!” Đông chề môi nói.

Giận không ít nha, vậy giờ phải làm sao?!

Anh kiên nhẫn cười: “Là tôi keo kiệt, không liên quan tới em, là tôi không thích hai cha con kia, không muốn bọn họ bước nửa bước vào căn nhà này.”

Đông cong miệng lên, cậu cũng không phản bác.

“Nếu em còn không ra, mẹ em không đợi được người nói không chừng sẽ về mất.” Cẩm nhẹ giọng khuyên một lần nữa: “Bà ấy đi mất cũng không sao, trong lòng bà ấy sẽ nghĩ em chán ghét bà ấy, sẽ lại đau buồn khổ sở.”

“Tôi không muốn thấy bà ấy vì người khác bà cảm ơn tôi.” Cuối cùng Đông cũng chịu nói ra lí do thật sự:

“Rõ ràng tôi mới là con của bà ấy nhưng lại phải nghe bà ấy vì một đứa con không phải con ruột của mình mà đến cảm ơn đứa con mình sinh ra.”

Cầm bật cười: “Em nói linh tinh cái gì vậy!” Sau đó lại nghiêm túc nói: “Em là con của bà ấy thì mãi mãi vẫn là con bà ấy, tôi thấy bà ấy thương em còn hơn Kính Ngôn.”

“Vậy thì có ích gì?”

Cầm chớp mắt: “A, bình thường em thông minh lắm mà, sao bây giờ lại không nhận ra, làm con ruột không được chẳng lẽ làm một đứa con khác cũng không được sao? Trên đời này đâu phải chỉ có con ruột mới có thể gọi bà ấy là mẹ.”

Mặt Đông bừng sáng: “Anh muốn nói là...”

“Em vừa mới cứu chồng bà ấy, con bà ấy, bà ấy cũng rất yêu thương em, bây giờ lại đang biết ơn em, lúc này em đề nghị làm con nuôi của bà ấy chắc chắn bà ấy không thể từ chối được.” Cầm nói.

Vậy cũng đúng nha! Bản thân cậu quá cố chấp với hai chữ ‘con ruột’ kia, chỉ cần có thể gọi bà là mẹ một lần nữa, có thể được bà yêu thương một lần nữa thì có khác gì, dù là con ruột hay con nuôi cũng giống nhau thôi!

Vừa nghĩ thông, Đông không muốn chờ ở đó thêm nữa, cậu vừa đứng dậy đã vội vàng chạy mất, chẳng thèm quan tâm một chân kia vẫn còn đang ướt, ngay cả ống quần cũng chưa kéo xuống.

Cầm nhìn bóng dáng người anh yêu, không nhịn được nở nụ cười, nửa là triu mến nửa là bất đắc dĩ, chỉ có Tiểu Nghiêm và Chiêu Tài, Tiến Bảo thôi mà tình cảm cậu chia ra cho anh đã đủ ít rồi, bây giờ lại có thêm một người tới cùng nhau chia...

Có điều... Có thể nhìn thấy cậu cười vui vẻ rực rỡ như vậy thì dù là gì cũng đáng giá...

107. Thiệu Ly - Chương 107: Phiên Ngoại 2

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Vào mùa thu, thời tiết bên ngoài rất hợp lòng người, ra ngoài chơi còn thoải mái hơn nằm ngốc trong phòng, vậy nên cứ mỗi lần tìm không thấy người Cầm sẽ tự động chuyển hướng ra ngoài cánh rừng.

Ở đó có một cái xích đu, kích thước vừa đủ để cho Đông đi dạo mỗi chân có thể nằm nghỉ ngơi, hơn nữa cũng đủ chỗ cho hai con mèo chen chúc với cậu.

Quả nhiên người anh tìm đang nằm trên xích đu, trong lòng ôm Chiêu Tài, Tiến Bảo nằm bên cạnh, một người hai mèo đang ngủ rất ngon.

Cầm cười lắc đầu, đáy mắt tràn ngập dịu dàng bước thật khẽ đến bên cậu, vừa mới ngồi xuống đã vô tình đánh thức Đông.

“Sao hôm nay Tùng Bản tha cho anh sớm vậy?” Đang ngủ trưa bị đánh thức nên giọng cậu nghe rất lười.

Cầm bắt đắc dĩ nhún vai: “Thật không biết ai mới là ông chủ nữa!”

Đông chẳng thèm đồng tình với anh, cậu lạnh lạnh nói: “VẬY có nghĩa là ông chủ như anh quá hư hỏng.”

“Em còn nói móc anh nữa.” Cầm âm ỉc nhìn Đông: “Nếu không phải tình trạng của nhà họ Bạch Xuyên kia quá rắc rối thì anh có cần phải như vất vả như vậy sao? Em không nghĩ coi anh vì ai!”

Đông vẫn một dạng không tim không phổi: “Ừ thì vì em, vậy thì anh ráng mà chịu đựng đi!”

“Thật ra, cũng không hẳn phải cố gắng lắm đâu.” Mắt Cầm như dính mật nhìn Đông “Vì em, anh sẽ rất vui vẻ mà chịu đựng.”

Phản ứng của cậu hoàn toàn không nằm trong dự đoán của anh. Cậu hừ một tiếng: “VẬY anh còn ở đây than oán cái gì!”

Lời nói rất vô tình nhưng nhu tình ngọt ngào nơi khóe mắt chẳng giấu đi đâu được.

Cầm đến gần cậu: “Cũng như những lúc Tiểu Nghiêm đòi kẹo, phải kể công của mình trước làm cho em vui mới được chứ.”

Đông phì một tiếng bật cười: “Kẹo mà anh muốn chẳng giống với kẹo cho Tiểu Nghiêm chút nào!”

Nhận ra sự đồng ý của Đông, Cầm vội vàng nắm lấy cơ hội mở lời: “À, cái phòng làm việc kia em lấy đi! Sau đó đến Hội Tam Hoàng giúp anh được không?”

Vừa nghe đến ba chữ ‘phòng làm việc’, Đông không nén được nụ cười. ‘Phòng làm việc’ mà anh nói thật ra chính là thư phòng của anh, nhằm chán cậu sẽ vào đó xem thị trường chứng khoán, thỉnh thoảng mua bán một ít để giết thời gian, lợi nhuận thu được có thể tự nuôi sống mình, hơn nữa còn có dư.

Đông từng nói cậu không đi học, thật ra cậu cũng không lừa anh. Chỉ là, thời gian rỗi rãi lúc làm vật thí nghiệm thuốc trừ độc sách thì cậu chỉ có thể lên mạng. Những gì cậu học được trên mạng cũng không thua những người được đến trường. Sau đó cậu ghi tên tham gia vào một cuộc thi quản lý doanh nghiệp, không

ngờ lại ôm giải thưởng về, đó cũng là lúc Bạch Xuyên Chính Nhân phát hiện ra tài năng kinh doanh trời sinh của cậu.

Nếu cơ thể Đông đã không chịu nổi thí nghiệm thuốc nữa, Bạch Xuyên Chính Nhân lập tức nghĩ đến một cách sử dụng khác, chính là để cậu diệt trừ những mối tai họa ẩn giấu trong công ty, trải đường cho Kính Ngôn. Ông ta tự mình dạy dỗ Đông, học một cách hệ thống nhanh hơn học trên mạng không biết bao nhiêu lần, gần gũi vài năm Đông đã học được tất cả những gì cần biết, vài năm sau, một người chưa từng có kinh nghiệm quản lý một công ty như cậu đã có thể đẩy lùi được chủ tịch một tập đoàn lớn như Bạch Xuyên Chính Nhân.

Nói thật, việc chơi cổ phiếu bây giờ với Đông mà nói là có tài không có chỗ dùng. Cẩm thì tốt rồi, anh từng nói mình sẽ tùy cho Đông muốn làm gì thì làm nhưng Tùng Bản đứng một bên lại đỏ mắt mà nhìn! Anh ta cố gắng xúi giục Cẩm đưa Đông vào công ty, lại còn nói như thể hai người có thể sớm chiều ở chung, sớm chiều ân ân ái ái.

Tất nhiên Cẩm có thể nhìn ra tính toán của Tùng Bản, có điều... Sớm chiều ở chung, ân ân ái ái... Cái này rất hợp ý anh, vậy nên anh cũng bắt đầu suy nghĩ.

“Không giúp!” Đông hừ hừ cười nói: “Chuyện kinh doanh của nhà họ Bạch Xuyên đi đến bước đường này, hội trưởng Cẩm là người có công lớn nhất, tự anh thu thập đi!”

“Liên quan gì đến anh!” Cẩm cao giọng kêu oan: “Đó là do Bạch Xuyên Kính Ngôn quá vô dụng, không quả quyết...”

“Tuy Kính Ngôn không đủ tài ba khôn khéo, cũng không phải là một người quyết đoán,” Đông chặn lời anh, thần nhiên nói: “Nhưng vẫn còn Tự Phương và Bạch Xuyên Chính Nhân, hai người bọn họ cố gắng duy trì cũng không thành vấn đề, nếu không có Hội Tam Hoàng ép bức vài lần, có thể đến đường cùng như hôm nay?” Nói xong còn lạnh lùng liếc xéo Cẩm một cái.

“Chẳng phải lúc đó anh vì em sao!” Cẩm ầm ầm ứ ứ nói.

Đông lạnh lạnh phản bác: “Không phải anh mới nói vì em thì anh sẽ vui vui vẻ vẻ chịu đựng sao?”

Lần này đúng là tự bẽ mặt đập vào chân mình...

Cẩm thở dài, nhưng lập tức trở lại bình thường: “Thật ra, bây giờ anh đã rất thỏa mãn. Nhưng con người luôn có lòng tham...” Anh nhìn Đông, vẻ mặt cực kỳ dịu dàng: “Mà em, chính là nhược điểm duy nhất khiến lòng tham của anh mãi vẫn không thấy đáy.”

Đông cúi đầu vuốt ve Chiêu Tài, một lát sau mới chậm rãi nói: “Chuyện của tập đoàn Bạch Xuyên em sẽ không đụng vào, mấy người kia em cũng không muốn gặp...”

“Cái gì mà tập đoàn Bạch Xuyên?! Bây giờ tất cả đều là sản nghiệp của em!” Cẩm sửa lời, sau đó nhanh chóng nói: “Những người đáng ghét chết tiệt kia đều có anh đến chỉnh, anh cũng không cho bọn họ cơ hội làm bẩn mắt em.”

Thật ra Cẩm cũng không muốn Đông gặp những người đó, tuy anh đã đồng ý với Đông không để họ bị thương đổ máu nhưng phương pháp chỉnh người không thấy máu có rất nhiều, thủ đoạn của anh nếu đã dùng thì sẽ làm họ muốn sống không được muốn chết chẳng xong, hơn nữa còn phải đóng tốt vai chồng hiền con thảo trước mặt Nguyệt Tử, chỉ là anh không nói với Đông chuyện này.

Đông cười cười, nói: “Ngày nào em cũng phải ngủ trưa.”

“Anh ngủ cùng em.”

“Buổi sáng em phải uống trà sàng, chiều đến phải có buổi trà chiều.”

“Anh tự tay chuẩn bị cho em.”

“Cuộc họp quá một tiếng em sẽ không tham gia.”

“Cái đó rất hao tổn tinh thần, anh cũng không muốn em tham gia.”

“Tiệc móc nối quan hệ gì đó đều không đi.”

“Đến anh còn phải tạo quan hệ với em, ai dám để cho em đi tạo quan hệ với người khác.”

“Anh đang mời quan lớn đến để hầu hạ hay đang tìm người đến giúp đỡ vậy?” Đông nói xong cũng tự bật cười.

Cẩm dịu dàng cười nói: “Dù sao hầu ở nhà cũng là hầu, hầu ở văn phòng cũng là hầu, tất nhiên để bên người đẹp mắt hơn.”

“Đẹp mắt?” Đông nổi giận: “Anh xem em là bình hoa hay sao!”

Cẩm ha ha bắt cười, sờ đầu Đông nửa vỗ về nửa vui đùa nói: “Bình hoa này không giống với bình hoa khác nha, là một bình hoa có cả thực lực lẫn vẻ đẹp, bình hoa bảo bối độc nhất vô nhị!”

Cẩm vừa nói xong Chiêu Tài liền meo một tiếng như đang tán thành lời nói của anh.

Đông búng mũi nó, cười mắng: “Người lớn đang nói chuyện, con nít như mi xen cái gì mà xen.”

Chiêu Tài ầm ức cọ vào người Đông, đáng thương meo meo hai tiếng, chẳng biết là nhận sai hay là kháng nghị bạo lực gia đình, bộ dạng kia của nó làm hai vị chủ nhân cười ra tiếng.

Đông vuốt ve Chiêu Tài, thuận miệng hỏi: “Sao anh lại nuôi một con mèo hoang thế?”

Cầm cười khê, anh nhớ lại chuyện cũ, giọng nói trở nên xa xăm: “Ngày đó trên đường anh gặp được một đứa trẻ vừa ngỗ ngáo vừa xấc xược, vừa nhìn thấy anh đã bắt anh cởi áo khoác ra cho cậu ta, lát sau mới biết hóa ra cậu ta muốn lấy áo anh để bọc một con mèo hoang, trước khi chia tay cậu ta hứa với anh hôm sau sẽ trở lại cùng nhau chăm sóc con mèo kia, kết quả...” Cầm ngừng lại, sau đó lại tiếp tục huyền thuyên: “Đứa trẻ đó nuốt lời, anh sợ sau này cậu ta tìm không thấy con mèo đó sẽ đau lòng nên mới giúp cậu ta chăm sóc, sau đó con mèo kia sinh ra mèo con, mèo con đó lại sinh ra mèo con khác, cũng chính là cháu gái con mèo năm đó thì đứa trẻ kia mới thực hiện được lời hứa, cùng anh chăm sóc nó.”

Nghe câu chuyện của Cầm, Đông nhìn Chiêu Tài, loáng thoáng nhớ lại chuyện cũ, thì ra Cầm chính là tên nhóc nhà giàu kia, cậu không ngờ, chuyện đã lâu như thế mà anh vẫn để trong lòng...

Đông ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập cảm động: “Đứa trẻ kia đáng ghét như thế, sao anh còn nhớ cậu ta làm gì?”

“Bởi vì cậu ta là người duy nhất không lấy lòng anh, không nịnh nọt anh, không sợ hãi anh, cũng là người duy nhất dám nói chuyện lớn tiếng với anh, là người tốt bụng và dịu dàng nhất anh từng biết.”

“Dịu dàng tốt bụng?!” Đông bật cười: “Anh có chắc là mình không nhìn lầm chứ?”

Cầm vuốt ve Chiêu Tài, ầm áp nói: “Nó có thể ở đây giờ phút này, chẳng phải là mình chứng tốt nhất sao?”

Đông khê thờ dài, nhỏ giọng nói: “Tối hôm đó đứa trẻ kia về nhà, mẹ nó xảy ra chuyện...” Cánh cửa địa ngục của bắt đầu mở ra trong đời cậu...

Cầm cầm lấy tay cậu, đau lòng nói: “Đời này chuyện anh hối hận nhất chính là lúc đó đã không đưa luôn đứa trẻ đó đi...”

Đông ngẩng đầu nhìn Cầm, trong mắt lấp lánh ánh sáng: “Khi đó nếu anh mang cậu ta đi thì sẽ không có cậu ta bây giờ.”

“Đúng vậy!” Giọng anh có chút nghẹn ngào: “Nếu anh mang cậu ấy đi thì cậu ấy đã không phải chịu đựng tất cả những tra tấn đau đớn kia, mỗi lần nghĩ đến anh đều rất hối hận.”

Đông khê cười, tiếp đó chợt trở nên nghiêm túc, ánh mắt cực kì chân thành và tha thiết: “Ý em là, nếu anh làm thế thì sẽ không có cậu ấy hiểu được thế nào là quý trọng, hiểu thế nào là được yêu và đi yêu người khác.”

Cầm lặng đi một lát, sau đó lập tức kích động nói: “Em... Ý của em là...” Em yêu anh... Câu nói phía sau làm thế nào anh cũng không nói ra miệng được, bởi vì anh đang rất khiếp sợ.

“Dễ vậy mà anh còn chưa hiểu sao?” Khóe môi Đông hiện lên ý cười xấu xa: “Ý của em là, em yêu... Chiêu Tài. Ừm, còn có Tiến Bảo.”

Cầm cực kì thất vọng với đáp án này, anh nhỏ giọng kháng nghị: “Em nói em hiểu thế nào là đi yêu ‘người’ khác, chúng nó không phải người mà!”

“Tiểu Nghiễm được tính là người đi!” Cầm Đông nâng lên cao cao, bộ dạng anh không làm khó được em đâu.

Cầm càng nhìn càng giận, nhưng nhiều hơn là buồn cười. Có điều, anh thật sự hơi thất vọng, tuy cười nhưng chẳng giấu được vẻ mất mát.

Đông như đang khiêu khích nhích đến gần, liếc nhìn anh, nhỏ giọng nỉ non: “Có điều, đối người người đặc biệt... Em thích dùng hành động để chứng minh.....” Lời vừa dứt, môi liền dán lên...

~Toàn văn hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chap-niem-thieu-ly>